

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Lyrice
& THE
HEARTBEATS

A SWEET OMEGAVERSE BY
LANA KOLE

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

LYRIC & THE HEARTBEATS

LANA KOLE

Telif Hakkı @ 2021 Lana Kole
Lyric & the Heartbeats
İlk yayın: 22 Ocak 2021 Jess Rousseau
tarafından düzenlenmiştir
Biçimlendirme Kathryn Moon
Kapak Kellie Arts

Tüm hakları saklıdır. Herhangi bir incelemede kullanılması dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın bu çalışmanın tamamen veya kısmen, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir elektronik, mekanik veya diğer yollarla herhangi bir biçimde çoğaltılması veya kullanılması yasaktır.

Lana Kole tarafından
yayınlandılanakoleauthor@gmail.
com www.lanakoleauthor.com

✿ Vellum ile oluşturuldu

Telif hakkıyla korunan bir çalışmanın izinsiz olarak çoğaltılması veya dağıtılması yasa dışıdır.

Parasal kazanç olmadan yapılan ihlaller de dahil olmak üzere cezai telif hakkı ihlalleri FBI tarafından soruşturulur ve para cezası ve federal hapis cezası ile cezalandırılır.

Lütfen yalnızca izin verilen elektronik baskıları satın alın ve telif hakkıyla korunan materyallerin elektronik korsanlığına veya teşvik etmeyin. Desteğiniz yazarın hakları takdir edilmektedir.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler, markalar ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu bir Ters Harem Paranormal Romantizmidir ve 18 yaşından küçükler için uygun değildir.

✿ Vellum ile oluşturuldu

Desiree'nin sözleriyle: "AWOOGA!!"

İÇİNDEKİLER

Bu Omegaverse Üzerine Bir

NotBölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Bölüm 36

Bölüm 37

Bölüm 38

Bölüm 39

Bölüm 40

Bölüm 41

Bölüm 42

Bölüm 43

Bölüm 44

Bölüm 45

Bölüm 46

Bölüm 47

Bölüm 48

Bölüm 49

Bölüm 50

Bölüm 51

Bölüm 52

Bölüm 53

Sonsöz

Önsöz Teşekkür

Ayrıca : Lana Kole

YazanYazar Hakkında

BU OMEGAVERSE HAKKINDA BİR NOT

Bu kitapta hiç şekil değiştiren yok.

Alışılmadık insan biyolojisi bir yana, bu Omegaverse bir paranormal romantizm değildir. Bu alfalar, betalar ve omegalar şekil değiştiren *değiller*. Bu, bizimkine alternatif bir evren ve romantik bir önermeye uyarlanmış hayvansal özellikler içeren alternatif bir insan biyolojisine sahip. Süslü penisler, çiftleşme içgüdüleri, feromonlar ve bağlanma işaretlerinin yanı sıra hafif bir hiyerarşik sosyal yapı var. Alfalar güçlü ve liderliğe yatkın olarak kabul edilir ve aile sürüleri oluştururlar, omegalar bu sürüleri bir arada tutan değerli ve cinsel tutkaldır ve betalar ortalama ve normaldir.

Sweetverse özellikle bu doğalara tam olarak uymayan veya bu doğalarla savaşmayı seçen insanları keşfetmekten hoşlanır, bu nedenle alfaları, betaları ve omegaları her zamanki kalıplarını kırarken bulduğunuzda şaşırmayın.

A Lyric'in boğazından çıkan paramparça inilti etrafta yankılandı ve Boş, peluş Oda. O makaslanmış onu İnce pamuklu çarşafın altında bacaklarını birleştirdi ama bu bile fazla geldi ve çarşafı bir kenara fırlattı. Odadaki serin hava, terden ıslanmış ve çok hassas olan cildine merhem gibi geldi.

Rahat.

Ağrı kesici ve baskılayıcı ilaçların karışımıyla bile, ateşi her zaman cehenneme tatile gitmek gibiydi. Ağrı kesicilerin işe yarayıp yaramadığını bile merak ediyordu.

Lav banyosuna dalmak ister misiniz, madam? Cildinizi kurulamanız için size zımpara kağıdından yapılmış bir havlu getirdim.

Kafasının içindeki İngiliz sesine homurdandı ve sonra kendini cenin pozisyonuna getirirken inledi.

Tamam, belki ağrı kesiciler yardımcı oluyordu, ama sadece biraz.

Ancak bilim ne kadar gelişirse gelişsin, kimse vücudunun ağrımamasını nasıl önleyeceğini bulamamıştı. Her üç ayda bir takviminde işaretlediği dayanılmaz acıdan nasıl kaçınacağını.

Saat gibi, her yıl yılın dört ila sekiz haftasında işe yaramaz bir şekilde kayıtlıydı.

Ah, omega olmanın zevkleri.

Bağırsaklarındaki krampa karşı hırladı, boşluğu dolduracak *bir şey*, herhangi bir şey için acı çekerken çekirdeğinin hiçbir şeyin etrafındaki sıkışıklığı.

Yakında bitmesi gerekiyordu, değil mi? Ne kadar zamandır aynı odada, aynı yatakta sıkışıp kalmış, saatleri geri sayıyor ve telefonunun alarminin ona hatırlattığı her dozajda su yudumlarını yutuyordu?

Her zaman ilk birkaç saatten sonra izini kaybeder, ilk acı dalgasını beklerken gergin bir uykudan uyuyakalırdı.

Ama elbette -umarım- yakında bitecekti.

Dileğine kavuştu ama ancak birkaç saat daha dönüp durduktan, acı ve ter içinde kaldıktan sonra akıl sağlığının kıyılarına vurdu.

Sayılır. Gözlerini kırıştırtarak açtığında, ay ışığı yuvasının pencerelerinden içeri süzülüyordu ve görüşü hafifçe dalgalandı. Kenarları bulanık hissediyordu, biraz da başı dönüyordu.

Yavaşça hareket ederek doğruldu ve yatağın kenarına kaydı, vücudundaki her kas, bir hafta beş günü gergin ve acıyla delik deşik geçirdikten sonra protesto ediyordu - telefonuna baktı, ışıktan irkildi.

"Siktir," diye mırıldandı.

Bir hanımefendi bu şekilde konuşmazdı, annesinin sesi zihninde yankılandı.

"Siktir," diye tekrarlardı, sırf hafızasındaki hayalete inat olsun diye.

Ağırlığını ayaklarının üzerine verirken inledi, kalçalarındaki ve bacaklarındaki kaslar çığlık atıyordu. Banyoya doğru beş adım atarken adımları dengesizdi, ateşler içinde yolundan fırlattığı yastıklara takılarak tökezledi. Kapı aralığı kendi yatağına mutlulukla yakındı. Saçları yüzüne düşmüş, uzun tutamlar birbirine karışmış ve tenine sürtünüyordu. Onları topuz yapabilirdi ama bu, sıcaklarda kafa derisini çok acıtiyordu.

Sıcağı yatıştırmak için buz gibi banyo yapmaya çalıştığı havlular yere saçılmıştı ve avuçlarını soğuk lavabo tezgâhına dayayarak onların üzerinden geçti.

Aynadan tamamen kaçınarak içeri uzandı ve duş başlığındaki suyu en yumuşak ayarda açarak yağmur yağdırdı.

Sisten biraz daha güçlüydü, ama içeri adımını atıp teninde boncuk boncuk belirmeye başladığında içini çekti.

Tenindeki teri ve kalçalarının arasındaki ihtiyacı yıkarken suyu ılık tuttu.

Dışarı çıktığında, baskılayıcı ilaçlardan kaynaklanan kimyasal ter kokusu yerine en sevdiği yıkamanın kokusuyla neredeyse yeniden insan gibi hissetti. Sessiz vanilya, kendi lavanta ve bal kokusunu tamamlıyordu ve iç çekti.

En azından aynaya bakana kadar.

Gözlerinin altındaki torbaları ve solgun cildini incelerken dudakları kaşlarını çattı.

Saçlarını gevşek, ıslak bir topuzla bağlayıp kurulandıktan sonra en büyük, en rahat sweatshirt'ünü giyerken hâlâ kaskatı kesilmişti.

Telefonunu alıp oturma odası, mutfak ve yemek odası olarak üçe bölünmüş açık ana alana doğru ilerlerken adımları neredeyse sessizdi.

Rehberinde gezinirken sık kullanılanlar listesinin en üstünden bir numara seçti ve girişteki üç sürgünün kilidini açtı. Küçük odanın içinde iki kutu ve bir torba yiyecek bekliyordu ve midesi guruldarken içini çekti.

"Nasıldı?" diye sordu telefondaki kadın sesi. "Her zamanki gibi berbattı. Seçmeler ne zaman?"

"İstediğiniz gibi ayın yirmi dördü için hala planlanmış durumda. Orada olacak mısınız?" diye sordu menajeri.

Alay etti ve mutfığa geri dönmeden önce yiyecek torbasını aldı. "Andi, ne kadar zamandır birlikte çalışıyoruz? Turne grubumun ilk seçimlerini *kaçıracağımı* mı sanıyorsun? Orada olacağımdan emin olabilirsin."

"Tamam, sadece emin olmaya çalışıyordum-"

"Ben iyiyim," diye , cevabındaki sıkıntıyı azaltmayı başararak. "Sıcak bitti. Bir sorun olmayacak. Ayrıca, aynadan izliyor olacağım, tamam mı?"

"Evet, tabii ki. Biz de bunu ayarladık. Tahmin et kaç kişi kaydoldu?" diye sordu ve Lyric onun heyecanını telefonda hissedebiliyordu.

"Kaç tane?" Torbadan taze meyve çıkarırken umudunu bastırmaya çalıştı.

"Şu anda yüz kırk altı," dedi Andi.

Lyric yarı soyulmuş muzı yavaşça tezgâhın üzerine bıraktı, gözleri kocaman açılmış ve karşısındaki beyaz duvara kilitlenmişti.

"Yüz kırk altı mı?"

"Evet. Ve kayıtlar önümüzdeki Çarşamba gününe kadar devam edecek."

Kız sessiz kaldığında Andi kıkırdadı. "Ne bekliyordun ki, seni yetenekli sürtük? Müziğin ortaya çıkar çıkmaz insanların akın edeceğini biliyordum."

"Evet, ama bu benim ilk turum ve-"

"Ve tüm koltukların satılacağı tahmin ediliyor. Bu fırsatı kaçırarak çok fazla müzisyen yok."

Lyric muzı tekrar eline aldı ve ısırmadan önce soymaya devam etti. Dilinde donuk bir tat belirirken konuşmaya çalıştı. "Bu işi ciddiye almayan hayranları ayıklamamız gerekecek."

"Aynen öyle. Elemeli seçmelerin tüm nedeni de bu." "Seni seviyorum," diye itiraf etti Lyric hülyalı bir şekilde.

Diğer hattan yumuşak bir kıkırdama geldi. "Biliyorum. Başından beri birlikte bu kadar iyi çalışmamızın nedeni de bu."

"Ve başka türlü olmasını da istemezdim."

Lyric, Andi ile annesi tarafından tanıştırılmıştı. Müzik dünyasından korku dolu hikâyeler anlatan Andi, Lyric'i en çok sevdiği şeyin peşinden gitmekten korkutmak için getirilmişti. Bunun yerine, Andi ve Lyric birkaç kokteyl içmiş, bir sigara tütürmüş - yoksa iki miydi? Tüm bu iş ilişkisi meselesi bu noktada sadece bir avantajdı.

Andi vedalaşırken Lyric muzı bitirdi ve bir sonraki atıştırmalığı olan şeftaliyi almadan önce kabuğunu gülümseyerek kompost kutusuna attı.

Meyve, sıcaktan sonra şımartmak için her zaman en sevdiği şeydi.

Yüz kırk altı.

Bir hafta iki gün sonra bir aynanın arkasına oturacak ve yüz kırk altı müzisyenin turne grubu için yaptığı seçimleri dinleyecekti. *Saatlerce* oturması, notlar alması, numaracıları ayıklaması ve nihayetinde ilk turnesini gerçekleştirecek ya da bozacak dört karar vermesi gerekecekti.

Bekleyemedi.

"Y

Hazır mısınız?" Andi onun yanından, mükemmel mor boyalı kaşlarıyla ona bakarak sordu.

Lyric, "Ben hazırdım," diye karşılık verdi ve önündeki kâğıt yığınınını düzeltti... yine.

Belki biraz gergindi. Bu beklenen bir şeydi. Neyse ki plak şirketinin kodamanları da omzunun üzerinde durmuyordu. Sadece en iyi arkadaşı ve menajeri Andi vardı.

Andi kulağına takılı Bluetooth cihazına bir şeyler söyledi ve müzik odasının kapısı açıldı.

Seçmelere katılanlar kendi enstrümanlarını getirebilir ya da verilenleri kullanabilirlerdi ve bu ilk adam...

Lyric yığının en üstündeki kâğıda baktı. Jacoby. Beta. Davulcu rolü için seçmelere katılıyor. Odanın ortasına yerleştirilmiş davul setinin arkasına oturmaktan başka çaresi yoktu.

Koyu renk saçlı, uzun boylu, kaşında bir yarık olan adam çubukları kaldırırken bardağa bakıp sırttı.

Başvurusuna göre müzik endüstrisinde oldukça etkileyici bir geçmiş vardı, ancak kendisini bir grubun eski üyesi olarak işaretleyen kutuyu işaretledikten sonra, *nedenini* bilerek boş bırakmıştı.

Gerçi onları hiç duymamıştı. Bu da bir şey ifade etmiyordu.

saymak için sopaları birbirine vururken Lyric gözlerini kıstı.

Daha basit, daha az yoğun bir şeye geçmeden önce hızlı ve öfkeli bir ritim çaldı. Etkileyiciydi, yalan söyleyemezdi.

Andi dizüstü bilgisayarında bir şeyler yazdı ve Lyric onun boş bıraktığı bölümü işaret etti.

"Onun hakkında bir şey biliyor musun?" diye sordu.

Andi sırtarak baktı. "Üç saniye içinde yapacağım-Bingo."

Lyric omzunun üzerinden okudu ve cinsel saldırıdan ilk bahsedildiğinde kaşlarını çatı.

"İğrenç. Sıradaki," dedi. Andi, mikrofona biraz daha nazik bir şekilde cümlesini tekrarlardı ve Jacoby'ye gitmesi talimatını verdi. Jacoby sanki seçmelerin bir sonraki turuna kalacağından eminmiş gibi gururlu bir gülümsemeyle davul sopalarını yere bıraktı. Bir güvenlik görevlisi onu odadan çıkardı ve Lyric elindeki kâğıdı *cehenneme hayır* yığınınına yerleştirdi. Diğer adıyla çöp kutusuna.

Müzik dünyasında, grupların cinsel saldırı vakalarına sık sık karıştıkları bir sır değildi. Şöhretin akıllarını başlarından almasına izin veriyorlar, hayranlarından faydalanıyorlardı ve Lyric ne kendisinin ne de yakınında böyle bir şey istemiyordu. Ve en azından, maaş bordrosunda bir pislik istemiyordu.

"Bu da süreci çok daha kolaylaştırıyor," diye yorum yaptı Lyric.

Bir omega olarak, günlük hayatına bir turne grubunu dahil etme konusunda daha da temkinliydi. Yolda neredeyse yirmi dört saat grup arkadaşlarıyla çevrili olacaktı ve Lyric zamanını tamamen rahat olmadığı biriyle geçirmek istemiyordu.

Başvurular arasından onları seçmek sürecin sadece ilk adımı olsa da, bunu derinlemesine geçmiş kontrolleri, uyuşturucu testi ve hatta omega merkeziyle gizli psikolojik değerlendirme görüşmeleri takip etse de, kötü olanları mümkün olduğunca çabuk ayıklamak istiyordu.

"Öyle. Bir omega olduğun için bunun sağduyulu bir davranış olacağını düşünüyorsun."

"İnsan düşünüyor. Bunun yerine, muhtemelen onları bu işten sıyrılmaya çalışmak için daha çok teşvik . Bana yaklaş."

Omurgasına doğru ilerlemeye çalışan ürpertiye omuz silkerek uzaklaştırdı ve bir sonraki başvuru sahibini inceledi. Paranoyası aşırı şişirilmiş bir egodan kaynaklanmıyordu.

Basitçe, omegalar imrenilen kişilerdi. Doğaları gereği, biraz daha savunmasızdılar ve her zaman olduğu gibi, bundan yararlanmak isteyen birileri vardı. Bu ister kendilerini kanunların üstünde gören kendini beğenmiş alfalar, ister karaborsacı seks tacirleri, isterse de sadece kendilerinden daha zayıf olanlara zorbalık yapmaktan hoşlanan pislikler olsun. Lyric şansını denemek istemiyordu.

"Sırada Ryan var..."

Ve böylece gün devam etti. Yıllar boyunca. Haftalarca. Yıllar gibi görünüyordu. Ama hayır, birkaç saat sonra yaklaşık yirmi başvuruyu incelemişlerdi. Ve Lyric bu yirmi başvuru arasından sadece iki tanesini sürece devam etmek üzere ayırmıştı.

"Ugh," diye inledi Lyric ve başını masaya koydu.

"Onları bulacağız, merak etme," diye teselli etti Andi.

Lyric ona bakmak için başını yana çevirdiğinde, Andi sırtarak Bluetooth kulaklığına cevap verdi. "İçeri getir." Sonra Lyric'le konuştu. "Ben sipariş ettim-"

Odalarının kapısı açıldığında içeriye peynirli sarımsak kokusu yayıldı ve başını masadan kaldırarak hülyalı bir şekilde iç çekti. "Pizza! Andi, son zamanlarda seni sevdiğimi söylemiş miydin?"

"Evet. Ama benim yüzümden durma."

Başvuranlara binaya girip çıkarken eşlik etmesi için şirket tarafından tutulan güvenlik görevlisi pizzayı bırakıp nazik bir gülümsemeyle oradan ayrılırken Lyric ona kıkırdadı.

Bir sonraki başvuru sahibi diğer odaya alınırken Lyric kutuyu açtı ve elini sıcak kabuğun altına sokarak kendisi için bir dilim çıkardı.

"Tanrım," diye inledi, kenarından damlayan peyniri yakalamak için başını arkaya yatırırken. "Bu *çok güzel*."

"Orada her şey yolunda mı?" diye bir başvuru sahibinin sesi hoparlör sisteminden geldi.

Lyric pizzasını yerken boğuldu ve yağ bulaşmış elini hoparlörü çalıştıran düğmenin üzerine koydu. Son başvuru sahibine gitmesini söyledikten sonra kapatmayı unutmuştu.

Andi kıkırdadı ve kendi dilimini dikkatlice kağıt tabağa yerleştirdi.

Pizza-ecstasy yerine utanç içinde inleyerek bir peçete kaptı ve düğmeyi dikkatlice sildi.

Sonra başvuru sahibine bir göz attı ve neredeyse ısırtıcıyla birlikte dilini de yutacaktı.

Uzun boyluydu, *gerçekten* uzun. Onun hakkında fark ettiği ilk şey buydu. İkincisi ise *yüzünün kızarmış* olmasıydı. Tek taraflı izleme camının arkasından bile, koyu sarı tonlu tenine rağmen, yanında getirdiği ekipmana dikkatle odaklandığı için yanaklarının renginin koyulaştığını görebiliyordu.

Boğazını temizledikten sonra elini peçeteye sildi ve Andi'ye pis bir bakış atıp mikrofonun düğmesine tekrar bastı.

"Bunun için üzgünüm, uhm-" Panik içinde kâğıda baktı. "Adra. Geldiğiniz için teşekkürler. Lütfen devam edin."

Hoparlörü dikkatlice kapattı ve Andi'nin boğuk kıkırdamalarını duymazdan gelmeden önce bir elini kendi alev alev yanan yanaklarına bastırdı.

"Tamam o zaman, uhm-Ben sadece birkaç şeyi ayarlayacağım, sonra iyi olacağım," dedi kabloları synth kartlarına bağlamaya ve onları dikkatlice standlara yerleştirmeye başlarken. Onların klavyesini kullanırken rahat görünüyordu ama kendi klavyesini de getirmişti.

Onları hayata geçirdiğinde, farklı kareler gökkuşağı gibi parladı ve görünüşlerini onaylarcasına başını salladı.

"Duymak istediğin özel bir şey var mı?" diye sordu arkasına saklandıkları duvara doğru bir bakış atarak. Kendi yansımasından başka bir şey göremeyecekti ve yüz ifadesini düzelterek kara gözlerindeki endişeyi silmeden önce kaşlarında bir düğüm oluştu.

Önündeki klavye komik derecede küçüktü.

Andi önce hoparlör düğmesine dokundu. "Hayır, bu tur tamamen senin.

Ne oynamak istersen."

"Tamam," diye kabul etti.

Dudakları kıpırdadı, kendi kendine bir şeyler fısıldıyordu ama mikrofon her neyse onu alamadı.

Lyric elindeki bilgilere baktı.

Adra. Alfa. Synth, piyano ve klavye çaldı. Turne deneyimi yok ama daha önce bir grupta yer almış. Ayrılma sebebi...

Lyric kısa bir süre durdu ve *alfa* kelimesinin göğsünde yarattığı hafif sızıya *aldırmadan* bölümü tekrar okudu.

"Uh, Andi? Sihrini kullanıp bunu doğrulayabilir misin?" Lyric bölüme dokundu ve Andi başını salladı.

Çalmaya başladı ve Lyric başvuruları, karışıklıkları ve bir an öncesine kadar içinde tuttuğu utancı tamamen unuttu. Parmakları tuşların üzerinde tüyler gibi süzülürken Adra kendini kaybetmiş, yüzünde saf bir konsantrasyon ve neşe vardı. Synth'inde programladığı sesleri ekledi ve her şey bir araya geldiğinde Lyric başını müziğe doğru salladı ve kendini onun yarattığı şeyden keyif alırken buldu. Uzun zamandır dinlediği tüm müziklerden daha çok.

"Vay canına," diye düşüncelerini yüksek sesle yineledi Andi. "Şuna bir bakın."

"Oh. Ne?" Lyric sordu ve bilgisayar ekranını okumak için eğildi.

"Haber makalelerine göre, hepsi doğru. Bu hikayeyi bir iş arkadaşımдан hayal meyal duymuştum ama üzerinde hiç düşünmemiştim. Lanet olsun. Sence gidip ona sarılmak çok mu fazla?"

Lyric usulca güldü. "Sen istersen, ben de isterim."

Tamamen alfalardan oluşan son grubu kendi omega'sını bulmuştu. Gruptaki herkesi sürüsünün bir parçası olarak seçmişti... Adra hariç. Bir omega için bir sürüyü dağıtmak duyulmamış bir şey değildi ama defalarca reddedilmiş biri olarak empatinin içine dolmasına engel olamıyordu. Grubun dağılması indie müzik endüstrisinde büyük bir haber olmuştu ve birkaç makalenin verdiği bilgiye göre, o-

Lyric, Andi'nin uzun soluklu özetini yarıda kesti, kalbi sıkıştıyordu. "Tüm bu detayları dinlemek istemiyorum. Sadece... eğer uygun olmazsa bana söyle, tamam mı?"

Lyric tekrar müziğe dönerek onun uzun boylu, fit formunu, yüzündeki hafif sırıtışı ve çalarken yaydığı tutkuyu inceledi.

"Peki, nesi var bunun?" diye homurdandı ve kâğıdı yeni bir desteye koydu.

"Bu yığın ne için olacak?"

"Gerçek olamayacak kadar iyi, bu yüzden daha fazla bilgi alana kadar şüpheleniyorum' yığını."

Andi gülümsedi ve bilgisayarında tekrar yazmaya başlamadan önce yetenekli müzisyene bir bakış attı.

Lyric pizzasını aldı ve Adra'nın çalmasını dinleyerek yerken ayağını sandalyeye vurdu. Seçmeleri sona erdi ve ellerini kot pantolonuna sildi.

"Harikaydı," dedi Lyric, kendini tutamadan mikrofon düğmesine dokunmak için öne doğru uzanarak. "Çok teşekkürler. İrtibatta olacağız."

"Bekle, gerçekten mi? Hayır, bekle. Muhtemelen bunu tüm başvuru sahiplerine söylüyorsundur. Teşekkürler. İyi günler," diye mırıldandı, kelimeleri karıştırıyordu. Sanki oradan bir an önce çıkmak istiyormuş gibi ekipmanlarını hızla topladı.

Bu onu gülümsetti ve bir şekilde gün artık o kadar da korkutucu görünmüyordu.

İkinci günü tamamladıklarında Lyric gözlerini deviriyordu. Günün son başvuranı gelmemişti ve bu durum onu çok kızdırmıştı.

"Eğer zamanında gelemezlerse, bu sadece olması gerekenin bu olmadığını kanıtlar. Ayrıca, daha yüzlerce müzisyeni gözden geçirecek değiliz ya," diye homurdandı Andi ve dizüstü bilgisayarını topladı.

Denemeler bireysel olarak planlanıyordu ve gelmedikleri takdirde bir daha deneme şansları olmuyordu.

Çok kötü, çok üzücü.

"değil. Bugün biraz , ama her zaman yarın var-"

Tam sandalyelerini içeri iterlerken diğer odanın kapısından bir gürültü duyuldu. Lyric yüreği ağzına gelirken döndü ve kapı pat diye açıldı.

"Bekle, ! Çok özür dilerim. Geç kaldım, biliyorum, özür dilerim. Lütfen seçmelere katılmama izin verin!"

Lyric kaşlarını çatarak Nohen'e baktı; bunu başvurusundan ezberlemişti. Dışarıdaki yağmurdan sırlıklam olmuştu ve ıslak, koyu renk saçlarından bir tutamı gözlerinden iterek odaya baktı. Gözlerini kırıştırarak suyu uzaklaştırdı, muhafızın tutuşunu silkti ve odaya göz gezdirdi.

"Onlar burada mı?" diye sordu. Pencereye, Lyric'e doğru döndüğünde muhafızın cevap vermesine fırsat bile vermedi. Ama Lyric onun sadece kendi yansımasına baktığını biliyordu. "Geç kaldığımı biliyorum ama söz veriyorum zamanınızı boşa harcamayacağım. *O kadar* iyiyimdir," diye söz verdi.

Lyric homurdandı ve kollarını kavuşturdu. Başını yana eğerek zayıf, siyah saçlı adamı inceledi. Koyu renk pantolon, ayak bileğine kadar uzanan botlar giymişti ve beline kısa kollu düğmeli bir gömlek sıkıştırmıştı. Kemer. Papyon. Parıltılı.

Bakışlarını daraltarak sandalyesini geri çekti ve çantasını koltuğa oturttu, derinliklerinden başvuru dosyasını çıkardı. Masanın üzerine koydu ve çekip çıkardı.

Nohen. Beta. Yirmi beş yaşımda. Başvurusunda 'müzık dehası' ifadeleri kullanıldı.

"Dinlemek ister misin?" diye sordu Andi ve bakışlarını pencereye çevirdi.

Andi, "Baş gitarist havasına uygun bir kutsiyete sahip olduğu kesin," dedi.

Lyric homurdandı. "Öyle. Ama o burada. Biz ..."

Ve o gün tek bir umut verici seçme bile duymamışlardı. Belki bu o olabilirdi?

"Hey, bu senin grubun, civciv. Karar senin" dedi Andi.

Lyric elindeki çantayı yere bıraktı ve mikrofon düğmesine basmadan önce sandalyedeki yerini aldı.

"Ona bir havlu getirebilir miyiz?" Lyric sordu. "Bu şekilde sırlıslık oynamaz."

Andi başını salladı, dudakları seğırdi ve kulaklığına bir şeyler mırıldandı. Güvenlik görevlisi odadan çıktı, Nohen şaşkın bir şekilde arkasından bakıyor ve kapıdan iki yönlü cama göz gezdiriyordu. Geri döndü ve gitariste bir havlu fırlattı.

"Üç dakikan var. Beni etkileyin," diye talimat verdi Lyric.

Kadın konuşurken gözleri büyüdü ama muhafıza dönmeden önce yüz ifadesini hızla düzeltti. "Teşekkür ederim. Biraz boşluk iyi olurdu," dedi havluyu saçlarına ve yüzüne sürmeden önce. Ardından saçlarını silkeledi, bukleleri başının tepesinde gelişigüzel sallanıyordu. Lyric parmaklarını onların arasında gezdirmek istedi.

Gardiyan şaşkın bir ifadeyle pencereye doğru döndü. Andi yerine otururken kulaklığından bir şeyler mırıldandı ve nöbetçi omuz silkerek odadan çıktı.

Ama Lirik Nohen'e odaklanmıştı. Kayışı başının üzerine kaldırırken gitara saygıyla, nazıkçe dokundu.

Andi seçmeleri kaydetmek için kamerayı tekrar açtı.

Bir akor kopardı ve yumuşak, tiz bir sol notası odada ve mikrofonlarda çınladı. Dudaklarında bir gülümseme belirdi. Ve sonra çalmaya başladı.

Chapter Three

A ilk akoru kopardıktan sonra derin bir nefes aldı ve ardından parmakları tellerin üzerinde uçuşmaya başladı.

Lyric, hızlı ama bir şekilde yine de yumuşak bir melodi çalarken onu huşu içinde dinledi.

Kendini müziğe kaptırdığı için başvuru unutuldu. Ve sonra, tam da rüya gibi, zarif bir müzik atmosferine girmişken, adam şarkıyı daha hızlı, neşeli bir melodiye dönüştürdü. Bu onu canlandırdı ve mutlu melodi yüzüne bir gülümseme yerleştirdi.

Sonra aniden durdu ve kolundaki saate baktı.

"Sanırım üç dakika sürdü. ?"

Lyric dudaklarından dökülmeye hazır bir soruyla Andi'ye baktı ve Andi ellerini savunmacı bir şekilde kaldırdı. "Eğer müzikle yüzünüzde böyle bir gülümseme yaratabiliyorsa, sanırım cevabınızı aldınız demektir."

Mikrofon düğmesine dokunduğunda gülümsemesi azalmadı, ancak düzgün bir sesle konuşmaya çalıştı. "Teşekkür ederim, sizinle irtibata geçeceğiz."

Onun başvurusunu aldı ve Adra'nınkine ataçladı, *böylece Andi yanlış bir şey bulana kadar gerçek olamayacak kadar iyi yığınınna eklemiş oldu.*

Kızın heyecansızlığı onu hayal kırıklığına uğratmış gibiydi ama bilmediği şey, onun gitarı sadece birkaç kişide bulabileceği bir rahatlıkla çaldığıydı.

Muhafız ona odadan çıkana kadar eşlik etti ve Lyric dosyaları yeniden paketleyerek temiz işaretini bekledi.

"Bu gece için ne planın var?" Andi sordu. Lyric omuz silkti. "Her zamanki gibi."

"Yani... başvuruların üzerine dökün ve pişirme programları arasında geçiş yaparken dondurma yiyin?"

"Beni çok iyi tanıyorsun," diye alay etti Lyric.

Lyric, Andi'nin ona çıkma teklif etmek istediğini anlayabiliyordu, belki onu biraz evden çıkarabilirdi ama... Andi'yi teklif etmesi için zorlamadı.

Mükemmel grup arkadaşlarını bulmak için yanıp tutuşuyordu.

Tur her geçen gün daha da yaklaşıyor ve diğer dört kişiyi seçme baskısı yoğunlaşıyordu.

Başvuruları incelemek ve kötü olanları ayıklamak, ona üretken olduğunu hissettiren bir şeydi. Aslında tek yapabileceği beklemektir. Ertesi günü beklemek, bir sonraki seçmeyi beklemek.

Ve Lyric beklemekten nefret ederdi.

Ağzını açıp "Neden, ne oldu?" diye sormasının tek nedeni buydu.

Andi gülümsedi, frenulum piercingi ortaya çıktı. "Bu gece yeni kulüplerden birine gidiyorum. Gösterişsiz bir yer ve orada canlı bir performans olacak. Gelmek ister misin?"

Belki bu onu kaçınılmaz olandan uzaklaştırırdı. "Tabii, neden olmasın?" "Evet! Buna bayılacaksın. The-"

Tam o sırada Andi'nin kulaklığından muhafızın sesi geldi. "Her yer temiz."

Lyric, Andi'yi arka kapıdan çıkıp ayrı arabalarına kadar takip etti ve park yerinin sonundaki görevliye el salladı.

Andi, "Ayrıntıları daha sonra mesaj atarım," diye duyurdu. "Tamam, yakında görüşürüz!"

Lyric eve dönerken kılık değiştirmeyi planlamaya başlamıştı bile. Dışarı çıkmamanın en güzel yanı giyinip kuşanmaktı. Turnesinin duyurulmasından bu yana hayranlarından ve paparazzilerden saklanmak daha da zorlaşmıştı ve yaratıcı olmak zorundaydı.

Eve vardığında telefonunu kontrol etti ve Andi'nin onu saat sekizde alacağına dair bir anonsla karşılaştı. Kıyafet kodu? Rahat.

Rahatça yapabilirim.

Andi onları saat sekizi on geçte binaya götürdüğünde Lyric şüpheyile binayı inceledi.

"Kulüp, ha?" diye sordu gülümseyerek.

"El ilanlarında öyle yazıyordu," diye omuz silkerek itiraf etti.

Tuğla bina küçüktü ve girişi şıktı, koyu renkli ahşap ve siyah kirişler, görüntülerini onlara geri yansıtan cam kapılar.

"Hey, çok şirinim," diye yorumladı Lyric ve 'kısa' saçlarının uçlarını kabarttı.

Andi gözlerini devirdi. "Sen her zaman sevimlisin. Ama saçını kesmeyi aklından bile geçirme."

Lyric onun peri kesimine baktı ve ters ters baktı. "Sen öyle diyorsun. Bahse girerim bunlardan birini çıkarabilirim."

"Bunu yaparsan sözleşmemizi bozarım," diye tatlı tatlı tehdit etti.

Kapıları açtıklarında Lyric güldü ve onun omzuna çarptı. Kısık bir ısıklık çalan Lyric, koyu renkli ahşap duvarlar ve demir masalara karşı ortamın havasını belirleyen alçak ışıklandırmaya baktı. Bir dans pisti vardı ama şu anda tamamen boştu. Aplikler duvarlara elektrikli mumlarla yerleştirilmişti ve odanın etrafına yumuşak bir ışık saçıyordu.

"Burası muhteşem," dedi Lyric. "Ama buranın bir kulüp olduğunu söylediğinde aklımdan geçen kesinlikle bu değildi."

"Dürüst olmak gerekirse ben de. Ama biliyorsun... Benim için sorun değil," diye yanıtladı Andi.

Lyric'in elinden tutup onu da yanına çekti ve odanın girişinde giriş ücretlerini karşıladı. Duvarlara yapıştılar ve Lyric oturan insanlarla göz teması kurmaktan kaçındı. Yumuşak bir sohbet ve heyecan dolu bir vızıltı odayı doldururken, hoparlörlerden hafif bir müzik akıyordu.

Garip bir şekilde, sahneye en yakın masalar en boş olanlardı. Herkes arka tarafa, barın yanına toplanmıştı. Duvarın içine yerleştirilmiş ve ikinci kattaki balkonla örtülmüştü.

Dans pisti odanın ortasına yerleştirilmişti ve masalar duvarlara yakın kenarlara ve barın arka tarafına doğru dağılmıştı.

Sahnenin yakınında, ayak altında kalmaması için duvara yaslanmış bir masa bulduklarında, Lyric sahne düzenini inceledi. Sahne ışıkları pahalı ve *çok* güzel görünüyordu. Sahneyi yumuşak bir ışıkla aydınlatıyorlardı.

sarı bir parıltı, duvarlar boyunca dizilmiş aplikler ve elektrikli mumlarla eşleşiyordu.

"Sanırım buraya aşık oldum," diye itiraf etti Lyric.

"Çok güzel. Ama aklınıza bir şey gelmesin. Şimdiden üç şehirde mekânları yenilemek zorunda kaldık."

Lyric en iyi köpek yavrusu gözleriyle Andi'ye özlemle baktı. "Ama..."

"Hayır. Bu bende işe yaramaz. Başka birini dene."

"Peki," diye homurdandı, sadece yarı şaka yapıyordu. "O zaman en azından bana bir içki getirir misin?"

"Anlaştık." Andi siyah giysileriyle kulüp boyunca uzanan boş alanı dolduran insan kalabalığının arasından geçerken gözden kayboldu. Lyric, Andi elinde iki kadehle tekrar yaklaşına kadar onun mor peri kesimini fark edemedi bile.

"Sorun nedir?" Lyric bardakları yerine koyarken sordu. "Bunun votka olmadığını biliyorum. Size servis yapmazlar mı?"

Sarhoş geçirdikleri berbat bir hafta sonundan sonra hem o hem de Andi bir daha asla votkaya dokunmamaya yemin etti.

Andi'nin cevabını beklerken suyu yudumladı ve Andi masaya iki paket bıraktı.

"Bu bar dispanser olarak da kullanılıyor. Ne kadar havalı değil mi?"

"Şaka yapıyorsun!" Lyric küçük paketi kaldırmak için bardağını yere bıraktı. Folyoya sarılmış, ısırık büyüklüğünde bir sakızdı bu ve Andi'yle aynı anda o da kendi paketini açtı.

"Şerefe mi?" diye sırttı.

Andi ona "Şerefe," diye cevap verdi.

Kız ağzına atmadan önce paketleri birbirine vurdular. Şeftali aromalıydı, en sevdiklerinden biriydi ve mırıldandı.

İlaç etkisini gösterene kadar yarım saatten fazla bir süre geçmesi gerekebilirdi ama o iyiden de öteydi. Ayrıca, iyi uyuyacağını biliyordu, bu da önceki gecelere göre hoş bir değişiklik olacaktı. Seçmeler bütün gün ve bütün gece düşüncelerini tüketmişti.

"Peki kim sahne alıyor? Tanıdığımız biri mi?"

Andi omuz silkti. "Onu *tanımıyorum* ama adını birkaç kez duydum. Emerson Lockly. Bir şey çağrıştırdı mı?"

Lyric dondu kaldı, başını Andi'ye çevirdi ve bakakaldı. "Ne dedin sen?"

Andi başını kaldırdı ve Lyric'e bakarken gülümsemesi hızla soldu. "Emerson Lockly mi? Onu tanıyor musun?"

"Şirketime imza atmamı sağlayan aynı şovda çaldık," diye nefes aldı Lyric.

"Oh, ," diye tısladı Andi.

Ortam kesin bir şekilde karardı, performansın başlamasını beklerken amaçsızca sohbet ettiler ve Lyric'liler mekandaki herkesi izledi. Saat dokuza yaklaştıkça heyecan her geçen dakika daha da artıyordu. Lyric, Emerson'ın çaldığı aynı gösteride keşfedildiği için kendini *suçlu hissetmiyordu*. Ama bir şeyler hissediyordu.

İçkiler dolduruldukça konuşmalar daha da arttı ve sahne ışıkları yanıp sönmeye başladığında havadaki enerji canlandırıcıydı.

Lyric bakışlarını sahneye çevirerek, "Buna bayıldım," diye itiraf etti. Omuzlarındaki gerginliğe rağmen kalabalığın enerjisine hayranlık duyuyordu.

Kalabalığın beklentisinin artmasını izlemek onu turneye çıkmaya heveslendirdi. Sahneye çıkıp salondaki enerjiyi hissetmek ve her şeyin kendisi için olduğunu bilmek istiyordu.

Bir adam sahneye çıktığında, ışıklar maviye dönüştü ve apliklerdeki mumlar senkronize bir şekilde değişti.

Lyric, "Tamam, bu çok fena," diye yorum yaptı ve Andi'ye işaret etti.

Dikkatini tekrar sahneye çevirdiğinde, kendisini saran yüksekliğin bulanık, sıcak ve mutlu hissini fark ve gülümsedi. Tüm hafta boyunca taşıdığı gerginlik omuzlarından kaydı, Dirseklerini masaya dayadı, ellerini birleştirdi ve çenesini onların üzerine koydu. Hâlâ gösterinin tadını çıkarabiliyordu, bir müzisyen başka bir müzisyeni izliyordu.

"Hissediyor musun?" Andi de aynı şekilde gülümseyerek sordu.

Lyric başını salladı ve cevap vermek için ağzını açtı, ancak mekanın amfilerinde bir nota çınladı ve dikkati sahneye takıldı.

Emerson çok uzun boylu, çok geniş ve çok güzeldi. Tıpkı hatırladığı gibi. Onu diziden hayal meyal hatırlıyordu ama yetenekli biri olarak göze çarpıyordu.

"Kahretsin," diye fısıldadı Lyric nefesinin altından. Omuz hizasında kıvrıkcık saçları, kısa bir sakalı vardı ve orman yeşili bir düğme-up, koyu renk pantolon, botlar giymişti ve başında geniş kenarlı bir şapka vardı.

Bir hipster'ın ıslak rüyası gibiydi.

Ve Lyric kendini en az yüzde yetmiş beş hipster olarak görüyordu.

"Pekâlâ Bay Woodsy," diye fısıldadı Andi onun kulağına.

Emerson çalmaya devam ederken Lyric kıkırdamaya başladı ve elinin arkasına sakladı.

Şarkının girişi yavaş, karamsar ve ritmikti. Sonra şarkı söylemeye başladı ve Lyric'in ağzı açık kaldı.

Sesi *çok seksiydi*. Derin ve bas, gürültülü ve aynı zamanda pürüzsüz, ancak tereddüt etmeden tenor notalara ulaştı ve amfilerde net bir şekilde çınladılar.

Genişleyen bakışlarını, kendisine bilmiş bir gülümsemeyle bakan Andi'ye çevirdi. "O iyi," dedi, ses tonunda bir ima vardı.

Hayır... bunu kastetmiş olamaz-?

Başvuranlar arasında onun adı yoktu, o halde Andi onu neden buraya getirmişti?

"İş için burada değiliz," diye azarladı Andi'yi, ama daha çok kendini ikna etmeye çalışıyormuş gibi hissetti.

İncelemeleri gereken daha yüzlerce aday vardı, öylece bir mekandan birini seçip ona işi teklif edemezdi. Yetenekli olduğunu bilse bile...

Ama ...?

Düşüncelerini bir kenara iterek başını salladı ve tekrar sahneye odaklandı. Şapkasının kenarı yüzünü çoğunlukla gölgede bırakıyordu ama mikrofona şarkı söylerken gözlerinin kapalı olduğunu görebiliyordu. Başını yana eğerek boynunun bir kısmını ortaya çıkardı ve Lyric etini ısırıldığını hayal ederek kendini şaşırttı.

Oturduğu yerde ayaklarını sürüyerek ve sıcaklığın geçmesini isteyerek en yakınlarındaki masalara baktı ama masadakiler bu durumdan habersizdi. Kendi kokusunu ve diğerlerinin kokusunu bastırmak için günlük bastırıcısını alsa da, kokusunun hâlâ biraz yoğun olabileceği paranoyasına kapılmıştı. Ama neyse ki kimse etkilenmiş görünmüyordu, bu yüzden Emerson ilk şarkıyı bitirdiğinde bakışlarını ona çevirdi.

Ciddi bir notayla bitirdi, penasını teller üzerinde kaydırды ve notayı bırakırken elini havada duraklattı.

Sonra başındaki şapkayı düzelterek yukarı baktı ve kalabalığa başıyla selam verdi. "Dinlemeye geldiğiniz için teşekkürler. Ben Emerson Lockly, umarım hoşunuza gider."

Tüm söylediği buydu, parmaklarını tellere koyup başka bir şarkıya başlamadan önce sesi gürültülü ve lezzetliydi. Aynı şarkıya sahipti.

diğeri gibi karamsar bir duyguydu, ama yine de farklıydı, kendi tarzında benzersizdi.

Şarkı sözlerini dinlerken, her şarkıda, notaları ve kelimeleri bir araya getirerek anlattığı her hikayede, dinleyicilerin üzerini örten bir anı yorganında kendini kaybetti. Aklı başından gitmişti.

Lyric kendi müziğine, turneye, seçmelere o kadar odaklanmıştı ki, müziğin olması gerektiği gibi tadını çıkarma şansını kendine vermemişti. Ve Emerson ona bunun neden hayatının gerekli bir parçası olduğunu hatırlattı. Sadece bir iş olarak değil. Ama gurur duyulacak bir şey olarak ve etrafınızda akıp giderken sadece var olmak için bir an ayırmak için.

Bu adam gerçek miydi?

Suyunu yudumlarken ve Emerson gösterisini bitirirken, onun şapkasını çıkarışını, kalabalığı selamlayışını ve sahneden ayrılışını izledi. Ancak o gözden kaybolduğunda Andi'ye döndü.

Andi mor kaşlarını Lyric'e doğru salladı. "Onun turneye ait olduğunu mu düşünüyorsun?"

Lyric başparmağının tırnağını kemirdi ve etrafına bakındı. Yetenekliydi. Sahnede performans sergileme deneyimi vardı. Büyüleyiciydi ve kalabalık onu seviyordu.

"Menajerinin kim olduğunu biliyor musun?" Lyric sordu. Henüz bir plak şirketi tarafından kabul edilmemiş olsa da Andi'nin bağlantıları vardı, bir şeyler yapabilirdi. En azından ona ulaşabilir ve ilgilenip ilgilenmediğini öğrenebilirdi.

Andi ona alaycı bir bakış attı. "Ya da sadece ona sorabilirsin?" önerdi ve omzunun üzerinden baktı.

Lyric tam arka odadan çıkarken döndü, üzerinde yeni bir gömlek vardı, şapkasını çıkarmıştı. Her iki kolunda da rastgele yerleştirilmiş birkaç dövme vardı ve başını eğerek yürüyordu, saçları öne doğru düşerek yüzünü çerçeveleyiyor ve gizliyordu.

Adam başını kaldırmadan masalarının önünden geçti ve Lyric kendini durduramadan dudaklarını araladı.

"Affedersin, Emerson?"

Başını dudaklarına bir gülümseme yapıştırmadan önce durakladı, adımları kekeleyerek durdu. Ayaklarını sürüyerek masalarına yaklaştı, sesinin duyulabilmesi için kenara doğru eğildi ve Lyric kalbi hızla çarparken yavaş bir nefes aldı. Şimşekli fırtınalar. Adamın hem kokusu hem de varlığı ona hatırlatıyordu. Taze yağmur ve tehlike vaadi.

Bacak bacak üstüne attı.

"Emerson Lockly, o benim," dedi ve sonra başını yana eğdi.

Adamın ela gözleri tanıdık geldi ve kız gurur ve utanç karışımını bir kenara itmeye çalıştı. Onu izcilik gösterisinden mi hatırlıyordu? Yoksa sadece listelerdeki son yükselişinden mi?

"Sadece setinize bayıldığımı söylemek istedim. Büyüleyicisiniz."

"Teşekkür ederim, minnettarım." Adam gidecekmiş gibi ayaklarını sürüyerek uzaklaşınca, kadın aklına gelen ilk şeyi ağzından .

"Aslında bir turne grubu için seçmeler yapıyorum ve ilgilenip ilgilenmeyeceğini merak ediyordum. Harika bir ekleme yaparsın ve seni aramızda görmeyi çok isterim."

Hay sikeyim. Bütün kozlarını bu şekilde ortaya dökmek istememişti ama adamın gerginliği *onu da* geriordu.

Adamın kaşları şaşkınlıkla kalktı, sonra ona yukarıdan aşağıya, sonra da sahneye baktı. Yüz ifadesini hoş olmayan bir şey doldurdu ve dikkatini tamamen ona çevirdiğinde midesinin sıkışmasına neden oldu.

"Üzgünüm, ama eğer , kendi başıma gayet iyiyim." Ellerini ceplerine soktu. "Şımarık bir omega'nın koleksiyonuna eklenmek istemiyorum. İyi geceler."

Bununla birlikte, döndü ve uzaklaştı.

Lyric'in yanakları onu saran utanç duygusuyla kızardı.

Belki beni hatırlıyordur.

Ne söyleyeceğini bile bilmiyordu. Nutku tutulmuş bir halde, kaşları alnının yarısına kadar inmiş, öfkesi yanaklarını boyamış olan Andi'ye döndü.

Andi ona doğru tıslayarak, "Tam bir *pislik*," dedi. "Vay canına. Bunu söylediğine inanamıyorum."

Şımarık Omega mı?

"Hadi gidelim buradan," dedi Andi ve plastik bardakları üst üste dizdi.

Lyric sandalyeden kayarak ayağa kalktı ve beresini düzeltti.

Neden karşılık olarak bir şey söylememişti? Ne söyleyebileceğini bile bilmiyordu.

Bunun farkına varmak onu daha da öfkeliendirdi. Etkileşimi kafasında binlerce kez tekrarlayacak ve en iyi yanıtı bulacaktı... günler sonra hiçbir önemi kalmadığında.

Başını eğerek kalabalığın içinden Andi'yi takip etti. Ama kapının yanında başını kaldırıp odayı incelemekten kendini alamadı. Bakışları bara kaydı ve adam oradaydı. Uzun boyluydu, barın üstündeki aydınlatmadan yayılan yumuşak altın rengiyle adeta parlıyordu.

Kadın ona doğru kaşlarını çattı ve adam sanki onun bakışlarını hissediyormuş gibi başını omzunun üzerinden çevirip onu buldu.

Konuştğu kişiyle sohbetine devam etmek için ondan uzaklaşırken yüzündeki kayıtsızlık ifadesi hiç değişmedi.

"Şımarık bir omega mı? Ben şımarık falan değilim," diye söyleniyordu Andi onları evine geri götürürken arabada.

Andi korudu, onun içini dökmesine izin vermekten memnundu. "Bulduğum yere gelebilmek için çok çalıştım ve onun böyle varsayımlarda bulunmasını istemiyorum."

Omega klişesinden kaçınmak için çok çalıştım.

Ve göğsünü hâlâ sıkan acının altında yatan neden de buydu. Başardığı onca şeyden, iki albümden ve şimdi de kapalı gişe bir turneden sonra bile, bazı insanlar onu hala sadece bir omega olarak görecekti. Tıpkı annesinin Lyric'i kendi vizyonuna göre şekillendirmeye çalışmadan önce yaptığı gibi, bütün gün bir yuvanın etrafında yatmaktan ve alfalarının onunla ilgilenmesini beklemekten başka yapacak daha iyi bir şeyi olmayan biri.

"Ugh!" diye homurdandı ve kollarını kavuşturdu.

"Onu dinlemeyin. Pisliğin teki. Siz onun dört katı büyüklükteki mekânları doldurmak üzereyken onun böyle mekânlarda çaldığını bilerek uyuyun."

"Evet, evet," diye onayladı Lyric.

Başını çevirip pencereden dışarı baktı ve yanlarından geçtikleri sokak lambalarını saydı.

Andi sitede oturduğu binanın önüne park ettiğinde ancak otuz üçe gelebilmişti ve içini çekti.

"Ne kadar pislik biri olsa da beni dışarı çıkardığın için teşekkür ederim.

Yarın daha da iyi birini bulacağız," diye duyurdu Lyric.

"İşte ruh budur. İyi geceler," dedi Andi. "Seni seviyorum!"

"Ben de seni seviyorum!" Lyric arabadan sürünerek çıkarken seslendi.

Andi dairesinin güvenlik kapısını açmadan, davetsiz misafirlere karşı giriş yolunu koklamadan ve sürgülerin kilidini açmadan arabayı sürmedi. İçeri girdikten ve bir kez daha koku kontrolü yaptıktan sonra, iyi olduğunu belirtmek için koridorun ışığını yaktı.

O uzaklaşırken arabanın motoru sustu ve Lyric alarm sistemini devre dışı bırakırken biraz daha homurdandı, yumuşak bip sesi evinde

Kendi satın aldığı.

"Şımarık omega, kıcımın kenarı," diye mırıldandı. Lyric beresini çekiştirerek çıkardı, kurdelesini çözdü ve duşa doğru ilerlerken saçlarını serbest bıraktı.

Ama banyosundaki yağmur duş başlığının sıcaklığında rahatlarak kaşlarını çattı.

Peki ya şımarıkça? Bu onun sıkı çalışmasını daha az geçerli kılmazdı. Müziğine, kariyerine harcadığı yılları, saatleri, kanı, teri ve gözyaşlarını geçersiz kılmıyordu. Ve gecenin sonunda süslü bir duş başlığıyla günü yıkayıp yedi yastıklı kral boy bir şiltede sımsıkı uyuyorsa, bu onun başarılarını azaltmazdı.

"Sikeyim o herifi," diye homurdandı.

Saç kremini saçlarında gezdirip duruladıktan sonra duştan tazelenmiş ve rahatlamış bir şekilde çıktı.

Ve evet, devasa yatağında, yuvasında yastıklarına sarılmış bir prenses gibi uyuyordu. Kendi emeğiyle kazandığı parayla dekore etmişti. Bir paket değil.

Evet.

Siktir et o adamı.

W

Lyric homurdanarak bir eliyle ekrana patlamış mısır fırlatırken diğer eliyle de listedeki bir ismi işaretlediğiyle.

"Hayır. Beni."

Andi kaşlarını kaldırdı ve ona döndü. "Ne? Neden?"

"Bilmiyorum," diye itiraf etti, bir seçmenin ortasında duraklayan ekrana gözlerini kısarak bakarak. Geri arama listesini doldurmak için Lyric umutsuzca seçmeleri tekrar izliyor, uygun birini bulmaya çalışıyordu. Ancak atladıkları video sayısı arttıkça Lyric'in umudu da azalıyordu.

"Ben... Her pozisyon için iki ya da üç kişi olduğunu biliyorum, bu yeterli olmaz mı?" diye sordu ve sonra yüzünü buruşturdu. Neredeyse iki yüz seçmeden sadece on kadarı hem yetenekli hem de müzik endüstrisinde temiz bir sicile sahipti. Ya da en azından ona gelmemiştir.

Ya yerleri dolduracak kadar müzisyen bulamazsa?

Tek ihtiyaçları olan bir davulcu, bir baş gitarist, bir basçı ve bir piyanist ya da synth çalgıcısıydı. Şimdiye kadar her biri için birkaç seçenek mevcuttu... ama kasetleri tekrar izledikçe, basçı için seçenekleri her izleyişte daha az çekici görünüyordu.

"Onları bulacağız, merak etme," diye yatıştırdı Andi ve patlamış mısır kâsesini ondan aldı.

"Peki ya ?"

"Şşşt," diye alay etti Andi ve ekranı işaret etti. Bir sonraki videoyu sıraya koydu ve Lyric gülümsedi Bu seferki gerçekten hoşuna gitmişti.

"Ondan hoşlandım. Adı neydi?" diye sordu ve başvuruları gözden geçirdi. "Boş , buldum! Desi."

Kısa saçlı esmer kadın aynalı pencereye el salladı ve davulların arkasına oturdu. Kıvrak ve zayıftı, boynuna kadar iliklediği dantel yakalı bluzu onu yumuşak gösteriyordu. Ama sopaları kaldırıp tekrar davulun üzerine vurduğunda, yumuşaklığın tüm izleri kayboluyordu. Vahşiydi ve müziğe olan tutkusu trampetin her vuruşunda ya da bas davulun her vuruşunda ortaya çıkıyordu. Zillerin tıslamaları birbirine karışıyor ve her vuruşta Lyric onu daha da çok seviyordu.

Lyric, "Evet, kesinlikle onunla devam edeceğim," dedi ve başvurusunu ikinci tur yığınınına yerleştirdi.

Ancak üç saat sonra basçı pozisyonu konusunda hâlâ ikna . "Yani, hepsi... *fena* değil," diye itiraf etti Lyric. "Ama hiçbirisi oturup 'ooo' dememe neden olmadı." Heyecanlanmış gibi yaparak ellerini birbirine kenetledi ve

Çene. "Ama bu üçüyle de devam edebiliriz. Onlarla ilk kez tanıştığımda nasıl anlaşıcağımızı görebiliriz."

"Pekâlâ, pekâlâ. Neden seçici ?"

Lyric sırtıttı. "Biliyorum, değil mi? Altı haftamı bir otobüste tıkiş tıkiş geçireceğim insanlar konusunda seçici nasıl cüret ?"

Andi gözlerini devirdi. "Sinirini bozarlarsa arkada saklanabileceğin bir yuvan olmayacak değil ya."

"Biliyorum, ."

"Sadece takılıyorum, biliyorsun. İstediğin kadar seçici olabilirsin. Bu sizin turneniz ve çalacakları müzik de sizin müziğiniz. Eğer uygun olmadıklarını söylerseniz, o zaman başka birini buluruz."

"Son zamanlarda sana ne kadar taptığımı söylemiş miydim?" diye sordu Lyric. "O zaman bana zam yap," diye kuru bir şekilde cevap verdi.

Lyric güldü ve dirseğini Andi'nin yanına çarptı. İkisi de onun bu lanet şehirdeki en iyi maaşlı ajan olduğunu ve bunu hak ettiğini biliyordu.

Lyric Andi'ye eline geçirdiği kâğıt yığnını uzattı ve Andi iş telefonunu çıkardı.

"Yani, karar verildi mi? İkinci tur için onları çağırarak mıyız?"

Lyric başını sallamadan önce alt dudağını çiğnedi. "Evet. Ya şimdi ya da asla."

Andi gülümseyerek, "Tamam, işte başlıyoruz," dedi.

İlk geri aramadaki numarayı çevirdi ve Lyric omzunun üzerinden bakıp arayanın Adra olduğunu gördü. Pizza yerken inlediğini duyan uzun boylu, utangaç synth oyuncusu. Bu anı yüzüne bir gülümseme getirdi.

Andi onun numarasını çevirdi ve telefonu hoparlöre aldı. Lyric onların tepkilerini ve temsilcisine nasıl davrandıklarını duymak istiyordu.

"Alo?" diye cevap verdi, sesi derin ve gürültülü ama kibardı. "Merhaba. Adra'yı arıyorum."

"Benim," diye cevap verdi ve arka planda bir hışırtı duyuldu. "Kimin aradığını sorabilir miyim?"

"Ben Andi Maylen, Lyric Ceran'ın menajeriyim. Başvurunuz için teşekkür etmek ve sizi tebrik etmek istedik. Seçmelerin ikinci turuna geçmeye hak kazandınız."

Derin bir nefes aldı ve sonra çok uzun bir duraklama oldu.

"Bana şaka mı yapılıyor, yoksa bu gerçek mi?"

Andi, Lyric'e neşe dolu bir bakış fırlattı ve telefona doğru kıkırdadı. "Şaka falan yok Bay Wards. Şimdilik size bir izin formu göndereceğim ve omega merkeziyle bir görüşme yapmak için onayınızı imzalayıp geri gönderdikten sonra bir hafta içinde tekrar buluşacağız. Bu sizin için uygun mu?"

"Kutsal şeker," diye fısıldadı. Lyric'in dudakları kıkırdadı. "Yani-evet. Evet, bu benim için kesinlikle işe yarıyor. Çok teşekkür ederim."

"Mükemmel. O zamana kadar herhangi bir sorunuz veya endişeniz olursa, e-posta göndermekten veya aramaktan çekinmeyin."

"Elbette. Tekrar teşekkür ederim. Çok teşekkürler." "Ne zaman isterseniz. İyi günler dilerim."

Andi aramayı sonlandırdı ve göz kamaştırıcı bir gülümsemeye ona döndü. "O

çok tatlı. Peki şu kutsal şeker olayı neydi?"

"Bilmiyorum ama çok güzeldi," diye itiraf etti Lyric ve midesindeki kelebekleri zihinsel olarak uzaklaştırdı.

Sonraki birkaç telefon görüşmesi dikkat çekici değildi ya da telesekretere düşüyordu. Bu hayal kırıklığı yaratmıştı ama Andi ona nasıl geçtiğini bildireceğine söz verdi.

"Alo?" diye seslendi başvuranlardan birinin sesi. Başçılardan biriydi ve sesi uykulu geliyordu.

"Merhaba, ben... Renold White'ı ?" Andi kibarca sordu.

"Konuşuyorum. Kimsiniz?"

"Bu Andi Maylen-"

"Lanet olsun, sen Lyric'in menajerisin!" diye bağırdı. Lyric yüzünü buruşturdu ve telefonun hoparlöründen uzağa eğildi.

"Ah, evet, o benim. Aramak istedik ve-" "Biz mi? O orada mı? Onunla konuşabilir miyim?"

Lyric'in gözleri büyüdü ve boynunun üzerinde kesik bir hareket yaptı.

Ağzı birkaç kez açılıp kapanırken Andi'nin kaşları düştü. "Hayır, burada benimle değil, yanlış anlaşılma için özür dilerim. Aramak istedim ve-"

"mı? Bu geri arama mı? Onunla ne zaman tanışacağım?" Soruları hızlıca sordu ve Lyric'in midesi onun coşkusu karşısında ekşidi. Sesi daha çok bir hayrana benziyordu ve seçmeleri yeterince iyi görünse de, bir hayranla turneye çıkmak istemiyordu, arkasında yetenekli, güvenilir bir müzisyen olmasını istiyordu.

İşaret parmaklarını X şeklinde çaprazlamadan önce boynuna bir kesme hareketi daha yaptı.

Andi mesajı aldı ve aramayı hızla sonlandırdı: "Üzgünüm, sanırım yanlış numarayı aradım. İyi günler dilerim!"

Aramayı sonlandırdı ve üç saniye geçmeden telefonu çaldı. Numara Renold'un başvurusundakiyle eşleşti.

Andi son heceyi uzatarak, "Olamaz," diye inledi.

"Engelle onu," diye ısrar etti Lyric, zil sesi tekrar havayı yarmadan önce telefonu tam üç saniye boyunca sessiz kaldı.

"Engelleniyor, engelleniyor!" Zil sesi kesildi ve numarayı engelledikten sonra sessiz kaldı ve ikisi de bir iç çekti.

"Tamam o zaman. Benim biraz canlanmaya ihtiyacım var, ya senin?" Lyric ayağa kalkıp mutfığa doğru yürürken sordu.

"Evet, lütfen," diye Andi.

Lyric ikisine de birer bardak buzlu kahve doldurdu, donmuş kahve küpleri ve biraz krema ekledikten sonra onları oturma odasına geri götürdü.

"Oh, süslü şeyler içtiğini unutmuşum. Ver bana," dedi mutlu bir şekilde ve tuttuğu ellerini uzattı.

Lyric ona bir bardak uzatırken sırttı ve kanepedeki yerini geri aldı. Andi bir sonraki başvuruyu sıraya koyarken yarısı yenmiş patlamış mısır kasesi sehpanın üzerinde unutulmuş bir şekilde duruyordu.

"Nohen burada," diye yumuşak bir ses uykulu bir şekilde cevap verdi.

"Merhaba Nohen, ben Andi Maylen, Lyric Ceran'ın menajeriyim. Sana haber vermek için aramıştım-"

"Oh, hayır. Eğer yapmadığımı söylemek için arıyorsan, yap . Yara bandı gibi. şunu," diye yalvardı.

Andi'nin dudakları kıpırdadı ve devam ederken bakiştılar. "Seçmelere devam etmek üzere seçildiğinizi bildirmek için aradım."

"Bekle, gerçekten mi?" diye sordu, heyecanla karışık bir sesle. "Geç kalmış olmama rağmen mi?"

Lyric'in dudakları kıpırdadı ve Andi kaşlarını kaldırarak ona baktı.

"Gecikmene rağmen yoluna devam ediyorsun."

Andi planı anlatmaya devam etti; onay formu, görüşme falan filan. Lyric onun sesindeki heyecanı dinlemekle yetinerek kahvesini yudumladı. Adamın diğer hatta neredeyse titrediğini görebiliyordu ve gülümsemesini engelleyemiyordu.

Telefon görüşmesi bittikten sonra "O da iyi birine benziyor," diye yorum yaptı.

Andi, "Son aramadan sonra kesinlikle hoş geldiniz," dedi ve bir sonraki başvurana geçti.

"Desi'yi aldınız, kim arıyor?" diye kadınsı bir ses cevap verdi.

"Desi, merhaba. Ben Andi Maylen, Lyric Ceran'ın menajeriyim. Uygun bir zaman mı?"

"Şaka mı yapıyorsun? *Senden* haber almak için her zaman harika bir zaman. Sizin için ne yapabilirim?" diye sordu sesinde umutlu bir tedirginlikle.

"Sadece bir sonraki tura geçtiğinizi bildirmek istedim..."

"Şaka yapıyorsun. Gerçekten mi? Vay ."

Konuştukça ve Desi'nin heyecanı dile geldikçe, Lyric turnede yanında başka bir kadın olması fikrinden daha çok hoşlanıyordu. Güvenli biri, diğerleri yanında olmak için çok fazla olduğunda güvenebileceği biri.

"Ondan hoşlandım," diye açıkladı Lyric.

"Ben de öyle. Bence iyi bir uyum sağlayacaktır. Ayrıca, davulda bir kadının olması senin için ne kadar havalı olurdu?"

"Kesinlikle evet," diye gülümseyerek kabul etti.

"Pekâlâ. Buradaki işim bitti," dedi Andi tüm aramaları yaptıktan sonra.

"Her zamanki gibi teşekkür ederim," dedi Lyric ona, kahveden boşalmış bardaklarını ve yarısı yenmiş patlamış mısırlarını toplarken.

"Bu benim işim."

"Oh, sus," diye seslendi mutfaktan. "Onları dinlemeyi senin de sevdiğini biliyorum."

Tekrar oturma odasına girdiğinde, Andi çantasını kanepenin minderine dayamış, dudaklarında ağlamaklı bir gülümsemeyle duruyordu.

"Hayır," diye azarladı Lyric. "Ağlamak yok."

"Ah, ama yine de öyleyim." Burnunu çekti. "İlk turuna çıkıyorsun. Seninle çok gurur duyuyorum."

Lyric kaçmaya çalıştı ama beta onu omuzlarından tutup kucakladı. "Harika olacaksın ve endişelenme

başçılar hakkında. Hiçbiri uymazsa, gerekirse ülkeyi tararız. Birini buluruz."

Lyric kucaklamaya nazikçe karşılık verdi. "Tamam, tamam. Tamam, haklısın. Teşekkür ederim."

"Seni seviyorum kızım. İkinci tur için seni alacağım ama ondan önce seninle konuşacağımı biliyorum."

Andi onu bırakıp çantasını almadan önce kaburgalarını bir kez daha sıktı. "Toodles!"

Lyric omzunun üzerinden parmağını sallarken gülmekten kendini alamadı. "Toodles, sürtük," diye seslendi kapıyı açarken.

Kapıyı arkasından kilitledikten sonra Lyric koltuğa çöktü ve başvuruları düzgün bir yığın haline getirdikten sonra bir klasöre koyup çantasına geri attı.

Andi'yi dinlemeye çalıştı, başcının boş pozisyonuna odaklanmamaya çalıştı ama elinde değildi.

Kendini sahnede hayal ettiğinde, ışıklar parıltıyor ve kalabalığa bakarken tenini ısıtıyordu, yanındakileri hayal etmek kolaydı.

Önyargılı olmamaya çalıştı ama Nohen sağında duruyordu, elinde gitarı, yüzünde dostça ve açık bir gülümsemeyle ona eşlik ediyordu. Onun arkasında, yükseltilmiş bir sahnede Desi, tutkusuyla davulları parçalara ayırıyordu. Ve tuşların üzerinde, gizemle örtülü ve ilgi odağından saklanan Adra vardı.

Onları sadece bir kez konser verirken görmüş ve seslerini birkaç kez duymuştu ama içinde bir his vardı. , göğsünden. Onlar... *haklıydılar.*

Ama sol tarafına baktığında, tekrar görmeyi seçtiği adaylardan hayal edemiyordu.

"İkinci tur bunun için," diye hatırlattı kendine, gözlerini kırpıştırarak açtı.

Sahne ve onunla birlikte uyumsuz grubu da kayboldu. İç çaktı. Umarım ikinci turda biriyle anlaşırđı. Son boşluğu doldurmak için. Kayıp parçayı.

Çünkü değılse?

Başka nereye bakacağını bilmiyordu.

"**T**işte burada," diye duyurdu Adra, bir kupa daha kaptı ve ağzını sürahisini boş içine yönlendirdi

Porselen. "Eğlendiniz mi?"

"Selam Odd," diye selamladı Emerson, kapıyı arkasından kilitlerken gözlerini sildi. "Uzun birkaç gece oldu. Setten sonra geç saatlere kadar Damon'ın evinde çaldım ve orada sızıp kaldım. Sonra dün bütün gün takıldık. Saatin kaç olduğunu fark etmedim ve seni uyandırmak istemedim."

Oda arkadaşının düşünceliliği onu şaşırtmaktan asla vazgeçmeyecekti. Dumanı tüten sade kahve fincanını yontulmuş masalarına doğru kaydırıldı.

oda arkadaşına karşı. "Bunu takdir ediyorum. Stres yapıyordum
."

"Seçmeler. Biliyorum. Söz açılmışken, setim için kulüpte kimin olduğuna inanamayacaksınız." Kupayı iki eliyle kavradı ve dudaklarına götürdü. Adra sabırla bekledi. Emerson genellikle kafein almadan önce İngilizce'den bu kadar çok kelime hatırlamazdı.

"Kim?" diye sordu, kendi ilaçlı kahvesini yudumlarken saate baktı.

"Bayan Lyric Ceran'ın kendisi."

Adra'nın çenesi düştü. "Şaka yapıyorsun."

Onu gitmem gerektiğini biliyordum.

Ama kendi müziği üzerinde çalışmakla, seçmelerin ikinci turuna hazırlanmakla çok meşguldü.

"Hayır. Orada bir kızla birlikteydi. Mor saçlı, bir sürü piercingli."

Andi olmalı, menajeri.

"Bu harika, dostum! Seni çalarken gördü. Bu harika."

Emerson'ın kaşları çatıldı. "Beni daha önce çalarken görmüştü. Neredeyse sözleşme imzalama şansımı çaldı. Beni biraz kızdırdı."

Adra başını yana eğerek oda arkadaşını inceledi. "Nasıl yani?"

"Şey..." Şimdi başını eğdi. "Benim bir olduğumu düşüneceksin."

Bu da muhtemelen onun bir pislik *olduğu* anlamına geliyordu.

"Sen ne yaptın?" "Turne için seçmelere katılmak isteyip istemediğimi sordu."

Adra'nın beyni CD'deki bir çizik gibi sıçradı. "Neydi o?"

"Evet... Beni oynarken gördü ve masasının önünden geçerken yakaladı. Onu etkilediğimi söyledi. Sonra da turuna katılmamı istedi."

Adra elindeki bardağı yere bıraktı ve kollarını kavuşturarak beklemeye başladı. Bu arada, en azından tüm durumu anlamadan önce, herhangi bir kızgınlığı savuşturmaya çalıştı. "Bunun neresi seni kızdırdı?"

Emerson dikkatini fincanına vermeden önce yüzünü buruşturarak başını kaldırdı. Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırarak, kahvesini yudumlamadan önce fark edilemeyecek kadar alçak sesle bir şeyler mırıldandı.

"Kafeinin arkasına saklanmayı bırak. Ona ne söyledin?"

"Ona... birilerinin" -yine başını kaldırıp baktı- "şımarık omega koleksiyonuna eklenmek istemediğimi söylemiş olabilirim."

Adra'nın beyni kısa devre yaptı. "Çok *aptalsın*. Bunu neden söyledin? Bu tur için kaç kişinin seçmelere katıldığını biliyor musun? Kaçının geri çağrıldığını biliyor musun?"

İç çekerek saçlarını yüzünden uzaklaştırdı ve inledi. "Biliyorum. Tam bir pisliğim. Sadece.... Sanırım çok fazla şey okudum."

Adra köhne bir sandalye çekti ve ağırlığını dikkatlice verdi. "Günümüz radyosunun en popüler yükselen sanatçısına neden pislik gibi davrandın?"

"Bilmiyorum... Sanırım günümüz radyolarındaki en popüler sanatçı olduğu için? Yani, daha yeni oldukça etkileyici bir set çalmıştım ve bir dakika sonra her şeyi bırakıp onunla turneye çıkabileceğimi mi varsaydı? Bu da neyin nesi?" diye hayıflandı.

Adra inledi. "Sen... Bu konuda ne diyeceğimi bilemiyorum. O başarılı olduğu ve sen için mi kıskanıyorsun? Bu, kariyerini bir kenara atmak için oldukça aptalca bir şey."

"Sen neden , kariyer?" Emerson kaşlarını çatarak kahvesini yudumlarken sordu.

Kollarını havaya kaldıran Adra öfkesini kontrol etmeye çalıştı ama başaramadı. "Aptal mısın sen? Lyric'in Ceran'ı kandırmasıyla turneye çıkmak hayatını değiştirir! Tek bir turne bile olsa, bunu özgeçmişine eklediğini düşünsene!"

"Siktir," dedi Emerson uzun bir süre sonra, hiç tereddüt etmeden küfrederek. "Çok aptalım."

Adra neredeyse rahatlayarak iç çekecekti. Ama sonra kukla konuşmaya devam etmek zorunda kaldı.

"Ama yine de bir omega koleksiyonunun parçası olmak için kaydolmuyorum." Gözlerini deviren Adra, oda arkadaşını sarsma dürtüsüne direndi.

"Bir buçuk ay süreceğ bir *turne*. Müzik çalacağız. Onun *grubu* için seçmelere katılıyoruz, sürü değil," diye karşılık verdi Adra. Bu sözler onu duraksattı ve başını yana eğerek bunları düşündü.

"Ben sadece... kendimi bu şekilde ortaya koymaya hazır değilim," dedi Emerson, onun bakışlarından kaçınarak.

Adra parmağıyla onu işaret ederek kahvenin tortusunu lavaboya döktü ve boş bardağı yerine koydu. "Hayır, her şeyi berbat ettiğini kabul edemeyecek kadar gururlusun ve yardım ettiklerini bilmeseler bile herhangi birinden yardım kabul edemeyecek kadar inatçısın."

Cevap alamayınca Adra alay etti ve anahtarlarını kaptı. "Sen bir aptalsın. *Seçmelere* gidiyorum ve tüm kalbimle bende bir şeyler görmesini ve beni turneye çıkarmasını umuyorum. Dostum, bana acımasını *memnuniyetle karşılarım* çünkü bu bana bir maaş çeki kazandırır ve buradan kurtulabilirim," dedi ve yıkık dökük dubleksin bir yarısındaki köhne dairelerini işaret etti. "Senin için neyin iyi olduğunu bilseydin, sineye çeker, özür diler ve seçmelere katılmana *izin vermesi* için ona yalvarırdın."

Adra alay etti ve kapıyı arkasından çarptı. Otele kadar yol boyunca Lyric'in adına söylenip durdu.

Yetenekli bir müzisyendi ve eğer sayıları azaldıysa turne grubu için yüksek standartları vardı.

Adra sadece öne kadar şanslı olduğunu umuyordu.

Onun grubu için seçmelere katılıyoruz, sürü için değil.

Adra onu bu pozisyon için seçmezse ne kadar yıkılırdı?

Hayır, iyi olacaktı. Hiçbir şey ilk sürüsünden sonra nasıl ezildiğiyle kıyaslanamazdı...

Bu anıyı hatırlayınca kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu ama onu bir kenara itti. Trafikte ilerlemeye ve otele ulaşmaya odaklandı.

Ya bir mucize olur da Lyric onu seçerse?

Omega kesinlikle ona sahip olacaktı.

"**R** Hazır mısın?" Andi elinde bir pano ve dudaklarında bir gülümsemeyle sordu.

Lyric derin bir nefes alarak başını salladı. "Hiç olamayacağım kadar."

Lyric büyük ve zarif bir odanın ortasında duruyordu. Burası prestijli bir otelin konferans salonuydu. Küçüklüğünden beri bu kadar bir yere adım atmamıştı ama tavanlar hâlâ sonsuza kadar yüksek görünüyordu.

Andi Bluetooth kulaklığına dokundu ve büyük kapıların dışındaki korumalara bir şeyler söyledi ama Lyric'in odaklanabildiği tek şey parlak pirinç topuzlar.

Bu kapılardan geri kalan adaylar geçecekti. İkinci turun zamanı gelmişti. Hepsi Omega Merkezi'nde yoğun mülakatlara tabi tutulmuş ve biri hariç hepsi başarıyla geçmişti.

Ve Lyric sonunda grup arkadaşlarının kim olacağını seçmek zorundaydı. Altı hafta boyunca günde yirmi dört saatini birlikte geçireceği kişileri. Ve bu, hazırlanmak için geçirecekleri iki haftayı saymıyordu.

Kollar döndüğünde düşünceleri durdu. Adra önce içeri girdiğinde neredeyse rahatlamıştı, yere bakıp bir şeye kıkırdarken dudaklarında bir gülümseme belirdi. Tanıdık bir yüz görmüş gibiydi ve omuzlarındaki gerginlik azaldı.

Teknik olarak tanıdık bir yüzdü. Seçme kasetini neredeyse alıntı yapabilecek kadar izlemişti. Yaşadıkları utanç verici tanışma anından, parmaklarının tuşların üzerinde sihir gibi hareket edişine ve paylaştıkları garip vedaya kadar.

Yukarı bakarken bakışları ona kilitlendi ve karo döşeli zeminin ortasında duraklamadan önce ayak sesleri tekledi.

"Hey, dikkat et," dedi kadınsı bir ses ve küçük, siyah saçlı bir kadın onun yanından geçerken kolunu itti. Desi omzunun üstünden, "Birileri biraz yıldız çarpmış," diye alay etti.

Adra'nın yanakları utançla karardı ve Lyric dudaklarını süsleyen gülümsemeye karşı koyamadı.

Desi, oraya aitmiş gibi davulların otururken ona göz kırptı.

"Gel bakalım koca adam," diye seslendi ve Adra'yı yanına çağırdı. Klavyenin ve synth düzeneğinin arkasındaki yerini aldı ve parmaklarını parlak tuşların üzerinde hafifçe gezdirdi.

Kendi ekipmanlarını evde bırakmaları talimatı verilmişti. Bu turun daha rahat geçmesi gerekiyordu. Lyric en yeteneklilere kadar listeyi daraltmıştı... şimdi tek yapması gereken iki ayını birlikte geçirebileceği ve boyunlarını bükme istemeyeceği kişilere kadar listeyi daraltmaktı.

Kapılar büyük bir gürültüyle kapandı ve Lyric kendini tanıtmaya hazır bir şekilde ayağa kalkarak terli ellerini kot pantolonuna sildi.

Tüm gözler ona döndü ve o da boş sandalyeye baktı. Birisi kaçırdı- Kapı çalındı ve Lyric ona doğru döndü, Andi kapıları açmadan bir saniye önce gelenin kim olduğunu anlamıştı.

Nohen düğmeli gömleğini düzeltirken, "Çok özür dilerim," diye mırıldandı. "Çok üzgünüm," diye mırıldanarak odanın içinde boş sandalyeye doğru koştu.

"Sanırım zaman yönetimi yeteneklerinizden biri *değil*?" Lyric kendini tutamayıp takıldı.

Kısa, siyah dalgalarının arasından bir elini karıştırdı ve ona orantısız bir sırtış gönderdi. Bir an için aptala dönmüştü. Son derece, kesinlikle çekiciydi. Sıcacık zeytin rengi teni ve hiç utanç duymadığı daha da sıcak gülümsemesiyle, bakışlarını onun altın gözlerinden ayırmadan önce-

"Zaman benden yana olmayabilir ama inanın bana, önceliklerimin nerede olduğunu biliyorum."

Lyric'in vücudunu bir sıcaklık kapladı ve odanın geri kalanına odaklanmak için bakışlarını onunkilerden ayırmak zorunda kaldı. Ama göz ucuyla onun Desi ve Adra'nın yanına oturduğunu ve onlara yarım bir gülümseme daha sunduğunu fark etti.

Kendisini en çok bağlı hissettiği üç kişinin bir araya gelmiş olması sadece bir tesadüf müydü?

Andi yanındaki kalemi tıkladı ve Lyric tekrar o ana döndü.

"İkinci raunda hoş geldiniz," diye başladı ve sonra hafifçe güldü. "Kulağa çok dramatik geliyor. Öncelikle burada olduğunuz için teşekkür ederim. Her birinizden öyle ya da böyle etkilendim ve başka neler yapabileceğinizi görmek istiyorum. Sandalyelerinizin altında en karmaşık şarkılarımdan birinin notaları var." Hışırdayan kâğıtlar odayı doldururken bekledi ve onlara bakmaları için zaman verdi. "Çaldığınızı duymak istiyorum. Mükemmel olmak zorunda değil, çünkü zor bir parça olduğunu biliyorum, özellikle de benim seçtiğim bölüm. Ama bundan daha da fazlası..."

Sanki prova yapmışlar gibi Andi sözü devraldı. "Büyük olasılıkla zaten bu odada bulunan dört yabancıyla birlikte bir otobüste tıkiş tıkiş altı hafta geçireceksiniz. Müziği kendi başınıza çözün, yardım isteyin, yardım teklif edin, kişisel olarak kendinizi en rahat hissettiğiniz şeyi yapın. Yanlış bir cevap yok."

Bu da Lyric doğru cevabı bulana kadar yanlış bir cevap olmayacağı anlamına geliyordu.

Andi'nin onlara söylemediği şey, Lyric'in burnunu pratik seanslarına sokacağı ve onlar çalarken ve umarım birbirleriyle sohbet ederken hepsini tanımaya çalışacağıydı.

Andi onları kendi işlerini yapmaları için kovdu ve Lyric ona doğru yürüdü.

Andi, Nohen'e doğru bakarak, "Bu bir sorun olacak," dedi.

Bir gülümseme dudaklarını bükmekle tehdit etti. "Bilemiyorum. Bu biraz... sevimli mi?"

"Sevimli, ha?" Andi kuru bir sesle sordu. "Geç kaldı. İki kere."

Lyric aceleyle, "Biliyorum," dedi. "Ama..." Bilmiyordu. Onunla ilgili bir şey kucağına alıp sıkmak istemesine neden oldu. Ya da

belki onun da iyiliğine karşılık verir.

O da birkaç saatini onun videosunu izleyerek geçirmişti. Geç saatte, sırlıslık bir halde gelmiş ve hâlâ zahmetsizce gitar çalıyordu. Ürettiği karmaşık riffler, dağınık saçları yüzüne dökülse bile kusursuzdu.

Karmaşık demişken.

Bakışları düşüncelerinin üçlüsünü odanın köşesine kadar takip etti, orada her biri gülümsüyor ve birlikte çalışıyorlardı. Nohen, temin ettikleri gitarlardan birini çalmış ve Desi'nin elindeki kağıda bakarken parmaklarını gövdeye vuruyordu.

Kâğıdı Adra'ya uzattı ve cebinden bir çift baget çıkardı. Sonra sandalyenin minderine vurarak Lirik'in kendi şarkısından tanıdığı bir ritim tutturdu.

Peki Lyric'in aklını başından alan kısım neydi? Desi notalara bakmıyordu bile ama en azından sonuna kadar bir kez bile tökezlemedi. Koyu saçlı kadın en baştan başlamadan önce kaşlarını çattı, yüzünde konsantrasyon ifadesi vardı.

Lyric bakışlarını kaçırmak için kendini zorlayarak odanın geri kalanını inceledi.

Birkaç yalnız kişi gitarlarını tıngırdatıyor ya da kendi kendilerine mırıldanıyordu, yüzleri dikkatle boyanmıştı ve Lyric şimdilik onlardan uzak durdu. Onların konsantrasyonunu bozmak istemiyordu.

Onun yerine bir çifte yaklaştı. İkisi de gitar tıngırdatan iki adam, o otururken gülümsediler.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu.

Yeşil ve mavi iki çift göz ona doğru parıldadı ve ilk olarak yeşil gözlü olan konuştu.

"Bu parçanın bu kadar karmaşık olduğunu bilmiyordum. Radyoda duyduğumda kulağa çok... zahmetsiz geliyor."

"Teşekkürler," dedi Lyric basitçe.

Mavi gözlü olan, "Açıkçası biraz daha araştırma yapmalıydım, ama bu konuda sizinle kim işbirliği yaptı?" diye sordu.

Lyric kaşlarını çattı. "Ah... hiç kimse. Sözleri ben yazdım ve müziği ben besteledim. Ama eğer mastering'i kimin yaptığını soruyorsanız, Blue Lights Recording Studio'da Oliver ile çalıştım."

İkisi de bir an sessiz kaldı, çeneleri yavaşça açıldı. Bu onun yanaklarının ısınmasına neden oldu.

"Yanlış anlama ama bu şarkıda sadece senin olduğunu bilmiyordum. Çoğu sanatçının kulağında birkaç yapımcı vardır ve şey..." Mavi gözlü olan başladı.

"Bu o kadar iyi ki, üzerinde bütün bir ekibin çalıştığını düşündüm," diye bitirdi diğeri.

Lyric ısıldadı. "Vay canına. Bu çok güzel bir iltifat. Teşekkür ," dedi parlak bir sesle. "Ama hayır, sadece ben. Ben... özgünlüğüm ve sesim konusunda çok kararlıyım."

"İyi bir sebepten ötürü," dedi mavi ve yeşil başını salladı.

Çok tatlıydılar. Etkilendiler ve kibar davrandılar. Ama Lyric sadece iki yabancıyla iş konuşuyormuş gibi hissediyordu. Yaptığı şey de tam olarak buydu.

İki müzisyen pek ilgisini çekmemişti. Ama en azından ciddi ve kendilerini adanmış görünüyorlardı.

Bu da onların güvenli bir seçenek olduğu anlamına gelebilir.

Lyric başvuru sahiplerinin birbirlerini kontrol etmesinin bir angarya olmadığını söyleyebilmeyi isterdi ama ne zaman yeni birini tanımaya çalışmak için sohbete katılmak üzere dursa, akli odanın köşesindeki gruba gidiyordu. Onları göremiyordu ama birlikte gülüp oynadıklarını duyabiliyordu.

İlgisini ve merakını gizleyerek köşeye doğru yürürken bir yandan da "Rahat ol. Rahat ol.

Onun yaklaşmasını izlediler ve konuşmaları yavaşça sessizliğe sürüklendi. Ama bu durum her zamanki gibi gariplik hissi uyandırmıyordu. Bunun yerine, sanki onun işaretini bekliyorlarmış gibiydi.

"Siz birbirinizi tanıyor musunuz?" diye sordu, Nohen yedek bir koltuğu daha yakına çekince bir koltuğa yerleşti.

Desi ikisinin arasına baktı. "Bu adamlar mı? Onları hayatımda bir gün bile görmedim."

"Koridorda birlikte beklediğimiz zaman dışında," diye ekledi Adra.

"Bekle..." Lyric bakışlarını Nohen'e dikerek şöyle dedi. "Eğer koridordan önce birbirinizi tanıyorsanız... bu zaten burada olduğunuz anlamına gelir. Otelde. Ve yine de geç mi kaldınız?" diye sordu.

Nohen'in yanakları zeytin rengi tenine karşı tozlu bir gül rengine büründü. "Evet, telefonuma cevap vermem gerekiyordu ve sadece bir saniye sürdü ama arkamı döndüğümde koridor boştu ve kapılar kapanıyordu. Özür dilerim... tekrar."

Yumuşak bir gülümseme sundu ve Lyric onun bakışlarındaki endişeyi okudu.

O yüze nasıl hayır diyebilirdi ki?

"Önemli değil. Olur böyle şeyler," dedi ve omuz silkti. "Peki, neden üçünüz birlikte çalışmayı seçtiniz?"

Adra omuz silkti. "Pek bir şey söyleyemem. Yine de sanırım onlara baktığımda korkmuş görünmeyen tek kişiler onlardı."

Lyric kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

Boğazını temizleyen Adra odaya göz gezdirdi. "Ben... ah, buradaki tek alfa benim."

Lyric sandalyesinde doğruldu ve başını çevirerek bakışlarını odanın içinde gezdirdi. "Ne? Hayır, değilsin. Orada..."

Beta. Beta. Beta... Oh. Diğer alfanın geçmiş kontrolü temiz çıkmamıştı.

Odadaki diğer herkes betaydı. O hariç. "Aman Tanrım, fark etmemiştim bile," diye itiraf etti.

Oops?

"Önemli şey değil. Belki de beni bir tehdit olarak görüyorlardır. Bunu düşünmemeye çalışıyorum."

Ancak sözlerine rağmen kaşları aşağıya indi ve dikkatini müziğe vermeden önce başını salladı.

"Ve bana ikinci bir bakış bile atan sadece onlar oldu," diye ekledi Desi.

"Neden?"

Ona doğru alaycı bir bakış attı ve sopalarını havaya kaldırdı. "Erkekler kız davulcuları pek ciddiye almazlar."

Lyric yanaklarının kızgınlıkla ısındığını hissetti. Bu sadece davulcular için geçerli değildi. Sektördeki kadınlar *her yönden* sorunlarla karşılaşılıyordu. "Çok sinir bozucu değil mi?" diye fısıldadı.

Desi, "Başlatma şimdi," diye uyardı ve Lyric'in göğsü ısındı. Birinin onun hayal kırıklıklarını onaylaması güzeldi.

"Korku hikâyelerini başka bir gün anlatabiliriz," diye teklif etti Lyric. Desi tereddütlü bir gülümsemeyle, "Bu hoşuma gider," diye kabul etti.

Bu *neden* bu *kadar kolay*?

Bütün gününü onların küçük köşesinde geçirebilirdi ama kısa bir süre sonra odanın içinde dolaşmaya devam etmek için izin istedi. Andi onu yarı yolda karşıladı ve kenara çekti.

"Peki, şu ana kadar ne düşünüyorsun?"

"Sanırım... Bunun *çok* kolay olduğunu hissediyorum."

Andi bunun üzerine kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten mi? Yaşadığın bunca endişeden sonra iki saat içinde bir karar mı verdin?"

"*Henüz kesin* değil. Ama köşedeki grup çekiyor. Neden bilmiyorum ama onları seviyorum."

"Kulağa hoş geliyor. Davulumuz, klavyemiz ve gitarımız var. Tek ihtiyacınız olan..."

"Başçı," dedi Lyric ve gruba tekrar göz gezdirdi.

Odadaki iki başçı da kibardı, ama o kadar. Elbette, geçmiş kontrollerini geçmişlerdi ve ikinci tura kalacak kadar yetenekliydiiler... ama bir şey onu ikisi arasında karar vermekten alıkoydu.

Peki şimdi ne olacak?

Asıl soru bu.

W

Emerson hırlayarak arabanın kapısını çarptı. *Hay sikeyim.*

Otelin dışında, parlak isme baktı. Ucuz çizmeleri arnavut kaldırımlı girişte eğreti duruyordu ve kıpırdanmamaya çalıştı. Bunun yerine ellerini ceplerine soktu ve özrünü iki bininci kez tekrarladı.

Sana şımarık omega dediğim için özür dilerim.

Gördün mü? Çok kolay.

Kelimeleri düşünmek kolaydı. Sadece dudaklarının da aynı coşkuyla onları oluşturmasını umuyordu.

Sadece... durup dururken ona bir iş isteyip istemediğini sorması onu çok kızdırmıştı. Sanki sahne ışıkları altında neredeyse bir saat boyunca cehennem azabı çekmemiş, lanet olası bir sete yüzde iki yüzünü vermemişti.

Neden her şeyi bırakıp turneye çıkabileceğini düşünmüştü ki? Performansını yeni bitirmişken?

Yani... Yapabilirim. Ama neden öyle düşündü?

Bu yüzüne inen bir tokat gibiydi, özellikle de oynadıkları aynı gösteride keşfedildiği için.

Hayır. Unut . O yıllar önceydi.

Derin bir nefes alarak kendini çelikleştirdi ve hissettiğine kendini inandırmaya çalıştığı bir güven havasıyla etrafını sardı. Ancak çok süslü otele girip tabelaları takip ederek otelin konferans salonuna ulaştığında bunların hepsinin sahte olduğunu gördü.

Tabii ki Lyric Ceran aptal seçmelerinin ikinci turu için Uptown'daki en havalı oteli seçecekti.

Sürünerek geri dönüp bir seçme.

Bu hatırlatma kaşlarının çatılmasına neden oldu ve koridorda yürürken yüz ifadesini zorla düzeltti. Sonunda müzik sesleri ona ulaştı ve Emerson bir çift kapalı kapı bulana kadar havada sürüklenen notaları takip etti. İçeriden etkileyici bir klavye sesi duyuluyordu ve durumdan duyduğu rahatsızlığa rağmen gülümsedi.

Vay be. Odd o tuşları gerçekten çalabilirdi.

Bekledi, eli kapının kolunda durdu ve... tereddüt etti. Odd bir kez olsun sahneye çıkma şansını gerçekten hak ediyordu, Emerson bunu onun için mahvetmeye cesaret edebilir miydi?

Karar vermesine fırsat kalmadan koridorun sonundan gelen bir ses dikkatini çekti.

"Hey! Burada ne yapıyorsun?" diye sordu iri yarı bir adam, göğsüne siyah bir güvenlik tişörtü yapıştırmıştı.

Panik içinde ve nöbetçi ona ulaşmadan Emerson kapıyı açıp içeri girdi ve kilidi fırlatmadan önce arkasından kapattı.

Diğer taraftaki vuruşlar hemen ardından geldi ve müzik gıcırdayarak durduğunda yüzünü buruşturdu.

Ayağa kalkarak elini işbirliği yapmayan buklelerinin arasından geçirdi ve yüzünü odaya döndü.

Oda arkadaşının tanıdık yüzü ona bakıyordu, kaşlarının altında endişe ve şaşkınlık vardı. Tanımadığı birkaç kişi daha ellerinde enstrümanlarla etrafta dikiliyordu ama o hepsinin üzerinden atlayarak Lyric'in yanına geldi.

Çatık kaşlı bir yüzle ve yüz ifadesini düzeltti, gömleğini de düzeltme dürtüsüne direndi.

"Merhaba," dedi beceriksizce.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu. Çabucak Andi'ye döndü ama daha tek bir kelime bile edemedi Andi masumca ellerini kaldırdı.

"Bana bakmayın! Onunla ben temas kurmadım." Ona doğru sert bir bakış fırlattı. "Böyle bir pislik olduktan sonra buna değmeyeceğini düşündüm."

Lyric başını salladı ve ona döndü. "Eee?"

Doğru. Özür dileme zamanı.

Lyric'in gerildiğini fark etmeden önce birkaç adım attı ve hemen durdu. "Senden özür dilemek . Setimden sonra seninle konuşma şeklim için."

Kollarını kavuşturarak tek kaşını ona doğru kaldırdı. Uzun saçları topuz yapılmıştı ve birkaç teli aşağıya sarkarak gıdıklıyordu.

yanakları. Bu onun vahşetini bir nebze olsun azaltmadı.

"Sana şımarık bir omega dediğim için özür dilerim," diye devam etti.

Odada birkaç nefes sesi duyuldu ve iki bageți silah gibi tutan küçük bir kadından tek bir alay geldi.

Yüzünü buruşturarak sordu, "Seninle... konuşabilir miyim? Seyirci olmadan?"

Lyric onunla aynı anda diğerlerinin de etrafta dikilmiş pür dikkat durumu izlediğini fark etmiş gibiydi. Boğazını temizleyerek ona ve Andi'ye takip etmelerini işaret etti ve tereddütle yürüyüşüne başladı.

Onları konferans salonunun diğer tarafına götürdü, bu da o büyüklükteki bir odada diğerlerinin onları duymayacağından emin olmasını sağladı. Sırtını duvara dayayıp durduğunda, yüzünde şaşkın bir ifade belirince, arkasından gelen ayak seslerini fark etti.

Odd'u bulmak için döndü ve neredeyse yüksek sesle inliyordu. "Neden buradasın Adra?" Lyric ona sordu.

Lyric'ten Emerson'a bakarken esmer yanakları kızardı. "Ben, uh... Emerson benim oda arkadaşım. Nereye geleceğini o şekilde biliyordu."

Lyric ikisinin arasına bakarken kaşlarını kaldırdı. "Uh... tamam. Bu hâlâ onun neden burada olduğunu açıklamıyor."

Derin bir nefes aldı. "Özür dilemek istedim... ve hâlâ ilgileniyorsanız seçmelere katılmak istediğimi söylemek istedim."

Şaşkınlık yüz hatlarını renklendirdi ve ifadesini Andi'ye çevirdi. Tek bir kelime bile etmeden bütün bir konuşmayı yapmış gibiydiler ve bu onda gülümseme isteği uyandırdı. Bu yüzden dudaklarını kararlı bir şekilde nötr bir çizgide tuttu.

"Bu... Yani, tamam, sanırım. Özrün için teşekkürler," dedi. "Ama ben..." Adamın omzunun üzerinden baktı ve elini ısırdı.

Andi'ye tekrar bakarken alt dudağı kararsızlık içindeydi. "Benim zaten bir gitaristim var."

Emerson omzunun üzerinden onun bakışlarının geldiği yöne baktı ve daha ufak tefek bir adamla karşılaştı - en azından kendi ölçülerine göre daha ufak tefekti - dar bir kot pantolon, baskılı bir düğme ve papyon takmıştı. Elinde bir gitar vardı, boşluğa bakarken parmakları dalgınca tıngırdıyordu. Çaldığı melodi karmaşık ve görünüşte zahmetsizdi ve içten içe onun kararını onaylıyordu.

Denedim.

"Başçınız yok," diye ağzından kaçırdı Odd.

Emerson başını geriye doğru çevirdi ve ondan kadına, sonra tekrar ona baktı.

Bas çalabilirim, diye düşündü aynı anda Lyric "Bas çalabilir misin?" diye sordu.

Kadının yüz hatlarında kızgınlık ifadesi belirdi ve adam bunu istese de fazla anlam çıkarmaktan kaçındı.

"Yapabilirim. Aslında bunu tercih ederim."

İtirafı kafasını karıştırmış gibiydi. "Ama sen... sahnede kendinden çok emin görünüyordun. Nohen baş gitarist ve fikrimi değiştirmeyeceğim." Devam etmeden önce tereddüt etti, "Bas gitar çalmak seni rahatlatır mı?"

Arka planda olduğu için söylemekten kaçındı, ancak hepsi bunu düşündü.

"İlgi odağı olmayı sevmiyorum," diye itiraf etti.

Lyric bunun üzerine kaşlarını kaldırdı ve o anda Lyric'in aklından geçenleri okuyabildiğine yemin etti. Evet, bütün bir seti tek başına çalmıştı. Evet, odaya oldukça dramatik bir şekilde girmişti. Lyric'in keşfedilmek için yaptığı gösterinin aynısını yapmıştı.

Bunların hiçbirisi kendi tercihim .

"Ödemem gereken faturalarım vardı ve bir işe ihtiyacım vardı," dedi. "Eğer mecbur kalırsam, yapabilirim. Ama sevdiğim anlamına gelmez."

Lyric kollarını kavuşturarak ona meydan okudu. "Yani turnede bas çalmaktan memnun musun? Diğer alfalarla anlaşabilir misin?"

"Şey, Odd benim oda arkadaşım ve o bir alfa. Yani evet diyebilirim." "Ah, evet," dedi ve Adra'ya baktı. "Bu konuda..."

O ve Lyric ileri geri giderken dikkatle bakan Andi öne çıktı. "Böyle bir yeri sızdırmak onun güvenliğini *büyük ölçüde* ihlal eder. Ya hayranları bunu öğrenseydi? Oteli bassalardı? Gizli olması gereken bir şeyi paylaşarak onu tehlikeye attınız."

Gözle görülür bir şekilde soldu ve Emerson onu hiç bu kadar utanmış gördüğünü sanmıyordu. Emerson ağzını açıp bilgileri oda arkadaşının bilgisayarından çaldığını itiraf etmek istedi ama koca yumru özür dilemeye başladı.

"Çok özür dilerim. Beni seçmelerden çıkarmak istemenizi tamamen anlıyorum. Bu tamamen çizginin dışındaydı."

"Hayır," diye homurdandı Emerson, oda arkadaşına bakıp Andi ve Lyric'e ters ters bakmadan önce. "Onu kovamazsınız. Halka açık lanet bir yerdesiniz. Bildiğiniz gibi, oradan olabilirdim, girdiğinizi görmüş ve beni içeri alması için kapıcıya para vermiş olabilirdim."

Lyric gözlerini kıstı. "Sen mi yaptın?"

Sanki bunu karşılayabilirmişim gibi.

"Şey, hayır. Ama yapabilirdim. Sadece dinle, siktirip gideceğim, gideceğim. Ama bulunduğu yere gelmek için çok çalıştı ve bu fırsata ihtiyacı var. Benden hoşlanmıyorsun diye onu buradan atma."

Mümkünse gözleri daha da kısıldı.

"Beni önemsiz bir sürtük olarak mı görüyorsun?" diye sordu, dudakları alaycı bir şekilde kıvrıldı. Elini havada salladı.

cevap verebildi ve Adra'ya bakarken yüz hatları yumuşadı. "Önemli değil." Aralarına bakarken bir kez daha durakladı. "Yeri paylaşmamıza rağmen, ki bu büyük bir güvenlik ihlali..." Tekrar yüzünü buruşturdu ve Emerson nefesini tuttu. "Seni kovmak istemiyorum," dedi iç çekerek.

Orospu suratı tüm gücüyle ortaya çıkan Andi'ye baktı ve Lyric irkildi. Dudakları tekrar aralandı ama Andi kollarını çaprazlamadan önce havaya kaldırdı. "Oh, siktir git. Bunun senin grubun olduğunu sen de benim kadar iyi biliyorsun. Eğer uygun olduğunu düşünüyorsanız, o zaman uygundur. Ama..." Adra'ya doğru yürüdü ve ters ters baktı. Bir metre boyundaki alfanın, beta ajanın yoğun bakışları altında küçülmesi neredeyse komikti. Emerson onun gözetimi altında olanın kendisi olmadığına memnundu. "Eğer başka bir güvenlik sorununa yol açarsan, kışına öyle bir tekme atarım ki hangi çıkıştan anlayamazsın. Sanatçıyla ya da onun güvenliğiyle uğraşma."

Çılgınca başını salladı, ellerini teslimiyetle kaldırırken gözlerinin akları geniş ve parlaktı. "Evet, hanımefendi."

"Peki ya sen?" Andi homurdandı ve adam bir adım geri çekildi. Kahretsin, çok korkutucuydu.

"Kıçını gösterme. Küçük performansından sonra seni turneye çıkarmaya karar verirse, minnettar olsan ve ona bir tanrıça gibi davransan iyi edersin. Eğer ondan bir şikayet duyarsam, gidersin."

Adra gibi yaptı ve başını salladı. "Evet, hanımefendi."

Sonunda geri çekildiğinde dudaklarında bir gülümseme belirdi ve Lyric'e başını salladı. "Tamam, bundan sonrasını sen halledebilirsin."

Emerson bakışlarını minik sarışına çevirdi ve ne kadar umutlu olduğunu belli etmemeye çalıştı.

Lyric'in kulüpteki teklifini reddettiği için ona ne kadar 'aptal' olduğunu söyleyen kişi Adra'ydı. Ve bir kez işledikten sonra

ilk tepkisini verdi ve fatura yığınınına tekrar baktı... haklı olduğunu fark etmişti.

"İstersen seçmelere katılabilirim," diye ağzından kaçırdı.

Lütfen bana bunu ikimiz için de berbat etmediğimi söyle.

Chapter Eight

A Gün ilerledikçe ve Lyric başvuru sahiplerinin birbirleriyle etkileşimlerini izledikçe, her ikisi de kararını vermişti. aynı hem daha kolay hem de daha zor.

Birkaç gün önce gördüğü görüntü hâlâ zihninde netti. Adra tuşların üzerinde, Desi davul çalıyor, Nohen gitarıyla onun yanında. Ancak her ne kadar katılan başçılarla iletişim kurmak için elinden geleni yapsa da, onları turneye davet edeceğini hayal edemiyordu.

Bu yüzden Emerson'ın tam da ona en çok ihtiyaç duyduğu anda ortaya çıkması hem bir lütuf hem de bir lanetti. Ve bas çalabiliyor muydu? *Neredeyse* ona kızacaktı. Lyric onu inceledi.

"İsterseniz seçmelere katılabilirim," dedi.

Biraz utanmış olsa da samimi görünüyordu. Seçmelere katılma fikrinden utanıyor muydu? Kendini çok mu yetenekli görüyordu?

Tartışmaktan yorulan Lyric şimdilik bu konuyu kapattı ve elini havada salladı. "Git bir enstrüman kap. Bana neler yapabileceğini göster."

Emerson diğerlerinin bakışları altında omuzları gergin bir şekilde odayı geçti ve Lyric de boynuna bir kayış geçirirken onu çekingen bir şekilde takip etti.

"Son dakikada bir ekleme yaptık," diye duyurdu Lyric. "Olduğunuz gibi devam edin."

Meraklı bakışlar bir süre daha devam etti ama bildiği kadarıyla herkes çalışmaya geri dönmüştü.

Dikkati Emerson'a, parmaklarının tellerin üzerinde dans edişine ve kendi seti sırasında sahnede gösterdiği rahatlıkla çalmasına kilitlenmişti. Lyric onun bas gitarda da akustik gitarda olduğunun *yarısı* kadar bile yetenekli olsa, başçısını bulacağını biliyordu.

Teslim etti ve sonra biraz daha.

Seçmeler sona erdikten sonra, uzun saçlarını iki kulağının arkasına sıkıştırarak temkinli bir şekilde yaklaştı. Parmaklarını onun şakaklarında gezdirmek ve serbest bırakmak istedi.

Yaklaşırken boğazını temizleyerek ona başıyla bir selam verdi. "Andi'ye sözleşmeyi menajerinize göndermesini söyleyeceğim. İsterseniz bir hukuk müşavirine inceletin."

Çenesinde bir tik canlandı ama başını salladı. "Anladım. İletişim bilgileri başvurunun içinde," dedi ve arka cebinden bir paket kâğıt çıkardı.

Evrakları karıştırdı, başvurunun tamamlandığını ve mülakat onay formunun çoktan imzalandığını gördü.

Ukala küçük adam, değil mi?

"Başka bir şey var mı?" diye sordu ve kadın ona baktı. Hem de çok yukarıya. Hatırladığından daha uzun boyluydu.

Tamam, belki o kadar da az değil.

Lyric başını salladı.

"Şu anda aklıma gelen bir şey yok."

Kalan ağırlık omuzlarından kaymakla tehdit ediyordu ve aniden onu gördü.

Zihninde sahnedeki boş alana mükemmel bir şekilde uyacaktı. Onu o gece sahnede olduğu gibi, geniş kenarlı şapkasıyla hayal etti. Artık onun ilgi odağı olmaktan hoşlanmadığını bildiğinden, performansında bunun küçük ipuçlarını görüyordu. Kısa giriş, kalabalıkla seyrek göz teması. Şapkası gözlerini onların bakışlarından saklıyordu.

Sahnenin ortasında dururken zihninde onu solunda hissedebiliyordu. Bassline'ı tıngırdatacak ve hep birlikte mükemmel bir grup oluşturacaklardı.

Lyric'in dudakları tam bir gülümsemeye dönüşmeden önce kıpırdadı. "Pekâlâ o zaman. Ben kararımı verdim."

Kimse hayal ettiği gibi alkışlamadı ya da tezahürat yapmadı ama yine de kendini hafiflemiş hissetti. Resmi olarak bir turne grubu vardı.

Arkasından bir boğaz temizleme sesi duyuldu ve heyecanı azaldı.

Doğru.

Şimdi onlara kararını söylemek zorundaydı. Ve bazılarını hayal kırıklığına uğratmalıydı. Bir yanı Andi'den diğerlerini kovmasını isteyebileceğini biliyordu ama Lyric bir yetişkindi. Listeleri alt üst eden bir müzisyendi ve kendi grubunu seçebilirdi.

Onların grubunu geride bırakarak odanın ortasına doğru yürüdü ve ikinci tur için davet edilen adayların dikkatini çekti.

Ezberlediği bir isim listesini seslendi ve her biri öne çıktı... her iki başçı da dahil.

"Geldiğiniz için hepinize çok teşekkür ederim. Turnede bana katılmaya gösterdiğiniz ilgiye müteşekkirim ancak her biriniz eşsiz yeteneklere sahip olsanız da bir karar verdim ve ne yazık ki size bu daveti yapamayacağım."

Sözlerinin bir an için kafasında yer etmesine izin verdikten sonra, yüzlerindeki hayal kırıklığı karşısında irkilmemeye çalıştı. Bazılarının yüzünde kızgınlık vardı ama o bunu kişisel olarak algılamayı reddetti.

"Kapıdaki güvenlik görevlileri ile çıkış yapabilirsiniz."

Evet, gardiyanlar. Kapıya vurma nihayet durmuştu ama ilk başçı kapının kilidini açıp içeri girerken neredeyse onu eziyorlardı.

Andi, her şeyin yolunda olduğunu için ilerlerken omzuna dokundu.

Adra ve Emerson kalan diğer iki adaya katıldı.

Kapı muhafızların arkasından kapandığında, her yüzleşti.

Önce Emerson'a dönerek kaşlarını çatmamaya çalıştı. "Bir başçıya ihtiyacım var," dedi ve Andi'den gelen kızgınlığı görmezden geldi. "Ve tavrınıza rağmen... çok yeteneklisiniz. Yani..."

Derin bir nefes aldı. "Eğer *nazik* olabilirsen," dedi dudaklarını kıpırdatarak, "turnede bize katılmanı çok isterim."

Omuzları belirgin bir şekilde gevşedi ve dudaklarından geçen gülümseme yarı yarıya samimiydi. "Bu hoşuma giderdi. Gerçekten. Odd'u reddetmediğiniz için de teşekkür ederim."

"Tuhaf, ha?" diye sordu ve yakında klavyecisi olacak kişiyle yüzleşti. "Adra, ama evet. Bu bir lakap," dedi yanakları kızararak.

"Ben Adra ile devam edeceğim," diye gülümseyerek cevap verdi. "Ve eğer sorun olmazsa sizi sahnede bu şekilde tanıtacağım."

Dudakları geniş bir gülümsemeyle ayrıldı, dişleri parıldıyordu. "Evet.

Kesinlikle," diye hevesle başını sallayarak kabul etti.

Nohen ona bakıyordu, heyecanı gitarına vuran parmaklarında zar zor gizleniyordu ve Desi, Emerson'a hançer gibi bakıyordu, elleri çubukları birbirine vuruyordu.

"Demek ki bir baş gitariste ihtiyacım olacak," dedi Nohen'e yumuşak bir gülümsemeyle. Nohen'in yüzü güldü, gitarın sapını o kadar sıkı tutuyordu ki Nohen gitarı kırıp kırmayacağını merak etti.

"Ciddi misin? Bir daha asla geç kalmayacağıma söz veriyorum. Vay anasını," diye nefes aldı ve yakasının altında bir parmağını oynattı.

Lyric kıkırdadı ve Desi'ye döndü. "Ve bir davulcu," diye bitirdi tereddüt etmeden. Yükseltilmiş sahnede, grubu her seferinde bir ritimle taşıyacak kişiyi kalbinde istediğini biliyordu.

Desi bir kez başını sallamadan önce kısa ve derin bir nefes aldı. "Bunu çok isterim."

Lyric'in dudaklarını kıvıran gülümseme gerçektir, kontrol edilemezdi. Heyecan damarlarında fokurduyor ve patlamış bir şampanya şişesi gibi taşıyordu.

"O zaman bir grubumuz var," dedi basitçe, kendini çalışarak.

"Bana biraz izin verir misiniz?" Desi, yüzünde ona uygun bir gülümsemeyle sordu.

"Elbette," diye kabul etti Lyric.

Omuzları geride, başı dik bir şekilde dönüp odanın diğer ucuna kadar yürürken Desi'nin gülümsemesi hiç solmadı. Kapının kilidini açtı ve kapı gürültüyle arkasından kapandı.

"Evet, evet, evet!" Desi kapıların dışında bağırdı. "Al bunu, orospu çocuğu!"

Lyric kıkırdamasına engel olamadı ve sonunda heyecanı patladı. Saf mutluluk göğsünü doldururken kahkahası patladı. Lyric'in

Omuzlarındaki ağırlık azaldı ve o anda kendini uçabilecekmiş gibi hissetti.

Mükemmelden de azdı. Başçı olarak göt herifin teki bir alfası ve kalbi doğru yerde olsa bile güvenlik riski taşıyan bir klavyecisi vardı. İşin iyi tarafı, hevesli bir baş gitaristi -zaman yönetimi üzerinde biraz çalışması gerekse de- ve çok heyecanlı bir davulcusu vardı.

Desi geri döndüğünde, gülümsemesi dışında patlamasına dair hiçbir ipucu yoktu ve gruba yeniden katıldığında, Lyric gülümsedi.

Grup bir arada, diye düşündü temkinli *bir* şekilde.

Tiki hafta. Üç yüz otuz altı saat. Yirmi bin dakika. Bir nokta iki milyon saniye.

Kulağa çok şeymiş gibi geliyordu. Ama her dakika geçtikçe ve turun başlama saati yaklaştıkça Lyric'in endişesi daha da artıyordu.

Ama *sadece* gergin değildi. Heyecanlıydı. Heyecanlıydı. İlk albümünü çıkardığı zamankinden daha fazla diken üstündeydi.

Zaman hızla, düzensiz bir şekilde geçti. Saatleri provalarla ve son sahne tasarımlarından her gece giyecekleri kıyafetlere kadar her şeyi onaylamakla geçiyordu. Nihayetinde son kararları tasarım ekibi veriyordu ama neyse ki onun isteklerini dikkate aldılar.

Hâlâ yapılacak çok şey vardı. Şehrin öbür ucundaki prova alanına giderken, zihnindeki listeye yeni fikirler ekliyor ve bunları daha sonra fiziksel listeye eklemeyi hatırlamaya çalışıyordu.

Andi muhtemelen başka bir şey yerine gardırobuna odaklandığı için onu azarlardı ama bu yüzden tur menajeri oydu, Lyric değil. İçinde bulundukları durum tuhaftı; bir menajerin turne menajerliği yapması pek alışıldık bir şey değildi ama Lyric altı hafta boyunca hayatından başka birinin sorumlu olmasını istememişti.

En iyi arkadaşının tüm bu süre boyunca yanında olacağını hatırlayınca göğsünün etrafındaki mengene biraz gevşedi. Tur menajeri olarak seyahat planlarını ayarlayacak, mekânlarla koordinasyonu sağlayacak, paralarını yönetecek, medyayı ve güvenliği organize edecek ve Lyric'in boyunu aşan daha bir sürü şey yapacaktı.

Hepsi Lyric'i güvende tutmak için.

Trafiğin içinden geçerek stresinin bir kısmını atmasına izin verdi. Ama yerini daha fazla endişe aldı.

Turneye kadar iki haftası vardı. Seti baştan sona çivilemek ve sahne duruşunda ustalaşmak için iki hafta. Tamamen yabancı dört kişiye müziği hakkında her şeyi öğretmek için sadece birkaç günü vardı.

Gözlerindeki yorgunluğu kırıştırarak seyahat kahvesi kupasını tutucudan aldı ve kırmızı ışığın önünde dururken dudaklarına götürdü.

Bir gece önce, en sevdiği ilham kaynaklarının canlı performanslarını izlemek için saatler harcamıştı. Bazıları kasvetliydi ve kalplerini ve ruhlarını mikrofona ve arenalara doğru söylerken tamamen hareketsiz duruyorlardı. Diğerleri ise zıplıyor, hopluyor ve dans ediyordu; ta ki aynı anda şarkı söylemeye yetecek kadar akciğer kapasitesine ve ses kontrolüne nasıl sahip olduklarını merak edene kadar. Bu fırsatın hayalini kurarak saatler geçirmiş olsa da Lyric'in nasıl görünmek istediğine dair hiçbir fikri yoktu.

Pratik bunun içindir.

Sinyal lambasını yakıp sağa dönerken bunu kendine bir kez daha hatırlattı. Mavi bir sedanın yanına park etti, sınırlarına hakim oldu, seyahat fincanını ve bir şişe su aldı ve arabadan indi.

Otoparkta ilerlerken ayaklarının altında çakıllar çıtırdadı. Andi'nin kendisine verdiği anahtarla prova binasına girdi ve işaretleri takip ederek kendilerine ayrılan ses geçirmez alana ulaştı. Midesindeki kelebekler daha hızlı bir tempoya geçti ve kendini odaya bırakırken sınırlarını yuttu.

"Oh, merhaba," diye selam verdi. Nohen başını kaldırıp bakınca içi şaşkınlıkla doldu. "Erkencisin," dedi aptalca.

Leylak rengi dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı ve tıngırdatmakta olduğu akustik gitarın telleri üzerindeki parmaklarını gevşetti, son müzik de havadan kayboldu.

"Daha önceki gecikmelerimi telafi etmeye çalışacağımı düşündüm. Günaydın," diyerek onu selamladı.

"Burası güzel bir yer," diye mırıldandı Lyric, önümüzdeki iki hafta boyunca ikinci evleri olacak odaya göz gezdirirken. Koyu renkli ahşap zeminler her yöne doğru uzanıyor, çok renkli rahat halılarla kaplanıyordu. Kenarların altından siyah bantlar görünüyordu ve birileri prizlerden kuruluma kadar uzanan çok sayıda kabloyu düzenlemeye çalıştığından zeminin parlak mükemmelliğini bozuyordu.

Ses yalıtım levhası üç duvarın her boş santimini kaplıyordu, ancak dördüncü duvar tamamen pencereydi. Ağaçların, çoğunlukla da gövdelerinin görüntüsünü sağlıyordu. Lyric içinden geçip pencereden dışarı baktı ama ağaçların tepelerini zar zor görebiliyordu.

"En azından güneşin burada batması ve odayı çok sıcak hale getirmesi konusunda endişelenmemize gerek yok," diye mırıldandı.

"Hey, bence her manzara harika bir manzaradır," diye yorumladı Nohen. Yüzünü ona döndüğünde, bakışları düşündüğü gibi pencerelere kilitlenmemişti. Bunun yerine ona bakıyordu.

"Ne zamandır buradasın?" diye sordu, konuyu değiştirerek ve kızaran yanaklarını gizlemeye çalışarak. Klavyeye doğru yürüdü ve parmaklarını usulca tuşların üzerinde gezdirdi. Parmakları otomatik olarak tuşlara yerleşti ve tuşa bastığında odanın içinde usulca bir akor yayıldı.

"Sadece yirmi dakika kadar."

Kadın kaşlarını kaldırarak adama baktı ve adam omuz silerken elini anahtarlardan çekti. "Erken uyandım. Tekrar uyuyamadım."

İlk içgüdüğü konuyu değiştirmek, kendi uyku sorunlarını itiraf etmekten kaçınmaktı. Ama sonra bu beta ile yolda bir buçuk ay geçirmesi gerektiğini hatırladı ve ilk bir etkileşimlerinin on dakikasında aralarına duvar örmek pek akıllıca bir hareket değildi.

"Ben de uyumakta zorlanıyordum," diye itiraf etti. "Bütün gece ayaktaydım ve canlı performansları izliyordum."

"Neden?" diye sordu başını yana eğerek.

Omuz silkti ve ona doğru yürüdü, onunkinin yanına bir sandalye çekti. "Sanırım sahnede olmak konusunda gerginim. Hâlâ nasıl bir sahne duruşuna sahip olmak istediğimi çalışıyorum."

"Ah," dedi yavaşça başını sallayarak. "Böyle bir şey tasarlayabilir misin?"

"Deneyebilirim," diye cevap verdi Lyric, ses tonunda bir meydan okuma vardı.

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Okuldayken bir topluluk önünde konuşma eğitmenim bana aynı konuşmanın üç versiyonu olduğunu söylemişti. Prova yaptığınız, yaptığınız ve keşke yapsaydım dediğiniz. Performans sergilemenin de aynı şekilde olduğunu düşünüyorum. Bir prova vardır, orada her şeyi berbat edebilir ve yanlış olanı düzeltebilirsiniz. Sonra sahne var.

performans, yumruklarla veya teknik zorluklarla yuvarlanmanız ve omuzlarınızdan fırlamalarına izin vermeniz gereken yer. Bir de sahneden indiğiniz an ki, o anda kaçırdığınız her küçük notayı ya da geç kaldığınız her vuruşu hatırlıyorsunuz. Ama gecenin sonunda yapabileceğiniz tek şey sahneye her çıkışınızda yeniden denemektir."

O konuşurken kahvesini yudumladı ve her kelimenin içine işlemesine izin verdi. "Bu gerçekten güzel ve ilham verici," dedi. "Ama tüm turneyi 'vermem gereken' performansı düşünerek geçireceğimden ve bir bakmışım her şey bitmiş."

Bu itiraf karşısında yanakları kızardı ve ağzını hiç açmamış olmayı diledi.

"Mükemmeliyetçisin, değil mi?" diye sordu kısık gözlerle.

Başını salladı.

"Turdan *nefret edeceksin*," dedi.

Lyric yüzündeki kanın çekildiğini *hissedebiliyordu*. "Uh..."

Kıkırdamaya başladı ve garip bir akor tıngırdattı. "Turnede hiçbir şey mükemmel değildir. Dağınık ve dağınıktır ve her şey uzun bir adrenalin patlaması gibidir. Bu yüzden mükemmel bir performans sergilemek için stres yapmayın. Sadece eğlenin."

Eğlenmek, her şeyin plana uygun gitmesidir.

Ama bunu yüksek sesle söylemedi. "En azından burada doğru olanı yapmak için elimizden gelenin en iyisini yapabiliriz, değil mi?"

Bu kez tıngırdattığı akor tam . "Bunu yapabiliriz."

"Yeterince kahve içtin mi?" diye sordu boş fincanı işaret ederek. "Başlayabiliriz."

Nohen boş odaya göz gezdirirken kaşları birbirine düğümlendi. "Henüz kimse gelmedi."

"Doğru değil. Biz buradayız," diye karşı çıktı. "Diğerleri buraya geldiklerinde biz de geleceğiz. Neden biz önden başlamıyoruz?"

"Oh! Neden bir şey söylemedin? Pratik yapmamız gerekirken orada oturmuş mükemmellik hakkında gevezelik ediyorum!" dedi ve dik oturup akustiğin kayışını başının üzerine kaldırdı.

Kıkırdamaktan kendini alamadı. "Acelen ne? Mükemmellik konusunda endişelenmememi söyleyen sendin."

"Ne dediğimi biliyorum," diye homurdanarak gitarlara ve onların durduğu yerlere doğru yürüdü. Havada asılı kalmadan önce bir elini uzattı. Nohen avucunu nane yeşili ve gül pembesi bir fender arasında bir ileri bir geri gezdirdi, görünüşe göre hangisini çalmak istediğine karar veremiyordu. Sonunda ince parmaklarını pembe olanın boynuna doladı.

Dar pantolon, bir çift bilek botu ve sadece göğsünün üçte ikisine kadar iliklenmiş rahat gri bir düğme giymişti, gül pembesi gitar elinde bir silah gibi görünüyordu.

Bunun tehlikeli olduğuna karar verdi.

Parlak yüzeyde parmak izi bırakmamaya dikkat ederek gövdesini sevgiyle okşadı. Ama çok uzun süre bozulmadan kalamayacaktı.

"Ama bu korkunun bir kısmını hafifletemeyeceğimiz anlamına gelmiyor," diye devam etti. Lyric onun neyi kastettiğini hatırlamak için odaklanmak zorunda kaldı ama sonunda başını salladı. "Harika olacaksın," dedi adam.

Yumuşak bir gülümsemeyle ona doğru döndü, sonra eğilip kabloyu aldı ve bir metal şingirtisi ve elektrik tıslamasıyla gitara taktı. Parmaklarını tellerin üzerinde gezdirip amfiden bir nota çılgılığı gönderene kadar Lyric uzun bir süredir ona bakmaktan başka bir şey yapmadığını fark etti.

"Tamam," dedi ve su şişesini açtı. Ses sistemine doğru yürümeden önce bir yudum aldı. Çalma listesi yüklendikten sonra telefonunu alıp mikrofon standına doğru yürüdü ve tırnağıyla hafifçe vurarak açtı.

Gerçekten başlamadan önce, birkaç ses ısınma hareketi yaptı ve ses tellerini çalıştırırken Nohen'in bakışlarından kasıtlı olarak kaçındı.

Biraz daha uyandığında omzunun üzerinden Nohen'e baktı. Nohen gülümseyerek ona bakıyordu ve o da utangaç bir gülümsemeyle onun parlak altın bakışlarına karşılık verdi. Nohen başıyla onayladıktan sonra açılış şarkısının birçok versiyonundan birini çalmaya başladı.

Bu versiyonda davul, synth ve bas vardı ama gitarın sesi kısılmıştı. Çoklu versiyonların hiçbirisi vokal içermiyordu.

Yan tarafındaki parmaklarını sağ uyluğuna vurarak saydı.

Nohen ondan dört vuruş önce zili çaldı ve tek mükemmeliyetçinin kendisi olmadığını hemen anladı. Belli ki Andi'nin ona gönderdiği müzik üzerinde çalışıyordu.

Sabahın erken saatleri olduğu için, ısınma hareketlerinden sonra bile sesi hâlâ biraz paslıydı. Ama o şarkı söylerken ve Nohen çalarken, müziğe o elektrik akımını katarken, onun yüzünü görmek istedi.

Yerinde dönmeden önce bir elini mikrofon standına, diğerini de mikrofonun kendisine doladı. Nohen'le yüz yüze geldiğinde, yüz hatlarını sıkıştıran konsantrasyona gülümsedi. Çalarken gözleri kapalıydı, parmakları tellerin üzerinde dans ederken dudakları tek bir çizgi halinde incelmışti.

Gözlerini açması biraz zaman aldı ve onu karşısında bulduğunda dudaklarında bir gülümseme belirdi.

Şarkının sonuna gelindiğinde, müzikteki diğer enstrümanlar sustuğunda, çınlamaya devam eden son şey onun sesi oldu.

Nohen'in gözleri geri dönmeden önce onun omzunun üzerinden geçti ve gülümsemesi büyüdü.

Nota çaldıkça sınırları yeniden gerildi ve sonunda son notanın da bitmesine izin verdi.

Arkasından alkış sesleri geldi ve Lyric diğerlerinden birinin geldiğini düşündü ama arkasını döndüğünde Desi ve Adra'nın kapının içinde beklediğini görünce yanakları kızardı. İkisinin de yüzü gülüyordu, onları oynarken izledikleri gibi sessizce duruyorlardı.

"Eğer siz çocuklar bu konserdeki gibi ses çıkarabilirsiniz *Bu,*" diye bağırdı Desi.

"Selam çocuklar, günaydın," diye selamladı Lyric onları, göğsünde heyecanla kabarıyordu. "Teşekkürler, uhm, siz ısınabilirsiniz ve sonra hemen başlayacağız?"

Desi arka cebinden bir çift sopa çıkarmadan önce ellerini birbirine vurdu. "Kulağa harika geliyor! Oh, şuna bakın. Çok güzel." Lyric'in yanından hızla geçip davul setinin her santimini inceleyerek 'ooh' ve 'aah' demeden önce hülyalı bir şekilde iç çekti.

Lirik kıkırdadı ve Adra'ya dönerek onu sağ taraftaki piyano ve synth'in yanına götürdü. "Bu iyi mi? Senin düzeninden farklı olduğunu biliyorum ama bununla oynayıp çalışmasını sağlayabilirsin ya da biz senin ekipmanını alabiliriz. Hangisini tercih edersen."

Parmakları tuşların üzerinde hafifçe gezinirken, inci tuşlarla abanoz teni arasındaki kontrast en güzel şekilde göze çarpıyordu.

"Bu mükemmel. Öğreneceğim," dedi, sesinde kararlılık ama yüzünde huşu vardı.

"Tamam... Eğer eminsen. Kendini rahat hissetmeni istiyorum. Ne de olsa oynayan sensin."

"Güven bana," diye mırıldandı ve adamın karanlık bakışları onunkilere sıçrayınca kadın bir nefesi yuttu. "Bu mükemmel."

"Tamam," diye fısıldadı neredeyse. "Sizi yalnız bırakayım."

Onun bakışlarının yoğunluğundan kaçarak sola ve Desi'nin yüzündeki heyecanı okudu. Kurulumdan memnun olup olmadığını soracaktı ama Lyric'e kaşlarını kaldırmadan önce sopalarını çıkardı ve her bir davulu yüksek sesle test etmeye başladı.

Ellerini kaldırarak sırttı ve mikrofonun başındaki yerini alarak uzaklaştı. Desi'nin yaydığı coşku bulaşıcıydı ve Lyric kendini neredeyse Emerson'ın acele edip oraya gelmesini *dilerken* buldu.

Adra klavyenin üzerinde yükselirken, farklı notalar çalmaya, ısınmaya ve synth fonksiyonlarını test etmeye başladı.

"Bensiz mi başlıyorsun, ev arkadaşım?" dedi odanın önünden gelen tok ve tok bir ses.

Ve böylece dileği gerçekleşmiş oldu. Yüzünü öne çevirdiğinde ve Emerson'ın uzun, geniş gövdesi kapı aralığını doldurduğunda midesindeki heyecan dindi. Kapı arkasından yumuşak bir gıcırtyla kapandı ve Lyric elindeki su şişesinden bir yudum almadan önce kabaca yutkundu.

"Günaydın," dedi kibarca. Adamın bakışları kendisine kilitlendiğinde, keşke çenemi kapalı tutsaydım diye düşündü.

O da aynı derecede kibar, sahte bir gülümseme ve başıyla selam verdi. "Günaydın. Burada ne güzel bir düzenimiz var," diye mırıldandı ve sabah ilerledikçe yavaş yavaş aydınlanan odaya göz gezdirdi.

"Hadi bunu kullanalım," diye önerdi Lyric.

Ama faydası yoktu, çünkü tüm günün en iyi provası sabahın sessiz saatlerinde Nohen'le yaptığı provaydı.

Günün sonunda ayrıldıklarında, hepsinin hayal kırıklığına uğradığını anlayabiliyordu.

Notaları çalıyorlardı, şarkıları biliyorlardı ama bir şeyler birbirine *uymuyordu*.

Lyric, dışarıda karanlık çöktükçe daha da netleşen camdaki yansımalarına baktı.

Ya da *birini*.

BÜçüncü günün sonunda, Lyric diğerleriyle birlikte antrenman odasından çıktı ve ve hemen geri .

Arabasında otururken yüzünü ekstra acı soslu bir taco ile kürekledi ve sonra kendini çelikleştirdi.

Nohen'in ona anlattığı üç performans versiyonu hakkında kendi kendine homurdanırken, park yerindeki diğer arabadan tamamen habersizdi.

Sesleri ancak çalışma odasının kapısını açtığında duydu. Ama o zamana kadar, dönüp birinden kaçmak için çok geçti.

gerçekten görmek istemediği kişi.

Emerson. Yerde oturmuş, ağaçlara bakarak, yüzünde dalgın bir ifadeyle bas gitarını tıngırdatıyordu. Ama kızın yansıması pencerede belirdiğinde, arkasını döndü ve o her zamanki kayıtsızlığıyla karşılaştı.

"Merhaba," dedi aptalca ve geri . "Ben-"

"Hayır, sorun değil. Ne de olsa burası senin alanın," diye araya girdi ve ayağa kalktı.

"Burası grubun alanı," diye düzeltti düşünmeden.

"Evde çalışırım," diyerek onun yorumunu görmezden geldi ve gitarı yavaşça tutucusuna yerleştirerek ona doğru yürüdü.

Kenara çekildi, adam yaklaştıkça bakmaktan başka bir şey yapamadı. Yüzündeki ifade kibarlıktan sadece bir adım . Ama zorlamaydı. Yüzündeki çatlaklar her geçen gün biraz daha yarılmış ve genişlemişti, her seferinde içlerinden birinin ayağı takıldığı için müzik durma noktasına gelmişti.

kadar sahteydi ki *dayanamadı* ve hayal kırıklığına uğradı. içinden geçti. Günlerdir süren kızgınlık ve kafa karışıklığı kaynama noktasına ulaştı ve adam yanından geçip elini kapı koluna koyduğunda homurdandı.

"Benimle derdin *ne* senin?" diye ısırdı. Yavaşça, onunla yüzleşmek için döndü.

Eli hâlâ topuzun üzerindeydi, sırtı dik, gözleri ileriye dönüktü. Sırtında ve omuzlarında gerginlik vardı.

"Bunu yapmak istediğine emin misin?" diye sordu.

Lyric dişlerini birbirine geçirdi. "Önümüzdeki altı hafta boyunca birlikte turneye çıkacağız. Her şeyi şimdi masaya yatırsak iyi olur. Bitirelim şu işi."

Cevap vermeyip öylece durduğunda, tırnakları avuçlarını ısırana kadar ellerini yumruk yaptı. "Bir omega olduğum için mi?"

sessizce sordu.

İki albüm yazmıştı. Bir turne sattı. Bastırıcı ilaçlar aldı. Bunlar koku alma duyusunu ve kendi kokusunu köreltti ama yaratıcılığını değil. Ama yine de bazılarının ona baktığında gördüğü tek şey bir omega olduğuydu. Emerson'ın gördüğü tek şey bu muydu?

"Omega olduğun için değil," diye cevap verdi, ama bu bir

Ya

lan *Şımarık bir Omega'nın koleksiyonuna katılmayacağım.*

Aklına ilk konuşmaları geldi ve başını çevirdi.

gözler. "Bana ilk sözlerin aksini söylüyordu. Ama sana inandığımı söyle. Bir omega olduğum gerçeğinin seni rahatsız etmediğini. O zaman seni ne rahatsız ediyor?" diye sordu.

Kendini ona kanıtlamak zorunda değildi. Emerson ya onu eşit, hatta daha yetenekli bir müzisyen olarak görür ve onunla çalışmayı öğrenir ya da giderdi.

Grubu seçtiği gün nasıl *hissettiğine* rağmen başka bir başçı bulurdu.

Sessizlik , onu sarsmak istedi. Bir kitap gibi onun zihnine girip düşüncelerinin sayfalarını çevirmek ve onu *neyin* rahatsız ettiğini öğrenmek istiyordu.

Aptal alfalar. Kelimelerini kullanamazlar mıydı?

"Şımarık olduğunu," diye ısırdı.

Lyric ayağa kalktı ve ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Şımarık mı?"

Elini odanın içinde salladı. ", tamam. İlk başta, evet, seninle sözleşme imzalandığı ve benimle için kışkandım ve biraz da kızdım. Ama bunu aştım. Yani evet. Şımarık. Bir tür pop prensesi gibi şehirdeki en yetenekli müzisyenleri seçiyorsun, onları beş yıldızlı bir otelde seçiyorsun, bu aşırı pahalı özel stüdyoda çalışıyorsun, sen-"

"Kariyerim için en iyisini mi istiyorum? Turnem için mi? Grubum için mi?" diye homurdandı ve öne doğru eğildi. "Özür dilerim, prova alanı *güzel* olduğu için ciddi ciddi şikâyet mi ediyorsun?"

Çenesinde bir tik titreşti ama sessiz kaldı ve ellerini kalçalarına dayadığı yerde parmakları kenetlendi. Teninde iz mi bırakacaktı yoksa sinir bozucu alfayı boğacak mıydı?

Kararlar, kararlar.

"Yanıldığımı kanıtlayacağımı umuyordum," diye itiraf etti, sesi alçak ve sessizdi. "Antrenman yaptığımızda ve seni iş başında gördüğümde, 'Finish Line'ı yazan omega'yı görebileceğimi umuyordum. Gözlemcileri büyüleyen ve tek bir performansla sözleşme imzalayan."

Lirik beyazladı. Bu yazması en acı verici şarkıydı. Söylemesi. Kalbiyle sesi de kırılmadan söylemesi en zor olanıydı. İkinci albümündeki yedinci şarkıydı ve radyoda nadiren duyulurdu - eğer bir yerde duyulursa. Emerson'ın referans olarak *bu* şarkıyı seçmiş olması... o bile bilmiyordu.

"Bu şarkı çok *güçlü* ve ben onu yazan, yaşayan kişiyi görmeyi umuyordum. Ama bunun yerine, gördüğüm tek şey şarkı söylemeyen biri oldu."

Lyric'in gözleri büyüdü. Son üç gündür aynı odada ne yaptığını sanıyordu?

"Uhm, doğru yerde olduğuna emin misin? Şarkı söylüyordum."

"Tembelce şarkı söylüyorsun," diye tersledi. "Seninle üç gün prova yaptıktan sonra, eğer bizimle prova yaptığın gibi yapıyorsan, *senin* gibi birinin nasıl bu kadar karmaşık ve tutkulu müzik ürettiğini merak ediyorum."

Siz kelimesini vurguladığında arkasındaki mikrofonu işaret etti.

Ağzını bir cevap vermek için açtıktan bir saniye sonra adamın sözleri aklına geldi ve ağzını kapattı. Adam haklıydı.

Tembelce şarkı *söylüyordu*, çünkü... bu alfanın yanında savunmasız olmak istemiyordu.

İster bir performans için, ister pratik yapmak için, ister boş bir odada olsun, şarkı söylemek mahrem bir şeydi. Dünyayla paylaşmayı seçtiği bir şeydi, evet, ama aynı zamanda onun bir parçasıydı.

Hiçbir şeyi yokken müzik onun yanında olmuştu. En iyi eserleri hayatının karanlık bir döneminden çıkmıştı ve o şarkıları her yeniden dinlediğinde oraya geri dönüyordu.

Her prova turneye hazırlanmak içindi. Tıpkı sahnede yapacağı gibi, her provaya kalbini ve ruhunu koyması gerekiyordu.

Sözleri biliyordu. Notaları, tuşları ve tempo değişikliklerini ezbere biliyordu. Herkes onun notalarını söyleyebilir, şarkılarını grupla birlikte seslendirebilirdi. Ama sadece bir kişi her şarkıya duygusunu katabilir, her sözün ardındaki hikayeyi bilebilirdi.

Tek yapması gereken, karşısındaki alfa da dahil olmak üzere herkesin önünde bunu yapmaya istekli olmaktı.

Neden bütün bir salonun önünde şarkı söylediğini hayal etmek onu korkutmuyordu da Emerson'ın önünde şarkı söylediğinde donup kalıyordu?

"Haklısın. Tembelce şarkı söylüyorum," diye itiraf etti.

Senin yüzünden, demek istedi. Ama sonra nedenini açıklamak zorunda kalacaktı.

Kimsenin onayına ihtiyacı olmadığını söylerken, onun onayını kazanmak gibi aptalca bir dürtüye sahip olduğunu açıklayın. Yargılamayacağına dair bir söze olan ihtiyacını açıklayın.

Konuşmadı, sanki kızın cevabı hazırlıklı olmadığı bir cevapmış gibi yüz hatlarını şok kaplamıştı.

"Tembelce şarkı söylüyordum. Ama artık söylemeyeceğim. Yarın daha iyisini yapacağım."

Adamın ağzı açık bir şekilde orada dururken, kadın çalışma alanını terk etti.

Prova yapmasına gerek yoktu, kendi şarkılarını çalışmasına gerek yoktu. Yapması gereken şey kendini aşmaktı.

İnsanlar onu her zaman yargılayacaktı. Bu müzisyen olmanın bir parçasıydı. Eleştirmenler. Blogcular. Radyo sunucuları. Hepsinin bir fikri vardı ve hiçbiri utangaç değildi.

Ama bir şekilde Emerson'ın sözleri canımı yaktı.

Ve aynı zamanda ona ne kadar yanıldığını göstermek istiyordu.

Hayır, ona hiçbir şey kanıtlamak zorunda değildi. Ama yine de kanıtlayacaktı.

ERTESİ SABAH, kararlılığını koruyucu bir pelerin gibi etrafına sardı.

O Lyric Ceran'dı. Tam bir baş belasıydı. Kendini parçalayıp grup için şarkı söyleyebilirdi. Turnede, bunu her gece insanlarla dolu bir mekanda yapıyordu. Bunu prova alanında yapmak o kadar da farklı değildi.

Koridordan odalarına doğru hayalet gibi ilerlerken adımları sessizdi, kalbi her adımda hızla çarpıyordu. Kapıya yaklaştığında, kapının aralık olduğunu ve seslerin koridora yayıldığını fark etti.

"O lanet tavrını bir kenara bırakıp bugün oynayacak mısınız?" Adra sordu, sesi derin ve gürültülüydü.

Emerson karşılık olarak homurdandı ve donuk bir gümbürtü duyuldu. "Ah, göt herif," diye mırıldandı.

"Tavır yapan ben değilim. Lyric," diye tısladı.

"Evet, anladık, ona karşı bir nefretin var." Desi'nin keskin sesi koridoru kesti. "Ama onu pantolonunun içine koy ve nazik ol. Siktiğimin alfaları," diye mırıldandı.

Lyric son yorum karşısında gülümsemesine engel olamadı ama utanmadan kulak misafiri olurken tamamen hareketsiz kaldı.

"Ne oluyor?"

"Nefret. Ondan gerçekten nefret etmek istiyorsun ve bunun için herhangi bir neden arıyorsun. Aş artık bunu, dostum. O bir melek ve eğer bütün gün ona hançer saplamayı bırakırsan o da melek gibi şarkı söyleyecek."

"Ben-" Emerson sözünü kesti ve ofladı. "Bilmiyorum. Deniyorum. Deniyorum ama her gün odaya giren omega, o şarkıları yazan omega gibi görünmüyor, anlıyor musun? Ve onun gibi şarkı söylemiyor. Peki neden? Ve bahsetmişken, neden bastırıcı alıyor? O bir omega. Neden bunu ?"

Lyric'in yanakları alev alev yanarken aklından savunmaya yönelik tepkiler geçmeye başladı ama çenesini kapalı tuttu.

Desi, "Üzgünüm, seni ilgilendiren kısmı kaçırdım," diye karşılık verdi.

"Tamam," dedi Adra ve bir sandalyenin yerde gıcırdadığını duydu. "Daha çok erken. Biraz daha kahve iç ve iyi bir ruh halinde olmaya çalış. *Hepimiz* daha iyisini yapmalıyız. İlk gösteriyi yapmamıza iki haftadan az bir süre kaldı. Kendinizi toparlayın."

"Ne dinliyoruz?" diye sordu kulağının hemen dibinden bir ses.

Sıçradı ve tiz bir çığlık attı. Koridorda yankılanan çığlığı bir nefesle bastırdı ve Nohen'le yüzleşmek için döndü. Diğer odadaki herkes sessizliğe bürünürken dehşet onu sardı ve ters ters baktı.

Dudaklarını bilmiş bir sırtış ayırdı ve prova odasına doğru başını salladı. "Gidelim mi?"

"Berbatsın," diye tersledi.

Adam göz kırptı.

Lyric gözlerini devirerek seyahat kupasını daha sıkı kavradı ve prova odasına girdi. Tepkilerini öğrenmek için bakışlarını birinden diğerine hızla kaydırdı.

Yüzünde utanmaz bir sırtış olan tek kişi Desi'ydi. Adra gülümsedi, yanakları utançtan ve Emerson o aptal kayıtsız ifadeyi takınmıştı.

Kızgınlık içinde alevlendi ama onu itti. Bugün korkmadan şarkı söyleyecekti.

İçindeki küçük, inatçı bir parça Emerson'a bunu yapabileceğini göstermek istiyordu. Tıpkı iki albüm yazıp kaydettiği zaman olduğu gibi, vazgeçmeden şarkı söyleyebileceğini.

Ama bunu yapmak için savunmasız olması gerekiyordu. Kendini yargılamaya ve eleştiriye açması gerekiyordu.

"Günaydın," dedi usulca. "Araba sürerken ses egzersizleri yaptım, böylece siz hazır ben de hazırım."

Desi bir parmağını kaldırdı ve strafor bardağını geriye doğru eğdi. Ve biraz daha geriye. Ve biraz daha. Ta ki bir nefes çekip gülümseyerek yerine oturtana kadar. "Kafeinli ve gitmeye hazır. Hadi kış tekmeleyelim!"

Bağırışını bir davul sesiyle noktaladı ve Lyric gülümsemekten kendini alamadı.

"Pekâlâ, hadi kış tekmeleyelim," diye .

Emerson ve Nohen bu duyguyu tekrarladılar ve hepsi Adra'ya döndü.

Yanakları karardı ve başını kaşıdı. "Uh... Hadi yapalım şunu!" diye düzeltti.

Lyric onun PG versiyonuna sırtıttı. "Neden bugün biraz... farklı şey denemiyoruz? Bu hafta zorlanmamız sürpriz değil, hepimizin bunu hissettiğini biliyorum. Bu yüzden her şarkının benim versiyonumu çalmaya daha az odaklanmaya ve *bizim versiyonumuzu* çalmaya ne dersiniz?"

"Anlaştık," dedi Nohen.

Lyric diğerlerinden onay aldıktan sonra döndü ve mikrofon standını ayarladı. "Tamam, hadi... 'The Light'ı çalalım."

"Bitiş Çizgisi" demeden kendini durdurdu. Bir yanı sırf Emerson'ı şoke etmek için bunu söylemek istiyordu ama... *mantıklı olalım*.

İşaret vermek için bileğini havada salladı ve Desi bagetlerini tıkırdatarak onları saydı.

Davullar şarkıyı zillere hafifçe vurarak açtı, bas davul da ritme eşlik etti. Sonra Emerson derin, huzur veren bir bas çizgisiyle. Adra klavyede, yumuşak, kolay bir melodi.

Nohen her birkaç vuruşta bir tek bir akor tıngırdatarak odanın içinde cınlamasına izin verdi. Tam bitecekken tekrar tıngırdatıyordu.

Lirik müziğin içine işlemesine izin verdi, her vuruş ve akor Adra'nın yumuşak melodisiyle eşleşti.

Bas sesi onu kimin izlediğini sürekli hatırlatıyordu ve inatçı bir yanı Emerson'ı hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu. Bu da onu kızdırıyordu. Kendisinin hiçbir parçasını başka birine borçlu değildi ama her gece sahnede her şeyini vermek istiyorsa, gruba da küçük bir parçasını vermesi gerekiyordu.

Müzik onun etrafında akıyordu, sakinleştirici, nazik ve hipnotikti. Şarkının tanıdıklığı ona sesleniyor, onu daha yakına çağırıyordu. Lirik dudaklarını aralayıp sesini dışarı verdi ve ilk anda - net bir şekilde tanıdı - Emerson'ın neden bahsettiğini duyabildi.

Sözler dudaklarından dökülüyordu ama içlerinde hiçbir duygu yoktu. O sayfa yedi yüz ve kırk üç şarkı söylüyor olabilirdi.

ansiklopedi, ve kimse farkı söyleyemezdi.

İlk mısradan sonra Lyric gözlerini kırptırarak açtı ve ses geçirmez duvarları inceledi. Yalnızdılar. Sadece o ve müzik vardı. Çevresinde hâlâ tatlı tatlı çalan müzik - mekanik olsa da.

Ruhunun derinliklerinden sayfaya döktüğü şarkı sözlerine bağlanmasına izin vermiyordu ve odadaki diğerleri de bağlanmıyordu.

Bağlantıyı kurması gereken kişi Lyric'ti.

Gözlerinin tekrar kapanmasına izin vererek müziğe odaklandı. Etrafında sürüklenirken, kendini bu şarkıyı tam olarak neden yazdığını hatırlamaya zorladı. Ne zaman yazdığını.

Ve nasıl. Yatağının altında sakladığı karalanmış notlarda.

Bir sonraki mısra gelgit gibi yaklaştıkça kabardı, su ayak parmaklarını dondurdu ve onu harekete geçirdi. Canını yaktı ama geri çekilip sıcak kumların güvenliğini aramak yerine bir adım ileri attı. Ve sonra bir adım daha. Müziğin onu dondurucu okyanus suyu gibi sarmasına, içinde kaybolmasına, neredeyse boğulmasına izin verdi.

Sonra şarkı söyledi.

Sesi içinden döküldüğü anda tüm oda değişti. İlk başta şaşkınlığı hissedebildi, neredeyse bakışların ondan diğerlerine ve sonra tekrar ona döndüğünü hissedebiliyordu. Ama sonra, duygularının şarkı sözlerine akmasına izin verdiğinde, her şey... birleşti.

Karıştı. Birlikte aktı.

"The Light" umutsuzluk, yalnızlık ve korku üzerine bir şarkıydı. Tünelin sonundaki ışığı asla bulamamak hakkında.

Lyric o dehşeti, o endişeyi hatırlarken, tünelin sonunda ışığı bulduğunu biliyordu. Bu

Bilgi ona şarkı söylemeye devam etme, ruhunu her kelimeye dökmeye devam etme cesareti verdi.

İkinci dize hemen nakarata geçti ve müzik yükseldikçe Lyric'in sesi de yükseldi. Notalar yüksekti, ama onlara vurdukça daha da yükseliyordu.

Parmakları mikrofon standının etrafında sıkıca kenetlendi ve diğer eliyle mikrofonu öyle sıkı kavradı ki bırakacağı izleri hissedebiliyordu.

Nakarat hareketli bir enstrümantal bölüme dönüşürken müzikle birlikte sallandı ve gözlerini kırıştırarak tekrar açtı. Sağına doğru bir bakış attı.

Nohen gitarına gülümserken parmakları perdelerin üzerinde dans ediyordu ama sanki onun bakışlarını hissetmiş gibi başını kaldırıp baktı. Gözlerindeki heyecan onu rahatlattı ama aynı zamanda... hüzün de vardı. Sanki şarkının ne hakkında olduğunu yeni fark etmiş gibiydi. Ya da şarkıyı yazarken hissettiği hüznü hissedebiliyordu. Ya da belki de... anlamıştı.

Lyric bakışlarını çekti, Emerson'ın bakışlarını arayacak kadar cesur olmak istedi ama bunun yerine yüzünü öne döndü ve nakaratı ve vokal çıkışını söyledi. Sesi müziğin geri kalanıyla birlikte kesildi ve derin bir nefes aldı.

Odayı şarkının yerine sessizlik doldurunca zaman bir anlığına dondu ve Lyric kendini dönüp diğerlerine bakmaya zorladı.

"Nasıldı?" diye sordu, kendisinden sahte bir güven havası yayılıyordu.

"Bu ," diye övdü Desi. "İyiydin." "Hepimiz yaptık," diye düzeltti

Lyric ve Desi omuz silkti.

"Eh. Seni takip ediyoruz."

Lyric bunun ne kadar doğru olduğunu anladığında yutkundü. Eğer performansında nasıl savunmasız olacağını öğrenemezse, nasıl

Onlardan bunu mu bekliyordun? Eğer sahneye çıkıp kalabalığa her şeylerini vermeleri gerekiyorsa, o önderlik edecekti.

"Bu şimdiye kadarki en iyisiydi," diye ekledi Adra. "İyi işti." Ona sessiz bir baş sallama ve yumuşak bir gülümseme sundu.

Emerson'ın bakışlarını son ana kadar görmezden geldi. Elleriyle bir şeyler yapmak için bir şişe su aldı ve sonunda gözlerinin Emerson'ın gözlerinde gezinmesine izin verdi.

Bir şey söylemedi ama ilk kez kayıtsızlığı gitmişti.

Onun yerine anlayış geldi.

Yargılama yok, kızgınlık yok, soğukluk yok. "Sırada ne var prenses?" diye sordu.

Güzel bir soruydu.

Chapter Eleven

F

Yıldızları bakışlarından uzaklaştıran Nohen başını salladı ve gitara baktı. Gitar çok güzel

sesler, ama sadece onun dokunuşunun emriyle. Ve bir grup olarak ilk gerçekten harika şarkılarını çalmışlardı. Bunu göğsünde, odadaki enerjide hissedebiliyordu.

İlk günden beri Lyric'i geride tutan her neyse ortadan kalkmıştı. Hâlâ tereddütlüydü, hâlâ *bir şeylerden* çekiniyordu ama pratik yaptıkça kendine güveni artıyordu.

Desi, setin son şarkısını bitirdiklerinde, "Bugün tam anlamıyla kış tekmeliyoruz," diye duyurdu.

Birkaç saattir çalıyorlardı, doğrudan set listesinden geçiyorlardı ve sonra tökezledikleri birkaç şarkıyı rötuşluyorlardı.

Onlar derken, Nohen gerçekten *onu* kastediyordu.

En azından öyle hissediliyordu. Doğrusu, sonunda hepsi aynı ilham dalgasına kapılmış, birbirleriyle senkronize olmuş olsalar da, bu hâlâ öğrenmekte oldukları yeni bir şarkı setiydi. Yaptığı her hatanın, atladığı ya da karıştırdığı her notanın ve erken girdiğı her ritmin aşırı farkındaydı.

Böylesine karmaşık bir müzik dokuması için Lyric'e lanet olsun.

Bu şimdiye kadar yaptıkları en iyi uygulama olsa da mükemmel olmaktan uzaktı.

Lyric'in o ilk sabah üzerinde bu kadar çok durduğu şey de tam olarak buydu. Eğer bunu mahveden kendisi olursa lanetlenirdi.

Bu yüzden renk onu Şaşırdım ne zaman Lirik bit onu dudak ve dördü arasında göz gezdirdi. "Neden günü biraz erken bitirmiyoruz?"

Desi sırttı ve bir elindeki sopasını şaklatarak ayağı kalktı.

"Kesinlikle evet!" diye onayladı.

Nohen onun coşkusu karşısında sırttı, omuzları gevşedi. Desi eğleneliydi.

"Sanırım sabah görüşürüz çocuklar?" Lyric sordu ve mikrofonu standına geri yerleştirdi. Son şarkıya gerçekten kendini kaptırmıştı, dans ediyor ve herkesi gülümsetiyordu, hatta Nohen'in tam olarak ne olduğunu anlayamadığı Emerson'ı bile. Dost mu düşman mı? Henüz kestiremiyordu.

Nohen, Lyric'in sorusuna cevap olarak dalgınca başını salladı ve gitarı yavaşça standına yerleştirmeden önce kayışı başının üzerine kaldırdı.

"Aslında..." Desi başladı. "Neden hepimiz... dışarı çıkmıyoruz?"

Lyric betaya doğru kafasını çevirdi ve bakakaldı. "Dışarı mı?"

Desi omuz silkerek sırttı. "Evet. Neden olmasın? Akşam yemeğı yiyip sohbet edebilir ya da dansa gidebiliriz."

"Hepimiz mi?" diye tekrar sordu, bakışlarını Odd'un önündeki adama ve Emerson'a dikti.

Desi'nin dudakları kıpırdadı. "Evet, ben de öyle dedim. Altı hafta boyunca bir otobüste birlikte sıkışıp kalacağız. Ve alınma ama ben insanların yanında yumurta kabuğu üzerinde yürüyen biri değilim, bu yüzden birbirimizi önceden tanıyabiliriz. Eğer şimdi kızdırırsam, otobüse binmeden önce bunu aşmak için zamanın olur."

Lyric gülümseyerek başını salladı ve... omuz silkti. "Ben varım."

Nohen telefonunu çıkardı ve aşağıya baktı. Saat daha öğleden sonra üçtü ve gerçekten yapacak başka bir şeyi yoktu.

"Ah, ne olacak ki? Ben ," diye kabul etti.

"Ah, dans etmek için biraz erken değil mi?" Odd sordu. Akşam için her şeyi üzere klavyenin ve synth' düğmelerini çeviriyordu ama kaşları alnının ortasında belirgin bir demet halinde düğümlenmişti.

"Kim demiş?" Lyric sırtarak sordu.

Emerson kuru bir sesle, "Hemen hemen tüm barlar böyle söylüyor," diye karşılık verdi.

Nohen gözlerini devirmekten kendini zor alıyordu. Ne oyunbozanlık ama.

Gitarını sehпасına yerleştirdikten sonra arkasını döndü ve kollarını kavuşturarak ona baktı.

Desi'nin hiçbir çekincesi yoktu ve alay ederken gözlerini devirdi. "Eğer bu şekilde davranacaksan, davetimi geri çekiyorum. Aksi takdirde" -kolunu Lyric'inkiyle birleştirdi- "bir şeyler içeceğiz ve birbirimizi tanıyacağız. Katılmaktan çekinme."

Lyric, Desi'yle birlikte odadan çıkarken güldü. Son anda başını çevirdi, ona bir gülümseme attı ve elini salladı. Sonra da köşeyi dönüp gitti.

Nohen odadaki diğer ikisine döndü. Birbirlerine bakıyorlardı, aralarında sessiz bir konuşma geçiyordu.

"Desi haklı," diyerek dikkatlerini kendisine çekti. "Birbirimizi tanımamız gerekiyor. Eğer oyunbozanlık etmekten vazgeçebilirsen," diye homurdandı Emerson'a ters ters bakarak, "ben de sizi tanımak isterim. Hadi gelin."

Yanıtlarını beklemeden odadan çıktı ve tam telefonu titrerken dışarı çıktı.

Desi'den bir grup mesajı; eğlenceli, rahat bir restoran için bir konum eklenmiş.

Kıyafetine baktı ve yeterince rahat olduğunu düşündü. Düz paça kot pantolon, askılı bir düğme ve botlar çok fazla değildi. Gideceği yer düşünüldüğünde, dışarı çıkmak için giyinmemiş muhtemelen en iyisiydi.

Şimdi bu çok fazla olurdu.

Kıkırdayarak arabasına bindi, adresi yazdı ve GPS'i restorana kadar takip etti.

Oraya vardığında ve iki kadını bulduğunda saat 16:00'ya yaklaşıyordu, akşam yemeği kalabalığını atlatmak için yeterince erken, arka yemek salonunu kendilerine ayırmak için yeterince erken. Restoran güzeldi ve yirmi yeni şarkıyı hatırlamaya çalışmanın stresi olmadan, omuzları loş peri ışıkları ve sıcak baharat kokusu altında rahatladı.

Desi ve Lyric'in bulunduğu masaya doğru yürürken, "İşte buradasınız," diye selam verdi.

"İşte geldik," dedi Lyric ve dairesel masanın etrafında ona yer açmak için sandalyesini yana kaydırды.

Peri ışıkları uzun, çilek sarısı saçlarının üzerinde parlıyordu ve Nohen çok uzun süre bakmamaya çalıştı... Ve başaramadı. Işıklardan açık tuğlalara ve canlı bitkilere kadar dikkatini çekecek pek çok şey vardı ama hemen yanındaki omega'ya takılıp kalmıştı.

"Hiç gergin misin?" diye sordu, sadece Lyric'le ilgilenmiyormuş gibi davranmak için önüne bir menü koydu.

"Ne hakkında?" Lyric göz ucuyla ona bakarken mırıldandı.

"Bizimle turneye çıkmak hakkında."

Dürüst olmak gerekirse mi? Nohen gergindi ama bunu Lyrice itiraf etmedi. Hiçbir zaman sosyalleşmeyi sevmemişti ve günde yirmi dört saat biriyle takılmak kulağa pek de çekici gelmiyordu. Ne de... Desi bunu nasıl ifade etmişti? Herkesin yanında yumurta kabuğu üzerinde yürümek.

"Evet, öyleyim," diye itiraf etti.

Nohen bir an duraksadı. Onun bu kadar dürüst olmasını beklemiyordu.

"Neden?"

"Esas olarak... sürü meselesi. Ben çiftleşmemiş, bağımsız bir omega'yım. Ben bir grup arıyorum, sürü değil. Ama bunu kendime bütün gün söyleyebilsem bile..." Sözünü yarıda ve parmağını su bardağının kenarında gezdirerek buğuyu temizledi. "Sınırları belirleme konusunda endişeliyim."

Desi tsked. "Sınırlar önemlidir. Alfaların korkutmasına izin vermeyin, onlara söylerseniz dinleyeceklerdir. Peki ya ? Nohen ve ben icabına bakarız."

"Öyle mi?" Lyric kıkırdadı ve bir tutam saçı yüzünün önüne düştü.

"Elbette," diye kabul etti Nohen. "Ben dikkatlerini dağıtırım, Desi de bagetleriyle onları bıçaklayabilir."

Desi, "Takım çalışması rüyayı gerçekleştirir," dedi ve göz kırptı. "Şimdi, burası hakkında ne düşünüyorsun? Amber beni ilk randevumuz için buraya getirdi," diye paylaştı Desi, konuyu etkili bir şekilde değiştirerek.

Lyric cevap verdi ama Nohen onu sadece yarı yarıya dinliyordu. Hâlâ onun gülümsemesine takılıp kalmıştı. Şarkı sözlerinde kalbini nasıl attığına,

Açık alanın tepesinde çınlayan notaları hâlâ zihninde duyabiliyordu.

Onun tekrar şarkı söylediğini duymak istiyordu. Ama sadece bunu değil. Turne için, onun gülüşünü duymak ve gülümsemesini görmek için daha fazla fırsat için bekleyemezdi. Ona vermek isteyeceği her şeyi istiyordu.

Damarlarına sıcaklık doldu ve onu serinletmek için buzlu suyu yudumladı.

Doğru. O bir sürü aramıyor. Mesaj alındı.

Biri boğazını temizledi ve Desi ile Lyric'in ona baktığını görmek için başını kaldırdı.

Bencil hayalleri sırasında bir şey dökmüş olabileceğinden korkarak ağzını sildi ama eli temiz çıktı. "Ne?"

"Söyleyecek bir şeyin yok mu?" Desi suratını asarak söyledi.

"Hakkında...?" Sonra onun sözlerini hatırladı ve kaşlarını kaldırdı. "Ah, kız arkadaş mı? Söylememi mi istedin?"

Bakışları Lyric'in okyanus gözlerinde dans eden neşe ile Desi'ye ait çatık kaşlar arasında gidip geldi.

"Bir tepki beklemeniz gereken son kişi benim. Merhaba," dedi ve pantolon askılarındaki çiçek desenlerini ve giydiği açık pembe düğmeli bluzu işaret etti. "Bunun açık olduğunu düşünmüştüm. Yani, başka ne ki?" diye sordu. Parmağıyla kendi kıyafetinden Desi'ninkine işaret etti; Desi beyaz bir düğme-up, dar siyah pantolon ve botlardan oluşuyordu. Kısa kıvrıkcık saçları mükemmel bir şekilde şekillendirilmişti ve bu da onun androjen tarzına mükemmel bir kadınsılık kontrastı katıyordu.

Desi homurdandı ve küstahça davrandı. "Lütfen. O beyaz düğmeli ceketin içinde davul çalmak rahatmış gibi davranma. Bilmemizi istedin. Yani, bugün gül pembesi Fender çaldım."

Lyric, "Kadınlık eşittir geylik değildir, tıpkı erkekliğin eşittir heteroseksüellik olmadığı gibi," diye belirtti ve suyunu yudumladı.

"Daha doğru sözler hiç söylenmedi," diye kabul etti ve su bardağını onunkine vurdu.

"Neye kadeh kaldırıyoruz?" Emerson masaya yaklaşırken sordu.

"Cinsellik," diye cevapladı monoton bir sesle.

Emerson gözünü kırpmadı, bu da ona bir puan kazandırdı. Bunun nasıl olup da birdenbire alfa için gizli bir teste dönüştüğünü Nohen bilmiyordu. Lyric'e hakaret ettiği için zaten bok listesindeydi.

"Kimin cinselliği? Bahse mi giriyoruz?" diye sordu. Lyric bunun üzerine kaşlarını kaldırdı. "Kimin üzerine bahse girersin?"

Odd, "Onu başlatma-" diye söze başladı ama Emerson onun sözünü kesti. "Beni yanlış anladığına bahse girerim," diye itiraf etti Emerson sırtarak,

Bir sandalyeyi çekip tek bir hareketle etrafında döndürmek ve geriye doğru oturmak.

Nohen bakışlarını daralttı.

Odd-Adra-Desi'nin yanına daha medeni bir şekilde oturdu ve başını , dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi.

"Asla," dedi Desi, iki elini masaya vurarak ve Nohen'in bakışları bir alfadan diğerine atlarken öne doğru eğilerek.

Sessizce onun sözlerini yankıladı. *İmkânı yok...*

Nohen tepkisini ölçmek için Lyric'e baktı. Dudaklarını kıvırmak için elinden geleni yapan bir gülümseme vardı ama menüye bakarken bununla savaşıyordu.

Nohen gözlerini kocaman açarak bir bardak su aldı ve Desi ile Emerson arasındaki bakışmayı izledi.

"Düğümler çok eğlenceli, neden sadece kendiminkilerle oynayayım ki?" Emerson alay eder gibi sordu ama bu bir meydan okuma gibi geldi.

Nohen suyunu burnundan çekti ve yanlış boruya gittiği için anında öksürdü.

"Aman Tanrım, beni öldürmeye mi çalışıyorsunuz?" diye homurdandı bir an sonra hepsi kıkırdarken. Masalarındaki bu alfa kimdi? Bütün hafta birlikte çalıştıkları kaba saba başıdan tamamen farklı biriydi. "Kaba."

Desi kıkırdamasının ortasında, "O da öyle dedi," diye ağzından kaçırdı. "Ya da o," diye karşılık verdi Odd.

"Onlar," diye düzeltti Lyric ve elini gözünün altına sildi. Masadakilere bakarken gülümsemesi geniş ve parlaktı, dudaklarından hâlâ birkaç kıkırdama dökülüyordu.

Garson siparişlerini almak için yanlarına uğradığında çoğunlukla sakindiler, kendi gülümsemesiyle savaşıyordu ve Nohen onların şakalaşmalarının ne kadarına kulak misafiri olduğunu merak etti.

"Yani, bekle." Nohen iki alfaya baktı ve bir ileri bir geri işaret etti. "Birlikte misiniz?"

Senkronize bir şekilde başlarını salladılar ama cevap veren Emerson oldu. "Hayır, biz sadece uygunuz."

Odd elini kalbinin üzerine vurulmuş gibi vurarak, "Acıyor," diye alay etti.

Emerson, "Geçen sefer öyle dememiştin," diye karşı çıktı.

Odd gözlerini devirdi ve dirseğini Emerson'ın yan tarafına çarptı. "Bunu söyleyen biri varsa o da sendin."

Emerson'ın yanakları hafifçe pembeleşti ve herkes şakalaşmalarına kıkırdarken bir öksürükle boğazını temizledi.

Ama Nohen, Lyric'in bakışlarının neredeyse kaşlarını çatacak şekilde görünce utanmadan açıklama istedi.

"Peki siz ikiniz gerçekten ne yapıyorsunuz? Çıkıyor musunuz? Sikişiyor musunuz? Turda ne için endişelenmemiz gerekiyor?"

İşte. İşte bu. a meşru Endişe. Ben değil sadece Meraklı. Ben pratik biriyim.

Lyric alfalar ve bir sürü olma ihtimali konusunda endişeliydi ve birlikte yaşayan iki alfa bu korkuyu daha da artıracaktı. Bir sürü oluşturmaya mı planlıyorlardı?

Emerson, "Daha iyi bir ifade bulamadığım için söylüyorum, biz seks arkadaşınız," diye ekledi.

Ama Odd ayrıntılarla geldi. "Birlikte yaşıyoruz, ikimiz de tuhaf işlerde ve rastgele konserlerde çalışıyoruz ve... çıkmak çok yorucu. Ve sadece ikimiz olduğumuza göre, neden olmasın? Şu anda bir sürü oluşturmak için çok meşgulüz ve birbirimizle yeterince rahatız, şimdilik mutluyuz," diye açıkladı, konuşmasının sonunda biraz telaşlanmıştı.

Nohen, adamın ağzından tek seferde en çok bu kelimelerin çıktığından emindi.

Nohen, "Bir sevgili kavgası konusunda endişelenmek zorunda kalmadığımız sürece," diye alay etti.

Lyric söze girdiğinde Odd gözle görülür biçimde rahatladı. "Ne yaptığınız sizi ilgilendirir. Performansınızı sürece Nohen'e katılıyorum."

"Bizim için endişelenmene gerek yok," dedi Emerson başını sallayarak. "Sadece tek bir takım için oynamadığımız için de değil. Aslında, ikimizin de turnede olması turneyi daha yönetilebilir hale getirebilir."

Lyric homurdandı. "Neden? Tüm o kötü ruh halinden kurtulabilesin diye mi?"

Nohen'in nefesi dramatik bir şekilde kesildi. "*Bu yüzden* mi şu anda bu kadar nazik davranıyorsun?" Çenesini Odd'a doğru eğdi. "İyi iş çıkardın."

Garson kız kahkahalarını içkilerle böldü ve her biri kıkırdamalar arasında ona kibarca teşekkür etti.

O gittikten sonra Nohen Lyric'e döndü. Emerson'la yeterince eğlenmişlerdi... şimdilik. "Peki, tüm vaktini bizimle geçirmenin yanı sıra, turne için seni en çok heyecanlandıran şey nedir?" diye sordu.

Sorusunu düşünürken gülmekten yanakları pembeleşmişti. Tüm dikkatini ona vermesi kalbinin hızla çarpmasına neden oldu. Birlikte prova yaptıkları o sabahtan farklıydı. Ona özel olarak şarkı söylediğinde tüm dikkatini ona vermişti ama etrafta kimse yoktu. Burada, diğer insanlarla dolu masada, diğerlerinin önünde onun dikkatini çekmek sarhoş ediciydi.

Allah kahretsin. Ama onun dikkatinin başka bir yerde olduğunu düşünsene.

Bu düşünceye engel olamıyordu ama sorusunu düşünürken alt dudağını dişlerken onun kararlılığını test ediyordu.

"Daha önce hiç turneye çıkmadım ve bir oda dolusu insana konser vermedim... yani dürüst olmak gerekirse? Kulağa klişe gelebilir ama beni en çok heyecanlandıran şey sahneye ilk kez çıkmanın ve orada bir kalabalık görmenin nasıl bir his olduğunu bilmek."

"Bunda sevimsiz bir şey yok. Eminim pek çok insan bütün bir salonun kendileri için tezahürat yapmasını hayal ediyordur," diye yanıtladı.

Lyric ona gülümsedi ve Nohen doğru şeyi söylediğini anladı. "Peki ya siz çocuklar?" diye sordu ve suyunu yudumladı. "Turneye çıkacağınız için heyecanlı mısınız?"

Tabii ki heyecanlıyım, demek istedi. Seninle vakit geçireceğim. Hadi canım.

Soruyu sorduktan sonra neredeyse nefesini tutuyordu. Tura yaklaştıkları her gün, heyecanı biraz daha artıyordu daha fazla, bir cam termometrenin ısınması gibi. Sahneye çıkma günü geldiğinde, heyecandan parçalara ayrılp ayrılmayacağını merak ediyordu.

Ama ya diğerleri aynı şekilde hissetmiyorsa?

Tabii ki Desi ilk cevap veren ve korkularını hafifleten kişi oldu.

"*Sabırsızlanıyorum*," dedi masaya doğru eğilerek. "Ben de daha önce hiç turneye çıkmadım. Büyük bir kalabalığın önünde davul çalmak mı? Beni de yaz. Şimdi, Lyric," dedi Desi ve ona ciddi bir bakış fırlattı.

"Evet?" diye sordu kokteyli yudumlarken.

"Sahne düzeninin neye benzediğini biliyor musun?" diye sordu gözlerinde umutlu bir parıltıyla.

Lyric sırttı, eli arka cebinin üzerine düştü. Telefonunu çıkarıp onlara tasarladığı maketi göstermek istedi ama bundan vazgeçti.

Bunun yerine elini tekrar masaya koyarak "İstiyorum," diye cevap verdi. Sahne düzenine baktıklarında yüzlerindeki şaşkınlık -umarım-bozulamayacak kadar güzel olurdu.

"Eee? Tarif et," dedi Nohen hevesle.

"Hayır," diye yanıtladı Lyric, '*p' harfini* patlatıp koltuğunda arkasına yaslanarak. "Beklemenizi ve bizzat görmenizi tercih ederim. Bu... ruhani olacak."

"Bu kelimeye bayılıyorum," diye iç geçirdi Desi. "Şimdi kafamda bir sürü fikir var. Beni gerçekten bekletecek misin?" diye sordu dudak bükerek.

"Öyleyim. Ama hepiniz buna bayılacaksınız."

Görünüşe göre spot ışıklarının altında olmaktan nefret eden Emerson bile sahne tasarımına bayılacaktı.

Sadece maketin anısı bile kalbinin çarpmasına neden oldu, ama içkisinden bir yudum daha alarak vızıltıyı bastırdı.

"Peki ya siz çocuklar?" diye sordu ve diğer üçüne baktı.

Adra'nın kişiliği daha önce biraz daha ortaya çıkmıştı ve Lyric daha da fazlasını ortaya çıkarmak için kaç içki içmesi gerektiğini merak ediyordu.

"Sadece müzik yapmaktan mutluyum," dedi, sesi derin ve gürültülüydü, bir bardaktaki kehribar rengi sıvıdan yudumlarken.

Emerson gözlerini devirdi. "Tabii ki böyle söyleyecek. Ama eminim o da yola çıkmak için en az benim kadar heyecanlıdır. Biz olsak bile

Bir sıkışık bir şekilde, bir süreliğine farklı bir şehir görmek harika olacak."

"Şehirler," diye düzeltti Nohen. "Mekân ve belki de en yakın restoran dışında pek bir göremeyeceğiz."

Nohen ona baktı, altın rengi gözleri peri ışıklarında parlıyordu. "Tatil günlerinde hangi şehirlerde olacağımızı biliyor musun?"

Lyric omuz silkti. "Hayır, henüz değil. Andi bana bir program vermeden önce hâlâ her şeye son şeklini veriyor."

Buna ayak uydurmakta çok iyi olacağımdan değil.

Lyric şu anki programına zar zor ayak uydurabiliyordu. Akıllı hep başka yerlerdeydi ve turne karmaşasında bunun aniden değişeceğinden şüpheliydi. Mükemmeliyetçi biri olarak programını mükemmel bir şekilde takip edebileceği düşünülebilirdi ama gerçekte, büyük resmi düşünemeyecek kadar aynı anda on şeyi mükemmelleştirmeye odaklanmıştı.

Ama belki de turne onun için iyi olabilirdi. Bir sonraki şehirden, bir sonraki performanstan başka odaklanacak bir şey yok.

"Andi tur menajeri, değil mi?" Emerson sordu.

Lyric o sorusunu bitirmeden başını salladı. "Evet. Garip olduğunu biliyorum ama bu konuda taviz vermem. Onsuz ne yapardım bilmiyorum."

Desi sırtarak, "Siz ikiniz yakın görünüyorsunuz," diye yorum yaptı.

"Öyleyiz." Lyric başını salladı ama sonra onun sinsi gülümsemesini okudu. "Öyle değil!" Güldü ve elini salladı. "Andi kariyeriyle mutlu bir evlilik sürdürüyor ve ben de halimden memnunum. Herkes sen ve Amber kadar sevimli olamaz," diye alay etti ve peri ışıklarını işaret etti. "Yani, ilk randevuda peri ışıkları mı? Bundan daha iyisi olamaz."

Desi memnuniyetle iç çekti. "Biliyorum, değil mi?" Yanağına dokundu, gülümsemesi yavaşça soldu. "Sanırım turun en zor kısmı bu olacak. Uzun zamandır uzakta olmak. Uzun süre birlikte yaşadıktan sonra

Bir yıl sonra, bu birbirimizi görmeden geçirdiğimiz en uzun süre olacak."

Desi içkisini yudumlarken Lyric kaşlarını çattı. "İstersen onu en yakın gösteriler için konuk listesine alabilirim? Ya da arabayla gelip seninle buluşmak isterse, onu her yere misafir edebilirim. Aslında grubun parçası olarak istediğin kişiyi konuk listesine alabilirsin."

Desi sırtıttı. "Gerçekten mi? Sormak istedim ama..." Omuz silkti. "Şimdiden avantajlardan yararlanmaya çalıştığımı düşünmeni istemedim."

"Avantajlar mı?" diye sordu Lyric ve başını yana eğdi.

Desi kızardı ve bir yudum daha içti, yakalayamadığı bir cevap mırıldandı.

Emerson kıkırdadı ve masanın karşısından açıklama yaptı. "Sanırım bir iş için işe alınıp hemen yan hakları sormak gibi bir şey demek istiyor."

"Ah," dedi Lyric, ampul kelimeyi uzatarak. "Bunun için endişelenme. Umarım gelebilir."

Desi kaşlarını salladı. "Ben de."

Hoparlörlerden müzik sesi gelmeye başladığında Lyric homurdanarak başını salladı. Pencerelere baktı ama koyu renkli camlardan dışarıda saatin kaç olduğunu anlayamadı.

Diğer odadaki ses giderek artıyordu ve akşam yemeği kalabalığının sonunda geldiği anlaşılıyordu. Mahremiyetleri çok yakında sona erecekti.

Lyric daha önce ne bu restorana ne de aynı bölgedeki diğer restoranlara gitmişti. Ama şimdi Desi onu tanıştırdığına göre, aynı taco kamyonunda sık sık yemek yemeyi bırakmak için bir bahanesi olacaktı.

"Dans edecek kadar sarhoş musun?" Desi sordu ve sandalyesini geriye itti.

"Dans etmek için sarhoş olmama gerek yok," diye cevap verdi Lyric.

"İşte duymak istediğimiz şey bu," dedi Nohen, onu işaret etmeden önce şakağına vurarak. O da sandalyesini geriye itti. "Bizimle dans et," dedi alfalara elini ona doğru uzatırken. Bu neredeyse bir meydan okumaydı.

"Biz dans etmeyiz," diye homurdandı Emerson ve serçe parmaklarını masaya vurmadan önce ellerini birbirine kenetledi.

Lyric sıırttı. "Sen kaybedersin."

Nohen'in elini tuttu ve Nohen onu kusursuz bir hareketle dans pistine çekti.

Kot pantolonu, düz tabanlı spor ayakkabıları ve tunik tişörtüyle iki betaya kıyasla daha sade giyinmişti ama sadece onlar olduğu için pek fark etmemişti. Monte edilmiş hoparlörlerden ana akım pop müzik çalıyordu ve rahat ayakkabıları için hiç onlar dans ederken olduğu kadar minnettar olmamıştı.

Ve dans etti.

Ve dans etti.

Susuzluğunu gidermek için birkaç kez masaya çekilip meyveli içeceklerini içti ama Emerson'ın soğukkanlı bakışlarıyla karşılaştığında yeni bir susuzluk baş gösterdi.

Desi'nin kollarına kaçtı ve orada Nohen'le gülüştüler, şakalaştılar ve dans ettiler.

Ritimle hareket ederken düşünceleri gruba döndü. İyi *bir* antrenman gününden hemen sonra, her şey çok daha hafif hissediyordu. Çok daha umutlu.

Nohen'le birlikte hareket ettikçe endişeleri azalıyordu, alkolden mi yoksa iyi vakit geçirmenin verdiği endorfin salgısından mı bilinmez. Desi arkasını dönüp kalçalarını en kaotik ve iğrenç şekilde salladığında içinden kahkahalar yükseldi.

Desi güvendeydi. Eğlenceli ve tatlıydı ve Desi'yle hiç olmadığı kadar farklı bir anlayış seviyesindeydiler.

Diğerleri.

Nohen... ondan hoşlanıyordu. Etrafında olması kolay biriydi ve bunun sadece onun bir beta olmasından kaynaklandığını düşünmekten nefret ediyordu. Muhteşem olmasının yanı sıra yetenekliydi ve onun yanında kendini güvende hissediyordu. Sonuç olarak, muhtemelen tehlikeli bir kombinasyondur ama bir uyarı olarak dikkate almak istemedi. Bu yüzden kalçalarını biraz daha salladı ve Nohen'in sıcaklığını içine çekti.

İki alfaya gelince?

Şarkı başka bir şarkıya dönüşürken, bakışları istemeden de olsa onlara döndü. Tanıdık bir şarkı.

Durdu ve yanına gitmeden önce tek kaşını kaldırdı.

"Benim şarkım çalarken siz ikiniz *gerçekten* orada oturacak mısınız?"

İkisi de birbirlerine baktı ve Adra onların gururdan kat kat yüksek çerçevelerindeki isteksizliği okudu. Ama uzun bir süre sonra, elini uzatıp parmaklarıyla işaret ettikten sonra, sandalyesini geriye iten ilk kişi Adra oldu.

Adam yaklaştıkça kalbi hızla çarpmaya başladı ve bu alfaların kesinlikle tehlikeli olduğunu bir saniye geç fark etti. Onlara, Adra'nın güçlü sessizliğine ve küfretmekten hoşlanmamasına, nazik bakışlarına ve elini onunkine koyarken daha da nazik dokunuşuna çekildi. Avuç içi sıcaktı, koyu renkli teni loş ışık altında güzel bir altın rengi kontrast oluşturuyordu.

Sonra Emerson yaklaştı, ağzının etrafına boyanmış çizgileri gerginlik süslüyordu.

"Peki, prenses."

Yeterince elim yok. Umutsuzca düşündü. Ve biraz da çaktırmadan.

Diğer elini Emerson'a uzattı ve sabit ama yumuşak bir ritim pompalamaya başlarken onları geriye doğru çekti.

Konuşanlar. Düşünceleri henüz tam olarak yerine oturmamış olsa da dudaklarını kıvrıran gülümseme rahat bir gülümsemeydi.

Aynı anda iki erkekle nasıl dans edilir? Seks yaptığın gibi.

Lyric içinden gelen cevabı bastırdı ve ritme uyarak hareket etmeye başlarken onların bakışlarından kaçtı. İleri geri sallanırken bunu düşünmeyi reddetti ve sonunda onlar da onun hızına ayak uydurdular. Sıcaklık iki yanını da sarmıştı ve gözlerini kırpıştırarak Adra'ya doğru açtı.

Düşük ışık, onun ne kadar çekici olduğunu fark etmesini engellemedi. Kakao gibi derin gözleri uzun, koyu kirpiklerle çerçevelenmişti ve dudakları dolgun ve yumuşak görünümlüydü. Kadifemsi olduklarına bahse girerdi, tatlı bir ikram gibi yudumlamak için mükemmellerdi.

Adamın bakışlarını yakalamadan önce bakışlarını yere düşürerek ilk kez göğüs göğüse olduğunu fark etti. Başı adamın göğüs kaslarının üstüne ancak geliyordu ve adam kesinlikle onun üzerinde yükseliyordu. Aslında...

Arkasına bir bakış atarak Emerson'ın da hemen hemen aynı boyda olduğunu doğruladı. Öpüşecek olsalar, onu göğüslerinin arasında kesinlikle boğarlardı.

Gitmek için en kötü yol olmazdı...

Düşüncelerinden kaçmak için çaresizce başını kaldırdı, dudakları aralandı ve herhangi bir şey hakkında başka bir soru bulmaya çalıştı. Ama durdu.

Adra'nın bakışları bir yaz gecesinde ılık bir gölete dalmak gibiydi. Adamın kalçalarına dokunuşunu zar zor fark etti, adam onu çok hafif, çok nazikçe tutuyordu.

Emerson'ın ayakları onunkilere çarptı ve adam bir küfür mırıldanırken, Emerson kıkırdadı ve adam tekrar yapıp onu öne doğru savurdu.

"Siktir, özür dilerim," diye ağzından kaçırdı ve Lyric kıkırdamaya başladı.

"Gerçekten dans etmiyor," diye gürledi Adra onun üzerinde. "Bunu öğreniyorum," diye cevap verdi.

Adra'yı göğsüne yasladığında onu daha sıkı tutuyordu ve Adra gülümseyerek onu itti.

Sanki daha önce görmediği garip bir yaratıkmış gibi şaşkın şaşkın ona bakıyordu.

"O kadar da korkutucu , değil mi?" diye sordu.

Emerson arkasından, "Bu lanet dans kadar korkutucu değil," diye cevap verdi.

Gözlerini devirerek Emerson'ın ellerini arkadan kavradı ve kalçalarına koydu.

"Korkutucu bir şey bulacağından şüpheliyim, Emerson. Sadece ritimle sallan, roket bilimi değil."

"Evet, öyle diyor müzik dehası," homurdandı.

"Bir müzisyen nasıl dans konusunda kötü olabilir?" diye sordu Adra'ya, Emerson'ı tamamen görmezden gelerek.

Adra'nın derin kıkırdaması onun bedenini titreştirdi ve bir , tamamen ulaşamayacağı bir yerde olmadıklarını öğrenerek yeniden rahatladı.

Bu da ona bu ikisine bulaşmanın ne kadar tehlikeli olduğunu gösteriyordu.

Emerson sonunda ona çarpmayı bırakıp onunla birlikte hareket etmeye başladığında Adra, "Gördün mü? İşi kapmışsın," diye mırıldandı. Hâlâ onların arasında sıkışmış durumdaydı, ısıları onu her iki taraftan da örtüyordu ve uyarılması canlandı.

Lyric bunu görmezden gelmeye, bir kenara itip müziğe odaklanmaya çalıştı ama şarkısı ses sisteminden kayboldu.

Onu çok rahatlatan bir şekilde, neşeli bir şarkı şarkının yerini aldı ve Emerson onlardan uzaklaştı.

"Ben bununla dans etmem prenses," dedi ve uzun bir deniz gezisinden sonra karayı bulmuş gibi sandalyesine çöktü.

Lyric dikkatinin dağılmasına şükrederek Adra'ya sıırttı. "Bize katılabilirsin," diyerek onu baştan çıkardı.

Geri çekilerek ellerinin kalçalarından düşmesine izin verdi ama yine de onun dokunuşunun hayaletini hissetti. Desi ve Nohen'le karşılaşana kadar bakışlarını ondan ayırmadı ve onu da dans şakalarına dahil etti.

Birkaç dakika sonra arkasına baktığında Adra, Emerson'ın yanına oturmuştu.

Bir gün senin hakkında şarkılar yazacak iyi bir alfa bulacaksın. Onun sürüsüne ve mükemmel bir hayatın olacak. Gelmiş geçmiş en şımarık omega olacaksın. Sadece bekle.

Annesinin sözleri zihninden geçerken, alkolün neden olduğu sarhoşluğun yumuşak bulutu tekrar yeryüzüne çöktü.

Farkında olsun ya da olmasın, telefonu elinde belirldiğinde Desi onu kurtarmaya geldi, ekran yeni bir kısa mesajla parlıyordu.

"Bu gecelik bu kadar yeter. Biri beni bekliyor," dedi göz kırparak.

Nohen kıkırdadı ve Lyric'in bakışlarını yakaladı. Lyric onun sorulmamış sorusuna başını masaya doğru eğerek cevap verdi ve birlikte geri döndüler.

"Daha yemek bile yemedik," diye yakındı Emerson.

"Eve gidince yerim," diye güvence verdi Desi.

Lyric bu imaya homurdandı, ona sarılıp ve sonra gitti.

"Sanırım ben de bu gecelik bu kadar yeter diyeceğim. Yarın hâlâ prova yapmamız gerekiyor," dedi ve Desi'nin gidişinin ani kaçma ihtiyacını gizleyeceğini umdu.

Nohen dramatik bir şekilde iç çekti. "Pekâlâ, pekâlâ. Neden patron sen olmuyorsun?"

"Patron, ha? Kulağa hoş geliyor."

"Seni arabana kadar geçirelim," diye rica etti Adra ve Lyric kısa bir tereddütten sonra başını salladı.

Ayrı ayrı ödeme yaptıktan sonra arka kapıya yöneldiler. Lyric kendi hesabına yazılması için sadece bir kez itiraz etmişti. Çoğunlukla oradan çıkıp evine gideceği için minnettardı. Kapıyı iterek açtığı anda kalbi küt küt atıyordu ve bir anı seli iradesi tarafından güçlükle engelleniyordu.

Arabasının sürücü tarafında durduğunda güneş batmıştı ve gülümseyerek arkasını döndü.

"İçkiler ve dans için teşekkür ederim. Hepinizi biraz daha tanımaktan keyif aldım. Umarım otobüse bindirilmeden önce tekrarlamak için olur, değil mi?"

Onlarla bir grup olarak konuşmanın garipliğini görmezden geldi, sanki ilk randevunun sonundaymış gibi hissediyordu.

"Sabah erkenden görüşür müyüz? Nohen, alarm denen bir şey var," diye göz kırparak başladı.

Adam gözlerini devirdi ve kız hazırlanamadan aralarındaki boşluğu silerek yanağına bir öpücük kondurdu. Kadın donakaldı ve onunkinin yakınındaki bir araba, ışıkları gecenin içinde yanıp sönerek bip sesi çıkardı.

"Evet, evet. Bunu dikkate alacağım... Patron," diye alay etti ve arabasına doğru yürümeye başladı. "İyi geceler!" diye seslendi içeri girerken.

"Ve siz ikiniz sürprizlerle dolusunuz. Yarın görüşürüz," dedi.

Onlar sarılmak ya da öpmek gibi parlak fikirlere kapılmadan önce kapısını açmış ve içeri süzülüyordu. Oturduğu yerden onlara baktı. "Dikkatli sürün, iyi geceler!"

Arabasının kapısı onların verebileceği her türlü yanıtı kesti ve daha sonra onlara karşı bu kadar kısa davrandığı için yüzünü buruşturacak ve kendini suçlu hissedecekti.

Ama o anda sadece eve gitmek, kokusuz vücut yıkama suyu, şampuan ve saç kremleriyle duş almak istiyordu. Vanilyalı olanlar kenarda duruyordu ama onları görmezden geldi. Hiçbir şey gibi kokmak istemiyordu, özellikle de alfalar gibi.

Sonra da annesinin sesinin hayaletinden kaçmak için yatağa girmeyi planladı.

İki dileğinden birine kavuştu.

Chapter Thirteen

BLyric, daire numarasıyla eşleşen park yerine girdiğinde,
daha önce hiç bu kadar

Eve varınca rahatladım.

Kapıyı arkasından kilitledikten sonra anahtarlarını sağındaki mutfak barının üzerine attı ve banyoya doğru ilerledi.

Suyu açıp sıcak dereceye getirdikten sonra giysilerini çıkardı. Çamaşır sepetine koydu ve diğerlerinin kokularını ipliklerden çıkarmak için onları bir an önce yıkaması yemin etti.

Duyuları o kadar körelmişti ki her birinin tam olarak nasıl koktuğunu çıkaramıyordu ama hoşuna gittiğini biliyordu.

Bu da başlı başına tehlikeliydi.

Aptal.

Turdan önce onları tanımaya çalışmak işin aptalca kısmı değildi. Katılmadığı kısım onları olması gerekenden daha fazla sevmesiydi.

Alfa yok. Sürü yok. Dikkat dağıtıcı şeyler yok, çatışma yok.

Spreyin altına girdiğinde, sıcak su üzerine yağarken iç çekti. Sonra lifin cildinde yaptığı her kaydırma hareketiyle baharat, alfa ve beta kokularını vücudundan sildi.

Kabarık paspasın üzerine çıktığında kendini daha iyi hissediyordu. Kokularının ağırlığı, varlıklarının imaları gitmişti ama geriye kalanlar düşüncelerini tüketmekle tehdit ediyordu.

"Anne, neden bana Lyric adını verdin? Bu aptalca bir isim."

Annesinin keskin bakışlarını, eleştirel gözlerini ve sonsuz umudunu hatırladı. *"Bu aptalca bir isim değil. Lyric, kendini görmüyor musun? Çok güzelsin. Büyüyünce bir alfanın bulup hakkında şarkılar yazacağı türden bir omega olacaksın."*

"Ben de müziği severim. Sence yardım etmeme izin verir mi?"

Kaşları onaylamaz bir şekilde çatılmıştı ve o zaman bile Lyric böyle bir soru sormaması gerektiğini biliyordu.

"Hayır, tatlım. Omega'lar sürülerine istikrar sağlamak içindir. Onlara göz kulak olursan, alfalar da sana göz kulak olur. Burnunu müziğe gömmekle meşgul olursan onlarla ilgilenemezsin, değil mi?"

Zihnindeki çarpık mantığı silkeleyerek rastgele bir şarkının birkaç dizesini mırıldandı. Melodiye odaklanmak, zihnindeki

anılar aklından çıktı ve bir iç çekişle serin çarşafın arasına kayd.

Ama odağı değişir değişmez annesinin sesi geri geldi.

Lyric o kadının hayaletini atlatmakta asla ustalaşamamıştı.

"Bir alfa anlayacaksınız. Başka kimseyle hissedemeyeceğiniz bir kıvılcım var."

Bir iniltiyle yana doğru yuvarlandı, yastığını yere vurdu ve yorganın altına girdi. Lyric, sırf annesinin hayaletine inat olsun diye hayatına aşık olup yuva kurabileceğı bir beta girmemiş olmasından nefret ediyordu. Ama Lyric çıktığı betalar arasında birkaç yüzeysel ilişkiden fazlasını bulamamıştı.

Bunları *isteyen* bir omega için yanlış bir şey yoktu. şeyler. Bir alfa, bir sürü ve bakılacak istikrarlı bir ev. Tıpkı bir alfadan önce bir kariyer istemesinde yanlış bir şey olmadığı gibi. Bir başkası ya da bir sürü insan yerine kendi başının çaresine bakmak istemesi gibi.

Bu, annesinin kendisi için hayalini kurduğu ve kendi kız kardeşinin yaşadığını izlediğı türden bir hayattı. Lyric'in annesi, kız kardeşinin güzel bir omega olarak büyümesini, sürüsünü bulmasını ve ailesini geride bırakmasını izlerken, Lyric'in annesi bir beta olarak kenardan izlerken, tüm bunların "adaletsizliğini" asla atlatamamıştı.

Lyric, annesinin onun sahip olmasını çok istediğı türden kolay bir hayatı sevecek pek çok omega olduğundan emindi.

Lyric onlardan biri değildi.

Annesi onu mükemmel bir omega yapmak için bu kadar uğraştığında da değildi, *şimdi de* değildi, hiçbir zaman da olmayacaktı.

Annesinin, kıskançlığı bırakamadan, bu hayaller gerçekleşmeden ölmüş olması üzücüydü.

Lyric aynı kaderin kendi kaderi olmadığından emin olacaktı.

Provalar Lyric'in günün en sevdiği yeni bölümüydü. Sonunda müziğe ve diğerlerine açıldıktan sonra, her prova bir öncekinden daha kusursuzdu ama yine de eksik *bir şeyler* vardı. Onları prova mekanına götürdüğünde, prodüksiyon tamamlanmış ve test edilmeye hazırды, onlara göstermek için spor ayakkabılarının içinde zıplıyordu.

"Kapıyı açar mısın artık? Ölüyorum ben!" Nohen sızlandı.

Lyric sırtını kapıya dayamadan önce kıs kıs güldü. "Bu kadar dramatik olma. Gözlerini kapat," diye emretti.

Emerson onun maskaralıkları karşısında iç çekti ama sert bir bakıştan sonra itaat etti. Adra ve Desi çok daha kolay itaat ettiler.

"Tamam, lütfen bakmayın. Gerçek tepkilerinizi istiyorum." Sinirleri midesine yayıldı. "Ve eğer bir şeyi gerçekten beğenmezseniz, lütfen bana bildirin. Zaman içinde düzeltmek için elimizden geleni yaparız."

"Bu senin turnen Lyric. Biz sadece destekçiyiz," dedi Desi, sözleri rahatlatıcı olsun diye söylemişti.

Bunun yerine tuhaf bir rahatsızlık göğsünü sıktı ama tartışmayı yuttu. Turun ona olduğu kadar onlara da bağlı olduğunu bilmeleri *gerekiyordu*. Her biri olmadan gösteri olmazdı.

"Tamam, açıyorum. Bakma," diye ısrar etti. Sonra kapıyı içeri itti ve Nohen'in elini tuttu.

"Aşağı bakabilirsin ama yukarı değil. Henüz değil," dedi. "Adımına dikkat et."

Bir sürü rehberlik, birkaç küfür ve ayak parmağının çarpmasıyla sonunda onları boş mekânın ortasına getirdi. Ayakta duruyorlardı.

genel kabul alanında, elleriyle gözlerini kapatıyorlar.

Onlardan heyecan yayılıyordu ve kendi sersemliğinin de bu kadar hissedilir olup olmadığını merak etti.

"Tamam, üç... iki... birde bakabilirsin!"

Her biri gözlerini açtı ve Lyric onları incelerken nefesini tuttu.

Desi'nin nefesi kesildi ve iki eli de ağzına gitti.

Nohen'in ağzı yavaşça aralandı ama yine de sessiz kaldı.

Şaşırdım.

Emerson yavaş bir ıslık çaldı ve umursamaz bir tavır takındı, ama sahne ışıklarının donuk mavisinde bile Emerson onun bakışlarının her yere daldığını görebiliyordu, her şeyi içine çekmeye hevesliydi.

Adra donup kalmıştı, gözleri kocaman açılmış, ağzı hafifçe aralanmıştı. Sanki biri ona bir uzaktan kumanda doğrultmuş ve duraklat tuşuna basmış, diğerleri yavaş yavaş şaşkınlıklarını atarken onu unutmuş gibiydi.

" anasını. Bu benim için mi?" Desi sordu ve durup ona doğru dönmeden önce bir adım öne çıktı. "Ne zaman oturabilirim?"

Lyric'ten bir kahkaha yükseldi ve sahneyi işaret etti. "Hepsi senin."

Lyric gözünü kırpamadan Desi sahneye tırmanmış ve mekânı boydan boya geçmişti.

"Peki... sen ne düşünüyorsun?" Kendini tutamadan kelimeler ağzından dökülüyordu.

Desi arka rampadan kaldırılmış davul sahnesine tırmandı, koltuğuna oturdu ve "Ben dünyanın kralıyım!" diye bağırdı. Sesi boş salonda yankılandı ve Lyric'in kahkahası onun sözlerine eşlik etti.

En azından Desi'nin heyecanlandığını biliyordu. Diğer üçü sessiz kaldı.

Paranoya kök saldı ve ondan yeni bir sinir dalgası filizlendi, bu yüzden ağzını açtı. "Vitray paneller aslında cam değil, pleksiglas. Ve arkadan LED ışıklarla kaplı." Sahnenin arkasında onları koza gibi saracak olan yarım daire şeklindeki duvarı işaret etti. "Desi'nin sahnesi de bunlarla çevrili. Hareket ediyorlar. Şarkılarla birlikte şekiller falan oluşturuyorlar. Yani, *her* zaman bir duvar olmayacak. Uh..."

Hiçbiri konuşmadı ve Lyric'in boynundan aşağı bir ter damlası süzüldü. "Adra, eğer istersen istasyonun dönüyor. şey dönüyor, ama aynı zamanda sadece merkezde, ayaklarının üzerinde olduğu kısımda dönecek şekilde de inşa edildi."

Bir yanı onların da bu tasarımı kendisi kadar seveceğini ummuştu ama onlar sessiz kaldıkça bunun doğru olduğundan daha fazla şüphe duymaya başladı.

"Emerson, süslü bir platformun falan yok, ki spot ışıklarından hoşlanmadığını bildiğimize göre bu muhtemelen iyi bir şey. Ama bas için oldukça güzel seçenekleriniz var. Ve sen de Nohen, gerçi Desi'nin ya da Adra'nın sahnesine atlamaktan memnuniyet duyarsınız ya da-"

"Bütün bunları henüz tanışmadığın dört grup üyesi için mi yaptın?" Adra sonunda sordu.

Sesinde hayranlık uyandırdığını umduğu şey yanaklarını ısıttı. "Her gece benimle birlikte çalacaklardı. Orada hissedeceğimiz kadar sert görünmelerini istedim. Ve hepsi benim değildi, bir tasarım ekibi vardı-"

"Görev başarıyla tamamlandı," diye nefes aldı Adra.

Lyric'in kalbi küt küt atmaya başladı ve adam nihayet sahneye yaklaştığında sakinleşti. "Yukarı çıkabilirim, değil mi?"

"Evet! Evet, tabii ki," dedi biraz daha soğukkanlı bir şekilde. Sahne hakkında daha fazla saçmalamamak için dudaklarını büktü ve bilerek

Emerson ve Nohen'e bakmaktan kaçındı. Bundan nefret ediyorlardı.

Ki bu iyiydi. Bu tamamen onun fikriydi ve bunun için tasarımcılar ve müteahhitler dışında kimseye danışmamıştı, bu yüzden nefret etmeleri kesinlikle sorun değildi-

Nohen sonunda, "Muhteşem," dedi ve bir adım öne çıktı. Sonra geri dönüp ona baktı. "Ne zaman ışıklandırıldığını göreceğiz?"

Göğsündeki sinirler gevşedi ve gülümsedi. "Ne zaman istersen. Biz de bunun için buradayız. Seti gözden geçirmek ve her şeyin doğru çalıştığından emin olmak için."

"Kesinlikle evet!" Nohen sahneye doğru havalandı ve onu aramak için etrafına bakındı - uhrevi bir çığlık attı ve sahnenin sağına daldı -Gitarlar.

"*Muhteşemler!*" diye bağırdı ve elinde bir tane taşıyarak sahneye geri döndü.

Lyric onun seçtiğine bakıp gülümsedi. En sevdiklerinden biriydi, reçineye işlenmiş çiçeklerle berraktı. Eksantrik ama güzel.

Güzel şeyleri severdi. Dava et onu.

Emerson sonunda onun yanındaki sahneye bakarken, "Bu çok aşırı," diye mırıldandı.

Kalbi sıkıştı ama yüzünü boş tuttu. Sözlerinin onu nasıl etkilediğini görmesine izin vermeyecekti-

"Ama bunun kadar da kötü bir şey olmadığını öğrenmeye başlıyorum prenses," diye bitirdi.

Onu tokatlamak mı yoksa öpmek mi istediğini bilmiyordu. Lyric tokat atmayı tercih etti ve avucu onun koluna çarptı. "Berbatsın. Beni böyle korkutma," diye yakındı.

Emerson ona bir bakış bile atmadı ama dudaklarında bir gülümsemeye sahneye doğru bir adım attı. "Hadi oynayalım."

"Önce yeni oyuncaklarınla oyna," diye karşı çıktı Lyric. "Geri döneceğim."

Lyric topuklarının üzerinde döndü ve ses ve ışık kabininin kurulduğu mekânın arka tarafına doğru ilerledi.

Cep telefonunun ışığıyla aydınlanan Andi kabinin yanından ona el salladı ve onunla ortada buluşmak için yürümeye başladı. Lyric, Andi yaklaştıkça yüzündeki çatık kaşların derinleşmesini izledi ve sonra bu ifadeyi cebine soktuğu telefon gibi kilitledi. "Gel de sesçi çocukla tanış. O güvende."

Omzunun üzerinden bakan Lyric, kendisinden daha yaşlı, muhtemelen otuzlu yaşlarında bir adam gördü ve bakışlarıyla karşılaşınca el salladı.

Andi ve Lyric yaklaştığında, "Merhaba, ben Jimmy," diye selam verdi. Elini uzattığında Lyric onun bir beta olduğunu fark etti. Güvendedeydi. Sanki Andi'nin anlaşmasından daha azını beklermiş gibi.

Lyric gülümsedi. "Selam Jimmy. Her şey nasıl görünüyor?"

"Bu harika. Hepimiz hazırız ve her şey planlandığı gibi gitmeli." Dostça bir göz kırptı. "Olmalı vurgusu. Ama pratik bunun içindir, değil mi?"

"Doğru," diye kabul etti. "Ne zaman başlayacağımızı biliyor muyuz?"

"Evet. Zaten bir ses kontrolü yaptık, bu yüzden sadece seti baştan sona gözden geçirmek, tüm parçaların çalıştığından ve hiçbir şeyin eksik olmadığından emin olmak istiyoruz."

". Size . Tom burada mı?"

Tom monitör mühendisiydi ve Andi'nin onu tanıştırdığı en iyi mühendislerden biriydi. Yolları ilk kez Lyric'in çaldığı yerel bir konserde kesişmiş ve Lyric'in kariyeri ilerledikçe iletişim halinde kalmışlardı. Görevi, çaldıkları müziği kulak içi monitörlerinde dengelemektir; bu da ritmi korumalarına yardımcı olacak ve sahne gürültüsü olmadan her enstrümanı, vokalleri ve ihtiyaç duydukları tüm destek parçalarını duymalarını sağlayacaktı.

"O burada, her an dönebilir," dedi ve etrafına bir göz attı.

"Oh, güzel. Uzun zaman oldu. Teşekkürler Jimmy. Başlamaya hazır olduğunuzda bize haber verin."

"Tamamdır." Jimmy başını sallayarak istasyonuna döndü ve birkaç düğmeyi çevirerek birkaç seviyeyi ayarladı ve ışıklar gerçek zamanlı olarak .

Lirik tekrar sahneye yaklaştı ancak mekânın ortasında dondu kaldı.

"Vay canına," diye nefes aldı.

Aylar önce, sahne konseptini ilk ortaya attığında, neredeyse tüm fikri çöpe atıyordu. Vitray imkansızdı ve hareketli parçalar eklemek çok riskliydi. Çok fazla şey ters gidebilirdi ve *pahalıydı*.

Ancak Andi, daha ucuz yedek parçalar bularak onu markayla çalışmaya zorlamış ve sahnesi için sahip olduğu fikir için savaştırmaya ikna etmişti. Şirket tarafından işe alınan set tasarımcısı, onun fikirlerini hayata geçirmek için gerçek, çalışan parçalar bularak gerçek bir dahi olmuştu.

Ve işte oradaydı, gerçeğe dönüşmüştü.

Onun gerçekliği.

Sadece birkaç gün içinde o sahnede olacağını, binlerce insana gösteri yapacağını düşünmek.

"İşini bitirdiğinde seninle konuşmam gerek." Andi'nin sesi arkasından geldi ve içinde bulunduğu anı böldü. Dikkatini çeken ciddi ses tonuydu.

Lyric onu karşılamak için döndü ve yavaş yavaş yerine oturmakta olan sırtışı duraksadı. "Sorun nedir?" diye sordu.

Andi'nin adımları biraz tökezledi ve küçük bir çanta uzattı. "Bunun içinde tüm arkadaşlarınızın geçici monitörleri var, sadece pratik için. Bu akşam saat 6'da kulak içi kulaklıklarınızı taktırmak için randevunuz var. Ödeme çoktan halledildi, o yüzden sadece gelin. Diğerlerine haber verin."

Lyric'in kalbi hızlandı ve bir eliyle çantayı tutarken diğer eliyle Andi'nin elini kavrayarak öne doğru adım attı. "Andi, iyi misin?"

Andi derin bir nefes aldı ve alt dudağı titreyerek yavaşça dışarı verdi. "O benim annem..."

Sesi kesildi ve Lyric sözlerini bitirmeden onu kucakladı. Annesinin sağlığı son birkaç aydır kötüye gidiyordu ve ölümü bekleniyor olsa da bu durumu kolaylaştırmıyordu.

"Gitti mi?" Lyric arkadaşına sıkıca sarılarak fısıldadı.

Andi kollarını Lyric'in etrafında sıktı ve başını salladı. "Henüz değil. Ama doktorlar günler sürebileceğini söylüyor."

Lyric'in kalbi onun için ikiye bölündü. Annesiyle kendi ilişkisi pek iyi olmasa da Lyric, Andi'nin annesinin onun en iyi arkadaşı gibi olduğunu biliyordu.

Lyric, "Andi, onunla birlikte olman gerekiyor," dedi.

Arkadaşı ona karşı dondu ve sulu gözlerle geri çekildi. "Ama Lyric, bu senin ilk-"

"Hayır. Günün sonunda bu sadece bir iş ama o senin annen. Müdürün yerine geçici olarak birini bul ve mümkün olduğunda bize katıl. Eğer yapabilirsen. Hemen dönmen için bir baskı yok."

"Ama orada-"

Lyric onun sözlerini tekrar kesti. "Mükemmeliyetçi olduğunu biliyorum ama söz veriyorum iyi olacağım. *Benim yüzümden* annenle geçireceğin bu son birkaç günü kaçıramazsın. Bir iş yüzünden."

"Ama-"

"Hayır. Takvimim seninkiyle senkronize, sadece daha yakından bakacağım. Randevularımı takip edebilirim ve turneye çıktığımızda bir sonraki şehre gitmemiz an meselesi."

"Fotoğraf çekimleri-"

"Ve fotoğraf çekimlerine gitmek. Ki bunlar da takvimde var, değil mi?"

Andi tüm hayatını telefonundaki takvime göre yönetirdi ve her randevu iletişim bilgileri ve önemli bilgilerle doldurulurdu. Yerine buldukları kişi tam bir aptal olsa bile, Lyric önemli işleri kendi başına halledebilecekti.

Andi yavaşça başını salladı, gözleri kocaman açılmıştı ve o kadar çok sulanmıştı ki sonunda gözyaşları sel olup aktı. Buna dayanamayan Lyric onu bir kez daha kucaklamak için kendine çekti ve en iyi arkadaşına sıkıca sarıldı.

"Seni seviyorum, tamam mı? Her şey girecek. Sen sadece kendine iyi bak ve bana ihtiyacın olursa, saat kaç olursa olsun ya da gsterimiz olsun olmasın, uçar gelirim. Bunu tek başına atlatma, tamam mı?"

Andi onun omzuna doğru başını salladı. Başka erkek ya da kız kardeşi yoktu, Lyric'le bu kadar yakın olmalarının nedeni de buydu. Birbirlerinin ailesiydiler ve Andi'nin annesi de Lyric'in en az kendisi kadar ailesiydi.

"Benim için ona sarıl, tamam mı?"

"Seni görmek isteyecektir," diye mırıldandı Andi. "Onun da seni sevdiğini biliyorsun."

"Tamam, sadece zamanını söyle."

". Ve yerine birini bulacağım."

Andi geri çekildi ve gözlerini sildi. "Bugün önemli olan tek şey sahneyi test etmek ve monitrlerinizi takmak. Randevuyu kaçırmayın."

Lyric kaşlarını çatarak ona baktı ve elinden tutarak çıkışa doğru çekti. "Aslında önemli olan tek şey senin eve, annenin yanına gitmen. Benim için endişelenme, ben hallederim."

"Lyric," diye fısıldadı Andi onu kapıların hemen dışında durdururken. Sabahın geç saatlerinde güneş işığı üzerlerine vuruyordu ama hepsi

Andi'nin gözlerinin altındaki koyu halkalara parlak bir ışık tuttu. "Teşekkürler."

Lyric ona cevap vermek yerine bir kez daha sarılmak için kendine çekti ve sıkıca sarıldı. "Seni seviyorum. Git biraz uyu."

Andi uzaklaşırken titrek bir nefes daha verdi. "Tamam. Ben de seni seviyorum. Pratikte iyi şanslar."

Andi uzaklaşırken Lyric elini monitörlerin bulunduğu çantaya sımsıkı sardı ve sahnede, provada hissettiği gerginlik, arkadaşı için duyduğu endişenin gölgesinde kaldı.

Her seferinde bir şey.

Şimdilik, prova. Sonra prova. Sonra endişelenebilir.

Ama sahneye döndüğünde Desi, Emerson, Adra ve Nohen merdivenlerin yanında toplanmış, yüz ifadeleri sıkışmış bir şekilde birbirleriyle konuşuyorlardı.

Onu ilk Nohen fark etti ve bir adım öne çıktı. "Her şey yolunda mı?"

Lyric içini çekti ve başını salladı. Sonra onlara Andi'yle neler olup bittiğini hafif bir şekilde anlattı ve "Yeni bir tur menajeriyle çalışıyor olabiliriz," diye bitirdi.

"Andi iyi olacak mı?" Adra sordu ve kalbi biraz daha kırıldı.

"Bilmiyorum. Ama tek yapabileceğimiz pratik yapmaya devam etmek ve ona onsuz da iyi olacağımızı göstermek. Yaşadığı onca şey arasında bu turun aklındaki son şey olmasını istiyorum."

Emerson başını salladı, kaşları ciddiyetle çatılmıştı. "Elimizden geldiğince yardım edeceğiz."

Sertçe yutkundu ve başını salladı, onların endişesi göğsüne kadar ulaşmış kalbini sıkıştırdı. "Teşekkürler çocuklar. Şimdilik en azından sahne prodüksiyonunun iyi olduğundan emin olalım. Bunun için hazır mısınız?"

Lyric derin bir nefes alarak kendi sorusuna cevap vermeye çalışırken, küçük topluluklarından yükselen "cehennem evet" sesleri koro halinde arenada yankılandı.

"Hadi yapalım şunu!" Desi tezahürat yaptı.

Set bittiğinde çok yorulmuştu.

Ağırlık bacaklarını sürüklüyordu ama ekipten bazılarıyla vedalaştıktan sonra mekânı terk etti ve akşam güneşine doğru dışarı çıktı. Diğerleri hemen arkasındaydı ve acı dolu bir iniltiyi bastırarak gerindi.

"Açlıktan ölüyorum," dedi Adra ve karnını kaşdı. Lyric, Adra'nın parmaklarını kumaş üzerinde oynatırken giydiği gömleğin vücuduna oturuşunu izledi ve gömleğin altında bir gram bile yağ olmadığını fark etti.

Alfa yok. Sürü yok. Dikkat dağıtıcı şeyler yok, çatışma yok.

Yine de, mantrasına rağmen, ağzından çıkan şey şuydu: "Deneme randevusuna daha bir buçuk saat var. Yemeğe ne dersin?"

"**A** Tamam, dökülme," o dedi, kıpır kıpır onu parmaklar içinde Desi'nin yönü. "İ İstiyorum Biliyorum hepsi hakkında Bu kız arkadaş. senin."

Lyric ağzına bir lokma daha attı, tavuk tacolarının üzerine sıkıldığı acı ve keskin baharatlı misket limonu sosuyla tat alma duyuları zonkluyordu.

Desi'nin yüzünde rüya gibi bir ifade belirdi ve hiç tereddüt etmeden telefonunu çıkardı. "Bu o," diye duyurdu, fotoğrafları arasında gezinirken. Bir tanesinin üzerine geldiğinde, telefonunu çevirmeden önce hafifçe kıkırdadı.

Lyric içinden kopan kıkırdamaya engel olamadı. "Elinde sandviç mi var?"

Söz konusu kadın uyuyordu, gözleri kapalı ve ağızı uykuda yarı açıktı. Başının yanında da elinde bir sandviç duruyordu.

"Evet! Beklediğimden çok daha uzun süren bir çekimi vardı ve eve geldiğinde sandviimin yarısını kapıp yatağı girdi. Ben içeri girdiğimde, uyumadan önce sadece bir ısırık almıştı. Sana gösterdiğimi bilse beni öldürürdü. İşte daha iyisi"

Lyric, Desi'nin yüzündeki hayranlığa baktı ve hafif bir sızı kalbini sıkıştırdı. Ne kadar da tatlılardı?

Desi'nin gösterdiği bir sonraki resim Lyric'in gözlerinin yuvalarından fırlamasına neden olurken, Adra "Kahretsin" diye mırıldandı.

"O tam bir bebek!" Nohen bağırdı.

"Gerçekten öyle, vay canına. Onu kim aldı?" Lyric sordu.

Fotoğraf profesyonel görünüyordu. Bir tuğla duvara yaslanmış, geniş kenarlı bir şapkanın gizlediğı pixie saç kesimine sahip, uzun, dökümlü bir elbise giymiş bir kadın poz veriyordu. Yüzünde gizli bir gülümsemeye aşağıya bakıyordu. Zamanlanmış ya da en azından yönlendirilmiş bir fotoğraf olduğu açık olsa da, yine de tamamen samimi görünmeyi başarıyordu.

"Yaptım," diye açıkladı Desi. "Yani, sadece birazcık. Amber yeri ve pozu seçti, hatta kamerayı bile ayarladı, benim sadece düğmeye basmam gerekiyordu."

Desi ilişkileri, bir beta barda nasıl tanıştıkları, aslında sadece takıldıkları ama sürekli karşılaştıkları hakkında daha fazla şey paylaşmaya devam etti. "İlk başta benden uzak durmaya kararlıydı, ben de ilgilenmediğini düşündüm." Desi omuz silkti. "Ki, iyi. Daha önce de reddedilmiştim. Ama bir gece beni barda köşeye sıkıştırdı.

Başka birini eve götürmeme iki saniye kalmıştı ama o beni çaldı."

Desi içini çekti ve gözlerini uzaklara dikti. Sonra gözlerini kırptırdı ve yanakları kızarmadan önce onlara odaklandı. "Vay canına, az önce sizi büyük bir şekilde bilgilendirdim. Kusura bakmayın. Başka biri gitsin."

Lyric bunun yerine, "Birlikte çok tatlı görünüyorsunuz," dedi. "Ne zamandır birliktesiniz?"

"Neredeyse bir yıl."

"Yıldönümü ne zaman?" Adra sordu, kalın sesi nazik ve heyecanlıydı. "Büyük bir şey mi yapacaksınız?"

Desi gözlerini kaçırmadan önce Lyric'e baktı. "Aslında o gün yolda olacağım ama ayrılmadan önce büyük bir sürpriz planlıyorum. Birlikte yaşamaya başladığımızdan beri birbirimizden uzakta geçirdiğimiz en uzun süre olacak."

"Olamaz," diye haykırdı Lyric, kalbi çift için acıyordu. "Desi, üzgünüm. Bu gerçekten berbat-"

"Hayır! Sorun değil. Benim için çok heyecanlı ve başıma gelen en güzel şey için bir özrü kabul edemem - Amber dışında yani."

Lyric hâlâ onlar için üzülmesine engel olamıyordu. Tarihi öğrenmek ve otobüsün boş olduğundan emin olmak için zihnine bir not düştü, böylece... bir şeyler yapabilirlerdi. Yüz yüze bir randevu, bir telefon görüşmesi, her neyse.

Sevgilisinin bu kadar uzun süre yanında kalmasına asla izin vermemiş biri olarak, bir yıl büyük bir olay gibi görünüyordu. Düzgün bir şekilde kutlanmalıydı. Ya da en azından ülkenin öbür ucundan olabildiğince uygun bir şekilde.

Emerson saatine bakarak, "Balonu patlatmak istemem ama randevuya varmak için yaklaşık yirmi dakikamız var," diye uyardı.

Lyric taco'sunu iki katına çıkardı ve kibarca ağzına attı. Dükkândan birkaç blok ötede bir restoran seçmişlerdi, bu yüzden oraya kadar yürümeleri çok uzun sürmeyecekti ama Lyric geç kalmak istemiyordu.

Toparlandılar ve Lyric ayakta durup cips ve salsa sosuna özlemlerle bakarken suyunu yudumladı. Bir cips kaptı ve kaseye daldırdı, dudaklarının arasına sıkıştırırken üstüne bir topak salsa koydu.

Döndüğünde diğerlerinin kendisini beklediğini gördü ve omuz silkmeden önce ellerini birbirine vurdu. "Ne var? Ben de acıkmıştım," diye yakındı.

Lyric onların yüzlerindeki sevgi dolu gülümsemelere çok fazla bakmamaya çalıştı.

Alfa yok. Sürü yok. Dikkat dağıtıcı şeyler yok, çatışma yok.

Ödemeyi yaptıktan sonra dışarı çıktılar ve monitörlerin bulunduğu dükkâna doğru ilerlediler. Dükkân ikinci blokta göründü ve Nohen tuğla binaya ıslık çalarak baktı. "Lanet olsun. Bunlar pahalı olacak."

Lyric tatlı bir sesle, "İyi tarafından korunuyorlar," dedi ve kapıyı açmak için bir adım öne çıktı.

Ancak Adra'nın etrafından dolanıp ona yetişmesi ve işaret ederek kapıyı açmasıyla engellendi. "Hayır. Ben kapıyı açarım," dedi usulca.

Lyric'in yanakları kızardı ve bir erkeğin, özellikle de bir alfanın centilmenlik konusunda bu kadar kararlı olması hiç gururunu okşamamıştı.

"Önce bayanlar," dedi ve önce o, ardından Desi içeri girdi.

"Bu yeni bir şey. Bunu Amber için hep yaparım," diye fısıldadı Desi.

Lyric kıkırdarak resepsiyon görevlisine yaklaştı ve onları içeri aldı. O sırada kalemi fincana çarptı.

bittiğinde, bir adam lobiye girdi.

"Ceran Hanım, hoş geldiniz. Ben Matthew Tern, size monitörleri takacak olan odyologum. Herkes takılmaya hazır mı?"

Onu takip ederek kısa bir koridordan geçtiler ve daha geniş olmasına rağmen ona bir doktorun muayene odasını hatırlatan bir odaya girdiler. Tabureler ve sandalyeler sol duvara yaslanmıştı ve sağ duvar bir dizi dolapla kaplıydı. Tezgahlar garip teknolojik cihazların ve kulak kanalının üç boyutlu diyagramlarının bir karışımıyla kaplıydı. Ayrıca dikkat etmekten kaçındığı başka doktorluk şeyler de vardı. Doktorlar onun favorisi değildi.

"Peki... bu ne kadar tatsız olacak?" diye sordu Lyric. "Çok rahat bir his olmadığını duymuştum."

"Siz oturabilirsiniz, bu biraz zaman alacak. Sorunuza gelince, hiç de rahatsız edici olmayacak. Yeni bir teknolojimiz var."

Lyric uzanıp iki yanında oturan Nohen'in ya da Odd'un elini tutma dürtüsüne yenik düşmeden önce ellerinin üzerine oturdu. Doktorun sözleri, onun niyetlendiğinden emin olduğu teselliye sağlamadı.

"Bu ne anlama geliyor?"

"Kulak kanallarınızı şekillendirmek için dev bir köpük şırıngası yok demek," diye neşeyle cevap verdi.

Omuzları gevşedi ve göz ucuyla Nohen'in ona baktığını gördü.

"Peki o zaman nasıl yapıyorsun?" diye sordu.

Dr. Tern onlara bakmadan önce tezgâhtan bir şey aldı. Elinden sarkan şey ona bir dizi kulak üstü kulaklığı hatırlattı, ancak hoparlörü ve kulak yastıkları yoktu, sadece çerçevesi vardı.

"Geliştirdik. Kulaklarınızı sonra bunları takacaksınız ve sonra kulak kanalınızın 3D kalıbını almak için bir tarayıcı kullanacağız ve

monitörler burada, ofiste yapılacak. Turun ilk gecesine kadar hazır olacaklar, ki bana birkaç gün içinde hazır olacakları söylendi?"

Lyric sandalyesine geri yaslandı ve rahatlamış nefesini sessizce bırakmaya çalıştı. Phew.

Randevu yavaş ilerledi. Kendi kulaklarını temizledikten sonra doktorun düzgün bir iş yapması gerekiyordu. Kafa bandı başının üzerine hafifçe yerleşti ve doktor kulaklığın halkalarını kulaklarının üzerine oturtmak için kulaklığı kaydırıldı.

"Yüzünü rahatlat," diye mırıldandı başının yanında sessizce vızıldayan bir makine tutarken. "Bilgisayar ekranına yaptığım her şeyi görebilirsin."

Lyric, kulağının şeklinin ekranda piksel piksel belirmesini izledi.

"Harika değil mi?" Doktor Tern baş döndürücü bir heyecanla sordu.

Kulağına köpük sokulmasını engelleyen her şey güzeldi, o yüzden başını salladı.

Her birinin taranması yaklaşık üç dakika sürdü ve her biri düzgün bir şekilde tarandığında, takıldığında ve monitörlerinin rengini seçtiğinde, Lyric esneme üzerine esneme atıyordu.

Kapıya doğru yürürlerken, bir tanesini daha bastırmak için dilini ağzının çatısına vurdu. İçgüdüsel olarak kapının itme çubuğuna uzandı ama Adra'nın uzun kolu o temas edemedi kapıyı açmak için önüne uzanınca neredeyse yüzüstü düşüyordu.

"Ah, evet," dedi gülümseyerek. "Bunun artık senin işin olduğunu unutmuşum."

Adra geceye doğru yürürken, "Eninde sonunda anlayacaksın," diye alay etti.

Chapter Fifteen

Merson Lyric'in evine giderken yol boyunca homurdandı. Arabayı Odd kullanıyordu ve bu muhtemelen iyi bir şeydi, çünkü eğer

Direksiyonda Emerson olsaydı, onları en az üç kez geri döndürürdü.

"Ve... bu U dönüşü yapmak için son şansımızdı," diye mırıldandı.

"Oh, ne için?" Odd sonunda tersledi. "Biz temel olarak altı hafta onunla yaşayacağım. Otobüse binmeden önce bir kez onun evinde yemek yiyebiliriz."

Yolda ilerledikçe şehrin lüks ve gösterişli bölgesine daha da yaklaştılar. Ve çok geçmeden, zengin plazalardan ayrılıp

ve gökdelenleri geride bıraktı ve şehrin yerleşim bölgesine giden bir sokağa saptı.

Emerson kollarını kavuşturup GPS'e baktı. Lanet olası omega merkezinin yakınında bile değillerdi. Lyric hangi cehennemde yaşıyordu?

Odd arabayı kısa bir beton yola çekerken "Neden buraya giriyorsun?" diye bağırdı. Araba bir kapının önünde yavaşlayarak durdu ve camı indirdiğinde sıcak yaz havası boğucu parmaklarla arabanın içine ulaştı. Odd tuş takımına birkaç numara tuşlamadan önce telefonuna bir göz attı, bip sesleri arabanın içine doldu.

Odd cevap vermeyince Emerson dişlerini sıktı.

Sanırım buraya kadarmış.

Büyük kapıya ve güvenlik kameralarına ters ters baktı. En azından kapalı bir sitede yaşıyordu.

Odd onları kapıdan geçirirken *çok fazla lanet komşusu* olduğunu fark etti. Odd onları betondan asfalta eski araba şiddetle sarsıldı. Tek yönlü yolda ilerlerken ağaçlar ve bakımlı çiçek ve çalı adaları onları iki yandan çevreledi ve sonunda konut alanına açıldılar.

Bulutlu gece gökyüzüne uzanan kahverengi binalar yolun her iki tarafını dolduruyordu ve her birimin arasında garaj olduğunu fark ettiği boşluklar vardı.

En azından arabasına kadar yürümek zorunda değil.

Güzel. Ve kimseyle aynı duvarı paylaşıyor gibi görünmüyor.

Odd arabayı birkaç dakika daha sürdürdükten sonra diğerlerine tıpatıp benzeyen bir apartmanın önünde durdu. Onu diğerlerinden ayıran tek şey, perdelerin koyu turuncusunu vurgulayan, pencerede asılı duran bir dizi ışıktı.

" nereden biliyorsun?" Emerson sordu.

"Bana mesaj attı. Ne düşündüğünü biliyorum, ama kes şunu," diye yumuşak bir şekilde azarladı Odd, emniyet kemerini çıkarırken kapıya çarptı. "Burası özel bir yer. Kod tek kullanımlıktır ve girildikten beş dakika sonra sistemden otomatik olarak silinir." Odd elini kapıya koydu ama durup ona döndü. "Onu bu kadar eleştirmeyi bırak."

Emerson teslim olmak için ellerini kaldırdı. "Ben değilim. Ama o bir omega. Yalnız yaşıyor," diye belirtti.

"Ve biz sürüsü olmayan alfalarız. Ne olmuş yani?"

Emerson kaşlarını çatarak başını salladı, derdini anlatamayacağını biliyordu. Arabanın kapısını açıp dışarı çıktı ve kaldırımdan tertemiz binaya baktı. Binanın önünde tertemiz bir merdiven seti ve kapının yanında bir saksı bitkisi vardı.

Tekrar yukarı bakan Emerson doğru kapıya sahip olup olmadıklarını anlamaya çalıştı. Pencereilerin kenarlarında ve iki panelin ortasında ışık parlıyordu ama kadından hiçbir iz göremedi.

Sessiz geceyi bölen yüksek sesli bir alarm sesi duyulana ve kapı açılıp Lyric ortaya çıkana kadar Emerson yanlış yere geldiklerinden emindi.

Omegalar normalde tek başlarına yaşamazlar.

Sürüsü yok, o zaman nerede kalmasını bekliyordunuz?

"Hey, beni bulmuşsun," dedi usulca. Geri çekildi ve içeri girmeleri için kolunu salladı.

Kapıdan içeri iki adım attılar ve Emerson kapıyı arkasından kapattı... onları ayakkabı büyüklüğünde bir kutuya hapsetti. Sırtını ön kapıya dayayarak Odd ve Lyric için boşlukta yer açmaya çalıştı.

"Güvenlik girişi," diye açıkladı ve bir kod girdi. Emerson

Küçük odada bir başka tiz alarm sesi yankılanmadan ve ana kapı açılmadan önce tıklamaların izini kaybetti. Kapıya çarpmaktan kaçındı

Küçük odadan çıkarken giriş masasını gördü ama ana odaya adım attığında bambaşka bir sorunla karşılaştı.

Onun gibi kokuyordu.

Pratikte, sabun ve şampuanından vanilya kokusu alıyordu ve bu... güzeldi. Ama onun evinde? Yapay sabun yerine *ondan* çok daha fazlası ortaya çıktı.

Daha tatlı, daha yumuşak bir koku olan lavanta ve bal kokusunu içine çekerken ağzı sulandı.

Ya da hanımeli.

Ya da belki de gerçekten *onun* balını emmek istiyordu.

Bakışları keskin bir şekilde Odd'un bakışlarına yöneldi ve aynı anda Odd dirseğini onun böğrüne sapladı. Sertçe.

Dirseğin diyaframına çarpmasıyla öksürdü ve boğazını titreten ses boğuldu.

"Demek ," dedi yavaşça, kaşlarını soru sorar gibi kaldırarak ve mekânın geri kalanını işaret etti.

Soru büyük *olasılıkla senin sorunun ne?*

Emerson onun kokusunu engellemeye çalışarak ağzından sık bir nefes aldı ve ona odaklandı... evine mi?

Dışarıdan hayal ettiğinden daha küçüktü. Ama yine de Odd'la kiraladıkları evden çok daha güzeldi.

Girdikleri kapı ikiye bölünmüş büyük bir odaya açılıyordu. Solda oturma odası, sağda ise granit tezgahlı bir adayla tamamlanmış mutfak. Yeni aletler. Parlak parke zeminler.

"Gerekirse banyo hemen ileride. Basamaklara dikkat edin. Yukarı çıkmayın," diye uyardı mutfakta meşgul olurken.

Odd, mükemmel bir centilmen olarak onu mutfağa kadar takip etti ve kız onu tezgâha doğru kışkırlamadan önce yardım etmeyi teklif etti.

Emerson burnunu sokmak istedi.

Ama evinin arka tarafına, merdivenlere ve dolayısıyla yatak odasına yaklaşırsa, kokusunun daha da güçlü olacağından korkuyordu.

Belki de Odd'un doğru bir fikri vardı.

Emerson arkalarından mutfığa girdi ve sıcak, keskin baharatların kokusu havayı yoğunlaştırınca kısa bir rahatlama anı yaşandı.

"Bulmakta zorlandın mı?" Lyric ocaktaki bir şeyin kapağını kaldırırken sordu.

Baharatlar havada patlayarak kokusunu daha da susturdu ve arkası dönükken Emerson yerinde kıpırdandı, *sorunu* bir sorun haline gelmeden önce kendini ayarladı.

Odd ona ters ters baktı.

"Hiç de değil. GPS bizi buraya yönlendirdi. Ne yiyoruz?"

"Evet, güzel kokuyor," diye ekledi Emerson.

Yanında Odd'un gözü seğirdi.

"İnternette bulduğum bir tarif. Kolay bir şey olsun istedim, alınmayın," diye cevap verdi omzunun üzerinden. "Sizin çok yiyebileceğinizi düşündüm ve 10 kilo et sebzeyi kızartmak istemedim. İçindekileri okuduğumda da bu çorba kulağa çok lezzetli geldi."

"Eminim harika olacak," diye mırıldandı Odd.

Odd'la birlikte hazırlamaya çalıştıklarından çok daha güzel kokuyordu. "Turnede kim yemek yapacak?"

Lyric gülmeden önce homurdandı. "Kim gönüllü olursa." Emerson kuru kuru güldü. "Umarım dondurulmuş yemekleri seviyorsundur."

"Birkaç tarif biliyorum," diye itiraf etti Adra, Lyric onlara arkasını döndüğünde Emerson'a ters ters baktı.

Rahat giyinmişti, bu da Emerson'ın göğsünü komik bir şekilde gıdıklıyordu. Tayt, büyük beden bir elbise ve çıplak ayaklarla

Onu hiç görmediği kadar rahattı.

Bir yanı onu kucağına alıp yuvasına götürmek istiyordu... sarılmak için.

Evet. İşte bu.

Pfft. Kimi kandırıyormuş?

Bakışlarını ayırıp geniş cumbalı pencereye baktı ve perdelerin diğer tarafını inceledi. Emerson omega'yı kucaklamaktan çok daha fazlasını yapmak istiyordu. Onun bal gibi tatlı kokusunun etrafını sarmasını, onu boğmasını, dilinde ve havada tatmak istiyordu.

Koltuğunda tekrar ayaklarını sürüyerek, sanki ona sahip olamaması onların suçuymuş gibi perdelerle sertçe baktı.

Bu düşünce onu duraksattı. Desi'nin çok güzel bir şekilde adlandırdığı gibi *nefreti* tam olarak ne zaman... buna dönüşmüştü? Onu korumak ve kendine saklamak için kaşınan bu ihtiyaç? Antrenman sırasında kendini saklamayı nihayet bıraktığında mı? Ya da daha yakın zamanda, restoranda dans ettikleri zaman mı?

Belki de her şey bir araya gelerek kemirici bir ihtiyaca dönüşüyordu.

Şimdi asıl soru, dürtülerinin onu ne zaman tamamen yutacağıydı?

Yanıp sönen ip ışıklar onu düşüncelerinden uzaklaştırdı. Perde çubuğunun etrafında sallanıp bükülmeleri ve perdeleri bağlayan halkalara dolanmaları gözüne çarptı.

Yürüdü ve tek parmağıyla perdeleri kenara çekerken botları parke zeminde gümbürdedi. Arabaları aşağıdaki caddede duruyordu ve o izlerken bir diğeri onlarınkinin arkasına yanaştı. Nohen ışıkları kapattı ve arabanın kapısı açılırken Emerson küçük ampullerden biriyle oynadı. Dokunulduğunda sıcaktı ama sıcak değildi ve omuzlarındaki gerginliğin bir kısmı gitti.

"Onları sadece evdeyken açıyorum ve düşük ısıda çalışıyorlar, eğer bana yangın tehlikesi hakkında soru sorarsanız." Lyric'in sesi odanın içinde bir parça mizahla yankılandı.

Penceredeki yansıması kaşlarını kaldırdı ama dönmedi. Arabasının yan aynasından Nohen'in saçını düzeltmesini izlemekle meşguldü.

Perdenin yana düşmesine izin verdi ve bir çift yarım gülümsemeyi paylaşan Lyric ve Odd ile yüzleşti. Onları bir araya getirdiğinizde tam bir tane elde edebilirsiniz.

"," diye itiraz etti.

Kesinlikle . Lyric hakkında ne zaman bu kadar... alfa olmuştu? Kahretsin.

"Ben bakarım," dedi, tam o sırada daireden sessiz bir kapı sesi geldi.

Ön kapıya doğru ilerlerken botları yine yere çarptı ve kaşlarını çattı. "Ayakkabılarımızı çıkarmamızı ister misin?"

"Ayakların kokuyor mu?"

Emerson kızın dudaklarının kıpırdadığını fark edip ifadesini yumuşatmadan önce ona doğru bir bakış fırlattı. "Hayır."

"O zaman evet. Onları kapının yanına bırakabilirsiniz."

Odd'un "Ah, pardon," diye mırıldandığını duydu ve Emerson Nohen için kapıyı açarken güvenlik odasında botlarını tekmeledi.

"Hey," diye selamladı Nohen'i.

"Hey, çocuklar," diye karşılık verdi, onları takip ederek botlarının fermuarını açtı. Nohen şık giyinmişti. Emerson'ın kastettiği, kendine özgü papyonunu ya da pantolon askısını takmamış olmasıydı.

Emerson küçük odadan çıktı ve Nohen'i daireye girerken inceleyebilecek kadar kısa bir sürede mutfığa geri döndü. Onun

Burun delikleri alevlendi ve bakışları Lyric'e kilitlenmeden önce adımları bir anlığına duraksadı.

"Nohen, merhaba!" Lyric sıcak bir şekilde selamladı. "Gel otur, çorba neredeyse hazır. Desi'den haber alan var mı?" diye sordu ve ocağa dönüp kapağı tekrar kaldırmadan önce betaya el salladı.

Emerson başını yana eğdi. Lyric çorba kontrollerini onların girişleriyle aynı zamana denk getirdiğinin farkında mıydı acaba?

Neredeyse kapağı kapatmasını ve çorbayı unutmasını istiyordu. Akşam boyunca onun tatlı çiçek kokusuyla ziyafet çekebilirlerdi.

"Oh, kahretsin," diye tısladı. "Ekmek."

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Nohen bir bar taburesi çekerek yardım teklif etti.

"Hayır, ben ," diye cevap verdi. Fırını açmadan önce çılgınca bir tencere tutacağı kaptı. Üzerlerine bir ısı dalgası yayıldı ve onun kokusu, çorba ve hamurun karışımını taşıdı.

Lyric eğilerek tepsiyi bir sıyrıkla fırından çıkardı.

Emerson ayağa kalkarken başını dikleştirene kadar diğer ikisinin de onunla senkronize olduğunu fark etmedi.

Kaşları sıkıntıyla çatılmış olan Odd'a eğlenen bir bakış fırlattı. Dudakları ayrılmıştı.

Emerson gülümseyerek eğildi. "Ağzından solumayı kes, seni ucube."

Odd ona bir yanıt vermedi, bunu hak ettiğinden değil. Her zaman kibar olan oda arkadaşıyla dalga geçiyordu ve bunu yaparken de eğleniyordu.

Bu ona Odd'un geçen gece prova randevusundan sonra ne kadar kibar olmadığını hatırlattı. Lyric'in yanında geçirdiği onca zamandan sonra.

Belki bu gece de aynı şekilde biterdi.

Odağını tekrar Lyric'e çevirdi. Kızarmış yanaklarına ve fırından çıkan sıcak havanın savurduğu saç tellerine. Lyric'in

Mısır ekmeğinin üstünü hafifçe okşarken yüzünde bir gülümseme belirdi.

Kadının kokusu hâlâ bir alay konusu gibi etraflarında dolaşıyordu ve Odd sandalyesinde sola kayarken Emerson bu gecenin de aynı şekilde sona ereceğini biliyordu.

Daha da yoğun olmasa bile.

Desi geldiğinde, neredeyse bir yerlere gitmiş olmayı dileyecekti. Lyric'in kokusu odada hâlâ ağır olmakla kalmıyor, şimdi hepsinin kokusu birbirine karışıyordu. Karnı guruldayıp tabakları, kaseleri ve büyük çorba tenceresini küçük yemek masasına taşıırken hepsinin masanın etrafında toplanması çok doğaldı.

Emerson arka duvara en yakın sandalyeye otururken Odd onun yanına sıkışmıştı. Lyric masanın başına oturdu, sırtı oturma odasına dönüktü, bu da Desi ve Nohen'e iki alfanın tam karşısındaki sandalyeleri bıraktı.

"Lyric, evin çok şirin. Ne zamandır burada yaşıyorsun?" Desi kepçeyle kendine bir kase çorba servis ederken sordu.

Korktuğum soruları sorduğun teşekkür ederim Desi.

Emerson, sorduğu her şeyin yargılayıcı ya da sorgulayıcı olarak algılanacağını biliyordu.

"Ah... Sanırım annemin öldüğü yıl almıştım, yani yaklaşık dört yıl önceydi? Belki beş."

Bu Emerson'ın ilgisini çekti ve ona doğru bakmaktan kendini alamadı. "Gerçekten mi? O zaman kaç yaşındaydın?"

Ardından gelecek olan suçlama için kendini hazırladı ama... suçlama hiç gelmedi. Lyric sadece mısır ekmeğinden bir dilim kesip ona uzattı.

"O zaman 21 yaşındaydım."

"İlk evinizi yirmi bir yaşında mı aldınız?" Nohen .

En azından içlerinden biri konuşabiliyordu çünkü Emerson'ın dili tutulmuştu.

Kendine servis yapmak için kepçeyi Desi'den alan Lyric'in yanakları kızardı.

Bu *herkes* için etkileyici bir başarıydı, ama özellikle de bir omega için. *Hiç* sürüsü olmuş muydu? Neden bir tane istememişti? Ya da belki de annesinin ölümünden sonra onu kaybetmekten korkuyordu?

Odd'u düşündüğünde kaşları çatıldı. Bu korkuyu anlayabiliyordu. Odd sürüsünü kaybettiğinden beri eskisi gibi değildi.

Bir sürüyü tamamen kaçırmak, o bağa sahip olmanın nasıl bir his olduğunu hiç bilmemek, ona sahip olup kaybetmekten daha iyiydi.

Kâsesine biraz çorba koydu ve Lyric'e bakmaktan kaçınmaya çalıştı.

"Evet. Yirmi bir. Gerçi burayı satın almak için annemin mirasını kullandım ama en azından hepsi benim."

Emerson'ın tepesi attı ve sormadan edemedi: "Annenin sürüsü işe yaramadı mı?"

Lyric'in bakışları onunkilerle buluştu ama genellikle sorularının ardından gelen küçümseme ya da hayal kırıklığından eser yoktu ve Lyric rahat bir nefes aldı. Gerçekten merak ediyordu. Sürü neden Lyric'in icabına bakmamıştı-

"Annem bir betaydı ve asla bir sürü bulamadı."

Lyric bu duyuru üzerine kafalarından geçen soruları hissetmiş olmalıydı ki iç çekti. Bakışlarında, yüzünün çizgilerinde ve kaşığının etrafındaki parmaklarının sıkışmasında bir duygu kaleydoskopu yansdı.

"Bu biraz ağır bir konu ve bu konuya daha sonra da girebiliriz. Birbirimizi tanımak için tüm tur boyunca zamanımız olacak, ama bunu

bu gece ışık. Sorun olur mu?"

Emerson, kız daha sorusunu bitirmeden başını salladı. "Elbette, burnumu soktuğum için özür dilerim," diye mırıldandı usulca, onun bakışlarını tutarak. Kadının gereksiz yere acı çektiğini düşününce bir suçluluk duygusu göğsünü sıktı ve konuyu değiştirmek için ağzını açtı.

"İki gün. Hazır mısın?" Odd sordu.

Lyric'in ona gönderdiği bakış takdir doluydu ve Emerson teşekkür etmek için bir elini indirerek Odd'un kalçasını kısa bir süre sıktı.

"Evet... ama bu bana Andi'nin yeni bir tur menajeri seçtiğini hatırlattı."

İçinden bir rahatlama geçti. Andi onlara uyacak birini seçecekti.

"Kim o?" Nohen sorguladı.

Lyric başını salladı. "Hiçbir fikrim yok ve muhtemelen otobüse binene kadar da öğrenemeyeceğiz. Ama Andi onun güvende olduğunu ve iyi bir sicili olduğunu söylüyor."

"Bu seni sinirlendiriyor mu?" Desi anlamlı bir şekilde sordu.

"," diye itiraf etti Lyric küçük bir gülümsemeyle. "Eğer anlamadıysan, bana ne yapmam gerektiğinin söylenmesinden hoşlanmıyorum, özellikle de iyi tanımadığım biri tarafından. İlk etapta Andi'yi kabul ettirdiğim için şanslıydım. Ama şimdi o gelemeyeceğine göre..." Lyric başını salladı. "Her şey yoluna girecek. Her şey yoluna girecek çünkü ona güveniyorum."

"Tavır bu. Peki ya yeni menajer tam bir pislikse? Kızlarına tekme basarız," dedi Emerson omuz silkerek.

Lyric'ten aldığı gülümseme buna kesinlikle değdi.

Chapter Sixteen

"

o..." Emerson arabaya bindiklerinde başladı.

"Boku yedik," diye nefes aldı Odd. Küfür tereddüt emeden dudaklarından döküldü ve Emerson'ın kafası bunu fark edince ona doğru döndü.

"Ne ?" Emerson sordu.

Adra, Lyric'in kokusunun sessiz ve donuk haline o kadar alışmıştı ki, onun kapısından içeri girmek Adra'nın sisteminde bir şok etkisi yaratmıştı. Onun evinde, onun kokusuyla çevrili olmak bedeninde, zihninde ve hatta... daha fazlasında bir sızı bırakmıştı.

Arabaya binip kaldırımdan uzaklaşmak yerine, koşarak merdivenlerden yukarı çıkmak, kapıyı açıp onu yuvasına taşımak ve gecenin geri kalanını onun kokusuna gömülerek geçirmek istiyordu - işaretli battaniyeleri ve yastıkları ya da... vücudu.

"Hiçbir şey yapmayacağız. Anlıyorsun, değil mi?" diye meydan okuyarak arkadaşına sert bir bakış attı. Kaşları Adra'nın çok iyi tanıdığı o inatçı ifadeyle çatılmıştı ve dudaklarının arasından bir hırıltı döküldü. "Bu düşünceyi aklından çıkar. Onu duydun. O bir sürü aramıyor. Biz bir *gruba* katıldık. Bu ücretli bir iş."

"Tamam! Tamam, anladım," diye homurdandı Emerson. "Bu konuda neden bu kadar ısrarcı olduğunu anlamıyorum. Beni mi yoksa kendini mi ikna etmeye çalışıyorsun?"

"Belki ikisi de. Ama biliyorsun ki ben zorlayan biri değilim. Oysa sen..." Adra pişman olacağı bir şey söyleyemeden sözünü kesti. Başını sallayarak iç geçirdi. "İkimiz de onun yanında dikkatli olmalıyız, tamam mı? Birbirimizin yanında olmak işimize yarayacak."

Dubleks evlerinin tanıdık şekli farlardan sarıya boyanmıştı.

"Öyle olacak," diye kabul etti Emerson. Sonra sessizliği doldurmak için karanlık bir kıkırdama duyuldu. "Kullanışlı demişken..."

Adra hiç utanmadan onun elini indirip pantolonunu düzeltmesini izledi, şişkinlik bu gecenin ne kadar zor geçtiğini gösteriyordu.

Adra kendi kapısını açtı ve Emerson daha kemerini çözmeden arabanın kaputunun etrafında dönmeye başladı. Oda arkadaşının kapısını açarak onu kolundan tuttu ve arabadan dışarı çekti.

"Evet, kullanışlı demişken," diye homurdandı ve Em'i nazikçe önüne itti. "Yürü bakalım. Bütün gece bekleyemeyiz."

Omzunun üzerinden bakarken o meşhur sırtışılarından biri dudaklarını büktü, kapılarının kilidini açarken anahtarlar şingirdadı.

"Bir elden çok daha fazlasını istiyor gibisin."

Odd ona hırladı, ön kapıyı arkalarından çarpıp kilitlerken aletini yeniden ayarladı. Emerson onunla yüz yüze gelmek için döndü ve Em'in omuzlarını elleriyle çerçeveleyerek yukarı uzandı ve pozisyonlarını tersine çevirerek onu kapıya doğru itti.

""

Emerson dudaklarını Adra'nın dudaklarına yapıştırırken, "Şükürler olsun," diye homurdandı.

Emerson gibi bir alfayı öpmek muhtemelen tam da hayal ettiğiniz şeydi. Bir savaş. Dudaklarından aldığı her nazik yudum, dişlerinin yumuşak ete değdiği keskin bir ısılıkla buluyordu. Ayrıldıklarında, nefes nefese ve ağırlı, dudakları sakal yanığı ve ısıriklarla kıpkırmızı, Adra dizini Emerson'ın bacaklarının arasına soktu ve pantolonundaki ağrıyan şişkinliği kalçasına bastırdı. Sert sürtünme onun inlemesine neden oldu ve Emerson aynadaki zevki almak için belini öne doğru salladı.

Aşağı yukarı aynı boydaydılar, bu yüzden Adra parmaklarını Emerson'ın uzun, kıvırcık saçlarına batırırken, ön kollarının arkasını omuzlarına dayayarak onu kapıya sabitledi. Emerson hayal kırıklığıyla homurdanıp onu taklit etmeye çalışırken, bu ona kasıklarını beline doğru sallamak için daha fazla kaldıraç sağladı.

Zavallı adama yardım etmek için Adra kalçasını daha yukarı bastırarak ona sürtünecek bir şey verdi.

"Biz-" Emerson onun dudaklarına karşı konuştu ve Adra ona yer açmak için geri çekildi. "Bütün tur boyunca bunu mu yapacağız?"

"Muhtemelen," diye onayladı Adra, neyi kabul ettiğini tam olarak bilmeden başını salladı.

Lyric'in kokusunun kalıcı tatlılığı burnunda hâlâ güçlüydü, kanının daha hızlı pompalanmasına ve horozunun daha fazla şişmesine neden oldu.

Her gün onunla çevrili olmak, aynı küçük mahallede yaşamak zor olabilirdi. Ama neyse ki Emerson daha zordu.

Adra pantolonunun fermuarını açmak için elini vücutlarının arasına attı. Bunu o kadar çok kez yapmışlardı ki, birbirlerine karşı duydukları hayal kırıklığını gidermek kas hafızasına işlemişti.

Düğmeyi açıp fermuarı indirdikten sonra elini bel bandından geçirdi ve bir avuç sıcak, sert aleti alıp okşadı. Emerson dudaklarının arasından ılık bir hava üfledi ve Odd bir sonrakini yutmak için eğildi.

Em'in kalçaları öne doğru sallandı, sikini Odd'un kavrayışından geçirdi ve kalçasını Odd'un pantolonunun bariyeriyle hâlâ ayrılmış olan boyuna bastırdı.

Sanki Emerson da Odd'la aynı anda fark etmiş gibi, elleri kolları, elleri ve parmakları birbirine dolanarak aşağı indi ve Emerson onu kurtarmayı başardı. Emerson onu sıkıca kavrayıp çekiştirirken Odd öpücükten geri çekildi, dudakları çatlamış ve ayrılmıştı, elini yukarı kaydırды ve aşağı doğru okşamadan önce başını bükte.

Odd, "Bunu turnede yaparken sessiz olmamız gerekecek," dedi ve alnını Emerson'ın omzuna koydu.

"Neden?" Em inledi, sesini bastırmaya hiç çalışmadı. "Belki bizi duyar, merak eder ve *siker*." Odd kalçalarını birbirine geçirip elini çekince tısladı ve ikisini de avucunun içine aldı.

"Ve ne?" Adra meydan okudu. Bakışlarını manzaradan ayırdı, Emerson'ın esmer kırmızı sik kafası, kendi sikinin kızarmış koyu renkli kafasıyla birlikte sıkı kavrayışından dışarı bakıyordu.

Bir ürperti Emerson'ın omurgasına doğru ilerleyerek vücudunu Odd'un dokunuşuna doğru itti ve bir iniltiyle boğuldu. Adra yavaşladı

vuruşları ve tutuşunu gevşetti, ancak daha fazlasına ihtiyaç duymasına karşı dişlerini sıkmasına neden oldu.

" bitir," dedi sert bir sesle.

Hayatlarını Lyric'inkiyle daha da karıřtırmayı dűřünmek kűtű bir fikir olsa da hayal etmekten kendini alamıyordu. Belki de bunu onun yerine Emerson dile getirseydi farklı olmazdı.

"Yeterince gűrűltű yaparsak merak eder," diye nefes aldı. Bařını kapıya yasladı ve Adra'nın bakıřlarıyla buluřtu. "Belki yuvasına girer, kapıyı açıp bize neler olduėunu sorar."

Gűėsűndeki kasılma ve karın kaslarındaki gerginlikle konuřmaya devam ederken Adra biraz daha hızlı okřadı.

"Onu durdururuz. Sence hiç gey pornosu izlemiş midir?" diye rastgele sordu.

Adra bir kakhaha atarak yutkundu ve onun kendisiyle dalga geçtiğini, inlemeleri ekrandakilere karışırken odayı o tatlı bal kokusuyla ıslattığını hayal etti.

Cevap verme zahmetine girmede ama Emerson başka bir iniltiyle devam etti. "Ya o da katılmak isterse?"

"Siktir," diye Adra.

Emerson karanlık bir şekilde kıkırdadı ve başını kapıya yasladı, konuşmaya devam ederken gűzleri Adra'nın bakışlarını tutmak için aşağı eğildi, her kelimeyle boğazı sallanıyordu.

"Tam burada, aramızda olduğunu dűřűnsene." Sesi bir fısıltıdan biraz daha fazlaydı. "Seninkiler yerine onun parmaklarının bizi sardığını."

Odd ofladı. "İki elini kullanmak zorunda. řarkı sűylerken ve-"

"Ve mikrofonu o tutuyor." Em sanki bunu hiç dűřűnmemiř gibi yutkundu.

"Devam et," dedi, dudaklarını Em'in boğazında gezdirmek için eğildi, sakalının kaba tüyleri öpücüğüne karşı sertti.

Sırtının alt kısmında kaynayan ısı, elini parmakların etrafında sıkmasına ve biraz daha hızlı vurmasına neden oldu. Ama kendi eli yerine Lyric'in kıvrak parmaklarının ellerine dolandığını hissetti.

"Dans ederken olduğu gibi onun üzerinde yükselirdik."

Odd, Emerson'ın döndürdüğü sahnenin ağında süzülüyordu. Uzun, dalgalı saçları aralarında dolaşıyor, yumuşak teni onlarınkine sürtünüyordu. Dokunuşu. Kokusu.

"Onu istiyorum," diye hırladı Adra, Em'in bedeninde günahını itiraf ederek, kelimeleri boğazında boğdu ama arzusunu değil. Yüksek sesle itiraf ettikçe daha da alevlendi ve fısıltılı itirafları durduramadı. "Onu burada, aramızda istiyorum. Onu yuvasında istiyorum, onu ilk gün o lanet olası antrenman odasında istedim. Ve _."

"Nasıl?" Emerson güçsüz bir nefesle sordu. "Onu nasıl istiyorsun?" Em onun elini itti ve kontrolü ele aldı. "Söyle bana."

Arzusunun üzerindeki sıkı baskıyı kaldırıp ellerini Em'in başının iki yanındaki duvara çarparken ve çenesinin alt tarafını sertçe ısıtırken boğazından bir inilti daha çıktı. Belki çok sertti ama şikâyeti yoktu.

"Ben sadece... O başımı kalçalarıyla sıkarken ben de onun tadına bakmak istiyorum, sonra da senin onun tadını dilimden emmeni istiyorum." Odd başını kaldırarak Emerson'ın dudaklarının kenarını yaladı ve Emerson dudaklarını daha sert sıkıp itiraflarının ritmiyle okşamadan önce ritmi durakladı.

"İkinizi de aynı anda becermek istiyorum. İtişlerimin seni onun içinde daha derinlere göndermesi için."

Emerson inledi, siki Adra'nın sikini sıkıca kavrarken zıplıyordu. Başını salladı, gözlerini kapadı ve başını Adra'nın

duvara. Adra tekrar boğazına sarıldı, gömleğini yukarı itti ve uzun zaman önce öğrendiği hassas bir bölge olan meme uçlarının sert tepelerini okşadı.

"Seni tanıdığım kadar onu da tanımak istiyorum. Onun nefesini kesen, iniltilerini yükselten ve onu ıslatan şeyleri. Bizim için."

"Bizim için," diye yineledi başını sola çevirerek. Adra boynunu yaladı, fırtınalı kokusu içeri sızdı ve Lyric olmasa da Emerson'dı ve Odd onunla da sarhoş olabilirdi. Özellikle de eli böyle hareket ederken ve resimler Odd'un zihninde fazlasıyla canlıyken.

"Onun senin etrafında parçalanmasını istiyorum-" "Siktir."

"Böylece lanet olası aklını kaçırdığını hissedebiliyorum." Odd avuçlarını yanlarında gezdirdi, ellerini bel kemerinin arkasına soktu ve pantolonunu ayağına doğru itti. Konuşurken kıkırını iki avucunun arasına alıp yoğurdu ve sırtını eğerek yumruklarıyla siklerine yer açtı. Emerson bir elini aralarına sokarak tişörtünü yukarı kaldırdı ve Odd'un göğsünü ortaya çıkardı.

"Sen onun içine boşalırken bu kıkırın etrafımda sıkıldığını hisset. Birini diğerinden ayırt edemeyene kadar kokularımız birbirine karışıyor. *Onu işaretle*-" Homurdandı, orgazm omurgasından aşağı inerken daha sıkı sıkı, Emerson'ın yumruğu hızlı ve sert bir şekilde okşadı. Başlarından damlayan prekum kaygan, sıcak ve pis bir kayma sağlıyordu. Parmakları, sertleşen ve omurgasını karıncalandıran düğümlerin etrafındaki tabanlarının etrafında sıkıldı.

Emerson tişörtünün eteğini tutup dişlerinin arasına sıkıştırarak bir eliyle düğümlerini kavrarken diğer eliyle de sertçe okşayınca boğazından bir inilti çıktı.

"Siktir-" diye nefes nefese kaldı Emerson.

Karmakarışık nefesleri ve boğuk iniltileri dairenin içinde süzülürken, zevk onu şimşek gibi çarptı, omurgasında yukarı ve aşağı doğru yaylandı. Lyric'i işaretleyemezdi, onunla hayal gücünü serbest bıraktığı şekilde birlikte olamazdı ama imgelemler, itiraflar yeterliydi.

Bir nefes verdi, gömleği dişlerinin arasından kurtardı ve Em'in saçlarından bir tutam yakalamak için uzandı, boynunu yana yatırdı. Em'in boynu ile omzu arasındaki dolgun eti ısırdı ve boşalırken vuruşları kekeledi. Emerson'ın siki sarsılarak Adra'nın karnına ve tırnaklarını kıcına geçirdiği kolunun yan tarafına boşaldı.

Dişleri Emerson'ın boynunu işaretlerken, Adra bir başka itirafla gevşek tutuşa doğru sarsıldı, bu seferki sessizdi.

Lyric'i ısırmak istedi.

Boşalırken üzerine bir sıcaklık hücum etti, Em'in yumruğunun üzerinden akıp midelerini kapladı.

Odd'un çenesi gevşedi ve alnını Emerson'ın omzuna dayayarak sanki modası geçiyormuş gibi havayı yuttu.

"Siktir, dostum," diye nefes aldı

Emerson. Adra zayıf bir sesle,

"Biliyorum," dedi.

Em gömleğini çekiştirdi ve Adra dağınıklığı önlemek için başının üzerinden çekmesine izin verdi... ve sonra elini silmek için kullandı.

Gözlerini deviren Adra tırnaklarını onun kıcına geçirdi ve Em onu tutarken sarsılıp hafifçe ittiğinde kıkırdadı.

Bakışları çarpıştı ve anlayış soğuk bir duş gibi üzerlerinden geçti.

"Gerçekten boku yedik," diye mırıldandı

Emerson. "Evet. Boku yedik."

Onlar vardı a çift . paketsiz alfalar ile a ezmek
üzerinde bağımsız bir omega.

Ne korkunç bir karışım.

"OH, ŞEKER," diye mırıldandı Adra iki gün sonra otobüse adımını atarken.

İki günlük antrenman geçmişti. Lyric'in onlara bakıp ne olduğunu *anlayacağını* hayal ederek, beceriksizlik ve kızarıklıklarla savaşarak iki gün geçmişti. Sırlarını ve günahlarını ortaya çıkaracaktı.

Ama yapmamıştı ve şimdi Adra, yanında çantalarıyla, önümüzdeki altı hafta boyunca yeni evinde duruyordu.

Çok *küçük* bir ev.

En azından onlar için küçüktü. Emerson'la bilmiş bir bakış paylaştı ve yutkundu.

Biri üç koltuk uzunluğunda ve bir dolabın içine doğru uzanan, diğeri beş koltuklu iki kanepede karşılıklı duruyor ve ortada kapalı bir kapıya açılan geniş bir yürüme yolu bırakıyordu. Bunun arkasında muhtemelen duş, ranzalar ve en arkada da Lyric'in yuvası bulunuyordu.

Bu alanı beş kişi paylaşacaktı.

Boğazından panikle karışık bir kıkırdama döküldü.

Hayal kırıklıklarını giderirken Lyric'in onları tesadüfen keşfetmesi *fantezileri* gerçeğe daha çok benziyor gibiydi.

Adra bunun olabilecek en kötü şey olduğunu düşündü -hepsi için- ta ki arkalarından derin bir ses duyulana kadar.

"Dur tahmin edeyim, Adra ve Emerson, değil mi?"

Adra sesi karşılamak için döndü ve uzun boylu, siyah saçlı, gri gözlü bir alfayla yüz yüze geldi.

"Bu biziz," dedi yavaşça. "Peki siz?"

Bir elini uzattı, giydiği deri ceket dövmelerini göstermek için bileğinden yukarı kayıyordu. "Ben Henry, tur menajeriyim."

Chapter Seventeen

Lytic burnunun kenarını sıktı ve diğer eliyle telefonu kulağına götürerek içini çekti.

"Otobüsümüzde mi?" Lyric'in tiz sesi otobüsteki yuvasının rahat inini yarıp geçti.

"Andi'nin otobüste olması gerekiyordu. neden farklı olacağını anlamıyorum," diye tartıştı menajer telefonda. Lyric otobüsün kapısına yapıştırılmış kâğıdı görür görmez kapıyı çekip indirdi ve hemen telefonunu çıkarıp şirket temsilcisini aradı.

Lyric keskin bir nefes çekti ve yavaşça bıraktı, sinirinin bedenini terk etmesini istiyordu.

"Andi sadece yakın bir arkadaş değil, aynı zamanda bir betaydı." *Güvenli*, diye eklemek istedi.

"Henry de güvende. Daha önce Omega Merkezi'nde çalışıyordu, birçok sınavı geçti-"

"Önceden mi? Neden artık orada çalışmıyor?" diye sordu, endişe göğsünü annesinin onu zorla giydirdiği çok dar kıyafetler gibi sıkıyordu.

Telefondan uzun bir iç çekiş geldi. "Ceran Hanım, bunu sadece nezaketen söylüyorum, ancak önceki yöneticinizin şimdiki yöneticiyi seçmesine izin vermenin bir nezaket olduğunu ve daha fazla uzatmayı planlamadığınızı bilin. Ancak endişelerinizi anladığım için, onun en iyiler tarafından incelendiğini ve sicilinin tamamen lekesiz olduğunu bilin. Sadece ortam değişikliği istedi ve kuzeninin onu tur menajerliğine sokacak bağlantıları vardı. Şimdi iki yıldır turlara katılıyor. O bir profesyonel."

Lyric dudağını çiğnedi, bol elbisesinin kumaşını çekiştirdi ve içine dolan sıcaklığı bastırmak için elbisesini kabarttı.

"Şirket ona en iyi gelecek vaat eden sanatçı ödülünü verecek kadar güveniyor mu? Bir omega mı?"

Diğer hattaki adam bir süre sessiz kaldı. Sonra, "Evet. Biz . Önceki müdürünüzün kararına güveniyor musunuz?"

Andi'ye ne kadar güvenirse güvensin, Lyric otobüsünü yeni yabancıyla paylaşmayı beklemiyordu, özellikle de bu kadar kısa sürede. Ama şirket *olaya* sadece iş açısından bakıyor olsa bile, onu tehlikeye atmak aptallık olurdu. Bir omega olmak *birkaç* durumda işe yarıyordu. Bunlardan biri de sözleşmedeki güvenlik maddesiydi. Herhangi bir noktada tehlikede olduğunu hissederse, sözleşmeyi bozabilirdi ve şirket takım elbiselileri bile bunu tehlikeye atacak kadar aptal değildi.

"Tamam. Eğer *herhangi bir* sorun yaşarsam, derhal değiştirilmesini bekliyorum."

"Anlaşıldı. Başka endişeleriniz var mı?"

"Çok var," diye tersledi. "Ama şimdilik dinlenmelerine izin vereceğim." "Tamam o zaman. İlk gösterinizde iyi şanslar."

Kısa bir vedalaşmanın ardından aramayı sonlandırdı, hatırlatılanlar midesinde yeni düğümler oluşturdu.

Bu gece. İlk gösterisi. Yıllar sonra ilk kez canlı sahneye çıkacak.

"Sorun yok. Her şey yoluna girecek ve belki-" Yüksek sesle bir mantra söylemeye başladı ama derin, boğuk sesler kulaklarına ulaştı ve otobüsün ön tarafına bakmak için olduğu yerde döndü. İki kapıdan - biri yuvasının kapısı, diğeri de ranzaları yaşam alanından ayıran kapı-grup onu bekliyordu. Ya da belki yeni tur menajeri Henry'yi.

"Siktir," diye nefes ve ellerini salladı.

Elbisesinin kenarlarındaki nemli teri silerek parmaklarını saçlarında gezdirdi ve kapının yanındaki duvarda asılı aynada kendine gülümsedi.

Üzerinden gergin bir enerjinin aktığını biliyordu, bu yüzden yuvasının kokuyla renklenmesini önlemek için kaçmak üzere kapıyı açtı ve elektronik anahtarla kapıyı arkasından kilitledi. Kopyası sadece ondaydı ve başka hiç kimse yuvasına giremeyecekti.

Ranzaların olduğu bölüme doğru yürürken, ranzaların indirildiğini ve grubun her gece mışıl mışıl uyuduğunu hayal etmeye çalıştı. Otobüsün altındaki yolun gürültüsünü, geçen sokak lambalarını.

Görüntüler onu sakinleştirdi ve yaşam alanının kapısını açtığında kendini neredeyse normal hissetti.

En azından yeni tur menajerini görene kadar. "Selam Lyric," diye gülümseyerek selamladı Adra.

Onun dostane ve tanıdık tavrında teselli aradı, ancak bakışları tekrar ona döndüğünde bu tesellinin her bir parçasını kaybetti...

"Merhaba, ben Henry," dedi ve ona elini için koltuktan kalktı.

Dalgınca salladı, avucu onunkine karşı sıcağı ve başını salladı.

"Ben Lyric, ama eminim bunu zaten biliyorsundur," dedi uyuşuk bir sesle.

Vay canına. Mükemmel bir giriş.

Henry... . Gerçekten çok ateşliydi.

Deri ceket, kışını bir çift el gibi kavrayan pantolon. Koyu renk saçları tepeden kısa, yanlardan daha kısa kesilmişti. Bir çift gözlük gri gözlerini çerçevelemek için burnunun köprüsünde duruyordu ve sakalının ilk aşamaları keskin elmacık kemiklerini vurguluyordu.

Ve o bir *alfaydı*. Temsilcinin ona söylediklerinden zaten haberdar olmasaydı bile, birkaç saniye içinde bunu anlayacaktı.

Koku alma duyusu körelmiş olabilirdi ama hissizleşmemişti ve daha *onun* kokusunu almadan üzerindeki alfanın kokusunu almıştı. Karanlık ve baş döndürücü, lezzetli ve sarhoş ediciydi. Sanki... tütün ve tam olarak tanımlayamadığı başka bir şey.

Yakaladığı hafif bir ipucu bile karnının kıpırdamasına neden oldu ve yerinde kıpırdandı. "Az önce bizimle otobüste kalacağın haberini aldım?" diye sordu, belki de yuvasıyla burası arasında bir şeylerin değiştiğini umarak, *dua ederek*.

"Doğru," diye yanıtladı, yüzünü buruşturarak ve elini ensesinde gezdirerek. "Bu iyi mi? Başka bir seçeneğimiz olduğunu sanmıyorum ama... belki bir bulabiliriz."

Lyric daha fazla soruna neden olmak istemiyordu. Ama çekiciydi, *gerçekten* çekiciydi.

Bakışları Adra ve Emerson'a kaydı. Onlar da çekiciydi. Emerson'ın dikenli dış görünüşü, açık kahverengi dalgaları ve

Scruff. Adra'nın kocaman parlak gülümsemesi, büyük kolları ve tüm o zengin kahverengi teni.

Bir atlıkarınca gibi, alfadan alfaya baktı, tüm olasılıklardan başı döndü ve-

Hatalar.

Bir sürü hata.

"Her şey yoluna girecek," derken kendini duydu. "Bu otobüs kaç kişilikti, on kişi mi? Ve biz sadece altı kişiyiz."

Şimdi.

"Ayrıca, anladığım kadarıyla, bu kanepelerin her ikisi de takılabilir bir kral ya da gibi süslü bir şeye dönüşüyor. Yani, bolca yer var."

Tanrım, şimdi o büyük yatağı nasıl kullanabileceklerini düşünüyordu.

"Sanırım burada bulmamız gereken pek çok köşe bucak var," dedi Henry gülümseyerek, yüzünde onay damgasıyla otobüsün etrafına bakarak. "Bu şeylerden payıma düşeni aldım ve bu gördüğüm en güzellerinden biri. Özel bir şey olmalısın."

Emerson homurdandı ve ona alaycı bir bakış gönderdi. Emerson onu ters ters bakarak yarı yolda karşıladı ve bu sessiz iğneleme karşısında gözlerini devirdi. "Başlama bile," diye uyardı parmağıyla onu işaret ederek. "Bir şey değil."

"Evet, evet," diye mırıldandı, sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi tırnaklarını incelemek için elini kaldırdı. Ama gözleri ona son bir kez bakmak için köşeye kaydıığında, kadın daha iyi anladı.

Ve bu bir rahatlamaydı. Garip bir şekilde.

Hem Adra hem de Emerson tura çıkmadan son birkaç gündür sessizdi. İlk başta, yanlış bir şey yaptığından, Emerson'ın hassas noktalarından birine yanlış bir şey sürdüğünden korkmuştu. Eğer sadece sinirleri gerildiyse, bunun ilacını hava geçirmez bir kapta özenle paketlemişti.

Desi kafasını içeri uzatırken kapı çalındı ve düşünceleri bölündü. "Aman Tanrım," diye nefes aldı, her kelimeyi kısa merdivenleri çıkarken tıslayarak söylüyordu. "Burası... sıkışık. Ama bayıldım!" Heyecandan ciyak ciyak bağıırıyordu ve betanın orada olması bile gerginliğini yarıya indirmiş gibiydi. Kendi adına hayal etmiş olsa bile Lyric onun ortaya çıkışına minnettardı.

Durdu ve gözlerini en yeni üyelerine dikti. "Sen de kimsin?"

Henry bir adım öne çıkarak Lyric'le yaptığı rutini tekrarladı.

"Ben yeni tur menajeriyim, Henry."

Elini sıkarken göz kırparak "Harika, bir alfa daha," diye alay etti. "Sadece şaka yapıyorum. Çoğunlukla. Siz koca koca adamlar buradayken burası biraz... ayakkabı kutusu gibi görünüyor." Gözlerini devirdi. "Harika, bir de Nohen var."

"Biri mi aradı?" Nohen tatlı tatlı sordu. Lyric onu görmeden önce sesini duymuştu. Onlara katılırken botları merdivenlerde takırdadı ve kapının hemen içinde durdu. Onun her şeyi kavrayışını izlemek komikti. O da uzun boyluydu ama Adra ve Emerson'la, hatta Henry'yle aynı seviyede değildi. Ama yine de hem ondan hem de Desi'den daha uzundu.

Lyric onu, " zamanki gibi geç kaldım," diye karşıladı.

"Biliyorum, . Bu kim?" diye sordu ve parmağıyla Henry'yi işaret etti.

Lyric tanışmalar yapılırken kıkırdadı ve sonra otobüsün hepsinin içinde olmasıyla gerçekten de ayakkabı kutusu gibi göründüğünü fark edince sessizlik çöktü. En azından Henry Emerson'ın yanına oturana kadar. Bu sayede yer biraz boşaldı ve Lyric bir kanepeden diğerine, lavabo ve çekmecelerle donatılmış küçük tezgâha ve onun sağında sade içecek şişeleriyle dolu yarım boy bir buzdolabına baktı.

vitaminli su, artı kahve ve diğerklerinin istediğı enerji içecekleri.

"Gerisini görmek ister misin?" diye sordu.

Emerson ve Adra'nın bakışlarını kaçırmadı ve gülmek için dudaklarını büküp başını yana çevirdi.

"Tabutlarda mı uyuyoruz?" Adra tereddütle sordu, sanki cevaptan korkuyormuş gibiydi.

Lyric gülmek için verdiği savaşı kaybetti ve elini omzunun üzerinden sallayarak onu takip etmesini işaret etti. "Gel de kendin gör."

Ayak sesleri arkasından duyulduğunda, salonu banyo ve uyku alanından ayıran kapıyı yavaşça duvara doğru kaydırđı. "Duş ve banyo burada," dedi ve aynalı kapının önünü okşadı.

"Küçük görünüyor," diye yorumladı ve kaşlarını çatdı.

Lyric gülümsedi ve kapıyı açıp ışığı yakmadan önce onun biraz ilerlemesini bekledi. Kompakt alanın hemen sağında tuvalet, solunda ise her biri yaklaşık iki metre genişliğinde, üstünde ve altında beyaz çekmeceler bulunan küçük, boş bir tezgah vardı. Işıklar, kare alanı çerçeveleyen ince LED ampullerdi ve hatta ek aydınlatma için tuvaletin yanındaki duvardan aşağıya doğru uzanıyordu.

Ve hepsi de duşu barındıran cam kapıların üzerinde parlıyordu. "Düşündüğümden daha güzelmiş," diye itiraf etti Lyric. Normal bir duş başlığının yanı sıra çıkarılabilir bir duş başlığı da vardı ve eşyalarının düşmesini önlemek için duvarların ortasına küçük çubuklarla raflar yerleştirilmişti.

"Oh, vay canına. O kadar da kötü değil," dedi Adra omzunun üzerinden. Geri adım attı. "Gördün mü? Sığacaksın," diye söz verdi.

Sırtarak öne doğru yürüdü, kapıyı hafifçe araladı ve merdivenlerden inerek duşa girdi. "Tamam, bu mükemmel," dedi. "Saçımı bile alıyor."

Koridora geri döndüğünde ona "Yataklar daha modern," dedi. "Haklısın, genelde biraz tabut gibi olurlar ama çok kalabalık olduğumuz için bize nefes alacak daha fazla alan vermek istediler sanırım? Yani ana odadaki iki yatağın yanı sıra" -omzunun üzerinden işaret etti- "burada sekiz yatak var."

Adra dört koyu gri koltuğa şüpheyle baktı. "Sekiz mi?"

Başını salladı, otobüsü göstermekten fazlasıyla memnundu ve övünüp övünmediğini zerre kadar umursamıyordu. Değişiklikler bu dünyanın dışındaydı. Andi gerçekten de harika bir iş çıkarmıştı.

En yakın arkadaşının bu deneyimi onunla birlikte yaşayamayacak olmasından dolayı kalbinin etrafında bir pişmanlık yumağı sıkıştı.

"Nasıl?" Adra onu düşüncelerinden çekip çıkararak sordu. Kanepenin yanındaydı, avuçlarını duvarda ve ilk bakışta sadece dekoratif görünen perdelerin altında gezdiriyordu.

"," dedi.

Kanepeler kendi ikiz yataklarına dönüşüyordu ama asıl sihir onların üzerinde gerçekleşiyordu.

Elini duvar boyunca, perdelerin üzerinde, hissedebileceği yere kadar kaydırды. Soğuk metal avucunu sıyırdı ve parmağını üzerinde gezdirerek kancaya geçirdi. "Uygun olanı bul," dedi ve Adra'ya başıyla işaret etti.

"Bu gittikçe daha da ," diye mırıldandı hayretle.

"Bana mı söylüyorsun," diye nefes aldı Desi girişten. Nohen ve Emerson onun arkasından dışarı baktılar.

Birlikte aşağıya ve dışarıya doğru çekerek ikiz yatağı duvardan çıkardılar. Perde de onunla birlikte hareket etti ve metal ayaklar

Otobüsün zeminine kancayı taktı, perdeyi açtı ve alt ranzanın üst kısmına doğru çekti.

"Bir nevi mahremiyet," dedi omuz silkerek. "Ama bu düzenin en iyi yanı..." Başının üstünü işaret etti ve geri adım attı. "Şunu alır mısın? Evet, teşekkürler."

Adra, Noel'deki bir çocuk gibi bakarak yukarı uzandı ve kolu çekti. Üstlerindeki 'tavan' tıpkı bir garaj kapısı gibi raylar üzerinde hareket ederek duvardan aşağı yuvarlandı ve sekiz ranza arasında bir bariyer daha oluşturdu. Her 'odada' dört tane.

"Şaka yapıyorsun. Ve hatta bir-" Çürük kapının mandalını nazikçe açtı ve diğer tarafta yüzünde bir sırıtişla Emerson'ı görmek için kapıyı itti.

"Eskiden turladığımız roket minibüslerden çok daha büyük bir adım, ha?" diye sordu.

Lyric ona ne söylemek üzere olduğunu sorma isteğini bastırdı ve sırlarını başka bir güne saklamasına izin verdi.

"Bana mı söylüyorsun?" diye nefes aldı Adra. "Odalarımız mı var?"

"Odalarınız var. Bir nevi. Paylaşmanız gerekecek," diye hatırlattı Lyric ona mahcup bir gülümsemeyle.

"Hey, böyle yapma," diye azarladı Adra ve kolunu omuzlarına doladı. Adam onu kendine yaklaştırırken yanaklarına sıcaklık yayıldı. Şekerli kokusunu derin derin içine çekmek için yüzünü göğsüne bastırırsa da bu kazara olmuştu.

Ama Emerson'ın bakışlarındaki eğlence ona daha iyisini bildiğini söylüyordu. "Bu harika bir şey. Bizi şımartıyorsun," diye mırıldandı Adra, onun derin Sesi şefkatle sıcaktı.

"*Hepimiz* altı hafta boyunca burada mahsur kalacağız. En azından *Hotel de Tour*'da güzel bir konaklama geçirmemizi sağlayabilirdim," diye şaka yaptı, dikkatini dağıttığı için minnettardı.

"Nohen'i arıyorum," diye bağırdı Desi ön odadan, aynı anda Nohen de "Desi'yi arıyorum!" diye bağırdı.

İkisi birden kıkırdamaya başladı ve Lyric başını salladı. Lyric kelimeleri önce beyninden ağız filtresine göndermeden, "Ve ikinizin nasıl oda tuttuğunuzu biliyoruz," diye alay etti.

Adra ve Emerson'ın bir odadan çok daha fazlasını paylaştıklarını hayal ettikçe yanakları daha da yanıyordu ve ön salona kaçmak için Adra'dan uzaklaştı. "Henry, ne zaman gidiyoruz?" diye sordu konuyu değiştirmek için. Günahkâr görüntülerin aklından çıkması için her şeyi yapardı.

O erkekleri, özellikle de alfaları istemek, hayatını yönlendirdiği her kurala ve inanca aykırıydı. Ve bunu onun için değiştirirlerse lanetlenirdi.

Telefonunu çıkarırken bakışları Henry'ye takıldı. Ne kadar ateşli olurlarsa olsunlar.

Adra ve Emerson'ın mırıltıları salona girip kanepeye çöktüklerinde kulaklarına ulaştı.

Ne kadar tatlı olurlarsa olsunlar ya da onlarla ne kadar rahat büyürse büyüsün.

Emerson ona baktı, bakışlarını kendi bakışlarıyla yakaladı ve dudaklarında yavaş, bilmiş bir gülümseme kıvrıldı.

Boku yedim.

Chapter Eightteen

Nohen, masaya çarpmadan önce telefonuna emirler yağdıran iri yarı müdüre kaşlarını çatarak baktı. Ohen'in masa, kanepeler arasındaki boşluğu ikiye bölmek için yerden çekildi. Şık.

"Akıllı bir telefonla o kadar tatmin edici olmuyor, değil mi?" diye sordu. Henry kaşlarını ona doğru kaldırdı.

"Nereden biliyorsun ki?"

Nohen bu iltifata omuz silkti. Genç görünüyordu elbette ama yirmi yedi yaşının her zerresini hak etmişti. "Büyükannem tuhaf biriydi. Telefon koleksiyonu yapmayı severdi."

"Telefonlar?" Lyric karşılılarındaki koltuktan sordu, sonunda tabletini bırakıp dikkatini ona verdi.

"Telefonlar," diye yineledi başını sallayarak. "Döner telefonlar, sabit hatlar, eski, dev cep telefonları. Onun evine gitmek bir tür müzeyi ziyaret etmek gibiydi. Döner telefonu kapattığınızda çıkan sese bayılırdım. Metalik bir *gümbürtü*."

"O sesi hatırlıyorum. Gerçi uzun zamandır duymamıştım," diye itiraf etti Henry. Gözlerini cep telefonuna dikti. "Artık eskisi gibi değil."

"Ne oldu?" diye sordu, aynı anda Lyric de "Bir sorun mu var?" diye sordu.

Henry başını salladı. "gerektirecek bir şey yok."

Lyric gözlerini alfaya dikti ama tek ve keskin bir baş hareketinden sonra tabletine geri döndü.

Parmakları ekranda uçuşuyordu ve adam onun ne üzerinde çalıştığını görebilmeyi diledi.

"Yaklaşık otuz kırk beş dakika içinde mekanda olacağız. Akşam yemeği için kendi başımızayız. Ben sipariş verebilirim ya da siz şehri keşfedip gösteriden önce yemek bulabilirsiniz."

"Oh, hadi keşfedelim!" Lyric önerdi ve ayağa kalktı. "Lütfen?"

Henry ona kaşlarını çattı, sonra ona baktı. "Tamam. Ses kontrolünden sonra. Ama programı Nohen'in belirlemesine izin verme. Tam yedi kırk beşte sahne arkasında olmanı istiyorum. Gösteri sekiz buçukta başlayacak."

Nohen elini göğsüne götürdü, küstahlaşmıştı. "Affedersiniz?"

Henry, "Lyric'in bu sabah ne dediğini duydum," diye uyardı. "Geç kalmak sizin alametifarikanızsa, yeni bir tane bulun."

Sesindeki hırıltı, alaycı taleple birleşince Nohen'in aleti seğirdi ve gözlerini kıstı. Lyric'e bir bakış atarak alfanın varlığından etkilenen tek kişinin kendisi olmadığını doğruladı. Gerçi son iki haftanın her gününün büyük bir bölümünü Lyric'le geçirmiyor olsaydı, alfanın varlığını fark etmeyecekti.

Burun delikleri açıldı, gözlerinin çizgiler bir anlığına gerildi ve ardından kayıtsız bir yüz ifadesi belirdi.

"Zamanında döneceğiz," diye cevap verdi yumuşak bir sesle. "Bu gece basın yok, değil mi?"

Sertçe başını salladı, telefonunu tekrar eline aldı, parmakları Nohen'in bu kadar büyük elleri olan biri için hayal bile edemeyeceği bir doğrulukla ekranın üzerinde uçuyordu.

"Yarın da olmaz. Yine de üçüncü gün bir-" "Röportaj ve hızlı bir fotoğraf çekimi," diye bitirdi Lyric.

Nohen alfadan omega'ya bakarken yanakları kızardı, Lyric'in meydan okumasını alaycı bir gülümsemeye kabul etti.

Desi görüyor muydu-

Hayır, Desi telefonunun ekranından ve aptalca sevimli kız arkadaşının ona gönderdiklerinden başka bir şey görmüyordu. Yüzündeki sırıtış, meydan okumadan kilometrelerce uzakta olduğunu gösteriyordu.

Henry yüzüne onay damgasını vurarak, "Kesinlikle," dedi.

Lyric gözlerini alfaya dikti ve tabletine geri döndü.

Lanet olsun. Otoriter alfalar, Nohen'e yaptıkları gibi Lyric'in de sinirini bozuyor muydu?

Tüm tur boyunca onların gerginliğine katlanması bekleniyorsa, *çok fazla* düş alması gerekecekti.

Nohen kendi telefonunu çıkardı, koltukta kaydı ve bir oyun oynayıp birkaç kısa mesaja yanıt verirken arka plana karışmaya çalıştı.

Ama sonra Henry'nin derin sesi sessizliği bozdu. "Mekâna gitmeden önce öldürecek vaktimiz olduğuna göre, muhtemelen birkaç temel kuralın üzerinden geçmeliyiz."

Oh, adamım.

Nohen başını kaldırdığında Lyric mükemmel biçimli kaşlarını kaldırmış, bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırmıştı.

"Kurallar mı?"

"*Pek* çok turneye katıldım ve grup arkadaşları arasında drama yaşanmamasını sağlamanın en etkili yolu kurallar ve sınırlar koymak."

"Anlat," dedi Lyric usulca. Tehlikeli bir şekilde.

Nohen yutkundu ve bu sesi ona hiç çevirmemesini umdu. Oturduğu yerde kıpırdanarak bakışlarını bir tenis maçı yapar gibi Lyric'ten Henry'ye kaydırdı.

"Dinliyoruz," diye seslendi Emerson ranza odasından. Yatağı tekrar kanepeye dönüştürmüşlerdi ve birkaç saattir orada televizyonun karşısında uzanıyorlardı.

"Desi?" Henry beklentiyle sordu.

Havada bir el salladı. "Dinliyorum."

Henry derin bir nefes aldı. "Hemen içeri dalalım. Bu alan kolektif olarak paylaşıldığından, otobüse hayran ya da hayranların getirilmeyeceğini söylemenin adil olacağını düşünüyorum."

"Katılıyorum," dedi Lyric.

"," diye Nohen.

Desi gönülsüzce, "Elbette," diye mırıldandı.

Arka odadan iki onaylama daha geldi.

"Yanınızda bir arkadaşınız olmadan ya da en azından birisine nerede olduğunuzu söylemeden hiçbir yere gitmeyin. Bu hepiniz için geçerli. Daha önce bir grup arkadaşımı kaybettim ve onları bulmaya çalışırken yaşadığım panik buna değmez. İletişim kurun lütfen." İsteği bir yalvarış olarak ortaya çıktı.

"Bana mantıklı geliyor," dedi Lyric.

Nohen, Desi, Adra ve Emerson da onu onayladı ve Henry devam etti.

"Otobüste seks yok." Henry özür dilemeden bir sonraki kuralı koydu. Uzun bir süre kimse nefes almadı. Nohen, herhangi bir hareketinin kuralı veto etme arzusunu açığa vuracağından korktuğu için koltuğunda donup kalmıştı.

Ama diğer odaya göz atan Lyric oldu. "Henry! Senin havalı olduğunu sanıyordum," diye bağırdı Emerson.

"Üzgünüm çocuklar," diye gürlledi Henry, sesi hiç de üzgün gelmiyordu. "Ama sığağı sığağına nasıl konuştuğunu bilmediğiniz biriyle birlikte çalışmak çok daha kolay."

"Borinmph-" diye başladı Emerson ama şikâyeti boğuktu, sesi Odd'un derin hoşnutsuzluk tonuyla örtüşüyordu ama Nohen kelimeleri çıkaramıyordu.

"Bunu kabul edebilirim," diye mırıldandı Lyric usulca ve yanakları kızararak gözlerini kaçırdı.

Nohen sessizce başını salladı. Adra ve Emerson'ın gerginleşebileceğini hissediyordu ve birlikte nasıl ses çıkardıklarını biliyorken onlarla birlikte çalmaya çalışmak sadece bir felakete davetiye çıkarmak demektir. Kimsenin onun sahnede ereksiyon halindeyken çekilmiş bir fotoğrafına ihtiyacı yoktu.

Peki ya Lyric onlardan biriyle yakınlaşırsa? Evet, o olmadan da yaşayabilirdi.

Özellikle de onunla değilse.

"Peki... bir sonraki otel durağı ne zaman?" Emerson seslendi.

Lyric kıkırdamaya başladı ve Henry yarım bir gülümsemeyle başını salladı.

"Sana bir takvim göndereceğim."

Odd ve Emerson sessizleştikten sonra Emerson "Peki ya mekanda seks?" diye sordu.

Mekâna vardıklarında ekip sahneyi kurmanın ortasıındaydı ve Nohen eşyalarını topladıktan sonra Henry, Lyric ve diğerlerini dolambaçlı sahne arkası alanından geçerek yeşil odalara kadar takip etti.

"Ses kontrolü 30 dakika içinde. Sonra ne zamana kadar boş vaktin var?" Henry Lyric'e onunla alay edercesine sordu.

Lyric dişlerini sıkarken Nohen avucunun içine bir kahkaha attı.

"Yedi kırk beş," diye kısaca cevap verdi.

Henry'nin sırtışını kaçırmak için tam zamanında arkasını döndü ve Nohen alfaya başını salladı. Eğer amacı Lyric'i kızdırmaksa, bunu çok iyi başarıyordu.

"Tamam, mürettebatla temasa geçeceğim. Daha sonra peşine düşmek zorunda bırakma beni. Yedi kırk beş," diye uyardı, telsizi çatırdarken.

Tabletini koluna geçirip kapıyı iterek açarken bir eliyle paraziti cevapladı.

Nohen tam zamanında dönerek Lyric'in Henry'yi taklit ettiğini gizlemek için eliyle ağzını kapamasını izledi. Göğsünden bir kahkaha yükseldi ve Lyric ona sıcak bir şekilde gülümsedi.

Önümüzdeki altı hafta boyunca onları izlemek başlı başına bir eğlence olacaktı.

Desi omzuna çarptı ve ona bir şişe su uzattı. Adam ona teşekkür ederken Desi de onunkini geri uzattı ve fısıldayarak, "Hadi bahse . Sikişmeleri ne kadar sürer?"

Nohen'in kahkahası boğuk bir şekilde çıktı, herhangi bir mizah, aniden ortaya çıkan ve kaburgalarını saran kıskançlık tarafından boğuldu.

"Ne?" diye sordu, oldukça akıllıca.

"Sence sevişmeleri ne kadar sürer?" diye tekrar sordu, aynı pervasızlıkla.

"Uhm..." Durdu ve kısık bir sesle Adra'yla konuşan Lyric'e baktı. "Henry mi? Yoksa onlar mı?"

Desi mırıldandı ve bunu düşünüyör gibiydi. "Haklısın. Herhangi biri . Ama Henry? Bilmiyorum... Çok otoriter biri ve Lyric *kimseden* emir alacak türden bir kız değil, özellikle de bir alfadan. Kafa tokuşturmak yakında çirkinleşmeye dönüşecek."

Omuz silkti, telefonunu çıkardı ve Amber'dan gelen bir çağrıya cevap verdi. "Otobüste olacağım, ses kontrolünden önce gelip beni al. Hey, bebeğim," dedi telefona ve odadan çıktı.

Desi onu terk ettiğinden beri suyunu yudumluyor ve yeşil odaya göz gezdiriyordu. Masanın üzerinde bir kase atıştırmalık ve şişe suyun yanı sıra... Kaşlarını çatarak yaklaştı. Jelibon mu? "Hey, onları bulmalarına imkan yok mu?" Lyric şöyle haykırdı yaklaştı. Ayıcıklı jelibon kâsesini daha yakına çekerken, öylesine sorduğu soru mutlak bir zevke dönüştü.

Hepsi tek renkti, açık pembemsi-turuncu ve Lyric mükemmel boyanmış iki tırnağıyla bir tanesini koparıp aldı. Lyric minik ayıyı dudaklarına götürüp içine atarken kıskançlıkla bakmaktan kendini alamadı. Çenesi çiğnerken çalışıyor, başını mutlu bir şekilde iki yana sallıyordu.

"Bir tane dene," diye teklif etti ve kaseyi ona itti.

Nohen onun bu tuhaf hevesi karşısında kaşlarını çattı ama onu takip ederek tek bir ayıyı yakaladı ve ısırdı.

"Az önce şeftalili sakızlı ayının başını kesmedin," dedi Lyric, gözleri ayıyı yeme şeklini inceledikleri yerden onunkilere sıçradı. Ya da belki de Lyric'in dudaklarını gibi inceliyordu.

Ya da belki sadece büyük bir hayalperestti.

Nohen ayının geri kalanını ağzına atıp başparmağının ucundaki yapışkanlığı emerken gülümsemeye karşı koydu. "Ben de öyle yaptım. Ve çok lezzetliydi," diye alay etti.

Daha fazla dayanamadan önce onun bakışlarının bir, iki kez alçalmasını izledi. Bir korkak gibi, onun dikkatini dağıtmak için koca ağzını açtı, sonra da öne eğilip onu öptü. "Bunlar nadir falan mı? Onları burada bulduğuna şaşırmış gibiydin."

Lyric omuz silkti ve bir sakız daha yedi. "Şaşıracaksın. Bulması neredeyse imkânsız olan bir sürü kayıp tat var. Şeftali de bunlardan biri."

"Yani bütün bir kaseyi mi istedin?"

"Belki," diye mırıldandı, ilk heceyi uzatarak ve masumca ona bakarak. "Onları paketleyip otobüse getireceğim."

"Her mekandan aynı talebi mi istediniz?"

Ona alaycı bir bakış atarken dudakları yana doğru kıvrıldı. "Bu oldukça sıkıcı, sence de öyle değil mi?"

Cevap vermeden önce, başka bir tatlı almak için elini uzattı ve kız onun eline vurdu. Adam irkilerek bakışlarını kâsedan ona çevirdi ve kadın elini geri çekti. "Sence de öyle değil mi?"

"Ah." Boğazını temizledi. "Evet, oldukça sıkıcı."

Lyric ona kâseyi uzattı ve o da Lyric'in koleksiyonundan bir sakızı dikkatle kopardı.

"Haftalara göre organize ettim. İlk haftanın mekânları şeftaliden sorumlu. Sonra çilekli limonata, karpuz, mavi ahududu, yeşil elma ve üzüm var."

Jelibonların içinde olduğunu bile fark etmediği tatları sıralarken başını salladı.

"Ne?" diye sordu savunmacı bir tavırla. "Andi istediğim her şeyi talep edebileceğimi söyledi."

"Neden jelibon?" diye sordu. "Şikayet ettiğimden değil," diye ekledi. "Sadece uzun zamandır yememiştim."

"Yolculuk için mükemmel bir atıştırma. Tatlı ve ısırtıcı büyüklüğünde. Ve çok tatlılar," dedi küçük bir ayıcık uzatarak.

Nohen hiç düşünmeden öne doğru eğildi ve sakızlı ayıyı kızın tünemiş parmaklarının arasından çekip aldı. Bakışları kızın yüzüne yapışmıştı, böylece yanaklarının şeker kadar pembeleşmesini ve dudaklarının şokla aralanmasını izleyebilecekti.

"Haklısın. Mükemmeller," diye mırıldandı.

Bir alarm odayı keserek anı bozdu ve ses kontrolünün kimseyi beklemediği konusunda onları uyardı.

Bakışları odanın içinde gezinirken Lyric'in yanakları daha da kızardı.

Nohen aralarındaki etkileşimi kimin izlediğini umursamadı. Aslında, o

alfaların görmesini *umuyordu*.

Kıskançlık bekliyordu. Dönüp bakışlarında bir meydan okumayla, hatta belki de yargılamayla yüz yüze gelmeyi.

Odd ve Emerson'la yüzleşmek için döndüğünde beklemediği şey neydi?

İkisinin de bakışlarındaki sıcaklık.

Ceski hava son srat pompalanıyordu ve Lyric her bir çakıl taşının tüylerini diken diken ettiğini hissediyordu.

Kalabalığın tezahüratları, telsizlerin çığlıkları ve son dakika hazırlıklarını yapan ekibin adrenalin dolu bağırışları, hepsi büyük, ezici bir gürültü patırtısıydı.

Mekân tarafından ayarlanan yerel bir ekip olan açılış grubu birkaç dakika önce ayrılmıştı. Sonunda hayalinin bir kısmını gerçekleştirerek, her şehirde aynı şeyi yapmak için diğer yerel halka bir şans vermek istemişti.

Lyric içini çekti ve kendini hazırlamak için bir nefes daha aldı.

Sinirleri midesinde canlı sarmaşıklar gibi geziniyordu ve ellerini iki yanında sallayarak ve dikkati dağılmış bir şekilde mırıldanarak hafifçe bir ayağından diğerine sıçradı.

Bileğine yapılan yumuşak bir dokunuş dikkatini *şimdiki* zamana çekti ve her şey bir anda odak noktasına geldi.

Nohen bağırarak, "Hey, iyi olacaksın," dedi.

Dalgınca başını salladı, gerçekten dinlemiyordu. Duyabildiği tek şey her geçen dakika daha da gürültülü hale gelen kalabalıktı, öyle ki Lyric bu karmaşada kendi düşüncelerini bile zorlukla bulabiliyordu.

Nohen onun elini tuttu. "Hey," bağırdı, onu daha iyi duyabilmesi için yakınına eğildi. "Unutma. Mükemmel gösteri diye bir şey yoktur. Derin bir nefes al."

Adam haklıydı. İki hafta yerine iki yıl geçirseler bile yine de kafasındaki beklentileri karşılayamayacaktı.

Ondan uzaklaştı, bakışlarını dikkatle karşıladı ve nefes alırken elini göğüs kaslarından çekmeden önce göğsüne dokundu.

Lyric onunla birlikte derin bir nefes çekti ve onun bal rengi gözlerinin derinliklerinde tuhaf bir sakinlik buldu. Birlikte nefes aldıklarında, bir bal havuzuna batmak gibiydi. Her şey yavaşladı; hareketleri, nefes alıp veriş ve en önemlisi de endişesi.

"Tamam," dedi birkaç dakika sonra. Ancak o zaman adamın hâlâ elini tuttuğunu fark etti.

Nohen onu duymamış gibi başını eğdi ve bağlantıyı kesip diğerlerini çağırmadan önce avucunu bir kez sıktı. Emerson koyu renkli düğmeli ceketini çekiştirdi, Desi omzuna dokundu ve Adra sanki içgüdüsel olarak ona ihtiyacı olduğunu biliyormuş gibi döndü.

"Altmış saniye," diye bağırdı Henry sahne girişinin yanındaki yerinden.

Ona keskin bir baş selamı verdikten sonra tüm dikkatini gruba . Ona baktıklarında, kafalarının arkasındaki ışıklar karanlığa gömülmeden önce bir kez yanıp söndüğünde, heyecan dalgası onları bekleyen kalabalığı boğmuş gibi görüldüğünde... aklına geldi.

Bir salon dolusu insana şarkı söylemek üzereydi, binlerce insan onun sahneye çıkmasını bekliyordu. Kendi yazdığı şarkıları. Anıları, korkuları, umutları, hayalleri ve ölümü ruhundan sayfalara döken şarkı sözleri.

Gerçekliğin aniden yüzüne çarpmasıyla gözleri açıldı ve sahne kıyafetini giydiğinden beri takındığı endişe dolu yüz ifadesinin yerini bir gülümseme aldı.

Lyric avuç içini hepsinin arasındaki çemberin içine koydu.

"Hadi biraz kış tekmeleyelim," diye bağırdı, adrenalinin devreye girmesiyle üzerine bir sıcaklık yayıldı.

Desi, "Aynen öyle," diye bağırdı ve avucunu Lyric'inkinin üstüne vurdu.

Henry "Gösteri zamanı!" diye seslendiğinde diğerleri de aynı şeyi yaptı.

Desi önce sahneye yöneldi, perdenin arkasına gizlendi ve davul sahnesine tırmanmak için orta kısmı kesti.

Heyecanlı çığlıklar.

Ardından, Adra sahneye girmeden önce ona geniş bir gülümseme verdi ve sakince klavyeler ve synth'lerden oluşan dönen istasyonuna doğru yürüdü.

Sevinçli haykırıışlar.

Emerson ve Nohen sahneye birlikte çıktılar, yerlerini aldılar ve gitarlarını silah gibi kullandılar.

İçten ağlamalar.

Sonunda Lyric bir adım öne çıkarak Henry'nin işaretini beklemeye başladı.

Monitörleri kulaklarına yerleştirdi ve tüm gürültü akan bir şelale gibiyse, monitörler suyun yüzeyinin altına batmış gibi görünmesini sağladı. Ulaşma mesafesinde olmasına rağmen her şey çok uzakta görünüyordu. Bu... sakinleştiriciydi. Kalabalığı, kaosu, bağırışları ve geri sayımı bastırıyordu.

Henry onu hafifçe itti, ayakları otomatik pilotta hareket etti ve sonra-ışık.

Kameralar. Fotoğraf makinesinin objektifleri vitray zemini ona yansıttı.

Eylem.

Desi'nin bagetlerinin tıkırtıları yüksek sesle ve net bir şekilde duyulduktan sonra teker teker şov yapmaya başladılar.

Onun şovu.

Burada bir şey yok.

Emerson yavaşça bas çizgisini taşıdı, ardından Nohen'in gitarının yumuşak ritmi geldi ve sonunda o ve Adra aynı ritimde başladılar.

Salon karanlıktı, tek ışık pleksiglastan parlıyor, sahnenin üzerinde, ayaklarının yanından ve ilk birkaç sıranın yüzlerine çok sayıda gökkuşığı yansıtıyordu.

İlk şarkının yarısında yüzünü gruba ve arka plana döndü ve nefesi kesildi.

Vitraylar ışıkla birlikte canlanmış, Emerson, Nohen, Desi ve Adra'nın üzerinde bir renk cümbüşü oluşturmuştu.

Desi'nin sahnesi ışıkla canlanıyor, karanlık sahnede parlıyor ve tüm atmosferi ruhani bir şeye dönüştürüyordu. Bir davul sahnesi seçmişti çünkü davulcu genellikle grubun diğeri üyeleri tarafından gölgede bırakılıyordu. şimdi yerden bir metre yükseklikte, Lyric'in başının üzerinden görülebilecek kadar yüksekte oturuyordu.

Fotoğrafçılar onun en iyi fotoğraflarını çekecekti. Şarkı söylerken gülümsemesini sağladı ve ilk şarkıyı sorunsuz bir şekilde bitirdiler.

"Muhteşem görünüyorsunuz," dedi mikrofonu, sesinin sadece amfilerden kalabalığa değil, monitörlere de ulaşacağını biliyordu.

Bir sonraki şarkıya geçtiklerinde dört eş sırtışıyla karşılaştı.

Setin yarısında, bir dans çıkışı sırasında Nohen ona yaklaştı ve konuşmak için monitörünü çıkardı.

"Şu sahne duruşun nasıl ?" diye takıldı.

Lyric'in yanakları kızardı. Bu aklının ucundan bile geçmemişti. Sahneye, ışıklara, renklere ve tüm bunların büyüüne odaklanmıştı.

İlk birkaç antrenmandaki gariplik gitmişti ama yine de mükemmel olmaktan uzaktı. Lyric bu duruma bir anlam veremiyordu ve gecenin büyüünü bozmakla tehdit ettiği için yüzü kızarmıştı.

Bu nasıl düzeltileceğini bildiği bir şey değildi, ne bir emirle, ne sert bir uyarıyla, hatta ne de bir şeyle. Ama zihninde bir şeyler kaşınıyordu ve Nohen gitar değiştirirken, Lyric kalabalığı geride bırakarak onunla sahnenin yanında buluştu. "Hey," diye bağırdı ve avucunu adamın omzuna koydu. Gömleği terden ıslanmıştı ve ona dönerken alnını sildi. Gülümsemesi bulaşıcıydı ve kanı pompalanırken ve kararlılığı çılgılık atarken bile ona sırıttı.

"et," dedi.

Gülümsemesi bir için duraksadı. "Ciddi misin?"

Lirik, Nohen'i çoktan telleri karıştırırken, kendi şarkıları için farklı sesler denerken bulmak için kaç kez pratik alanına geldiğini sayamıyordu. O da bunu

Can sıkıntısı ya da zaman öldürmek, ama sahnede öğrenmesi için kendisine verilen notaları çalmasını dinlemek... İçinden bir ses Lyric'e sabahın o erken saatlerinde sevdiği özgürlüğü sahnede de ona vermesini söylüyordu.

"Evet. Kendini tutma."

Nohen gitarını yana savurdu ve onu içine çekti. Yapış yapış gömleği tenine yapıştı ve kız onu itmeden önce çığlık attı.

"Tamam, tamam, anladım! Neyin var göster bize." Lyric onu nazıkçe sahneye doğru itti ve Lyric geri geri yürüyerek Lyric'e göz kırptı, ardından Lyric'in yeniden ortaya çıkmasıyla kalabalık yeniden aydınlandı.

Henry ona bir şişe su uzattı, kaşlarını kaldırıp yarısını içene kadar ters ters baktı.

Sonra, nihayet, başıyla onaylayarak tekrar sahneye girdi.

Bakışları nedense hemen Emerson'a kaydı. Setin büyük bölümünde gölgede kalmış, başı öne eğik, müziğe odaklanmıştı. Ama şimdi yukarı bakıyordu, gözlerinde sahne ışıkları kadar parlak bir parıltı vardı.

Kalbi çarpıyor, kanı deli gibi akıyor ve mikrofon standına tekrar yaklaşırken derin bir nefes alıyordu. Desi bir kez daha saymaya başladı.

Müzik kulaklarında yankılandı, damarlarında dolaştı ve dudaklarından döküldü. Şarkı sözleri mutluluktan çok kızgınlık ifade etse de, müzik onun içinde yankılandı ve onu yeni bir enerjiyle canlandırdı. Elini mikrofonun etrafına sardı ve topuğunu sahneye vurarak tüm kalbiyle şarkı söyledi.

Gözleri kapanmaya çalıştı ama Lyric onları açık tuttu. Bu geceyi hafızasına kazımak istiyordu. Sahnede, kalabalığın içinde binlerce insanla birlikte. Onunla birlikte şarkı söylüyor, müzik etraflarında akarken çığlık atıyor ve bağırıyorlardı.

Karma ve intikam hakkında şarkı söylerken dudaklarına bir gülümseme dokundu. Müzik etrafını sararak onu güvenli bir kozanın içine aldı ve o da kendini bıraktı. Mikrofonu sehpadan çekerek nakarat yaklaşıırken ayaklarının üzerinde zıpladı ve ritim düştüğünde dans edip şarkı söyledi. Nohen'e doğru kayarak sırttı ve müziğin ondan döküldüğü gibi kendisinden de dökülmesine izin verdi. Öfkeli ve gürültülüydü ve Nohen müziğe kendi yeteneğini kattığında her şey yerli yerine oturdu.

Yapboz parçalarının aniden birbirine kilitlenmesi ya da inatçı bir anahtarın sonunda yerine oturması gibi. Çığlık atmak, ağlamak ya da hatta-oh, lanet olsun, Nohen'i dudaklarından öpmek istedi.

Ama yapmadı, üzerlerindeki binlerce gözün çok farkındaydı, ama başını eğip telleri tıngırdatırken sırtarak ona bakarken bakışlarındaki düşünceyi okuyabildiğinden emindi.

Bir elini onun omzuna koydu, etrafından dolaştı ve son saniyeye kadar göz temasını sürdürdü. Ardından, ses kontrolünü test ederken, Emerson gözüne çarpmadan önce onunla arka arkaya dans etti.

Garip enerji onu doldurup sahnede ona doğru taşırken, korkmayı unuttu. Sahne duruşu ya da görünüşü için endişelenmeyi unuttu. Şarkı söylemek, müzik, eğlenmek ve kendini bırakmakla ilgiliydi. Sadece bir adım ötede durdu, söylerken onu işaret etti ama mesafesini korudu çünkü ondan yayılan enerji alfanın kendisi kadar tehlikeliydi.

Daha güvenli bir şey ararken Adra'yı buldu.

Adra gülümsüyor, şarkının şiddetiyle titriyordu ama o çok hareketsizdi. Dudakları şarkı sözlerini şekillendirirken, bir elini dairesel parmaklığın üzerine koydu, bir ayağını platformun çıkıntısına dayadı ve diğer ayağıyla itti. Döndüler ve Adra dengesini sağlamak zorunda kaldı ama çalmaya devam etti. Sahne, ışıklar ve

Adra dikkatlice arkasına yaslanıp kendini parmaklıkla tutana ve spor ayakkabısının burnunu sahnede sürükleyene kadar mekanın karanlık boşluğu etraflarında dönüp durdu. Bu onları durana kadar yavaşlattı ve sonra Desi'ye doğru sıçrayarak Adra'nın yüzünde bir gülümseme bıraktı.

Desi sırtarak tutkuyla davullara ve zillere vuruyor, saçları terden ıslanmış ve hareket ettikçe yüzünün etrafında uçuşuyordu. Lyric onun dikkatini dağıtmak yerine parmaklarını standın pleksiglas çerçevesi üzerinde gezdirdi ve gülümsedi.

Şarkı sona erdiğinde sahnenin üzerinden süzülerek mikrofon standına geri döndü ve iki eliyle mikrofon standını kavrayarak yerine oturttu.

Çıkış bitirirken bir o yana bir bu yana sallandı ve müzik tamamen solana kadar etraflarında sürüklenmesine izin verdi.

Bir, iki, üç saniyelik bir duraklama oldu ve ardından Nohen hepsinin duyacağı şekilde "Hassiktir," diye bağırdı.

O mükemmellik anından sonra bile Nohen'in haklı olduğu ortaya çıktı. Gösteri genel olarak mükemmel değildi, ondan çok uzaktı.

Monitörleri ona çok fazla geri bildirim göndererek çuvallamıştı ve sonunda setin son yarısında monitörleri çıkarmıştı. Bu durum performansını biraz daha zorlaştırdı ama o da . Nohen'in gitar askısı bir şekilde kopmuştu ve bir sahne görevlisi gelip onu tekrar yerleştirene kadar Desi'nin davul sahnesine yaslanmak zorunda kalmıştı. Desi o kadar çok baget kırmıştı ki Henry ön sıradan gelen kedi seslerini duymazdan gelerek daha fazlasını vermek zorunda .

En azından kimse kızın tutkuyla oynamadığını söyleyemezdi.

Lyric mola sırasında kalabalıkla sohbet ederken hangi lanet şehirde olduklarını unuttu. Önemli bir şey değildi. Bu sadece ilk gösteriydi.

Ancak kalabalığın enerjisi elektrikliydi, heyecanları sınır tanımıyordu ve sanki o berbat şeyler hiç yaşanmamış gibiydi.

Şarkının son notası bittiğinde ses telleri ve ayakları ağrıyordu ama Tanrım, daha önce hiç böyle bir şey hissetmemişti.

Yıllarca kendi şarkılarını yazmayı, kendi müziğini icra etmeyi hayal ettikten sonra nihayet bu şansı elde etmişti. Sonra da bu müziği canlı çalmayı, turneye çıkmayı ve müziğini ülkenin dört bir yanında paylaşmayı hayal etti.

Bir noktada, hayallerinin farklı bir hayat için küçük dileklerden başka bir şey olmadığından korkmuştu. Beyhude. Anlamsız.

Ama bağırışları kulakları sağır eden kalabalığa el salladığında ve ancak diğerleri gittikten sonra sahneden indiğinde... sonunda bunun gerçek olduğunu anladı.

Göğsü ağrıyordu.

Ben .

Mutluluk göğsünü şişirdi ve nefes almakta zorlanana kadar tüm oksijeni dışarı itti.

Emerson ondan önce sahneden inen son kişiydi ve arkasını döndüğünde onu incelerken dudaklarında gülümseme ve kelimeler can çekişiyordu. Onun yüzünde ne gördüğünü bilmiyordu, sadece görmesini istemiyordu.

"Bir dakikaya ihtiyacım var," dedi ve sahne arkasının yoğunluğundan kaçmak için onun arkasına geçti.

Boynundaki monitör kablolarını çözdü ve pantolonunun arkasındaki çantayı çıkardı. Çıkış kapısına doğru ilerlerken havadaki oksijenin peşinde kimse onu durdurmadı.

Donuk kırmızı ışıklar ve büyük bloklu harfler onu kurtaracağını söylüyordu ve damarlarında dolaşan tüm duygular için bir çıkışa ihtiyaç duyarak itme çubuğunu şiddetle itti.

Yardıma olmadı. Ama gecenin mutluluk veren serin havası, tenindeki teri soğutarak üzerine hücum etti.

Çılgın hayranları tarafından saldırıya uğramak üzere olmadığından emin olmak için hızla etrafına bakındı ve boş yükleme alanını incelerken omuzları biraz gevşedi. Pleksiglas panelleri barındıran dev siyah ve gümüş kutular bir bariyer görevi görüyordu ve Lyric onların arkasına saklanırken rahat bir nefes aldı. Bunlar en son yüklenenlerdi, yani biri onu fark etmeden önce zamanı vardı.

Ellerini beline koyarak dev kutuların arkasına sıkışmış hızlı adımlarla ilerledi. Küçük ama açık alan ona kendini güvende hissettiriyordu ve gökyüzündeki yıldızları zar zor görebiliyor olsa da, bir tarafı hariç her tarafı çevriliydi, bu yüzden kimse ona gizlice yaklaş-

"Ne yapıyorsun?" diye gürledi derin bir ses.

Keskin bir gıcırtı çıkardı ve arkasını döndü, yüzündeki şaşkınlık bir anda kızgınlığa dönüştü. Emerson.

Kollarını kavuşturarak, "Bir dakikaya ihtiyacım vardı," diye tekrarladı.

Emerson onun duruşunu taklit etti ve üst kollarındaki kaslar esnedikçe düğmelerinin sınırlarını test etti. Kol ağızları kıvrılmış olduğundan ön kolları açıktaydı.

Belki de ona daha büyük bir beden sipariş etmeleri gerekiyordu. Evet. Daha büyük kesinlikle olur-

"Neden bana ters ters bakıyorsun?" diye tısladı, bakışları bir anlığına onunkilere döndükten sonra tekrar bakışlarını kaçırdı, yanakları sahnede dans verdiği eforla ilgisi olmayan bir sıcaklıkla kızarmıştı.

Yüz hatları gevşedi ve kollarını indirdi. "Sorun nedir?"

Lyric de duruşunu serbest bıraktı ve ellerini salladı. "Bir şeyim yok. Ben iyiyim."

O tekrar konuşana kadar gözleri onunkilere dikildi. "Sahnedeki olmak çok zordu ve yeşil odada oturmak istemedim. Ben-"

"Kafayı mı buldun?" diye sordu .

Lyric başını yana eğdi ve onun sözlerini düşünürken ellerini kalçalarına götürdü. "Evet. Evet, işte bu! On mil koşabilirmişim ya da tamamen yeni bir albüm yazabilirmişim gibi hissediyorum ya da-ne yapıyorsun?" diye sordu.

Emerson tam karşısına gelene kadar durmadı. Ona bakmak için boynunu geriye atmak zorunda kaldı ve bakışlarındaki bir şey onu kıvrınmaya itti.

Sağına ve Emerson'ın arkasına yığılmış büyük metal kutular, solundaki tek çıkış, duvarla bir sonraki paketleme ekipmanı yığını arasındaki boşluk onu sıkıştırmıştı.

"Nefes al," diye mırıldandı yumuşakça ve ciğerleri onun emrini yerine getirdiğini bile anlamadan şişti.

Hayır, kötü fikir.

O bu kadar yakinken ve teni hâlâ gösteriden kalma terle nemliyken, kokusu ciğerlerini doldurdu ve beynini daha önce hiç deneyimlemediği bir şekilde buğulandı. Tehlike ve elektrik dolu bir yağmur fırtınası gibiydi ve çarpılmaktan korkuyordu.

"Şimdi bana ne olduğunu söyle," dedi.

Sanki beyniyle vücudunun işlevleri üzerinde kendisinden daha fazla kontrolü varmış gibi dudakları istek üzerine aralandı. "Annem arıyor," diye başladı. Ve sonra her şey dökülmeye başladı. "Onun sayesinde, bırakın kaydedip yayınlamayı, kendi şarkılarımı yazacağımı bile hiç düşünmemiştim. Ama az önce o sahneden indim. *Beni* görmeye gelen binlerce insana çaldıktan sonra. *Beni* şarkı söylerken, performans sergilerken ve çok sevdikleri şarkıları çalarken dinlemeye gelen binlerce insan için çaldıktan sonra

onları canlı dinlemek. Bunu *ben* yaptım. *Ben yaptım*. Ve kendimi o kadar *güçlü* hissediyorum ki..." diye açıkladı, kelimeyi vurgulamak için avuçlarını genişçe açtı. Bu itiraf karşısında gözleri daha da büyüdü, kolları iki yanına düştü. Dudaklarına yavaş bir gülümseme yayıldı. "Ben, bir omega, *bunu yaptım*-"

Emerson kollarını onunkilerin altından geçirerek beline doladı ve onu kendine doğru çekti. Dudaklarından çekip yudumlarken gülümsemesini ve ağzından çıkan kelimeleri yedi.

Oh, Tanrım.

Lyric de onu öperken bu iki kelime zihninde bir mantra gibi tekrarlanıyordu. Lyric ellerini yukarı uzatıp adamın yüzünü çerçeveledikten sonra boynundan aşağıya doğru hafifçe çizerek uzun saçlarına düğümledi.

Sırtının alt kısmındaki eli bir damga gibiydi ve onu kendisine doğru daha sert bastırdıkça daha sıcak yanıyordu. Göbeğinin karşısında adamın ereksiyonunun katı uzunluğunu hissetti. Sonra hareket etmeye başladı - hayır, Emerson onu hareket ettiriyordu. Tuğla duvar, Emerson'la arasında yanan sıcaklığa kıyasla sırtında serin bir baskı oluşturuyordu. Elleri, yüksek belli sahne pantolonunun bandı ile kırılmış gömleğinin paçası arasında kalan et şeridinin üzerinde gezinmeden önce kalçalarını çerçeveledi.

Üst kısım, gömlek için gevşek sarkan kumaşla iki parçalı bir bralet olarak inşa edilmişti ve ellerini etek ucunun altına kaydırması çok *kolay* olacaktı ve-

Adam onun lanet olası aklını okurken inledi ve avuçlarının sıcaklığı kumaşın altından kayarak göğüslerini örttü. Adam sert avuçlarıyla onları okşarken zevk, meme uçlarından kıvılcımlar çıkararak bacaklarının arasında zonklamaya başladı.

Göğsünün derinliklerinde inledi ama sesi kendi muhtaç sızlanışıyla birlikte yuttu. Dişleri kızın alt dudağını sertçe ısırıldı.

ve pantolonunun düğmesini açıp fermuarını indirerek güneye indi.

Vücudunun muhtaç talebine karşı, ellerini kendi elleriyle kapattı ve dudaklarını ayırdı.

"Henry seks yok dedi," diye ağzından kaçırdı, vücudundaki her hücre durduğu için ona lanet ediyordu.

Sert nefesleri yanağına çarptı ve oraya yumuşak bir öpücük kondurdu. "Henry *otobüste* seks yok demişti. Bu sana otobüse benziyor mu?"

Bir kıkırdama neredeyse dudaklarının arasından kaçacaktı ve başını çevirerek ona baktı. "Şey... hayır."

Parmaklarının saçları uzun ve yabaniydi.
O da kendini vahşi hissediyordu.

"Durmamı ister misin?"

"Hayır." Cevap dudaklarından yakalayabileceğinden daha hızlı döküldü ve adamın ağzı tekrar onunkine çarptığında, yakalamak *istemediğini* fark etti. Hayır, durmak istemiyordu. Bu lanet olası kafayı bitiş çizgisine kadar kovalamak istiyordu.

Emerson birkaç dakika içinde kızın pantolonunu çözüp elini bel bandının içine sokmuştu ve Emerson iki parmağını kızın klitorisine sokup ovuştururken Lyric'in dudaklarından dökülen ve öpüşmelerine karışan muhtaç, tiz çılgılığı durdurmak için hiçbir şey yapamazdı.

Karanlık, lezzetli bir kıkırdama Emerson'ın göğsünü sarstı ve bir elini kızın ağzını kapatmak için uzattı. Sadece arkasındaki tuğlanın ısırığını hissedebileceği kadar sert bastırdı.

"Ses tellerini dinlendirmelisin," diye mırıldandı tehlikeli bir şekilde, dudakları kızın boynunun yan tarafında gezinirken. "Ayrıca, kimsenin bizi bulmasını istemeyiz, değil mi?"

Lyric elinden geldiğince beceriksizce başını salladı ve derdini anlatmak için yeterince hareket edemeyince adamın avucunu yaladı

tatlı tatlı. Emerson kızın boynundan eğilip ona baktı ve yüzündeki sırıtış kızın kollarında bir su birikintisine dönüşmesine neden oldu.

Kalçaları adamın dokunuşuna doğru yuvarlandı ve adamın ellerini değil sadece sesini bağladığını fark ettiğinde daha fazlası için işaret verdi.

Ellerini adamın bel kemerine götürdü, parmak uçlarını adamın karın kaslarının üzerinde gezdirdi, yumuşak tepeleri ve vadileri ezberledi. Ama sonra klitorisi üzerindeki baskı, dokunuşunu daha da aşağıya çekerken değişti, parmakları onun çekirdeğini dürttü.

Oh Tanrım, oh Tanrım.

Sessiz mantrası yeniden başladı ve *daha fazla* cesaretlendirmek için elini yaladı. Avuçları dudaklarında ve yanaklarında sıcaktı, öpücükleri boynunda serin ve tatlıydı. Derin bir nefes çekip ciğerlerini onun kokusuyla doldurmadan önce nefesi teninde gezindi ve kalçaları kendi isteğiyle daha da yaklaştı.

Adam bir parmağını içine soktuğunda haykırdı, ses boğuktu ve onu keşfetme planını bir kenara bırakıp ellerini indirerek çılgınca düğmesini ve fermuarını karıştırdı. Adam parmağını içine soktuğunda, tekrar bağırmamak için dudağını ısırdı ama kalçalarının cevap sarsıntısı ihtiyacını belirtmek için fazlasıyla yeterliydi.

Pantolonunun kıvrımlarına gözü kapalı vurdu ve kalçalarından aşağı itti. Ağzını kapattığı açıdan aşağı bakıp onu göremiyordu bile ama onu hissedebiliyordu. Lyric parmaklarını onun sikinin etrafına sardı ve aynı anda içine ikinci bir parmak daha sokarak onun dokunuşuna karşılık verdi.

Kesik horozunun başından Precum sızıyordu ve onu okşamadan önce parmakla uzaklaştırdı, kayma kolay ve kaygan. Kalın hissediyordu ve düğümden uca doğru okşadığında, onun da daha büyük tarafta olduğunu söyleyebilirdi.

Daha yakına bastırdı, sikini ve ellerini vücutlarının arasına hapsederek kadının vuruşlarını durdurdu.

"Şşşt," diye fısıldadı. "Daha sessiz ol."

Lyric kirpiklerinin arasından ona baktı ve elini ısırđı. Parmakları gevşemeden önce yanağında esnedi, gözleri o kadar karanlıktı ki büyüleyiciydi ve Lyric baldırını gevşekçe onunkine doladı. Onu içinde istiyordu.

Sadece bu fikir bile tüm vücudunu titretti -çok, çok uzun zaman olmuştu- ve amı parmaklarının etrafında sıkıştı.

Kaşlarını soru sorar gibi kaldırdı ve kız tekrar onun tenini tattığında, tuzlu tatlı, yavaşça dokunuşunu geri çekti. Onun bakışlarıyla buluştuğunda, parmaklarını dudaklarına götürdü ve tenindeki tadı emmek için her seferinde bir tane olmak üzere parmaklarını içine çekti. Kadın hiçbir şeyin etrafında kenetlenmedi, tırnaklarını onun kalçalarına geçirmek için ellerini serbest bıraktı ve onu daha yakına sürükledi.

Bunu kendisine yapmasını istiyordu ama başka bir gün. Şimdilik onu içinde istiyordu. İçinde yanan ateş, onu tüketmeden önce sonuna kadar ehlileştirmesini istiyordu.

Emerson homurdandı, alçak, tehlikeli, seksi bir gümbürtü, pantolonunu ayağına kadar çekip bir bacağını serbest bırakırken. Dudaklarından tek ve derin bir nefes çekti, gece havası Emerson geri dönmeden önce avucunun bıraktığı nemi soğutuyordu.

Adamın boştaki eli kadının kıcının altından geçerek onu yukarı kaldırdı ve kadın bacaklarını adamın beline zahmetsizce doladı.

Pantolonu bir ayağından sarkıyordu, herhangi biri her an onu keşfedebilirdi ve affetmeyen duvar seks yapmak için en rahat yer değildi, ama tüm bunlar tüm anı çok daha yoğun hale getirdi. Çok daha unutulmaz. Çok daha lezzetli.

Ama sikiinin başının kadının göbeğine doğru itilmesi, içine girdiğindeki alaycı yanma ve hafif gerilme kadar lezzetli değildi. Emerson o kadar yavaş içeri girdi ki çığlık atmak istedi, ama tırmıklamakla yetindi.

Tırnaklarını sırtından yan tarafına geçiriyor, onu daha derine çekmeye çalışıyor ama başaramıyordu. Adam bunu kendi hızında yapıyordu; kız koşmak isterken o tembel tembel yürüyordu.

"Hmry," diye mırıldandı. *Acele et.*

Onu anlayıp anlamadığı, kalçalarını geri çekerken cevaplandı, geri çarpmadan önce duvarlarına doğru sürüklenmesi çok dolu, sarhoş edici mükemmeldi.

Oh, lanet olsun.

Lyric ağlamamak için dudağını ısırды, elleri adamın gömleğini çekiştirerek yoldan çıkardı ve adam onu sikerken göğsünün her santimini hissetti.

"Lanet olsun-Lyric," diye homurdandı, her kelimeyi bir hamleyle vurguladı.

Adam kızın içine pompaladı ve kalçaları kızınkilere her çarptığında kız dudağını daha sert ısırды, kendi çığlıklarını boğmaya çalıştı çünkü hayır, kimsenin onları keşfetmesini istemiyordu. Bu onların anıydı, *istediği* şey buydu ve eğer biri bunu bölmeye kalkarsa lanetlenecekti.

Emerson'ın nefesi her hamlede kızın boynuna doğru sıcak bir şekilde üflüyordu ve onun da kendisi kadar çaresiz olduğunu bilmek kızın tüm vücudunun ihtiyaçla dolmasına neden oluyordu.

Ama tabii ki evrenin gülmesi gerekiyordu.

Metal çıkış kapısının gürültülü gıcirtısı geceyi yararak geçerken, Lyric'in tırnakları adamın böğrüne saplandı ve buz gibi soğuk bir korku dalgası onu sardı. Fırtınada parçalanan bulutlar gibi vücudunda dolaşan sıcaklıkla savaştı ve kaçmak için kendini Emerson'ın kollarından kurtarmak ya da bencilce kendini ona siktirmek arasında kaldı.

Ayak sesleri yere çarptı ve kız uyarı amacıyla adamın avucunu ısırды.

Başını kaldırıp ona baktı, dişlerini sıkıp sağındaki kutulara bakmadan önce gözlerinde adını koyamadığı bir şey parlıyordu. Metal kollar şingırdadı ve Lyric dondu kaldı. Tek yapması gereken çekmekti ve o kutu ortadan kaybolacak, onu, Emerson'ı ve-

"O kutuları hareket ettirirsen bir kolunu kaybedersin," diye homurdandı Emerson.

Bir kişi durduğunda asfalt ayakkabısının tabanını sıyırdı. Sonra kutu kolları serbest bırakılırken metalik bir tıkırtı duyuldu.

"Uh... Ben... geri geleceğim," diye mırıldandı, ayakkabıları yere sürtünerek havalanmadan önce.

Fırtına şiddetlendi. Durmaları gerektiğini, işlerin çoktan çığırından çıktığını biliyordu. Emerson gerildi, elini kızın ağzından çekti ve sanki kızın içinden çıkıp duracakmış gibi hareket etti.

Korumalı.

En iyi kararına rağmen bacaklarını adamın beline doladı ve adam başını kaldırdı, gözlerindeki soruya sadece tek bir şekilde cevap verebileceğini biliyordu, öne doğru eğilip onu öpmek.

Bu öpücük onun sisteminde bir şok etkisi yarattı, fırtınadaki şimşek gibi her şeyi harekete geçirdi ve Emerson öne doğru eğilmeden önce kalçalarını geriye doğru sallayarak sikini kadının derinliklerine gönderdi.

Dudaklarından çıkacağını hiç düşünmediği, ihtiyaç dolu, sözsüz bir sesle haykırdı. Emerson öpücüğün yerine avucunu koymadan önce kıkırdadı, gözleri vahşiydi ve dişlerini gıcırdatarak onun içine girdi. Kalçaları onunkilere her vurduğunda, lezzetli bir baskı onu dürtüyordu-

Düğümü.

Alfalarla ilgili çok önemli bir ayrıntıyı hatırladığında gözleri fal taşı gibi açılarak ona baktı. Onun kendisini düğümlemesini istemiyordu, ama yirmi yıl boyunca onun sikine yapışıp kalmak da istemiyordu.

Henry'nin, otobüs çağrısını geciktirdikleri her dakikada onları daha çok dövmek isteyeceğini bildiği dakikalar.

Emerson'ın kaşları çatılmıştı, çenesi sıkılmıştı ve sıkılmış dişlerinin arasından nefes veriyordu. Dalgalı saçları omuzlarına dökülüyordu ve eğer eli engel olmasaydı her hareketinde yanaklarını gıdıklayacaktı. O anda o bir alfa değildi - her zaman bilerek kaçındığı korkutucu anlamda değil. Onun yerine, boşalmanın eşiğinde olan çok seksi bir adamdı.

"Çok iyi hissediyorsun," diye inledi, ses havada ancak bir titreşim halindeydi. Kıçındaki tutuşu değiştirdi, onu farklı bir şekilde eğdi, böylece her itişte kalçalarını onunkine bastırduğunda, düğümü klitorisine karşı topraklandı. Gözleri tekrar kapandı.

Tanrım, evet. Biraz daha. Lütfen. Sikeyim.

Ağlamak, yalvarmak ve bağırarak, daha fazlası için yalvarmak istiyordu ama bunun yerine onun tenini tekrar tatmakla yetindi. Adam onu ne kadar sert sikerse, yalamaları da o kadar tatlı oluyordu, ta ki sırf onun tadına bakmak için avucunu yalamaya başlayana kadar, sanki bir ödül gibi.

Her şey, çevrelerindeki her şey, hatta Emerson'ın kulağına mırıldanarak söylediği övgüler bile yok oldu; sonunda doruğa ulaşana kadar zevkten başka bir şey yoktu.

Önce o boşaldı, fırtınanın gözündeki parçalara ayrıldı, bildiği tek şey olana kadar zevk içinde ve etrafında dönüyordu. Etrafında kasılırken tırnakları omuzlarını ısırdı, adamın eli ağzının üzerinde sıkılaştı. Adamın kalçalarının ritmi bir sıçrama yaptı ve kadın fırtınanın içinde bir parça akıl sağlığı bularak aralarına uzandı. Daha önce bir alfaya sahip olmamış olabilirdi ama bir alfanın aklını nasıl çok iyi biliyordu ve onun da kendisiyle gelmesini istiyordu.

Emerson'ın başı, yumruğu bedenlerinin arasında sıkışan düğümün etrafında sıkıldığında yukarı kalktı. Adamın çıkardığı inilti

Ağzını kapatmak istedi ama başını geriye eğdi ve kadının pençesine atıldı. Artçı şoklar kadının duyularını yalamaya başladığında, adam bir hırıltıyı bastırdı ve hareketsiz kalmadan önce onun dokunuşuyla sarsıldı. Sıcak bir telaşla boşaldı, kadının kavrayışındaki düğüm yavaşça çözülürken onu kendine çekti.

Boğuk hırıltısı tamamen kaybolmadan önce daha yumuşak bir şeye dönüştü.

"Kahretsin, buna ihtiyacım vardı," diyerek onun omzuna doğru nefes aldı.

Fırtına dindiğinde ve Emerson onu nazikçe yere bıraktığında, sözlerinin doğru olduğunu fark etti.

Sakin hissediyordu. Terli, titrek ve bir duşa çok ihtiyacı vardı ama sakindi. Sahneden indikten sonra hissettiği endişeli enerji tamamen yok olmuştu. Lyric yanağını adamın pazusuna sürttü, dudaklarında bir gülümseme belirdi ve-

Donduktan sonra gözleri fal taşı gibi açıldı. Lyric onu kokuyla işaretliyordu.

Onu mekanın arkasında becerdikten sonra.

Avucunu bir ödül gibi yaladıktan ve daha fazlası için yalvardıktan sonra.

Bir alfanın ilk dokunuşunda mükemmel bir omega gibi davrandıktan sonra.

Lyric yavaşça geri çekildi ve tekrar giyinmek için uzanırken Emerson'ın bakışlarından kaçındı.

"Lyric, sen-"

"Herkes muhtemelen hâlâ yeşil odadadır. Ben gizlice otobüse döneyim, sen de onlara yuvamda olduğumu söylersin."

"Lyric, ," diye yalvardı ama onu tutmak için hiçbir hamle yapmadı, ona alan açtı ve avuçlarını iki yanına açarak uzaklaştı.

Bunun neden daha da kötü olduğunu bilmiyordu ama duvardaki boşluk ile kutular arasında kayarken göğsünün ağrmasına neden oldu. Bir anda

Son bir bakıştan sonra olay yerini ve Emerson'u geride bıraktı.

Sadece kokunun ve anının silinmesinin bu kadar kolay olmasını diledi.

ALyric saklandıkları yerden kaçarken mekânın kapısı arkalarından gürültüyle çarptı ve Emerson küfretti.

"Siktir," diye tısladı ve avuçlarının içlerini şakaklarına bastırdı. Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi ve derin, sakinleştirici bir nefes aldı.

Hata.

Ellerini indirdi ve onlara baktı. Emerson hâlâ balın ve lavantanın keskin, tatlı kokusunu sanki lanet bir tarlada yatıyormuş gibi güçlü bir şekilde alabiliyordu. Onun kremisi, pürüzsüz tenini hâlâ oradaymış gibi parmak uçlarında hissedebiliyordu.

Onun peşinden gitmek, yaşadığı endişeyi konuşarak gidermelerini talep etmek istiyordu ama onunla başka bir şansını da mahvetmek istemiyordu. Y yapmak istediği son şey onu korkutup kaçırmaktı. Sonunda onun tadına baktıktan sonra olmazdı.

Üzgünüm, Odd.

Gizli bölmelerinden çıktı ve onun yolunu izledi, ancak mekanın yarısında, karışık kokularının sağa, otobüslere ve yükleme alanına yöneldiği yerde, ilerlemeye devam etti.

Yeşil odanın kapısını iterek açtığında, üç bakış kendisine yönelmiş, üç burun deliği alevlenmişti ve hatasını fark etti.

"Ne yaptın sen?" Önce Nohen sordu, kanepeden kalkarken kum rengi yanakları ateşle parlıyordu.

Emerson ellerini havaya kaldırdı, Lyric'in düğümünü çözdüğü orgazmın zihnine verdiği acıdan sonra beyni hâlâ yarı hızda çalışıyordu.

Ağızından çıkan cümle "O istedi" oldu ve bu söylenecek en *yanlış* şeydi.

Ne yazık ki Nohen'in yumruğu yanağına doğru ilerleyene kadar bunu fark etmemişti. Yumruk başını sağa çevirdi ve görüş alanındaki yıldızları temizledikten sonra gözlerini kırıştıtararak odaya baktı.

Odd, betanın dudaklarından küfürler dökülürken Nohen'in kollarını kendi kollarıyla -neredeyse- yan tarafına sıkıştırmıştı. Emerson dalgınlıkla papyonunun yamuk olduğunu fark etti.

"Whoa! Dur, dur, dur," diye seslendi, kapıya doğru ilerledi ve Desi bir çift bageti silah gibi sallayarak yaklaşıırken kendi üzerine kıvrıldı. "Bu yanlış çıktı! Bekle!"

"İyi bir açıklaman olsa iyi olur," diye homurdandı Desi, yüzündeki öfke onu tanıdığını sandığı kişiden farklı bir insana dönüştürmüştü.

Doğru kelimeleri bulmak için bocaladı. "İlişkiye girdik," dedi. Kadın elindeki sopayı tehditkâr bir şekilde havaya kaldırırken, "Kendi rızamla oldu!" diye bağırdı. "Yemin ederim. Hay sikeyim. Sence ben gerçekten..."

O an Desi'nin kaşları çatıldı. Sonunda başını salladı. "Hayır. Bunu gerçekten yapacağını sanmıyorum. Ama Lyric'i de tanıyorum ve onun alfalar ve sürüler hakkında ne hissettiğini biliyorsun."

Emerson, kadın sonunda derme çatma silahlarını indirdiğinde hafifçe ve kapıya yaslandığı yerden doğruldu. "Ben olsam yapmazdım. Gösteriden sonra üzgün görünüyordu ve ben de her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için takip ettim ve ikimiz de gösteriden sonra gergindik ve ... oldu."

Yanağındaki keskin ağrıyı ovuşturdu ve çenesi hâlâ sıkılı olmasına rağmen gözle görülür şekilde daha sakin olan Nohen'e baktı. "İyi vuruştun. Kıskançlığın bitti mi?"

Nohen kaskatı kesildi ve dişlerini gıcırdatarak Odd'un tutuşundan kurtuldu ama sadece alfa buna izin verdiği için. "Siktir git." Bakışlarını ayaklarının dibine indirdi ve sonra yukarı baktı; öfkesinin dumanı dağılıp yerini endişeye bırakmıştı. "O iyi mi?"

"Öyleydi... ama sanırım giderken bana kızgındı. Şu an otobüste. Desi, Amber'dan gelen bir telefona özel olarak cevap vermek gerekirse... buna aldıracağını sanmıyorum."

"İpucu alındı. Gidip onu kontrol edeceğim," diye cevap verdi, bagetleri arka cebine tıktırdı ve neredeyse onu kenara itti.

Kapı arkasından usulca kapandı ve adam katlanır sandalyelerden birine yığıldı.

Odd bir elini kaldırıp avuçlarını dizlerine dayadı ve derin, yavaş bir nefes alıp Emerson'a dik dik baktı. Bakışları duygudan yoksundu ve Emerson bir dayak mı beklemesi gerektiğini yoksa...

"Ona iyi davranıyor musun?" Odd sordu, sesi gürültülüydü.

Emerson ikisinin de ona karşı kötü hisler biliyordu ve Odd'un karanlık bakışlarıyla karşılaştığında suçluluk duygusu kalbini sıkıştırdı. ". Umarım öyledir. İşlerin bu kadar ani bitmesi hoşuma gitmedi." Emerson gözlerini ovuşturdu, onu tekrar kokladıktan bir saniye sonra durdu ve acı dolu bir inilti çıkardı. "Umarım her şeyi mahvetmemişimdir."

Özür dilemeye en fazla bu kadar yaklaşabilirdi. Çünkü Emerson üzgün değildi.

Tek umudu hiçbir şeyi mahvetmemiş olmasıydı. Odd için. Kendisi için. Hatta Lyric için bile. Onu hepsinden uzaklaştıran alfa olmak istemiyordu.

Bakışları, kafasının yan tarafında bir delik açan betaya döndü. Eğer bakışlar öldürebilseydi.

"Hey, bu kadar üzgün görünme. Kim bilir? Belki de onu tüm alfalardan uzaklaştırmışımıdır. Bu tamamen senin olduğu anlamına gelir."

Nohen kaşlarını çattı. Papyonunu düzeltti ve kapının yanında durdu, onun bakışlarıyla karşılaşmadı. "Anlamıyor musun? Lyric kendinden başka kimseye ait değil. Bu yüzden kendinden bir parçayı bile seninle paylaşması büyük bir olay. Bunun kıymetini bilsen iyi edersin." Alay etti ve giderken "Siktiğimin alfaları" diye mırıldandı.

Kapı bu kez sessizce kapanmadı.

Emerson kollarını dizlerine dayadı ve karo kaplı beyaz zemin üzerindeki gri lekeleri saydı.

Lyric'in anlamamasından korktuğu şey de buydu. *Anladı*. Onunla paylaştığı şeylere değer veriyordu.

Sadece vücudu değil - o lanet bir neandertal değildi - ama annesiyle ilgili tüm o şeyler? Onu kucağına alıp korumak istedi.

Kahretsin, sonunda göğsünden bir mırıltı çıkarmıştı. Kendini zor tutmuştu ama bu, kızın onu nasıl etkilediğinin fiziksel bir kanıtıydı.

Evet, ona çok değer veriyordu, tamam mı?
Muhtemelen olması gerekenden çok daha fazla.

Chapter Twenty-One

Lyric, Emerson'ın kokusunu vücudundan temizledi. Ellerinden, saçlarından, dudaklarından ve kalçalarının arasından.

Ama hiçbir kokusuz sabun, elinin ağzının üzerindeki hissini, tuğlanın sırtına sürtünmesini, içinde hareket ederken sikinin dolgunluğunu yok edemezdi.

Avuçlarını gözlerine bastırıp inledi, sesi bastırmaya çalıştı ama işe yaramadı.

Emerson'la seks yaptım.

Vardı. Geçmiş zaman. Bir daha olmayacak.

Bu farkındalık göğsündeki endişe yumağını gevşetti, nefes alışverişlerini kolaylaştırdı. Hâlâ kontrol ondaydı. Bir kez olması, iki kez olması gerektiği anlamına gelmiyordu.

Her şey ekseninden kaymış olsa bile Lyric bir şeyden emindi.

Emerson'la yatmak tek seferlik, adrenalinin doruğunda bir muhakeme hatası, zamanlaması çok kötü bir zayıflık anıydı. Ama en önemlisi, bir daha olmayacaktı.

Annesinin onu olmaya zorladığı muhtaç omega olmayacaktı.

Çıkıntıdan inmeye ikna olduktan ve karışık kokularını teninden olabildiğince temizledikten sonra Lyric kendini bir havluya sardı ve kendini yuvasına kilitleyip varlığı kesinlikle gerekli olana kadar orada kalmaya niyetlendi.

Kapıyı açtığında Desi'yi kanepede oturmuş, bagetini havada çevirip tekrar yakaladığını görünce şaşırdı. Ve tekrar. Ve tekrar.

Orada durdukça yanakları kızarıyordu, betanın muhtemelen tek bir nedenden dolayı orada olduğunu biliyordu.

"Konuşmak ister misin?" diye sordu usulca, ona doğru kibarca boş bir bakış fırlatarak.

Lyric'in ilk içgüdüğü hayır demekti ama hareket ettiğini bile fark etmeden başını salladı. Sonra Desi onu otobüsün arkasına doğru sürükledi ve Lyric anahtarlığıyla yuvasının kilidini açarken durakladı.

Ama Lyric gardırobuna yaklaşırken beta kapıda durakladı.

"İçeri girmemde bir sakınca yok, değil mi?"

Desi'nin donuk, yumuşak çiçek kokusu olabildiğince tehditkâr değildi ve Lyric onu içeri buyur etti. "Evet, lütfen. Oturabilirsin

yatağa."

Kapı güvenli bir şekilde kapandıktan ve Lyric tereyağlı yumuşak yoga pantolonu ve büyük bir tişörtle rahatladıktan sonra Desi'ye büyük yatakta katıldı... ve sessiz kaldı.

"Gerçekten konuşmak istiyorsun ve nereden başlayacağını bilmiyor musun, yoksa sadece eşlik etmemi mi istiyorsun?" diye sordu bir süre sonra. "Arkadaşlık iyiyimdir."

Lyric dudağını çiğneyerek cevabı zihninde tarttı. "İkisi de mi?"

"İkisi de öyle. Sana zarar verdi mi?" diye sordu önce.

Bu düşünce derisini kaşındırdı. "Kesinlikle hayır," dedi başını sallayarak.

"Yeterince adil. İyi miydi?"

Geri dönüşler duyularına şimşek gibi çarparken yanaklarında ısı çiçek açtı.

"Neredeyse çok iyi," itiraf etti usulca.

Desi kıkırdadı. "Kaba ya da anlamsız bir şey söylemedi mi?"

Çok iyiydi... Emerson'ın hayalet sesi. "Hayır," diye ciyakladı.

"Tamam... o zaman neden ?"

Lyric omuz silkti, konuşmak için dudaklarını araladı ve hiçbir şey kapattı. Yine de kelimeleri dudaklarından zorla geçirdi. "Sorunlarım var ve bunu biliyorum. Alfalar bir nevi... benim sorunlarımın etrafında dolaşıyor. Ama önemli değil, bunun bir olmasına izin vermeyeceğim."

"Yapmayacaksın, ha?" Desi mırıldandı, sesinde biraz mizah vardı.

Lyric gözlerini kıstı ve Desi'nin profiline bakmak için başını yorgana doğru çevirdi. "Bu ne anlama geliyor?"

Lyric'le yüzleşmek için başını çevirdiğinde kısa saçları yüzünün yarısını kaplıyordu. "Streslisin, bastırılmışsın ve ilk kez turneye çıkıyorsun.

zaman. Demek istediğim, gerginliğinizi biraz olsun atmak isterseniz kimse sizi suçlamaz."

Kendimi suçlardım.

Bu sadece *serbest* kalmak için kendi ilkelerinden ödün verme meselesi değildi, bu bir profesyonellik meselesiydi. Müzik endüstrisi zaman zaman gevşek olabiliyordu ama bir kadın, bir omega olarak yol almak yeterince zordu. Turneye çıktığı ilk alfabla yatmaya başladığı için bunu kendisi için daha da zorlaştırmasına gerek yoktu.

Ama tüm bunlar o anda dile getirilecek çok fazla şey gibi görünüyordu, bu yüzden Desi'nin yorumuna düşünceli bir şekilde mırıldandı.

Desi doğrulmadan önce onları bir rahat bir sessizlik içinde bekletti. "Tamam, benim görevim bitti. Diğerlerine iyi olduğunu söyleyebilir ve Amber'ı arayabilirim."

Lyric boynunu yukarı kaldırdı. "Beni kontrol etmen için seni mi gönderdiler?" "Emerson'ın önerisiydi."

Bunun onu neden şaşırttığını bilmiyordu ama göğsündeki gerginlik biraz hafifledi. "O zaman herkes biliyor?" diye sordu oturduğu yerden kalkıp Desi'yi kapıya doğru götürürken.

Beta durakladı ve eğildi, derin bir nefes aldıktan sonra arkasına yaslandı, dudaklarında eğlenceli bir kıvrım oluştu. "Hâlâ biraz onun gibi kokuyorsun. Yeşil odaya geri döndüğünde o da senin gibi kokuyordu."

Lyric gözlerini ovuşturarak bütün geceye yeniden başlamayı diledi. Boğazından sinirli bir homurtu yükseldi ve Desi'nin cevap niteliğindeki kıkırdaması üzerine ellerini bırakıp ona baktı.

"Ne?" diye sordu, ellerini masumca kaldırarak. "Bu biraz komik."

"Hayır değil," diye çıktı.

"Öyle sayılır. Nohen'e yüz dolar borcum olmadığı için mutlu ol. Benimle bahse girmeyi bile kabul etmedi."

"Hatırlat da ona teşekkür edeyim," diye karşılık verdi kuru bir sesle.

"Evet, evet. Bir dahaki sefere benim kazanmama izin verersen paylaşırız." Lyric kaşlarını kaldırdı. "İhtimaller nedir?"

"Hafta bitmeden Emerson'la tekrar yatacağını." Desi, Lyric onu tokatlayamadan açık kapıdan kaçtı.

Ertesi öğleden sonra, nihayet yuvasından çıkıp mutfaktan kahve almak için süründüğünde, yatağının rahatlığından hiç ayrılmamış olmayı dilemesi sadece birkaç dakika sürdü.

Lyric kızgınlıkla dolu derin, gürültülü sesi duymazdan gelmek için elinden geleni yaptı. Bunun yerine gözlerini kısarak kahve sürahisine baktı ve koyu renkli sıvıyı bir seyahat kupasına boşaltmak için eğdi.

"Ya biri seni görseydi?" Henry devam etti, sesini öfke kaplamıştı.

Neredeyse biri yapıyordu, diye karşılık vermek istedi. Ve bu gerçekten çok ateşliydi.

Ama dilini tuttu ve sürahiyi tekrar ısıtıcının üzerine yerleştirdi, şekere uzanmadan önce yerine kilitledi.

"...düpedüz sorumsuzluk. Kuralların bir sebebi var ve..."

Lyric dinliyordu. Gerçekten dinliyordu. Ama ortak alana adımını atalı daha otuz saniye ve Henry, sokağa çıkma yasağını çiğneyen çocuklarını terbiye etmek için bekleyen bir ebeveyn gibi pusuya yatmıştı. Dönen bir ofis koltuğu olsaydı, Lyric bahse girerdi ki parmaklarını dikmiş, yüzüne modanın yeni gözdesi gibi hayal kırıklığı çizilmiş bir halde dönüp duracaktı.

Buzdolabı yumuşak bir emme sesiyle kapandı ve dikkatlice kahvesine bir top krema döktü.

"Nereden anlıyor musun?" Henry bitirdi.

Lyric ilk kafeinini yudumlarken onun sözlerinin aralarında havada asılı kalmasına izin verdi.

Onunla yüzleşmek için döndü. Ve neredeyse dönmemiş olmayı diliyordu. Bu sabah ona öğrettiği tek şey, sabahın erken saatlerinde Henry'nin midesini bulandırdığı ve kararlılığının ilk düşündüğü güçlü olmadığıydı. Sorun yanaklarına biber gibi serpilmiş kısa sakalları değildi. Sabahın erken saatlerindeki törpü değildi. Başının tepesinde göze çarpan dağınık, parmakla taranmış koyu renk bukleler bile değildi. Bol pijama pantolonu ve sade gömleği de olabilirdi. Ama daha çok tenini boyayan rastgele dağılmış sanat eserleriydi. Ve her bir meme ucunu çevreleyen, sadece gömleği göğsüne doğru gerdiğinde görülebilen iki yumru.

Bakışlarını adamın göğsünün genişliğinden çekerek, cesurca onun bakışlarıyla buluştu. "Tur menajeri olarak turla ve dolayısıyla sanatçıyla ilgili her şeyi yönetmenin senin işin olduğunu anlıyorum. Sadece seks hayatımın bu kategoriye nasıl girdiğini anlamıyorum."

"Ne?" diye sordu, sanki kadın ona tokat atmış gibi başını geriye eğmişti. Adam gözlüğünü burnundan çıkardığında ciddi olduğunu anlamıştı. Adam hırlarken, sözlerini örttüğü tüm dikkatli profesyonellik çözüldü, "Lyric, kiminle... seviştiğin umurumda değil. Tanrı aşkına, çiğnediğin kural iletişim kuralıydı. Nerede olduğunu bilmiyordum, kimse bilmiyordu. Yani en azından bir *arkadaşın* olacak kadar aklın vardı ama içimden bir ses ikinizin de etrafınıza pek dikkat etmediğinizi söylüyor." Yanakları hayal kırıklığıyla kızardı.

Lyric uygun bir şekilde azarlandıktan sonra kahvesini yudumladı ve fincanın ağzının arkasına sığındı. Fincanı indirdiğinde Henry umduğu gibi ortadan kaybolmamıştı ve boğazında düğümlenen kelimeler yanlış kelimelerdi.

"Turun menajeri sen değil misin, ben değil miyim?"

Adamın gözleri karardı ve kızı n teni fırtınaya girmiş gibi karıncalandı.

" demek istemedim," diye ağızından kaçırdı. " z r dilerim."

Sessizce tek kaşını kaldırdı ve bu neredeyse onu tekrar azarlamasından daha kötüydü.

"Andi'den sadece turun sorunsuz geçmesi için değil, kendine iyi baktığından emin olmak için de kesin emir aldım. Yoksa neden bu otobüste olayım ki?"

"  nk ... etiket ucuz olduğu için mi? Başka bir yere sığmaz mıydın?" diye tahmin etti, suçluluk duygusunun sinsice yaklaştığını görmezden gelerek.

"İyi denemeydi," diye alaycı bir şekilde karşılık verdi. "Sadece işimi biraz kolaylaştırmaya  alış. Seni avlamak zorunda bırakma beni."

Lyric, zihninden çok fazla sayıda R-rated görüntü geçerken gözlerini kırptırdı.

"Tamam," dedi Lyric, kelimeyi uzatarak ve odaklanmak için kendine fazladan bir saniye vererek. "Takviminde saat on bir buçukta penis randevusu için bana yer var mı? Yoksa önceden haber vermek için sana mesaj mı atmalıyım?"

Ne yazık ki yemi yutmadı. "Basit bir 'Hey, Henry, otuz dakika içinde döneceğim' demek yeterli olurdu."

"Sen... hiç *eğlenceli* değilsin," dedi Lyric ve kahvesini alıp kanepeye oturdu.

"Ben çok eğlenceliyim," diye savundu. "Ama benim de yapmam gereken bir iş var. Aslında bir sürü var, bu yüzden her türlü yardıma minnettar olurum."

Lyric'in aklına gelebilecek her türlü argüman, yanaklarına hücum eden sıcaklıkla birlikte yanıp kül oldu. "Pekâlâ. Daha iyi iletişim kur. Anladım."

Gözlerini devirmek için kendini zor tuttu. Sanki her seks yapacağında Henry'ye haber vermek istiyormuş gibi.

Lyric kendini salladı. Seks yapmayacaktı çünkü Emerson'la hata sadece bir hataydı. Bir daha tekrarlanmayacaktı. Kaşlarını çatarak masanın karşısındaki Henry'ye baktı ve başını salladı ama Henry'nin dikkati ona hiç odaklanmamıştı. Sanki bir e-posta yazıyormuş gibi tabletinin ekranına dokunuyordu. "Tekrar uzaklaşmadan önce sana haber veririm."

Bundan memnun görünüyordu ve hâlâ mışıl mışıl uyuyan diğerlerinin yanından gizlice geçerek yuvasına çekilirken onu durdurmadı.

Lyric yumuşak şilteye gömülürken kahvesini sıkıca tuttu, yastıkları bir kenara itti ve yastığının altından defterini çıkardı.

Defter mürekkepten daha fazlasıyla lekelenmişti. Yılların hüsraniyla yamulmuş, derisi gözyaşları ve kederle renk değiştirmiş, sayfaları pişmanlıkla katlanmış ve tekrar buruşturulmadan önce düzleştirilmişti. Boş bir sayfaya gelene kadar duygularla dolu sayfaları çevirdi.

Boş bir sayfa. Onun istediği de buydu.

Zamanı geri alamazdı, ne kadar istese de bir gün öncesini tekrar yaşayamazdı. Ama tüm o pişmanlığı, tüm o endişe ve kaygıyı alıp sayfaya dökebilir, duygularını kağıda kazıyabilir ve sonra da unutabilirdi.

Dövme kelimesini düşünmek bile Emerson'ın sol kolunu kaplayan koyu renkli mürekkebi akla getiriyordu, hani ağlamasını bastırmak için ağzını kapattığı.

Yatağın üzerinde kayarken, midesindeki bulanık hissin gitmesini diledi.

Kalemmini kitabın sırtından çıkardı ve bir klik sesiyle kapağını açtı. Ama keçeli ucu kâğıda yerleştirirken durakladı. Boş sayfaya bakarken mürekkep noktası genişledi.

Kafasında kelimeler dolaşıyordu ama onları sık sık başvurduğu lirik terapi şeklinde düzenleyemiyordu.

Telefonu çaldı, o anın içine etti ve kalemi kâğıttan kaldırarak cihazı yan masadan aldı.

Andi'nin adı ekranda yandı ve Lyric aramayı kabul ederken kalbi sıkıştı.

"Merhaba," diye yumuşakça mırıldandı, kelimeyi uzatarak. "Nasıl ?"

"Hey, sen," diye selamladı Andi. Sesi yorgun geliyordu. "İşler... ilerliyor."

"Oh, hayır. O ?"

Andi annesine Lyric'in kendi annesine olduğundan daha yakındı ve onu kaybetmek çok zor olacaktı.

"Beklenebileceği kadar iyi. Sadece... tahmin ettiğimden çok daha yaşlı. Onu hala kedisine kazak giydiren ve bana her gün Mittens'in fotoğraflarını gönderen kadın olarak görüyorum."

Lyric bu anıda bir mizah bulabilirdi ama Andi'nin sesi hüzünle doluydu. "O hâlâ o kişi, Andi. Belki o fotoğraflardan bazılarını görmek ister? Hâlâ sende mi?"

Andi titrek bir kahkaha attı. "Evet. Tabii ki biliyorum. Ona takvim yapmıştım, hatırladın mı? Muhtemelen hâlâ bir yeredir. Çıkarıp ona göstereceğim."

"Beni haberdar et, tamam mı? Keşke orada seninle olsaydım."

"Ben de," dedi Andi iç çekerek. "Teşekkürler. Neyse, dağıt. Turnenin ilk gecesi nasıldı? Henry seni hala çıldırtmadı mı?"

Lyric dudağını çiğnedi. Andi'nin Emerson'la yaşadığı talihsizliği bilmesine *gerek yoktu*.

Artık öyle mi diyoruz?

Defterinin kapağına bir çizik atan Lyric, sesini düz tutmaya kararlıydı. "Hayır, hayır Henry iyi. Harika biri. Gösteri , monitörlerimin sönmesi dışında

Yarısına kadar. Genel olarak, o kadar da kötü değil. Ama Henry iyi idare etti. Hatta harika," diye geveledi.

Andi uzun bir süre sessiz kaldı, Lyric'in avucuyla alnına vurmasına kadar uzun bir süre.

Aptal.

"Bu... harika," dedi en yakın arkadaşı telefonda. "Evet. Çok güzel!"

"Yani..seksi, ha?" Andi sesinde bir gülümsemeye sordu.

Lyric inledi ve yüzünü yatağa gömdü. "O çok ateşli Andi. Alfalar hakkında ne hissettiğimi biliyorsun ve o... o tam bir alfa." Henry'ninkini taklit etmek için sesini kalınlaştırdı. "Bastırıcını almayı unutma. Öğle yemeği saat iki buçukta. Alarmini kurdum bile. Yedi kırk beşte sahne arkasında ol. Sakın kaçma."

Şey... bu itiraf kesinlikle daha iyiydi.

Andi'nin kıkırdamasını duymak dudaklarının kıvrılmasına neden oldu. Hiç kimsenin yaşamaması gereken bir şey yaşamasına rağmen bir anlığına Andi'yi güldürmüştü.

"Gerçekten de harika bir iş çıkarıyor gibi görünüyor," diye takıldı Andi. Lyric dramatik bir şekilde homurdanarak Andi'den bir kıkırdama daha çıkardı.

"Gerçekten, o kadar da kötü olmadığına sevindim. Ve hey, eğer cinsel olarak biraz hayal kırıklığına uğramak turda olan en kötü şeyse, şükürler olsun, değil mi?"

Andi'nin ne yaptığını *bilmesine* imkân olmamasına rağmen Lyric'in beti benzi attı. "Evet, sanırım haklısın," diye kabul etti, rol çalışarak.

Durakladığında Andi'nin gözlerinin kısıldığını neredeyse hissedebiliyordu. "Bu şimdiye kadar olan en kötü şey... değil mi?"

"Evet. Kesinlikle. Cinsel olarak hayal kırıklığına uğramak, *en kötüsü*." Gergin bir kahkaha attı. *Yalan söylemekte berbatım.*

"Lyric Marie Ceran. Ne yaptın sen?" Andi ciddi bir ses tonuyla sordu.

"Az önce bana göbek adı verdin," diye alay etti Lyric inanmayarak.

"Konuyu değiştirme," diye tersledi Andi. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey," diye çabucak itiraf etti. "Hiçbir şey... kötü değil. Sadece şaşırtıcı.

Sana söylemesem sorun olur mu?"

Olanları kabul edemediğinden değildi. İtiraf edebilirdi.

Emerson'la yattım.

Gördün mü? Çok kolay.

Ama bunu yüksek sesle söylemek daha gerçekçi olur.

her şey daha gerçek.

"Bilmiyorum. Ne bağlı," Andi.

Lyric bir kahkaha attı. "Komik. Zaten geçmişte kaldı ve herkes bunu çoktan unuttu. Üzerinde stres yapmaya bile değmez, söz veriyorum."

Andi'nin çağrısının arka planında bir bip sesi duyuldu ve Andi iç çekti. "Az önce zil seni kurtardı, kelimenin tam anlamıyla. Sen yetişkin bir kadınsın, bu yüzden sana ne yapacağını söyleyemem, söylemek de istemem. Neyin sorun olup neyin olmadığını anlayacak kadar akıllısın. Bu gece sahnede iyi şanslar. Ve bana söylemediğin o '*hiçbir şey*' her neyse da. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," diye verdi Lyric. "Hoşça kal!"

Telefonu kapattıktan sonra Lyric homurdanarak not defterine baktı. Andi'nin sözleri Henry'ninkilerden daha kötüydü.

Ama Lyric suçluluk duygusunu, belirsizliği ve endişelerini bir kenara itti ve kalemni kâğıda döktü.

ULyric o günün ilerleyen saatlerinde nihayet ortak alana döndüğünde Andi'ye söylediği her şeyin yalan olduğu ortaya çıktı.

Emerson televizyona bakıyordu, elinde kumanda, Nohen'le hayali bir oyunda mücadele ediyorlardı.

"Selam çocuklar," diye selamladı, güne hazırdı. Bütün gün duygularını şarkı sözlerine döktükten sonra tazelenmiş ve her şeye hazırdı.

Herhangi bir şey... Emerson'ın merhaba dedikten sonra ona doğru kırptığı siyah göz hariç.

Adam tekrar televizyona dönüp Nohen'e müstehcen bir şeyler haykırırken ve kumandanın düğmelerine öfkeyle basarken Lyric onun arkasından baktı. Bunu hayal mi etmişti?

Yerden geçerken adımları yumuşaktı ama Emerson'ın çenesini kavrayıp onu görebilmek için yüzünü çevirirken dokunuşu keskindi. Emerson ona baktı, yüzündeki ifade yumuşamadan önce şaşkınlık yüz hatlarını boyadı. "Merhaba," diye mırıldandı usulca, tek kaşını kaldırarak. "Yardımcı olabilir miyim?"

Bakışlarını daraltarak adamın gözünün etrafındaki renk değişimini en ince ayrıntısına kadar inceledi. "Bunu sana kim verdi?" diye sorarken başparmağı çürüğün hemen altında geziniyordu.

Adra, Desi ve Henry otobüste sessizliğe gömülmüştü ve televizyonda maç durmuş, herkes sessizliğe gömülmüştü. Otobüsün altındaki yolun gümbürtüsü beyaz bir gürültüydü.

"Ben yaptım," diye itiraf etti Nohen usulca.

Lyric'in içini şaşkınlık kapladı ve bakışlarını tekrar alfaya çevirmeden önce geniş gözlerle betaya baktı.

"Gözünü mü morarttın? Neden?"

Emerson'dan derin, gırtlaktan bir kıkırdama geldi ve Lyric ona dokunmanın bir şekilde sesin onu nasıl etkilediğini ortaya çıkaracağından korkarak elini geri çekti. Midesini nasıl titrettiğini.

"Dün gece yeşil odaya döndüğümde biraz... iletişimsizlik olmuş olabilir," diye teklif etti Emerson. Nohen'e döndü ve yüzünde bir eğlence belirdi. "Çocuğun güzel bir sağ kroşesi var."

Lyric başını iki yana sallayarak, "Aman Tanrım," diye homurdandı.

"İlk başta seni incittiğini düşündüm ve aşırı tepki vermiş olabilirim," diye açıklamaya devam eden Nohen midesindeki düğümleri sıkılaştırdı. Sadece kendisi ve Emerson arasında değil, grubun geri kalanı arasında da gerginlik yaratmış olabileceği fikri kadar fazlaydı.

"Ama biz iyiyiz. Şimdi tıpkı gerçek hayatta yaptığım gibi bu oyunda da onun canına okumaya hazırım."

Emerson alay etti ve kumandasını kaptı. "Oh, lütfen. Dün gece benim için gelenin *sen* olduğuna bu kadar şaşırmamış olsaydım, bu şansı asla elde edemezdin."

Nohen ona göz kırparak, "Bunu kendine söylemeye devam et," diye mırıldandı.

İlk başta Lyric konuyu zorlamak, daha fazla ayrıntı öğrenmek istedi ama vücut dilleri ona dudaklarından daha fazlasını anlatıyordu. Omuz omuzaydılar, yüzleri konsantrasyonla buruşmuş, ekrandaki karakterleri bir savaş alanında koşarken birbirlerine dirsek atıyorlardı. Lyric kanepede oturmuş, onların oyununu izliyor ve birbirlerine hafif hakaretler mırıldanıyordu ama nihai zaferi Nohen kazanmıştı ve Emerson'ın bunu unutmasına izin vermeyecekti.

"Tekrar," diye sordu Emerson, Nohen'in kumandasından bir sonraki turu başlatmaya çalışmak için uzanarak.

"Ne? Hayır!" diye bağırdı ve kumandayı Emerson'ın ulaşamayacağı bir yere doğru uzattı. "Bırak da kazanayım!"

Lyric onların şakacılığından biraz fazla zevk alıyordu. Özellikle de Emerson bir elini Nohen'in arkasına koyup betanın üzerine eğildiğinde, kolu Nohen'inkinin yanından uzanıp kumandayı onun elinden alırken. Nohen'in kızarmış yanaklarından anlaşıldığı kadarıyla tek kız da o değildi. Emerson'ın başının arkasından ona baktı ve kızarıklık daha da derinleşti.

Lyric omuz silkti ve ellerini masumca havaya kaldırdı, sanki gibiydi, *Bak, zor, değil mi?*

Dudaklarında bilmiş bir gülümseme belirdi ve oyuna tekrar dalmadan önce Emerson'dan kumandayı aldı.

Lyric kendi dairesinin sessizliğine o kadar alışkındı ki, videonun arka plan gürültüsünden hoşlanması onu şaşırttı

oyununu izliyor ve Adra ile Desi'nin tartişmasını dinliyordu. Bilgisayarında bir şeyler yazan Henry bile ev atmosferine katkıda bulunuyordu.

şimdilik ön odayı kendi mekânı yapmaya karar vererek, yuvasından telefonunu almak için koltuktan kalktı. Ama buzdolabının yanından geçerken Henry'nin sesi tüm gürültüyü bastırdı.

"Eğer yuvanıza dönüyorsanız, içmek için bir şişe su alın lütfen," dedi. Bakışlarını dizüstü bilgisayarından bile kaldırmadı, ekran hala gözlüklerine yansiyordu, sanki ona patronluk taslamak sonradan düşünölmüş bir şeydi.

Lyric yürüyüş yolunun ortasında durdu ve gözlerini önündeki boş alana dikti. İlk içgüdüğü küçük buzdolabını geçip doğruca yuvasına gitmekti. Ama o bir yetişkindi.

Bu yüzden buzdolabının kapağını açıp bir şişe su çıkarırken sessizce onunla alay etmekle yetindi.

Hatta telefonuyla birlikte ön odaya döndü ve burada kanepeye oturup e-postalara ve mesajlara yanıt verdi ve sosyal medyasını yönetti.

Bakışları tekrar tekrar Emerson ve Nohen'e döndü, sanki gülümsemelerinin hırıltıya dönüşeceği anı bekliyordu.

Lyric'in grup arasında gerginlik yaratmasına gerek yoktu. Nohen Emerson'ın *gözünü* morartmıştı! Ani bir karara boyun eğdiği için hepsi onun suçuydu.

İtibarı tehlikede olan bir sanatçı yerine bir omega gibi düşündüğüm için.

Lyric bilinçaltının söylediği gerçek karşısında kaşlarını çattı ama yine de kabul etti.

Sadece ellerini kendine saklamak zorundaydı ve kararlılığı Emerson'ın düğmelerindeki dikişlerden daha güçlüydü.

Ve LYRIC yeni kuralına kaldı. Damarlarında dolaşan enerjiyle sahneden indi ve Henry'ye haber verdikten sonra terini atmak için otobüse gidip duş aldı. Sonra, iyi bir müzisyen gibi, Andi'yle yaptığı gece görüşmesini tamamlamadan önce bir süre not defterine bir şeyler yazdı ve en iyi arkadaşının dert yanışını dinledi. Annesinin mücadele ettiğini duymak genellikle Lyric'in ruh halini bastırır, bastırılmış enerji empatinin ıslak örtüsü altında boğulurdu.

Ertesi gece de aynıydı. Ve sonraki gece. Şarkı söyle. Duş. Durulama. Tekrarla.

Lyric, Emerson'ın enerjisini harcadığı diğer yolları düşünmemeye . Hep birlikte otobüse döndüklerinde yanaklarının genellikle hâlâ kızarmış olduğunu görmezden gelmeye çalıştı. Başını bilerek Adra'yla paylaştıkları küçük dokunuşlardan başka yöne çevirdi.

Emerson'ın köprücük kemiklerindeki, sadece yakası yıpranmış gri bir tişört giydiğinde görülebilen morluklar onunla alay ediyordu.

Lyric otobüse döndükleri anı dört gözle beklediği kadar lanetledi de. Seslerinin ince duvarlardan süzüldüğünü duymak rahatlatıcıydı ama onlardan otobüste mecbur olduklarından daha fazla zaman geçirmelerini asla istemezdi. Eğer gerçekten bir arkadaşına ihtiyacı varsa, gösteriden sonra her zaman yeşil odaya gidebilirdi.

Lyric teselliyi otobüste arayıp yuvasına gömülürken, diğerleri sadece mecbur kaldıklarında geri dönüyor gibiydi. Sonra tekrar... onun bir *yuvası* vardı. Onların ranzaları vardı.

Lyric nihayet ana odada onlara katıldığında, Emerson'la ilişkilendirmeye başladığı tanıdık sıcaklık teninin altında kaynıyordu. Lyric bunu görmezden geldi, onların arkadaşlığını sikilmekten daha çok istiyordu.

Tamam, belki bu *tam* olarak doğru değildi ama Lyric o anda Emerson'ı yere serecek değildi ya. Gördün mü? Omega ihtiyaçları ortaya çıksa bile, terbiyeli biriydi.

Gece rutinlerine daldıklarında, kanepenin köşesine bir battaniyeyle uzandı ve her zamanki e-posta ve sosyal medya kontrollerini yaptı.

Herkes uyuduktan sonra yuvasına tek başına sürünerek girdiğinde, biraz daha gururluydu.

Ertesi gece sahnede, Emerson'ın bakışlarındaki sıcaklıktan uzakta kadar müzikle de dans etti. Müziğin onu sahnede dolaştırmasına izin verdi ve Nohen'e yaklaşırken anıların yoğunluğundan kaçmak istedi.

Başı öne eğikti ve parmakları gitarın üzerinde süzülürken tek bir buklesi yüzünün önüne düşmüştü. Zahmetsizce çalması sihir gibiydi.

Adamın etrafında dolanırken parmaklarını omuzlarının üst kısımlarında gezdirdi, düğmeli yumuşak kumaşının üzerinde, gitar askısının yastığı boyunca. Adam onun dokunuşunun baskısını hissettiğinde, başı ona doğru döndü ve dudaklarında yarım bir gülümseme belirdi. Bakışları tekrar kuzeye yönelmeden önce vücudunun yarısına kadar indi ve teninin altında bir ısı patlaması oluştu.

Üzerlerine vuran sahne ışıklarıyla hiçbir ilgisi olmayan bir ışık.

Tekrar önünde durduğunda yakasını düzeltti ve işaret parmağını papyonunun üzerinde gezdirdi.

Nohen'in papyonundaki ışıltılar sahnenin ışıklarını yansıtıyordu ama altın rengi gözlerinde parıldayan eğlenceyle kıyaslandığında sönük kalıyorlardı. Bakışlarını daralttı, gömleğinin zayıf bedenini, pantolonunun ve poposunu sarışını izlemek için bakışlarını daldırma isteğine zorlukla karşı koydu. Durduramadı

Gitarı tutuşuna hayran olmaktan, avucunu sapın etrafına germesinden, parmaklarının mükemmel bir hassasiyetle tellerin üzerinde uçuşmasından.

Bakışları onunkilere döndü ve esprinin altında Lyric'in derisini kaşındıran bir *bilgi* yatıyordu.

Dans ederek uzaklaştı ve mikrofon standına çekildi. Emerson'la oynamaması gerektiğini çok iyi biliyordu ve Adra da bir o kadar baştan çıkarıcıydı.

Fazla düşünme.

Çok geç.

Tüm gece boyunca sahnenin yarısını görmezden gelemezdi.

En azından, bir sonraki şarkıya geçtiklerinde kendine söylediği şey buydu.

Müzik etraflarında yükselirken kalabalığa seslendi. "Bu şarkıyı yalnız olduğum için yazdım. Ama bu bir süre önceydi. Şimdi *hepinize* sahibim," dedi sırtarak ve mekânı işaret etti.

Eğer monitörler olmasaydı çılgınlık onu sağır edebilirdi.

Lyric ilk notayı tam zamanında söyledi, sesi tam da uzun zaman önce hayal ettiği şekilde müziğe karıştı.

Hızlandıkça, biraz daha enerjik, biraz daha elektrikli hale geldikçe - Nohen sayesinde - Lirik dans etti ve sahnenin etrafında tur attı.

Kalbi çarpıyordu ama notalara, nefes alış verişine, doğru kelimeleri söylemeye odaklandı.

Emerson'ın bakışları yukarı fırladı ve onu neredeyse olduğu yerde durdurdu. Bakışlarında alevlenen sıcaklık ona doğru yöneldi ve kız ona doğru çekildi, aynı şekilde arkasını dönmesi gerektiğini de biliyordu.

Ateşle oynama.

Lyric hiçbir zaman sağduyuyu dinleyen biri olmamıştı.

Avucunu mum alevinin üzerinde yavaşça ileri geri hareket ettirip sıcaklığına alışmasına izin vermedi. Maytabı tutmadı

parlak kıvılcımların dans etmesine ve iz bırakmadan teninde kaybolmasına izin verdi.

Lyric, Emerson'a hissetmemesi gereken bir güvenle yaklaştı. Onu etkilediğini bildiği o kolay yoldan değil.

Sahnenin kendi tarafındaki ışıkları hafifçe karartılmış, vücudu vitray panellerden biri tarafından kalabalıktan büyük ölçüde gizlenmiş ve yüzü şapkasının düz kenarıyla gölgelenmiş olsa bile, Lyric bunun bir hata olduğunu biliyordu.

Ama yine de yaptı.

Yaklaştı, dudakları yalnızlık ve geç saatlere kadar süren geceler hakkında sözler söylüyordu, ama aklı onun parmaklarının telleri nasıl çaldığına takıldı, içinde olan aynı parmaklara. Ağzını kapatan ve çığlıklarını boğan aynı parmaklar.

Yaklaştıkça daha da kolaylaşmadı. Aslında, onun kokusu, mekanda onu çevreleyen tüm kokuların arasından sıyrılıp çıkmıştı. Neyse ki hâlâ donuktu ama lanet olsun, onun içinde hissettikleri dışında her şeyi zihninden silme gücüne sahipti.

Kalabalık şarkı söyleyerek onun şimdiki zamanda kalmasına - kısmen- yardımcı oldu ve Emerson'a yaklaştığında daha yüksek sesle bağırıldılar.

Onların enerjisinden, kendi heyecanından ve kafasının arkasında onu *daha fazlası* için teşvik eden küçük sesten beslenerek Emerson'a o kadar yaklaştı ki, bas çalan parmakları pantolonuna değdi.

başını eğerek adama baktı ve adam da ona karşılık verdi.

Hiç düşünmeden uzandı, elini adamın ensesine doladı ve onu kendine doğru çekti. Mikrofon dudaklarını ayırdı ve kalabalığın çığlıkları arasında sesleri mükemmel bir uyuma karıştı.

"Nasıl yalnız olabilirim"

*Dokunuşunun hayaleti hala
peşimdeyken?"*

Eğer Emerson'ın bas çalmasının seksi olduğunu düşündüyse, kendi sözlerinin onun dudaklarından böyle bir inançla döküldüğünü duymak onu lanet bir su birikintisine eritti.

Adra ile birlikte sentetik adasında dönerek alevlerden kaçmaya çalışarak dans etti.

Kadın, klavyenin siyah ve beyaz tuşları onları ayıracak şekilde karşısındaki kenara adımını atarken, adam kaygısız bir sırıtışı onunla paylaştı. Bir eliyle çıkıntıyı kavradı, diğeriyle mikrofonu sıkıca tuttu ve ayağıyla itti.

Yavaşça dönüyorlardı ama bulanıklaşan ışıklar ve arka plan ona kendi özel, mahrem dünyalarındaymış gibi hissettiriyordu. Müzik ve gerçekleşmemiş bir gerilimle doluydu.

Farkındayım, tamam.

Şarkıyla birlikte yavaşlayarak durduklarında Adra adadan çıktı ve yan tarafa geldi.

Lyric başını ona doğru eğdi. O ne yapıyordu?

Adra sadece birkaç adım ötede durdu ve ona elini uzattı. Avucunu Adra'nın avucuna koyduğunda dudakları seğirdi ve Adra onun sehpadan inmesine yardım etti.

Salonu bir 'hıh' kalabalığı doldurdu ve Lyric yanaklarındaki kızarıklığa rağmen gözlerini devirdi.

Avuç içi yumuşak ve sıcaktı, kadının elini içine çekerken. Onu bırakıp uzaklaşmadan önce bir kez sıktı.

Bir sonraki şarkıdan önce kalabalığa bir hikaye anlatırken, Desi'nin davul sahnesinin arkasındaki küçük merdivenlerden çıktı ve davul setinin etrafından dolaşarak ön tarafa oturdu, bacakları kenardan sarkıyordu.

"Bu şarkı başkalarının sizden beklentilerinin üstesinden gelmenizle ilgili."

Onlar bağırırken Desi ona doğru eğildi ve bir şişe su uzattı. Sözleri gürültü denizinde kaybolmuştu ama Lyric onun dudaklarını gayet iyi okuyordu.

"Susamış görünüyorsun."

Lyric ona ters ters bakarak teşekkür etti ve bir sonraki şarkı başlamadan önce şişenin yarısını emdi.

Setin geri kalanı alaycı dokunuşlar ve istifanın ona sinsice yaklaştığı bilmiş bakışlarla bir bulanıklık içinde geçti.

Lanet olsun.

Lirik yakaladı ve set Liste kapalı ve sahne, bakışlar camlama kağıdı kalabalığa fırlatmadan önce Emerson'ın üzerinden geçti.

Ateşle oynuyordu ve yanacağını bilmesine rağmen... umursamıyordu.

Cildi gergindi, yanakları kızarmıştı, utanç onu teslim olma düşüncesiyle boğmakla tehdit ediyordu.

Ama çok iyi olacak.

Lyric sahneden çıkarken dişlerini birbirine geçirdi, adımlarını dikkatle . Monitörlerini çıkardığında, sahne arkasının telaşı bir anda onu çarptı ve dengesini bozdu. Fişleri bir asistana verdi ve Henry'ye başıyla selam verdi.

Ne kadar harika bir gösteri olduğunu anlatırken onu zar zor duydu. Otobüsün saat kaçta olduğunu söylediğinde neredeyse kaçırıyordu.

Lyric onun sözünü keserek otobüste biraz daha zamana ihtiyacı olduğunu söyledi ve ardından Emerson'ın monitörlerini aldığı anda asistana teşekkür eden sesini duydu.

Ona doğru sallandı, Henry'ye başıyla selam verdi ve Emerson'ın oyalandığı sahne çıkışına doğru kayd.

Elini tuttuğunda eli onunkinde sıcacıktı ve içgüdüsel olarak geri sıkıldığında göğsünde bir tutam memnuniyet sıkıştı.

Lyric, Emerson'ı neredeyse sürükleyerek götürürken Henry'nin bakışlarını üzerinde hissetti. Gözlerinin muhtemelen onaylamama ile dolu olduğunu biliyordu ama umurunda değildi.

Tam o anda, günlerdir içinde biriktirdiği hayal kırıklığı ve kendini inkâr etme duygusuyla, kendini bırakmaktan başka bir şey istemiyordu.

Kadın arkasına baktı ve adamın bakışlarındaki sıcaklık daha da parladı.

Lyric kendini hiç bu kadar yırtıcıyı inine götüren bir av gibi hissetmemişti.

Chapter Twenty-Three

Lemerson, Nohen gitarındaki son riff'i ciyaklayarak söylerken parmaklarının tellerden düşmesine izin verdi.

Gösteriyi.

Göğsü her nefeste inip kalkıyor, teri tenini kaplıyor, gömleğini ıslatıyordu. Saf, elektrikli, bağımlılık yapan enerji içinden akıyordu ve bakışlarının gittiği yöne engel olamıyordu.

Önce, çığlıklar arasında kalabalığa teşekkürlerini sunan Lyric'i aradı. İnce bacakları ve gömlek dedikleri o küçücük üst kısmı dokunması için yalvarıyordu. Avuçlarının altındaki braletin sert dantelini ve vücudundaki elektriği hâlâ hissedebiliyordu

omurgasından aşığı yuvarlanıp sırtının alt kısmına yerleşti, aleti bu anıyla seğıirdi.

Bakışlarını ayırmak fiziksel bir meydan okumaydı ve Odd'a inmeden önce Nohen'in üzerinde dans etti.

Tüm ekipmanlarının üzerindeki parlayan tuşların aydınlattığı karanlık bakışları kendi bakışlarına yöneldi. İkisi çarpıştı ve performansın verdiği aşırı uyarılma tüylerini diken diken etti, sanki vücudu artık rutinin ne olduğunu biliyormuş gibi tüyleri diken diken oldu. Lyric'in peşine düşecek, onu en yakın köşeye sürükleme içgüdüleriyle savaşıacak ve sonunda Odd'un onu becermesine ya da içindeki tüm bastırılmış hayal kırıklığını emmesine izin verecekti.

Her gece onu görmezden gelmek, kokusuna sırtını dönmek biraz daha zorlaştı, performansın taze eforundan güç aldı. Onu adeta çağırان enerjiyi görmezden gelmek, kız otobüse çekildikten sonra onu kovalaması için cesaretlendirerek tepeden tırnağına vücudunu tararken bakışlarını kaçırmak.

Ama kararlılığı gördüğünde tanırdı ve ikinci gece sahneden Lyric'te kararlılık vardı. Ve üçüncü gece. Dördüncü gece bile. Bunu onun için zorlaştırmayacaktı.

Emerson çenesini Odd'a doğru eğdi, sanki vücudu başına gelecekleri biliyormuş gibi derisi farkındalıkla karıncalanıyordu.

Çoğunlukla o. Ve Odd. Tercihen birlikte.

Gitar penasını kalabalığa doğru sallayarak Nohen'i taklit etti ve el salladı. Desi çubuklarını kalabalığa fırlattı ve Lyric set listesini kırıslara uzanan açgözlü ellere fırlattı.

Sonra sahne çıkışına doğru yürüdüler, her zamanki gibi önce Lyric, böylece monitörlerini teslim edip otobüse kaçabilecekti. Diğer herkes genellikle dinlenme zamanı için yeşil odaya dönerken, o ve Odd sinirlerini başka bir yerde atmayı tercih ediyordu.

Ancak merdivenlerden inip kulisin karanlığına adımıını attığında ince, yumuşak bir el onu kavradı ve çekti. Kalbi göğsünde yerinden fırladı ve Adra'ya şaşkın bir bakış fırlattı, Adra ise kulaktan kulağa sırtarak ona el salladı.

" oluyor?" diye sordu ve Lyric onu susturdu.

Kızın eli Lyric'in elini o kadar sıkı kavramıştı ki neredeyse kan dolaşımının bozulmasından korkacaktı ama vücudu Lyric'in niyetini zihninden çok önce anlamıştı. Ayakları hızlandı ve Lyric'elini aynı sıkılıkla geri kavradı.

Koşar adımlarla mekâna girdiler ve Odd'la birlikte geldiklerinde göz attıkları dört erzak dolabının önünden geçtiler.

Ancak Lyric onu otobüs alanına götürene kadar nereye gittiklerini anlamadı.

Lanet olsun.

Emerson heyecanını pantolonunun içine geri soktu ve yutkundu. Sertçe. "Neler oluyor?"

Lyric aralarındaki gerginliği çözmek için onu otobüse sürüklemeyecekti, değil mi? Bu Henry'nin kurallarından biriydi.

Cevap vermedi, pantolonunun cebinden anahtarlığını çıkardı ve kapıya doğru tuttu. Bip sesinden sonra kapıyı açtı ve adımlarını attı, içeri girdikten sonra bile elini bırakmayı reddetti. Kilidin otomatik olarak devreye girdiğinden emin olmak için ancak zamanı vardı ki kadın onu ileri doğru çekti.

Duş kapısı yaklaşıyordu. "Uh...

Lyric?" diye boğuk bir ses çıkardı.

"Kapa çeneni. Duş sayılmaz."

Bastırmakta pek de iyi bir iş çıkaramadığı heyecanı yeniden canlandı. Ama siki pantolonunun içinde kalınlaşırken bile, aklının yarısı ondaydı.

"Lyric... ," dedi yumuşak bir sesle, yüzünü ona dönmesi için elini çekiştirerek.

Yanakları kızarmıştı ve bu sadece sahnede dans etmekten kaynaklanmıyordu. Okyanus gözleri açılmıştı ve sanki zaten çıplakmış gibi adamın göğsünü tarıyorlardı.

"Hayır. Beni bu konuda fazla düşündürme," diye cevap verdi.

Yalvarmak kelimesini bile kullanabilirdi ama... söz konusu olan Lyric'ti. " yeterince fazla düşünüyorum. ... olduğum yerde vızıldıyor gibi hissediyorum." Elini sıktı ve adam onu biraz daha yakından inceledi. Anormal derecede gergin görünüyordu, omuzları gergindi ve sahnede akıcı bir performans sergilerken, Lyric'son zamanlarda çok fazla zaman geçirdiğini fark etmişti.

yuvasında.

"İyi misin?" diye sordu, endişesi tahrikini bastırıyordu.

"Evet, evet iyiyim. Sadece, buraya gel," diye ısırdı ve onu ileriye doğru sürükledi. Küçük kapıdan geçip daha da küçük olan banyoya girdiler. Lyric duşa girerek ikisine de yer açtı.

Emerson kapıyı arkalarından kilitlemek için arkasını döndü ve kilitlendiğinden emin oldu. Belki beş saniye geçmişti ama arkasını döndüğünde Lyric çoktan tişörtünü çıkarmış, pantolonunu kalçalarından aşağı indirmişti.

"Hâlâ çıplak değil misin?" diye sordu sırtarak, giysilerini toparlayıp duş deliğinden içeri fırlatırken.

Emerson boğazındaki birkaç düğmeyi çözdükten sonra elbiseyi ensesindeki kumaştan tek bir hamlede başının üzerine kaldırdı.

"Olabilirim," diye karşılık verdi, sesi normalden daha alçak çıkıyordu.

Küçücük kabinde kendini öldürmeden pantolonunu çıkardığında, Lyric suyu açtığı sırada duşa girdi.

Duş başlığından üzerlerine hafifçe sıcak su yağdı ve adam tısladı.

"Lanet olsun, neden bu kadar sıcak seviyorsun?"

Lyric sırtarak ıslak saçlarını yüzünden geriye doğru taradı ve bakışları göğüslerine kaydı.

Hareket ettiğinin farkına bile varmadan onları elleriyle kapattı. Güzel pembe meme uçlarının parmaklarının arasından dışarı fırlayışına hayran kalmıştı.

"Bana geldiğimi hatırlatıyor."

Adamın onun sözlerini algılaması bir saniye daha uzun sürdü ve şaşkınlıkla ona baktı.

"Nerede?"

"Cehennem," diye cevap verdi ve kollarını onun boynuna doladı.

takip edip uyluklarının arkasından kavrayıp kaldırırken boğazından bir kaçtı.

Pürüzsüz, ılık teni sudan kayganlaşarak adaminkine değdi. Ama başka yerlerinin de kaygan olduğuna bahse girerdi.

Onu duş duvarına doğru ittiğinde teorisi doğrulanmıştı. Bu, ona karşı sürtünmesi için kaldıraç sağladı ve ciğerleri, vücutlarının arasına sıkışmış horozuna karşı ıslak bir şekilde kayarken bir an için çalışmayı bıraktı.

Lyric onu keşfediyordu; avuç içleri ve parmakları adamın omuzlarında, kollarında ve göğsünde gezinirken kalçaları küçük hareketlerle oynuyordu.

"*Tanrım*," diye tısladı, kalçalarını ona doğru çevirirken tırnakları kolunu kesiyordu. Topukları kışının kabarıklığına saplandı ve onu daha yakına çekmeye çalıştı, ama yaklaşılabileceği tek şey onun içinde olmaktı. "İçimde," diye nefes nefese kaldı.

"bakabilir miyim?" diye sordu. Mekânın dışında geçirdikleri geceden beri, parmaklarından emdiği küçük ikram yeterli olmamıştı. Lanet tatlının tamamını istiyordu.

Sanki bu düşünce hiç aklına gelmemiş gibi dondu ve arkasına yaslandı.

"Evet, öyle. Hadi yapalım," diye kabul etti, omzuna dokunarak, ama Emerson çoktan harekete geçmişti. Bir-sekiz çekti ve şeffaf duş kapısını tekrar açtı, onu basamağa oturttu ve kışını kenara çekti.

Ciyakladı ve girişin iki yanını kavradı. "Beni düşürmeyin!"

Gözlerini devirerek köprücük kemiğini bir kez ısırdı, sonra güneye doğru hareket etti. Yukarı baktı, alt dudağının dişlerinin arasında kemirildiğini gördü ve yönünü değiştirdi.

Ağızına almadan önce alt dudağını dişlerinin arasında emdi ve uzun zamandır görmezden geldiği çaresiz ihtiyacın tadına baktı. Dilleri düello ederken parmakları adamın saçlarının arasından geçti.

Emerson oldu a tek fikirli Adamım, ve o olabilirdi. Sonsuza dek dudaklarının her şeklini ve kıvrımını öğrenerek geçirdi, ama onu çekip daha aşağı itmeden önce saçındaki kavrama sıkılaştı. Teninde gezinmesine izin verdiği bir kıkırdamayla, onun yönünü takip etti ve göğsünün her tarafına ıslak öpücükler bırakarak aşağıya indi ve midesi, derisindeki suyu yudumluyordu.

Ellerini kışının altında birleştirdi ve onu bir kase gibi eğdi. "Oh!" diye nefes aldı, başını geriye doğru eğdi. Onun uzun streç Boğazı açıktaydı, ıslak saçları genişliğe yayılmış ve kıvrıma doğru erimişti. Adam yalayıp emerken kadının nefes nefese inlemeleri yükseldi. Önce sadece nazik, küçük alaycı öpücükler.

Sonra başını eğdi ve açlıktan ölüyormuş gibi onun tatlı tadına baktı. Dilini onun çekirdeğine daldırıp tadına bakar bakmaz ciddileşti. Onun özünü yalıyor ve onu içiyordu.

İnlediği her küçük ses ve kalçalarının onun dokunuşuna karşı her kıpırtısı doğrudan sikine gitti.

İkinci merdivenin kenarında dengede durduğu için fazla kaldırıcı yoktu, bu yüzden kontrol tamamen ondaydı. Ama kızın çığlıkları onu daha fazlası için teşvik ediyordu ve fazla zamanları olmadığını bildiği için her damlanın, her saniyenin tadını çıkarmak istiyordu.

Dudaklarını klitorisinin etrafına sardı, diline karşı zonkladı ve emdi, orgazmını hazır olduğundan daha hızlı çekti. "*Em-fuck*," diye inledi, adam onu aşağı indirirken kelime nefes nefese, sözsüz bir sese dönüştü. Bu kısaltma hoşuna gitmişti.

ve tekrar ondan almak istedi.

Onu basamaktan kaldırdı, ayağa kalkarken ellerini belinde ve poposunda yumuşattı ve onları spreyin altında duvara doğru yürüttü.

Buhar odayı doldurdu ve aynı şeyi ona yapmadan önce saçlarını yüzünden taradı, başparmakları yanaklarına yumuşak bir şekilde değdi. Kalbinin sıkışmasına neden olan bu duygu o kadar yabancıydı ki onu incelemek istedi.

Ama sonra Lyric ona doğru kaydı, bir elini göğsüne götürdü ve sikini kavradı. Onun dışında her şey unutulmuştu ve Lyric onu okşarken adam bir iniltiyi bastırdı.

Adam onu kaldırdı ve kadın adamın sikini dudaklarının arasına aldı.

"Lyric-" Adını bir lanet gibi söyledi, dişlerini gıcırdatırken onu içine çekti.

"*Evet, evet, evet*," diye bağırdı, tırnakları adamın omuzlarında pençelere dönüştü. "Daha hızlı."

Emerson iyi bir alfa gibi onu dinledi ve tutuşunu gevşeterek kadının sikinden aşağı kaymasına izin verdi. Konuşmadan önce onun sıcaklığıyla çevrelenene, içine doğru sallanana kadar bekledi.

Adam geri çekildi, kadının amı sanki adamın gitmesini engellemeye çalışıyormuş gibi adamın etrafında sıkılaştı.

Lyric'in boğazından bir çığlık çıkararak tekrar derinlere iterken konuştu. "Bunun bir daha olmayacağını sanıyordum?"

Dudakları tatlı bir 'O'dan hırlamaya doğru kasılırken, mutlulukla ona baktı.

"Öyle olmaması gerekiyordu," dedi elini göğsüne vurarak.

"Peki ne değişti?" diye sordu, geri çekildi ve kelimelerle birlikte tekrar içine daldı.

Sikeyim.

O kadar doğru hissettiriyordu ki. Sadece onun içinde olmak değil. onunla. Sadece onun da aynı şekilde hissettiğini bilmek istiyordu.

Karşı koyamayarak kalçalarını hızlı bir ritimle itti, beline yerleşmeden önce omurgasında yukarı ve aşağı doğru ısı yayıldı, taşakları sıkılaştı ve tabanında bir düğümün başlangıcı şişti.

Gözleri kapandığında, dudakları o seksi o- şekline geri döndüğünde, itişlerini keskinleştirdi, içine çarptı ve durdu.

Alt dudağını ısırdı, gözlerini net görebilmek için başını yeterince geriye yasladı.

"Ne değişti?" diye tekrar sordu.

Lyric onun etrafında kasıldı ve kalçaları öne doğru tekmeleyerek onu duvara doğru bastırdı ama bu hiçbir işe yaramayacaktı.

Onun içine kadar girmişti.

"Bunu yapmamalıydım," diye itiraf etti, sanki itirafı için onu cezalandırıyormuş gibi tırnaklarını ensesine geçirdi. "Sadece birlikte çalıştığımız için değil, sen bir alfa olduğun için."

Bakışları sanki bir tepki arıyormuş gibi onun üzerinde gezindi. Ona verdiği tek şey anlayıştı. Alfaların onu neden bu kadar endişelendirdiğini *bilmiyordu* ama yine de anlıyordu.

"Ama değil," diye , sesi neredeyse su basıncının gürültüsü içinde kayboluyordu, ne kadar hafif olsa da. "Sadece *istiyorum*." Bir duraklama. "Seni," diye . "Bu çok mu kötü? Bir şey istemek?"

Bir şey *istemek mi, yoksa bir alfa istemek mi? Ya da her ikisini de?*

Emerson açıklama istemedi. Çenesi gergindi, gamzeleri ona bakarken esniyordu, sanki onun... Ne? Onu reddetmesini mi?

Sanki.

Adam kalçalarını minik bir geri çekilme ve bir itme hareketiyle esnetti ve kadının çenesindeki tik gevşedi.

"Hayır," dedi, çenesinin köşesini öpmek için yaklaştı. "Bu hiç de kötü değil."

"," diye meydan okudu.

Adını haykırıp etrafında paramparça olana kadar ıslak, kavurucu sıcaklığına girip çıkarak bunu kanıtladı. Sanki kendi kurtuluşunu arıyormuş gibi onun etrafında sıkıştı, ama elini aşağı indirip içine boşalana kadar düğümünü çalıştırmak yerine, onun kavrayışından kıpırdandı. Ayakları fayansın üzerine dikildiğinde, bir elini adamın düğümünün etrafına sardı ve diğer eliyle, adam karnını ve kalçalarını serbest bırakmasıyla boyayana kadar ona mastürbasyon yaptı.

Geldiğinde onun adını haykırdı.

Su günahlarını yıkarken "Aman Tanrım," diye nefes aldı.

Lyric mırıldanarak onayladı, kokusuz vücut yıkayıcısını ona uzatırken yüzünde tembel bir gülümseme vardı. Herkes ne yaptıklarını zaten biliyor olabilirdi ama bunu yüzlerine vurmak için bir neden yoktu.

Emerson onun kokusunu gururla taşıyamadığı için sadece biraz üzgündü. Ama hassas bir konuyu kurcalamak istemedi. Bu

Odd'un ne yaptığını bilmemesi gibi bir şey değildi ve varsayılan olarak diğerleri de.

Kurulanıp giyindikten sonra Emerson, Lyric'in başına bir tişört geçirerek iki şişe su almasına izin verdi ve ayrılmaya hazır olana kadar ortak alanda dinlenmeyi planladı.

Buzdolabına uzandığında, Lyric'in kapısı açılmadan önce bir hışırtı, bir patlama ve boğuk bir küfür duydu. Buzdolabının kapağının üstünden baktı. Lyric'in gözleri, üzerinde tuttuğu o sıkı kontrol tekrar yerine oturmadan önce biraz daha açıldı. Kapı arkasından usulca kapandı ve koridorda ilerlerken ayak sesleri döşemenin üzerinde fısıldadı.

"Gidiyor musun?" diye sordu.

İki elinde birer şişe suyla döndü ve birini uzattı. "Bunu planlamıyordum," diye yanıtladı gözlerini kısarak. "Tabii her gösteriden sonra tek başıma stres atmamı ya da başka bir şey yapmamı istemiyorsan?"

Lyric nemli bir tutam saç kulağının arkasına sıkıştırdı, dudakları seğirdi. "Beni basınçtan arınmış olarak düşünebilirsiniz."

"Yani kalabilir miyim?" diye sordu, sadece emin olmak için.

Öne doğru bir adım attı, elini su şişesinin etrafına sardı, parmaklarını onunkilerle üst üste bindirdi ve durakladı. "Lütfen."

Boynunun arkasındaki bir gıdıklanma, başını sallarken onu biraz daha yakından incelemesini sağladı. Kadın rahatladı ve adamın elindeki suyu aldı, kapağını açıp yudumlarken adamın etrafından süzülerek kanepeye çöktü.

"Bana söylediğin şey hoşuma gitti," diye itiraf etti.

Kaşları çatıldı ve ne yaptıklarını hatırladığında yanaklarının izledi. "Sana ne demiştim?"

"Adımı Em olarak kısaltmışsın. Bu hoşuma gitti."

"Diğerlerinin de yaptığını duydum," diye mırıldandı Lyric usulca. Yüzündeki gülümsemeyle savaştı ama sonunda o gülümseme kazandı. "Em. Diğerleri ne zaman dönecek?" diye sordu konuyu değiştirerek.

Emerson mikrodalganın üzerindeki saate baktı. "Her an gelebilir. Henry bizi dışarı atana kadar genellikle yeşil odada kalırlar."

Lyric bir an için şişenin üzerindeki etiketi inceledi. Emerson yanındaki kanepeye oturduğunda ona baktı.

"Neden?"

"Neden ne?"

"Neden biz gitmeye hazır olana kadar herkes yeşil odalarda takılıyor? Duş almak, üstünüzü değiştirmek ya da... bir şeyler yapmak istemiyor musunuz?"

Emerson başını eğdi. Bu bir şekilde bir testti. Sadece ne tür olduğunu bilmiyordu.

"Yuvanın sana kalmasının hoşuna gittiğini düşündük, hepimiz işgal etmeden önce otobüs biraz sessizleşti..."

"Oh," dedi usulca ve bir yudum daha aldı. "Tek sebep bu mu?"

Tamam, şimdi Emerson bunun bir test olduğunu *biliyordu*. Başarısız olacağı bir sınav, çünkü ona yalan söylemek istemiyordu.

"Şey, ben ve Odd için... bilirsin," diye başladı, yanakları kızarmıştı. "Ama onun dışında bütün otobüs *seninle* dolu. Bu yüzden mekânlarda vakit geçiriyoruz."

Lyric başını geriye atıp ona baktı, gözlerinde saklamadan önce bir parça acı vardı.

"Zor olan senin kokun değil," diye devam etti. "Kokuyorsun..." Burnunu kızın boynunda gezdirmek için eğildi ve kızın nefesinin kesilmesine neden oldu. "Lezzetli. Ama sana sahip olamayız ve körelmiş olsan bile bizi hazır olmadığımız şekillerde etkiliyorsun."

"Neden? Neden bu kadar zor?" diye sordu, sesinde endişe vardı. "Sektördeki *tek* omega ben değilim. Daha önce hiç bir sorun duymamıştım. Etiket bizi uyarırdı. Bastırıcı kullandığım da bir sır değil."

"Seni istiyorum," dedi ona, kelimeler sanki yirmi dakika önce ona sahip değilmiş gibi çakıl taşı gibi döküldü. "Çok kötü bir şekilde. Her zaman. Ne zaman ortak alana girsem, ne zaman yuvanın kapısını açsan, ne zaman yanımdan geçsen."

"Bana sahip olabilirsin," diye mırıldandı, ona doğru sallanarak. Omzu adamın göğsüne bastırdı ve adamın nefesi kesildi.

Emerson dayanamadı ve geri çekilmeden önce dudaklarını Lyric'in boynunda gezdirmek için eğildi. "Sadece ben değilim, Lyric."

Dudakları mükemmel bir 'O' oluşturacak şekilde ayrıldı ve onun yüz ifadesini inceledi. "Oh," diye nefes aldı.

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Evet. Oh. Odd seninle çok önce sana vurulmuştu ve Nohen senin meşaleleri o kadar yüksekte taşıyor ki kolları nasıl yorulmadı bilmiyorum."

Lyric yutkundu. "Desi?"

"Bildiğim kadarıyla onu etkilemiyor. Amber'a sahip ve eğer ikisi de beta olmasaydı, eminim birbirlerine bağlanırlardı."

Geri gelmelerini istiyor muydu? Lyric isterse diğerleri erken dönmek isterler miydi?

Emerson bunun cevabını aklından geçer geçmez biliyordu. Evet.

Tabii ki. İsteddiği her şeyi sağlamaya çalışacaklardı.

Masrafları kendilerine ait olsa bile.

"Otobüse daha erken dönmemizi ister misin?"

"Hayır, zorunda ," dedi, kelimeleri aceleyle getirerek. "Sorun yaratmak istemiyorum. Ben *burada* olmasam hepinizin *burada* olduğunu bilmek hoşuma gidiyor. Ama boş ver. Önümüzdeki hafta bir otel tatilimiz var,

Bu herkes için iyi olacak." Gözlerini ona dikti. "Lütfen bir şey söyleme."

Emerson bu düşüncenin dudaklarından geçmesine asla izin vermezdi. Ama Lyric'in "evde" olduklarını bilmekten neden hoşlandığından neredeyse emindi.

Bu bir omega şeyiydi.

Ve Lyric bir omega olmaktan *başka* her şey olmaya kararlı görünüyordu.

Chapter Twenty-Four

T *Bugün o gün.*

Lyric yuvasından sıçrayıp koridora çıktı ve durdukları sırada birinden kendisine benzin istasyonundan bir paket jelibon almasını istemeye niyetlendi.

Ama ana odada ve odanın boş olduğunu fark etti.

"Peki," dedi boş otobüse ve kendi lanet jelibonlarını almak için odasından cüzdanını almak üzere döndü.

Tam o anda banyonun kapısı açıldı ve gömleksiz, nemli bir Adra dışarı çıktı. Havlu kalçasından bağlanmıştı ve altındakileri gizlemek için pek bir şey yapmıyordu.

"Ah, şekerim," diye gürledi. "Herkesin gittiğini sanıyordum. Kıyafetlerimi getirmeyi unutmuşum," diye açıkladı ve arkasını döndü.

Adam uzaklaşırken Lyric tek bir hece bile kuramadı, sırt kasları abanoz teninin dalgaları altında dalgalanıyordu.

Kullanılmayan kanepelerden birinin üzerine yerleştirilmiş olan çantasını karıştırdı.

Lyric aniden kuruyan ağzına rağmen yutkundu. "Sorun yok. Gidip alacağım..." Ne alıyordu? "Uhm, içeriden atıştırmalıklar. Bir şey ister misin?" diye teklif etti.

"Hayır, sorun değil. Bu öğleden sonra tamamen durana kadar bekleyeceğim." Kollarında bir yığın giysiyle döndü ve duşa doğru ilerledi. Havlu sadece bacaklarının arasındaki şişkinliği ortaya çıkarmıştı ve Lyric yakalanmadan önce bakışlarını kaçırarak yutkundu.

Ama bu bakış yeterliydi.

Emerson'ın bir gece önce söylediği her söz, kanındaki sıcaklık gibi zihnine hücum etti.

Adra başından beri sana aşıktı.

"Bir dakika içinde işim bitecek," dedi, kızaran yanaklarına aldırmadan. "Sadece giyinmem gerek."

Ne kadar yazık.

"Tamam!" diye cıvıladı biraz fazla hızlı bir şekilde. Adam kapıyı kapatmadan önce ona bir saniye daha uzun süre baktı.

Cüzdanını almak için yuvasına girdiğinde kendi kendine "Aşağı kız," dedi.

Yuvasından otobüse ve benzin istasyonundaki şekerleme reyonuna bakana kadar alfalara, karın kaslarına, siklere ve kendi azgınlığına lanet okudu.

Boş jelibon rafına ters ters baktı.

"Bunu benim için sev," dedi yüksek sesle, sağlıklı bir alaycılık dozuyla.

Başını sallayarak soğutuculu bölümden buzlu bir kahve aldı, kartını okuttu ve otobüsteki diğerlerine katıldı.

O kanepeye yerleştikten kısa bir süre sonra Nohen ellerini arkasında kavuşturmuş bir halde arka odadan çıktı. Yüzündeki mahcup gülümseme kızın dikkatini çekmişti, dizleri kızın dizlerine çarpacak kadar yakın durmasının yanı sıra.

O kadar sevimliydi ki gülümsemekten kendini alamadı.

"Yardımcı olabilir ?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Hayır, ama sana bir şey aldım," diye açıkladı ve Lyric plastik torbanın hışırtısını duydu.

Eğildi, sırtarak onun güzel altın gözlerine baktı. "Bana ne aldın?"

Nohen ellerini arkasından çekerek bir torba jelibonu gösterdi. Lyric nefesini tuttu ve çantayı parmaklarının arasından kapıp göğsüne götürdü.

"Son çantayı almış olmalısın! Ellerinde için çok üzölmüşüm," diye itiraf etti ve başını kaldırıp baktı. "Teşekkür ."

Nohen'in bronzlaşmış yanakları pembeleşti ve bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Sorun değil. Bana seni düşündürdüler."

Kalbi göğsünde küçük aptalca bir takla attı ve onu görmezden gelmek için elinden geleni yaptı... ve başarısız oldu. Hiç düşünmeden uzanıp Nohen'in elini tuttu ve onu kendisiyle birlikte kanepeye çekti. Ona tekrar teşekkür etti ve yanağını öptü.

"Tanrım, adam evlenme teklif etmiş falan sanırsın," diye homurdandı Emerson, kollarını somurtan bir çocuk gibi kavuşturmuş bir halde. Olgun bir yetişkin gibi dilini ona doğru uzattı. Sonra, sanki

iyi bir grup arkadaşı olarak, sakız paketini Nohen ile paylaştı.

Küçük ayılarla karınlarını doyurduktan sonra Desi'nin telefonunu yüzüncü kez kontrol edişini izlediler. Adra sol tarafındaki kanepede oturuyordu, ne yazık ki tamamen giyinikti ve telefonuna gömülmüştü.

"Ne var yok?" Lyric ona sordu.

"Bu gece o gece!" Desi tezahürat yaptı ve ellerini çırpı.

"Amber arabayla mı geliyor?" Lyric sordu ve Adra'nın yanına oturdu. Bacaklarını çaprazlama kıvrıdı ve dirseklerini dizlerine dayadı, başını yukarı kaldırıp otobüsün karşısındaki Desi'ye baktı.

Parmaklarını sabırsızlıkla dizine vuruyordu.

"Evet. Bana güncellemeler gönderiyor ve sanırım otele bizden önce varmış olabilir." Desi telefonunu kaldırdı, boş bildirim ekranını görüntülemek için yan düğmeye bastı ve birkaç saniye sonra aynı işlemi tekrarlamak için kaldırmadan önce yere koydu.

Lyric'in dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Yıldönümü ne zamandı?" Desi iç çekti. "Bundan dört gün sonra."

Sadece özlüyor olacaktı. O öğleden sonra, önümüzdeki iki gece kalacakları otele çekilecekler ve ardından yola .

"Eminim seni göreceği için heyecanlıdır," dedi Nohen.

Desi gözlerini devirdi, yanakları kızardı. "Öyle olsa iyi olur. Çok heyecanlıyım. Gösteriden önce akşam yemeği için otelden çıkarsak bile şanslıyız." "Bu senin yıldönümün, güzel bir şeyler yapmalısın." Lyric alay etti.

Desi, "Tamam, güzel bir şey yapacağım," diye karşılık verdi ve kaşlarını salladı.

"Ne giyeceksin?" Lyric sorguladı. "Bu... ne ? Neredeyse iki haftadır onu görmedin mi?"

Desi kot pantolonuna ve tişörtüne baktı, sabah güneşinin altında yaptığı yolculuktan sonra fanilas kuağına bırakılmıştı. "Henüz bilmiyorum. Bu değıl."

"Eğer otel odasından çıkmayacaksanız, onun ne giydiğı neden önemli olsun ki?" Emerson sorguladı.

Bir koro ona cevap verdi.

"Kız arkadaşını etkilemek istiyor olabilir," diye düşündü Adra, aynı anda Nohen de, "İlk izlenimi tekrar yaşamak gibi," diye cevap verdi.

Lyric de onlara katılarak "Bu özel bir gün, neden giyinmesin ki?" dedi.

Emerson ellerini havada salladı. "Haklısın. Bak, demek istediğim, eğer gerçekten bu kadar uzun süre ayrı kalmadıysanız, Amber muhtemelen ne giydiğıne ilgilenmeyecektir. Sadece seni gördüğü için mutlu olacaktır."

Lyric ona göz kırptı. Bu çok... tatlıydı.

Desi, "Ne kadar ateşli olabileceğimi unutmadığından emin olmak istiyorum," diye cevap verdi.

Lyric onun cevabına kıkırdadı ama Desi'nin kıyafet seçmesine yardım ederken öğleden sonra bir bulanıklık içinde geçti. Otele park ettiklerinde Desi ayak bileğine kadar uzanan botları, dar bordo pantolonu ve yakası beyaz işlemeli koyu renk düğmeli ceketiyle zıplıyordu. Otobüsün koridorunda bir aşağı bir yukarı volta atarken çene hizasındaki bukleleri yüzünün etrafında dalgalanıyordu.

Onun ileri geri yürüyüşünü izlediler ve onun adına kıkırdamalarını tuttular. Desi zaten yeterince gergindi.

Otobüs nihayet otoparka girdiğinde Desi'nin telefonu çaldı ve ilk çalma bitmeden telefonu açtı.

"Burada mısınız?" diye sordu, panjurdan bakmak için kanepenin üzerine eğilerek. "Bekle, arabayı görüyorum. İçeri giriyoruz."

Desi telefonu kapattı ve arka cebine koydu. "Lanet olsun," diye nefes aldı ve ellerini sıktı.

"Gergin olma. O da seni göreceği için çok heyecanlı," diyerek Lyric onu rahatlattı.

"Biliyorum. Biliyorum. değil."

Otobüs nihayet park ettiğinde, Desi otobüsten inen ilk kişi oldu ve otoparka doğru yola koyuldu. Lyric kıyafetleriyle dolu çantasını ve yatağındaki battaniyeleri kaptı ve Desi'nin kız arkadaşıyla yeniden bir araya geldiğini görmek için biraz heyecanlı bir şekilde onu takip etti.

Ayakları asfalta tam da kız gibi bir çılgılık otoparkta çınlarken çarptı.

Daha ikisini görmeden dudaklarında bir sırıltı belirdi. Esmer bir kadın kollarını ve bacaklarını Desi'nin etrafına dolamış, başını da onun boynuna sokmuştu. Desi durmadan önce bir dakika boyunca döndüler ve Lyric konuştuklarını duyamayacak kadar uzakta olsa da, çürüklerine yetecek kadar tatlı olduğundan emindi.

Arkadaşı için duyduğu heyecanın yanı sıra, birbirlerine sarıldıkları süre uzadıkça içlerine bir parça kıskançlık da sızdı.

Desi ya da Amber'ı kıskanmıyordu, sahip oldukları şeyi kıskanıyordu. Lyric daha önce birinin kollarına böyle koştığı bir anı hatırlamıyordu. Desi'nin Amber'a yaptığı gibi, biri gerçek olduğundan emin olmak için ellerini üzerinde gezdirmişti.

Lyric onlar öpüşürken bakışlarını başka yöne çevirdi, yaşadıkları ana daha fazla müdahale etmek istemiyordu.

"Bu çok tatlı," dedi Nohen. "Aww..."

"Biliyorum," diye onayladı Lyric ve ona bir gülümseme gönderdi. "sevimliler. Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

"Eğer yaparsak." Nohen kıkırdadı ve işaret etti.

Lyric bakışlarını çifte çevirdi ve sırttı. Amber Desi'yi yanında sürüklüyordu, arabasını anahtarlıkla kilitlerken çantasını omzuna atmıştı. Otelin sürgülü kapılarından geçerek gözden kayboldular ve Desi omzunun üzerinden onlara bir başparmak işareti yaptı.

"Onu Çarşamba gününe kadar göremeyeceğiz."

"Güzel. Belki bir kez olsun senden başka biri otobüs çağrısına geç kalabilir," dedi Henry ve Nohen'in omzuna vurdu.

Nohen tükürürken Lyric kıkırdadı. "İki kere falan oldu."

"Tam olarak üç kez," diye düzeltti Henry. "Mekanda...?"

Onun ve Nohen'in sesleri birbirine karışarak aynı anda cevap verdiler. "Yedi kırk beş."

"İşte . Geç kalmayın," diye emretti ve Nohen'e kaşlarını kaldırarak baktı.

"Tamam! Tamam," dedi kollarını masumca kaldırarak.

Henry kulağının dibinden çekildiğinde ve Lyric utanmadan onun boyalı kot pantolonunun içindeki kıçını kontrol ettikten sonra Nohen homurdandı, "Bu kadar otoriter birinin bu kadar ateşli olmasına izin verilmemeli. Sadece iki kez oldu. Değil mi? İki kere."

Lyric ilk yorumu duymazdan gelerek omuz silkti. "Henry'yi çoğu zaman görmezden geliyorum. Buna seni azarladığı zamanlar da dahil."

Kıkırdaması hafif ve neşeliydi. "Azarladığı tek kişi ben değilim." Sesini kalınlaştırdı ve gürledi, "Lyric, bugün su içtin mi? Lyric, bugün bastırıcı ilaçlarını aldın mı? Peki ya yemek?"

Lobiye doğru yürürlerken kadının kahkahaları çınladı. "Güven bana, biliyorum."

Ama ses tellerinin her gece fazladan zorlanmasına rağmen beklediğinden daha iyi çalıştığını kabul etmek zorundaydı. Ve bu

Henry'nin ona zorla içirdiği suyla bir ilgisi olabilir.
Ama bunu *asla* yüksek sesle itiraf etmezdi.

Gösteriden sonra kendini oda servisine bıraktıktan ve ardından odasındaki dev küvette uzun süre ıslandıktan sonra içini çekti ve su bardağına uzandı ama boş olduğunu gördü.

"Kahretsin Henry," diye mırıldandı. Bu lanet şeyin onda olması bile *onun* suçuydu. "Günde iki kez boşalt, sonra biraz daha içersen daha da iyi olur," diyerek ona getirmişti.

Lyric bir çift uyku şortu aldı ve dev tişörtünün altına giydikten sonra bir çift spor ayakkabı giydi, buz kovalarını ve oda anahtarını alıp odadan çıktı.

Buz makinesine giden yol boyunca sessizce homurdandı, yavan koridorlara ve bej duvarlara pek dikkat etmedi. Buz odasından gelen parlak ışık koridora yayılıyordu.

Yakınlarda bir gümbürtü ve yumuşak bir homurtu duyuldu ve Lyric yavaşladı.

Tekrar ses gelmeyince devam etti ve birkaç adım ötede durdu.

Koridorun ortasında duruyordu, ayakları yere yapışmıştı. Çünkü otomat odasının hemen içinde, Emerson atıştırmalık makinesine doğru itilmiş, vücudu Adra'nının gölgesinde kalmıştı. Emerson'ın elleri Adra'nın vücudunun iki yanında pençeleşiyordu.

Lyric, Adra'nın ellerini göremiyordu ama dudaklarını Em'inkilere yapıştırmadan sadece birkaç saniye önce onu yakalayıp makineye doğru iten Emerson'ın gömleğine yapışmış olduklarını hayal edebiliyordu. Başını eğdi ve dudakları tekrar buluşmadan önce ikisinin de keskin nefesler aldığını duydu.

Lyric izlememesi gerektiğini biliyordu. Arkasını dönüp onlara hak ettikleri mahremiyeti vermesi ve birlikte ne kadar lezzetli göründüklerini unutmaya çalışması gerektiğini biliyordu. Emerson onunla birlikteyken her zaman çok agresifti.

Ve şimdiye kadarki diğer tüm durumlarda Adra kibar ve sessizdi ve... adam küfür etmiyordu, Tanrı aşkına.

Onun Emerson'ı makinenin içine itme fikri, kabul etmeye hazır olduğundan daha çekiciydi. Ama bir yanı birkaç saniye önce gelmiş olmayı ve böylece her şeye tanıklık edebilmeyi diliyordu. Başını salladı. Hayır. Çünkü o zaman onu görürlerdi-

"Sadece maçı mı izleyeceksin yoksa oynamak da ister misin?"

Lyric ilk başta Emerson'ın nefes nefese sorduğu soruyu fark etmedi. Vücutlarının durakladığını, Adra'nın gerginlikten kaskatı kesildiğini fark etti ve bakışlarını Emerson'ın Adra'nın yanlarını kavrayan iri ellerinden yüzlerine doğru kaldırdı.

İki çift göz onunkilere kilitlenmişti. Emerson'ın kiler sıcaklık ve istekle doluydu, Adra'nın utancı ise görünmez bir dokunuş gibi ona ulaşan, gizlenen, umut dolu ihtiyaç tarafından gölgelenmişti. Adra farkına bile varmadan onu daha da yakınına çekmiş, ikisinin birlikteliğinin büyüüne tamamen kapılmıştı. Kızın eli buz kovalarını sıkıca kavradı, içindeki plastik torba kırıştı ve bakışları birbirine kaydı.

Lyric yapmaması gerektiğini biliyordu. Bunun muhtemelen kötü bir fikir olduğunu da biliyordu. Ama tek düşünebildiği o sabah, Adra'nın o havlunun içindeki görüntüsünden başka bir şey değildi. Elleri uzanıp dokunmak için kaşınıyordu.

Ve sanki evren onun yasak arzusunu ortaya çıkarmış gibi... işte orada duruyordu.

Görünüşe göre Lyric'in bile bir kırılma noktası vardı.

Dudakları aralandı ve sözünü kestiği için özür dilemek yerine, "Ben oynarım," dedi.

W Lyric'in sözleri Adra'ya ulaştığında donakaldı, yumrukları Emerson'ın tişörtünün etrafında kenetlendi ve ayakları sanki kök salmaya karar vermişler gibi.

Geriye dönüp baktığında, Emerson'ın daha kötü bir şey yapmadan önce diğer alfayı mümkün olan her şekilde susturması gereken noktaya kadar onu kızdırmasına izin vermeli miydi?

Hayır. Ama Emerson onu kızdırmak için hangi düğmelere basması gerektiğini çok iyi biliyordu ve bu oynamaktan hoşlandığı tehlikeli bir oyundu.

İkisinin de genellikle galip geldiği bir maç.

Lyric'in ortaya çıkması oyun planında yoktu, ama şimdi o buradaydı...

Omzunun üzerinden ona Adra'nın kanı daha da ısındı ve inançsızlığı yakıp yok etti. Bakışları Em'in ellerine ve onların Adra'nın yanlarını peneleyişine odaklanmıştı ki, gözleri ikisine birden dikildi.

Adra arkasını dönüp Emerson'a baktı, dudakları kıpkırmızıydı ve kendi ağızıyla doluydu. "Ne dedi?" diye sordu.

Emerson piyango kazanmış gibi sııttı ve Adra'yı bir adım geriye iterek etrafından dolaştı.

Adra döndü ve Emerson'ın Lyric'e yaklaşıp elindeki kovayı alıp Adra'ya fırlatmasını dikkatle izledi. Lyric onu yakaladı, plastik torba dokunduğunda çatırdadı.

Emerson omzunun üzerinden, "Doldur şunu," diye seslendi.

Emir karşısında bakışlarını kıstı ama itaat etti... şimdilik.

Adam bir adım öne çıkıp kovayı dağıtıcının altına yerleştirirken Adra konuşulanları kaçırdı ve ardından buz makinesinin gürültüsü küçük alanı doldurarak diğerk her şeyi engelledi.

Buzun plastiğeg arpışını izlerken, zihni bunun neden kötü bir fikir olduğuna dair milyonlarca neden bulmaya çalıştı... ama o anda aklından geçen onca düşünce arasında tek bir tanesine bile tutunamadı.

Bunun yerine çok daha iyi fikirler üretti ve kova dolduğunda kaldırdı.

"," diye Emerson. "Bizim odamız."

Lyric'in elini tutuyordu ve Lyric de onu takip ediyordu, adımları halı kaplı zeminde tamamen sessizdi.

Diğerk her durumda, kararları veren Adra'ydı. Emerson'a dizlerinin üzerine çökmesini söyleyen ya da

O konuşmayı bırakana kadar ağızlarını birleştirdiler.

Ama bu kez Adra itaatkâr bir şekilde onu izledi ve bakışları Lyric'in vücudunda gezindi. Lyric'in giydiği gömlek büyüktü, boynundan dizine kadar onu örtüyordu ve Adra gömleği üzerinden sıyrıp atmak istedi.

Oda kapılarının kilidinden gelen bip sesi düşüncelerini böldü ve Adra'nın dikkati o kadar dağılmıştı ki Lyric için kapıyı tutmayı aklına bile getirmede. Neyse ki bu görevi Emerson devraldı ve Adra onun yanından geçerken bakışlarından lanet olası zihnini okumaya çalıştı.

İşe yaramadı.

Lyric odalarının ortasında durakladı, üç kişi olduklarında iki dolu yatak son derece küçük görünüyordu. Adra yürümeye devam ederek buzu yatakların önünde duran ve içinde televizyonun da bulunduğu şifonyerin üzerine koydu.

Arkasını döndüğünde, Emerson kapıyı kilitlerken Lyric aynı yerde duruyordu.

Bakışları ona sabitlenmişti ve Adra aniden kuruyan dudaklarını yaladı.

Hareketi takip etti, bir saniye sonra aynısını yaptı ve bu küçük işaret onun kendisine yaklaşmasını sağladı.

O sabah onu duştan çıkarır çıkarmaz şaşırttığında, bu sadece içinde uğuldayan sürekli ihtiyacı görmezden gelmeyi daha da zorlaştırmıştı.

Adra onu istedi.

Onunla tanışmadan çok önce ona karşı küçük, umutlu ama işe yaramaz bir aşk besliyordu. Tur için gerçekten seçileceğini hiç düşünmemişti. Milyon yıl geçse de bunun olacağını asla tahmin edemezdi ama şimdi buradaydı, istediği her şeyin vaadiyle karşısında duruyordu ve tüm varlığıyla onun-

Lyric başını salladı. "Fikrimi değiştirmeden önce beni öp."

İkinci kez sormasına gerek yoktu. Adra onun yüzünü kavradı, teni avucuna karşı inanılmaz derecede yumuşaktı ve başını eğdi, dudaklarını bir kez, iki kez ve dudaklarını birbirine geçirmeden önce üçüncü kez yumuşakça birbirine sürttü.

En tatlı uğultu onun öpücüğüyle titreşti ve kadın dudaklarını onunkilerin altında ayırdı.

Sadece tek bir öpücüktü ama onu dizlerinin üzerine çöktürecek güce sahipti. Adra neredeyse unutmuştu... Emerson'ın sertliğine alışmıştı. Kirli sakalının kılları, vücudunun sert düzlemleri, çenesinin keskinliği.

Lyric sert *değildi ama* her şeydi. Yumuşaktı ve öpücüğü, ilk başta, bir kelebeğin kanat ışığı gibi dudaklarına değdi, zar zor vardı, muhtemelen hayal gücünün bir ürünü.

Ama bu bir rüya değildi, daha da yaklaşıp avuçlarını onun göğsüne koyduğunda rüya değildi. Onun dokunuşuyla Adra bir başka çarpıcı farkı fark etti: ne kadar küçük olduğunu.

Onu kucağına alıp göğsüne bastırabilirdi. Onu kollarının arasına alabilir ve asla bırakmayabilirdi.

Onu tam karşısında, küçük ellerini göğsüne koymuş, yüzünü avucunun içine almış halde görünce, ne kadar... değerli olduğunu anladı.

Bunun kıymetini bilmeliyim.

"Adra bu kadar kolay pes edebilir ama ben etmeyeceğim. Sen yalvarmadan olmaz," diye alay etti Emerson yakınlardan.

Adra başını kaldırarak dudaklarını Lyric'inkilerden ayırdı. Başını Emerson'a çevirmeden önce Lyric'in yüzündeki mutluluk ifadesini etti. Bakışları son saniyede Lyric'in parlak dudaklarının ve kapüşonlu gözlerinin görüntüsünü hafızasına kazıyarak onu takip etti.

Emerson'a ters ters baktı.

Adra, "Hayır, bunu bir oyuna dönüştürmeyeceğiz," diye karşı çıktı.

Lyric o kadar dik başlı ve kimseye ihtiyaç duymama konusunda o kadar kararlıydı ki, onun bu ana dönüp bakmasını ve kendisini zayıf ya da yalvarmak zorunda kalan biri olarak görmesini istemiyordu. Hele ki onu tamamen yok edebilecek güce sahipken.

Onlar.

Çünkü Emerson da en az Adra kadar .

O da bunu biliyordu ve Adra'nın bakışlarındaki inancı sadece bir dakika sonra kabul etti.

Yumuşak bir baş hareketiyle Lyric'in sırtına doğru döndü ve dudaklarını Lyric'in boynuna bastırıp tüy gibi hafif bir öpücük kondururken Adra'ya baktı. Adra'nın nabızı sanki onunla buluşmak için sabırsızlanıyormuş gibi boğazında atmaya başladı.

"Peki, oyun yok," diye mırıldandı. "Senin için de uygun mu Lyric?"

"Mm-hmm. Evet. Evet," diye onayladı, her hevesli onay onun kararlılığının kapısına çarpan bir darbe gibiydi. Emerson'a yaslandı ve kolunu uzattı, Adra'yı da öne çekmek için parmaklarını hafifçe gömleğine geçirdi. Ama omzunun üzerinden Emerson çenesini eğdi, bakışları Adra'nın yanından kayarak uzak duvara doğru bir şeye odaklandı.

Buz kovası.

Demek Adra'nın koridorda aklından geçirdiği fikrin aynısını o da geçiriyordu. Bu an, son zamanlarda suçluluk duygusu sinsice yaklaşmadan önce kısa bir süre için aklından geçirdiği fantezilerin çoğunu yansıtıyordu. Bu kez suçluluk duygusu yoktu ve midesinde bir tür baş patladı. Bunlara neredeyse kelebekler diyecekti.

Sık sık kelebekler uçuşmazdı. En azından Emerson'la değil. Genellikle bitiş çizgisine doğru yarışmakla, birbirlerinden zevk için güreşmekle meşgul olurlardı.

Ama bu Lyric'ti ve her parçası bunu biliyordu.

Bu bir egemenlik savaşı değildi, kimin diğeri daha çok memnun edeceğini görmek için yapılan bir rekabet değildi.

Bu bir hediye idi.

Ve Adra bu kadar nadir bir şeyi çarçur edecek biri değildi.

Kadının iki elini birden tutup yavaşça indirdi ve geri çekildi. Kızın okyanus gözleri sorgulayarak açılmıştı ki Emerson bir elini kızın vücudunun ön tarafına uzattı, çenesini kavradı ve dudaklarını kendi dudaklarına götürdü. Adra dikkatle geri çekildi, bakışlarını onları birlikte görmekten ayıramıyordu.

Dudaklarının birbirine yapışmasını ve nefes almak için yer açmak üzere tekrar ayrılmasını izlemek, ona onu daha yeni tattığını hatırlattı.

Adra buz kovalarını kaptı, yığından bir parça kopardı ve dudaklarının arasından geçirdi. Lyric'e tekrar ulaşp elini Emerson'ınkinin üzerine koyarak yüzünü kendisine doğru çekene kadar parçayı çitirdatarak yok etti.

Emerson'ın sıcak dudakları ile Adra'nın buzun soğukluğuyla bezenmiş öpücüğü arasındaki tezat karşısında usulca soludu. Ağzıları hava almak için tekrar ayrıldığında, Emerson iki parmağının arasına bir buz parçası daha sıkıştırdı ve dudaklarının üzerinde gezdirdi. Buz yavaşça eridi ve dilinin bir parıltısı bazı damlaları yakaladı ama birkaç tanesi çenesinden aşağı damlayarak gömleğine sıçradı. Su içine çekildikçe kumaş karardı.

Lyric'in buzu içine çekmesine izin verdi, buzu dişlerinin arasında ezmesini bekledi ve tekrar aşağı dalmadan önce yutmasını izledi. Şimdi dudakları soğuktu ama Lyric'in dudaklarının altında çok yumuşaktı.

Onun tadı hayal ettiğinden daha tatlıydı. Onun bal gibi tatlı kokusuna alışmıştı, kapısını her açtığında bir bulut otobüse doğru sürükleniyordu.

Ama bu, onun öpücüğünün tam, ham, filtrelenmemiş tadıyla karşılaştırıldığında hiçbir şeydi. Onun boynuna sokulmak, onu kendi boynunun derinliklerine çekmek istiyordu.

Böylece belki bal yapışır ve lavanta kaburgalarının arasından geçerdi. Onu her yerde istiyordu. Etrafını sarmasını, onu boğmasını.

Emerson onu çekti ve bakışları başının üzerinde buluştu. Adra aynı fikirde olduklarını biliyordu ve Lyric de onlarla birlikteydi.

Adra'nın ellerini kalçalarına götürdü, gömleğinin altına soktu ve ona baktı.

Kadının elleri çekilince, adam çıplak tenini okşadı ve onu daha fazla hissetmek için parmaklarını yukarı kaydırды. Parmakları buza dokunduğu için üşümüştü ve karnı hafif dokunuşunun altında çöktü.

Daha yakına kayarak sıcaklığını onunla paylaştı.

"Bu kesinlikle otobüs değil," diye mırıldandı Emerson.

Lyric başını Emerson'a doğru çevirerek, "Burada kurallar geçerli değil," diye fısıldadı.

Dudakları buluştuğunda Adra onun daha fazla tadına bakmak istedi. Eğildi, dudaklarını onun boynuna bastırdı ve kokusunu içine çekti. Hâlâ sessizdi ama her geçen an havada daha da yoğunlaşıyordu.

Dudaklarını onun teninde gezdirdi ve boynundaki nabzının donuk atışını hissetti. Nabzının hızlanmasını istiyordu, kalbinin ona her yaklaştığında yaptığı aynı kaotik dansla teninde attığını hissetmek istiyordu.

Emerson'ın elleri onunkilerle üst üste ve birlikte gömleği başının üzerinden kaldırdılar. Dudaklarını onun teninden, kumaşın üzerinden geçecek kadar uzun süre ayırdı ve sonra tekrar onun tadına baktı. O kadar sıcak, yumuşak ve mükemmeldi ki, geri kalanını da görmek istedi ama onu bunaltmak istemiyordu.

Bu sefer bir değil iki alfayla oynuyordu.

Gömleği çıkarır çıkarmaz Emerson gözden kayboldu ve Lyric dönüp odanın içinde onu izlemeye başladı. Buz kovanın içinde şıngırdadı,

ve Adra'nın dudakları, mizah yanağını gıdıklarken seğırdi. Lyric'in tüyleri diken diken oldu ve başını kaldırıp baktı.

"Soğuk mu?" diye sordu. Kadın omuz silkti, cevap vermedi ve adamın gülümsemesi genişledi. "Hadi seni ısıtalım."

Adam kollarını kalçasının hemen altından geçirip onu yukarı kaldırdığında, kızın içinden tiz bir nefes kaçtı. Kız onun içine düştü, göğüsleri göğüsüne sertçe bastırdı ve adam onu yatağı taşıdı. Yatağ  düşmesi için onu nazikçe serbest bıraktı ve ani hareketle göğüslerinin sallanma şekli mıkna s gibiydi.

Onu yatağı kadar takip etti, önce dudaklarını öptü, dudakları onunkilere çok tatlı bir şekilde değdi, sonra  p c klerini aşağıya doğru takip etti. Köprücük kemikleri boyunca, bir nefes sesi kulaklarına ulaşana kadar onu ısırdı. Kız onu aşağı itmeden önce elleri omuzlarında sıkılaştı ve dudaklarını pembe bir meme ucunun etrafına sarmadan önce gülümsemesini kızın tenine sakladı.

Lirik'in mırıltısı bestelediğ  tüm müzikler kadar tatlıydı ve bir patlamayla serbest bırakmadan önce dilini sert tepe üzerinde gezdirdi.

Soğuk bir şey ensesine dokunup boğazından kayarak Lyric'in göğüsüne indiğinde sarsıldı. Bir buz küpü.

Adra, Emerson'a ikinci bir bakış atma zahmetine girmedi, en azından şimdilik, ve küpü dudaklarının arasından geçirip soğuk tepeyi Lyric'in göğüsüne götürdü. Soğuk  rpertiler vücuduna yayılıyor, pembe uçları daha da sıkıyordu.

 nledi, yarı şikâyet, yarı daha fazlası için yalvarış.

"Beni ısıtacağ nı s ylediğ ni ," dedi sesi .

" zerinde çalışıyorum," diye cevapladı Emerson onun yerine, çünkü dudakları bir kez daha meme ucunun etrafına sarılmış meşguldü. Diğ rini cimbızladı

başparmağı ve işaret parmağı arasında tuttu ve tek kelime etmeden daha fazlasını isteyerek sırtını adamın altına doğru eğdi.

Yatak onun yanına doğru eğildi ve Emerson'a yer açmak için sağa kaydı. Lyric'in nefesi, bedenini kendi bedenleriyle çevrelediklerinde odada yankılandı.

Emerson'ın sıcaklığını hemen yanı başında, Lyric'in sıcaklığını da altında hissetmek neredeyse çok fazlaydı. Ama sikinin zonklamasına neden olan şey daha fazlasının vaadiydi.

Emerson onu çelik bakışlarıyla yakaladı, birbirlerini yansıtmadan ve aynı anda onun tadına bakmadan önce. Lyric'in avuç içi başının arkasına değerek onu kendine doğru çekti. Emerson onunla dalga geçerken, Adra da bu fırsatı değerlendirerek daha aşağılara indi. Onun altlarında nefessiz ve soluk soluğa kalmasını istiyordu ve bunun nedeni olmak, onu her zamankinden daha yükseğe çıkarmak ve dipte yakalamak için orada olmak istiyordu.

Adra, boş bir tuval olsa göstereceği özenin aynısını göstererek saygısını etine resmetti.

Birkaç kusurla daha da mükemmel görünecek boş bir tuval. Isırık izleri gibi.

Adra'nın kalbi göğsünde çarpıyordu ama bu düşünciyi bir kenara itti ve aklından hiç geçmemiş gibi davranmaya çalıştı. Bunun yerine, başını Lyric'in kalçalarının arasına gömmek istediği gibi bu düşünciyi de gömdü. Ne kadar alçalırsa Lyric'in kokusu da o kadar güçleniyordu, ta ki bir bal havuzunda geziniyormuş gibi hissedene kadar.

Dudaklarını pantolonunun bel bandı boyunca takip etti, parmaklarını kenarın altına kaydırды ve çekti. Kadın kalçalarını kaldırdı ve Adra'nın kumaşı yoldan çekmesine yardımcı olmak için onları salladı. Yatağın kenarından ayrıldıklarında Adra kendini sabitlemek için bir nefes aldı ama bu bile başlı başına bir hataydı.

Bal. Lavanta. Cennet.

Lyric'in kokusu duyularını doldurdu ve onu en iyi şekilde bunalttı. Onu tatma arzusuyla ağız sulandı. Bakışları kuzeye yöneldi ve Lyric'in okyanus bakışlarını yakaladı, ihtiyaçla yarı kapalı ve belirsizlikle gölgelenmişti.

Bu onun ve Lyric için bilinmeyen sulardı. Sadece su üstünde kaldıklarından emin olmalıydı.

Lytic, Emerson'ın dudakları diğer meme ucunun sararken ihtiyaçtan nefesi kesildi. Bakışları Adra'ya kilitlenmişti ama tüm dikkati kalçalarının arasındaki ihtiyaca odaklanmıştı.

Elleri çıplak teninin genişliğinde gezinirken bir sinir ucundan diğerine yayılan zevk.

Lytic sersemlemiş bir halde Emerson'ın hareketlerini fark edemedi, ta ki buzun yakıcı soğuk hissi tekrar teniyle buluşana kadar, bu sefer daha aşağıda, göğsünün altında. Güneye doğru ilerledi ve Lyric'in midesi soğuğun altında kaldı, nefesini tutmadan önce göğsü bir solukla kabardı.

Sıcak teninde eridi, küçük su damlacıkları karnından aşağı süzölüp yanlardan damladı. Vücudunu ürperti kapladı ve Emerson buz küpünü Adra'ya uzatırken inledi, ardından kova bir tane daha alıp şingirdadı.

Adra diliyle nemli çizgileri kovaladı ve onu bir saniye önce donmuş olduğu yerden ısıttı. Ancak küpler karnının, kalçalarının ve göğüslerinin her yerinde şekiller çizerken, ardından gelen şey soğuk ve sıcaklığın bir başka savaşıydı.

Lyric tırnaklarını Emerson'ın boynuna ve Adra'nın omzuna geçirene kadar yanlarından ve kalçalarının arasından aşağı indi.

"Lütfen," diye yalvardı nefes nefese. Ne istediğini bile bilmiyordu ama *daha fazlasını* yapmalarına ihtiyacı olduğunu biliyordu.

Soğuk suyun izini sürerken Adra'nın kalçasına yaslanmış olan eli bir kez daha sıkıldı.

"Tamam," diye yumuşakça cevap verdi. Eli sola doğru gitti, kalçasının iç kısmını kavradı, onu istediği, ona ihtiyaç duyduğu yere çok yakındı.

Lyric onun dokunuşuna karşı kalçasını bastırdı, bacaklarını genişleterek kendini ona açtı.

Çok şiirseldi.

Emerson'a hazır olana kadar tıpkı sıcak ve soğuk gibi kendi ihtiyaçlarıyla, kendi istekleriyle mücadele etmişti. Adra için.

Çünkü cinsel ihtiyacın altında bir yerlerde, bunun sadece bir başlangıç olduğunu biliyordu.

Sanki Adra onun sonunda bu sonuca vardığını görmüş gibi, son buzla birlikte alaycılığın da eriyip gitmesine izin verdi. Kadının teninde kuruyan damlalar, içinde yarattığı ısıdan kaynaklanıyordu. Adra'nın dudaklarının her hafif öpücüğünde, Em'in parmaklarının her nazik dokunuşunda daha da alevleniyor, daha da yanıyordu, ta ki sonunda onun tadına varana kadar. Onun uğultusu

zevk ona karşı titreşti ve boğazından inilti çıkardı, Emerson eğildi ve yuttu.

Ve böyle devam etti. Adra, Emerson'ı beslemek için ondan daha fazla inleme çıkarıyordu ve kendi zevki, Adra'nın dilinin bir hareketi ve parmaklarının bir baskısıyla onu kör edici bir orgazma getirene kadar en parlak kreşendoya dönüştü. Em çığlıklarını ve soluklarını yuttu ve Adra onu yavaşça aşağı indirdi.

Gözlerini kırptırarak açtığında Adra'ya uzandı, dudaklarında kendini tatmak istiyordu, tepeden pervasızca düştüğü yerde yanında onun olduğunu biliyordu.

Adamın sıcaklığı Emerson'ın üzerini örttü ve Emerson yataktan kaydı, ama o anda umursamadığı şeyi yapmak için değıl, düşünceleri her öpücükte daha fazla olmak üzere yavaşça tekrar bir araya gelirken değıl.

Dudakları dolgun, sıcak ve ıslaktı ve bu düşüncenin kendisi bile kalçalarını onun kalçalarının etrafında sıkmasına neden oldu. Adamın ereksiyonu ona baskı yapıyor, ilk orgazmından sonra bile sıcaklık ve basınç onu sarhoş ediyordu. Elbette daha fazlasını istiyordu.

Lyric sadece bir tat almakla, sadece bir alay etmekle yetinmeyecekti. Onun her şeyini, her parçasını istiyordu.

Ellerini adamın bel bandına götürdü ve boxer'ını itmeden önce karnının düz, güçlü genişliğini hissetti.

Dudakları yavaşça ayrıldı, onları birbirine bağlayan bir tükürük çizgisi oluştu ve Lyric bunu kırmak için dudaklarını ıslattı.

"Lütfen," diye yalvardı.

Artık umursama noktasını geçmişti. İçindeki boşluğun dolmasını istiyordu, dolmak istiyordu, bunu yapacak kişinin Adra olmasını istiyordu.

İç çamaşırları çıktıktan sonra Lyric elini onun etrafına sardı ve mırıldandı, adamın sıcak boyu avucunu dolduruyordu, çevresi çok daha fazlaydı.

daha önce hiç sahip olmadığı kadar kalındı. Emerson bile o kadar kalın değildi ama hemen hemen aynı uzunluktaydılar.

Etrafındaki kavrayışını sıkılaştırırken kalçaları eline doğru sarsıldı, okşadı ve ucundan sızan prekumu yaydı. Elini kaplıyor ve kaymayı çok daha kolay hale getiriyordu ve bunun kendisi olduğunu, onu bu şekilde etkilediğini bilmek başlı başına bir afrodizyaktı.

Onu inceledi, her parçasını içine çekti. Ne lanet bir manzara.

Uzun boylu, geniş ve korkutucu bir şekilde onun üzerinde yükseliyordu -ya da Lyric onun ne kadar yumuşak başlı olduğunu bilmeseydi öyle olurdu.

Ama yumuşak olması sadece mecazi bir anlam taşıyordu çünkü adam geriye doğru eğildi, avuçlarını yatağa koyarak Lyric'in başını çerçeveledi ve kalçalarını ona doğru yuvarladı. Lyric ona doğru eğildi, adamın sert boyu kalçalarının arasından kayıyordu. Önceki orgazmından dolayı kayganlaşmıştı ama yine de daha fazlasını istiyordu. Adamın onu daha da yükseğe çıkarmasını istiyordu.

Aşağı uzandı, onu göbeğinde çentikledi ve yavaşça içeri doğru iterken nefesi kesildi. O kadar yavaş ilerliyordu ki acı çekiyordu. Lyric'in iyi olduğundan emin olmak için her birkaç küçük hamlede bir duraklıyor ve Lyric dilinin tadına bakmak için eğildiğinde onun dudaklarına karşı inleyip onaylıyordu.

Lyric hayal kırıklığıyla inledi, kalçalarını kavradı ve aynı anda kalçalarını yukarı yuvarlamadan önce hafifçe itmesini bekledi. Bu onu daha derine gönderdi ve sonunda onu tamamen doldurduğunda haykırdı.

Adra kulağının dibinde bir şeyler mırıldandı ama adam hareket etmeye başladığında duyamadı. Her hamle onu o kadar derine gönderiyordu ki bunun nasıl mümkün olduğunu bilmiyordu. Elleri pençeye dönüştü, inlerken omuzlarında ve yanlarında izler bıraktı.

Adra eğildi, onun nefesini bir öpücükle susturdu ve sonra birkaç santim uzakta durdu. "Tüm ilgine sahip olmayı seviyorum, ama ben

Sanırım Emerson kendini biraz dışlanmış hissediyor."

Lyric başını geriye eğdi, Em'e tepeden baktı ve sonra başını tekrar düzleştirdi.

"Bunu , değil mi?"

Adra sıırttı, yumuşak alfasında alışılmadık bir görünüm vardı ama Lyric bunu umursamadı. Adam yukarı doğru eğildi ve Lyric onun kendisinden kurtulduğunu hissedince neredeyse bir mızıltı çıkaracaktı ama Adra kalçalarını kavrayıp ters dönmesine yardım edince sesini bastırdı. Yatak ellerinin ve dizlerinin altına çöktü ve Adra'nın sıcaklığının kalçalarını sardığını hissedene kadar geriye doğru kayarak sırtını kamburlaştırdı.

Sikinın küt başı girişine bastırdı ve bir kez daha içine batarken gözleri kapandı.

Yüzüne vuran yumuşak bir nefes gözlerini yeniden açmasını sağladı ve Emerson'la yüz yüze geldi. "Öp," diye nefes aldı ve adam dudaklarını onunkilere yapıştırdı.

Emerson'ın tadı tehlikeliydi, tıpkı fırtına sırasında dışarıda durup şimşeğin çakmasını beklemek gibiydi. Dudakları buluşup birbirlerine doğru kayarken ve tatlarını paylaşıırken, Adra yavaşça onu dolduruyordu. Emerson'ın onu beslediği aç öpücüklerden farklı bir şekilde nefesini çaldı ve kalçaları kışına çarptığında, bir nefesle Emerson'dan ayrıldı.

Adra onu Emerson'ın yaptığından farklı bir şekilde doldurdu, siki kalındı.

"Hazır mısın?" Adra ona sordu ve o da cevap verdi.

Adra hareket etmeye başladığında kolları titredi ve üst kısmını indirerek ön kollarının üzerine katlandı, başı Emerson'ın kalçasına bastırdı. Yavaş ve uyuşturucuydu ve Adra'nın sırtının alt kısmına bastırıldığı avuç içi Lyric'in omurgasını mükemmel bir şekilde kavislendiriyor, Adra'nın Lyric' içinde daha da büyük görünmesini sağlıyordu. Adra geri çekilip derinlere doğru iterken Lyric inledi

bir kez daha. Adam eğilip kadının kürek kemiğine bir öpücük kondururken nefesi hırıltılıydı ve kadının sırtını ısıtıyordu.

"Lyric, benimle kal," dedi ve seks sersemliği içinde bile onun sesindeki sırıltışı duydu.

Lyric, Adra'nın çarşafların arasında ne kadar günahkârca lezzetli olacağını bilmeliydi. Belki de başından beri biliyordu ve buraya gelmelerinin bu kadar uzun sürmesinin nedeni de buydu. Çünkü Emerson'ın ne kadar tehlikeli olduğunu, ilk günden beri inkâr edemediği o çekimi zaten biliyordu.

Adra için de durum farklı değildi ve Lyric bunun olacağını tahmin etmeliydi.

"Güven bana, hiçbir yere gitmiyorum," diye söz verdi Lyric, dudakları her kelimedede Emerson'ın kalçasına değiyordu.

Onları bir öpücüğe boğdu, bir alfanın tadına bakarken diğeri kalçalarını ona doğru yuvarladı ve sikini onun derinliklerine gönderdi.

Em'in eli yanağını çevreledi ve kız yarı kapalı gözlerle Em'e baktı. "İyi hissettiriyor, değil mi? Onun senin içinde olması?"

"Sen bilirsin, değil mi?" Adra onun yerine, hayal gücünün sınırlarını zorlayan bir soruyla cevap verdi.

Emerson kıkırdadı, sesi derin ve baştan çıkarıcıydı ve eli Lyric'in yanağında hafifçe sıkıştı. Bakışları başının üzerine kayarak Adra'yla öyle sıcak bir bakış paylaştı ki Lyric ikisinin arasında kalıp yanacağını düşündü.

Adra'nın kalçaları onun kığına biraz daha sert vurdu. Umurunda mıydı ki?

"Tadına bak," diye mırıldanarak parmaklarını Emerson'ın kalçalarına geçirdi. Bu onun dikkatini tekrar kendisine çekti ve Lyric adamın sikine bakarken dudaklarını ıslattı.

Eğer , Lyric alevlere katkıda bulunmak istiyordu.

Emerson onun yanağını bir kez okşadı, dudaklarını yalamak için eğildi ve sonra elini bırakarak yatağa yaklaştı.

Lyric bir elini adamın kalçasına dayadı, diğer elini adamın boyunu çerçevelemek için kaldırdı ve başını dudaklarına doğru eğdi. Adamın tuzlu ve tatlı tadı ağzını sulandırdı ve Lyric bu tadı yakalamak için dudaklarını başın etrafına doladı. Adra'nın hamleleri yumuşamıştı ve Lyric'in içinde zar zor hareket ediyordu. İkisine de alışması için ona zaman mı tanıyordu? Onu ikisinin arasında sarsmamaya mı çalışıyordu?

Tatlı Adra, onu hep ilk sıraya koyar.

Lyric dilinin ucuyla Em'in aletinin başını daire içine aldı, ağzını indirip daha fazlasını içine almadan önce onun iniltisini dinledi.

"Bu çok mükemmel," diye nefes aldı Adra. Lyric onların her nefesinin ve hareketinin aşırı farkında olmasaydı, neredeyse sessiz olan bu övgüyü duymayacaktı.

Birisi yüzünün etrafındaki saçları topladı ve Emerson'ı daha derine ve daha derine işlerken geri tuttu. Emerson'ın zevkle inlemesi kadının omurgasında ürpertiler yarattı ve daha fazlası için ona işaret vermek üzere kalçalarını Adra'ya doğru itti.

Emerson'ın sikini çekti ve durumunu değerlendirmek için başını kaldırıp baktı. Baş döndürücü bir kıkırdama neredeyse ağzından kaçacaktı ama Emerson dudaklarının kenarını sildi ve saçını tutanın Adra olması gerektiğini fark etti.

Adra onun saçlarını sıkıca kavradı ve kafa derisinin tepesinden vücuduna yayılan zevk zonklamaları gönderdi.

Lyric başını tekrar eğerek Emerson'ı içine alırken aynı anda Adra da onun kalçalarını kendi kalçalarına doğru yuvarladı.

Her ikisi de aynı anda onu doldurdu ve Lyric Em'in sikinin etrafında inledi, amı sadece düşünceyle uyluklarının arasındakinin etrafında sıkılaştı.

Bu, hayal etmeye bile cesaret edemediği bir şeydi ve şimdi iki alfanın merhametine kaldığı için Lyric kendini hiç bu kadar özgür hissetmemişti.

Bu ikisine, en azından şimdilik, en azından bedeniyle güveniyordu ve kendini memnuniyetle onlara teslim ederdi. Kendini onlara veriyordu.

Ama bu tek yönlü bir yol değildi. Onlar da kendilerinden bir parđa paylaşıyorlardı. Aynı şekilde savunmasız olmak.

O bir omega idi. Ve onlar da çiftleşmemiş iki alfaydı. Bu onun için olduğu kadar onlar için de riskliydi.

Olasılıklar akla geliyordu ama Lyric bu düşünceleri odaklanılması daha kolay, kendini zevk içinde kaybettirecek bir şeyin altına gömdü.

Adra'nın kalđaları kıçına ıarpıyor, siki düşüncelerini dağıtan akılsız bir ritimle duvarlarına srtnyor ve baskı yapıyordu. Saçları yer değiştirdi ve biri tekrar sağ tellerini ıekiştirdi ve Emerson'ın sikinin etrafında yutkundu.

"Siktir," diye nefes nefese kaldı Emerson. "Lyric-"

Aleti Em'in dilinin karşısında kabardı ve kadın onu üzerinden ıekti. Em'in kavradığı ipler, o kavrayışını sıkılařtırdıkđa ıekiştirildi ve Em ona bakarken dudaklarını yaladı. "O kadar hızlı değil," diye nefes aldı.

Lyric adamın sikini kavrayışını alıalttı, düğümü sıktı ve ucunu hafifıe okşadı.

"Tam bir baş belası," diye inledi Emerson. Adra'nın kıkırdaması zar zor duyuluyordu, yavaşlarken ritmi tekliyordu.

"Acaba kimi takip ediyor?" Adra sordu. "Umurumda değil," diye homurdandı Emerson.

Bu ses Lyric'in vücudunun gerilmesine neden oldu ve Adra kalđalarını kavrayarak ona bir kez ıarptı ve durakladı. Sonra kendini içinde kıkırdattı,

ve Lyric onun düğümünün açıklığına baskı yaptığını hissetti.

"Adra," diye sızlandı. Bunun için yalvarmaya çok yakındı ve nefes almak, kelimeleri zapt etmek için alnını Emerson'ın kalçasına yasladı.

Kadının sesindeki çaresizliği duymuş olmalıydı, çünkü eğildi, omurgasına bir öpücük kondurdu ve sonra tekrar kalçalarını kavradı.

Emerson onun saçlarını hafifçe çekiştirdi ve o da başını kaldırıp dudaklarına bir öpücük kondurdu; bu öpücük onun düşüncelerini, nefesini ve Adra'nın ona çarpmasıyla boğazından gelen çığlığı çaldı.

Kendini Emerson'ın dayadı ve onun sikinin başını ağzına almadan önce nefes almak için eğilirken öpüşmelerini kesti. Onun da kendisi kadar iyi hissetmesini istiyordu, sonunda sınıra yaklaştıklarında ikisinin de kendisiyle birlikte gelmesini istiyordu.

Ve hazır olduğundan daha hızlı geliyordu. Adra'nın kalçalarının her itişinde, horozu onun derinliklerine çarptı, onu doldurdu, kalçalarını daha da eğerken düğümü g-noktasına sürtündü.

İnlemeleri onu çevreliyordu ve vücutlarının kesik kesik ritmi, birlikte söyledikleri melodinin bas çizgisiydi. Kalbi çarpıyordu ve Adra'nın kalçalarının her itişinde, Emerson'ın boğazından çıkan her iniltide ve elinin saçlarındaki her çekişinde kreşendo daha da yaklaşıyordu.

Adra elini kalçasının etrafından geçirip parmaklarını klitorisinin üzerinde gezdirirken haykırdı. Emerson ona kendi çığlığıyla cevap verdi ve sesinin titreşimlerinin onu yankılayıp yankılamadığını merak etti.

Lyric Emerson'ın sikini çekti ve Adra yeni bir ritim yaratırken inledi, tek bir şey dışında aklını tamamen sildi - daha fazlası.

Kalçaları Em'in dokunuşuna doğru sallandı ve parmakları Em'in teninde yarıklar açarken, o da hayal edilebilecek en iyi şekilde aralarında sıkışıp kalarak hayata tutundu.

Diğer eli Emerson'ın sikini okşadı, dibine kadar gitti ve tekrar yukarı kaymadan önce düğümün etrafında döndü ve tekrarlamadan önce başın etrafında nabız attı. Başını geriye doğru eğdi ve terden sıırılsıklam olmuş boğazından inilti döküldü.

Adamın saçlarını tutuşu gevşedi, artık çekmiyordu ama sadece saç tellerini omzunun üzerinde tutuyordu.

"Lyric-" diye inledi Adra, adamın kalçaları yeni bir güçle onunkilere çarparak orgazmı vücudunda sarsıntıya yol açtı. Orgazm kabarıp onu boğmakla tehdit ederken haykırdı. Eli Emerson'ın sikinin üzerinde kekeledi, bir anlığına donup kalırken ritmi tutturamadı. Nefesi bile onu bunalttığı için durdu, ama sonra her şey bir his telaşıyla ona geri geldi. Duyularına dağılan zevk, kör edici bir coşku dalgası halinde yağdı.

Adra'nın kalçaları, içine girmeden önce kekeledi, düğümü girişine bastırdı, ancak boşalırken içeri girmede.

Ona doğru eğildi, kollarını beline doladı ve yukarı doğru eğildi. Bu onun içindeki açısını değiştirdi ve parmakları klitorisinin üzerinde dans ederek devam etmesini sağlarken başını göğsüne yaslayarak haykırdı.

Emerson inledi ve ilk orgazmı gözlerini kırıştırarak atlatıp ikincisini karşıladığında, Emerson'ın dudakları onunkileri kapladı.

Karnını ve kalçalarını sıcaklık kapladı ve şehvetle dolmuş beyinde Emerson'ın da boşaldığını fark etti. Adra'nın elini savurması, Emerson'ın başını arkaya yatırması, Adra'nın sıcak nefesinin boynuna değmesi ve Emerson'ın alçak sesle, seksi ve muhtaç bir şekilde inlemesi Emerson'ın etrafında kenetlenmesine neden oldu. Onlar bir

Birbirini besleyen ve daha fazlası için geri dönen sürekli bir zevk döngüsü.

Uzun bir süre sonra Lyric nihayet gözlerini kırpıştırarak açtı ve karnına ve göğsüne değen sıcak bir bezle karşılaştı.

"Geri mi?" Adra sordu.

Lyric yarım bir onaylama mırıldandı ve Adra onun altında kıkırdadı.

"Sen başka bir şeysin," diye mırıldandı Emerson ve onu öpmek için .

Lyric öpücüğe gülümsedi ve öpücüğü bıraktıktan sonra başını çevirerek Adra'yla da öpüştü.

"Bu beklediğimden de fazlasıydı," diye itiraf etti Lyric.

Adra'nın dokunuşu onun yan tarafını okşadı.

"Korkutucu mu?"

Yuvarlanma ve kelime üzerinde içinde onu Zihin,

Lirik görevden alındı o ve bir başkasını önerdi.

"Daha çok mükemmel gibi."

Chapter Twenty-Seven

T zemin sertti.

En azından Emerson ve Adra için.

Lyric... şey, onların üstüne sarılmıştı, bu yüzden zemin endişelenmesi gereken bir şey değildi. Vücutlarının kaslı düzlükleri onun yastıklarıydı ve başını Adra'nın göğsüne yasladı. Üçü de tam boy yatağa sığmıyordu. Denemişlerdi.

"Yani... Tuhaf mı?" diye sordu alaycı bir gülümsemeyle.

"Evet?" diye sessizce cevap verdi, sesi göğsünün içinde gürleyerek yanağını titretti.

"Neden sana öyle diyorlar?"

Emerson diğer tarafına kaydı ve diğer alfanın bu lakapla bir ilgisi olup olmadığını merak etti.

"Adımın kısaltılmasına alışkınım. Ama sanırım Emerson, şu anda sahip olduğu çağrışımı ima eden ilk kişiydi."

"Şaşırmalı mıyım?" diye sordu Lyric ve Emerson'ın yan tarafını çimdikledi.

"Beni kötü gösterme," diye sızlandı Emerson ve Adra'nın başını itti.

Adra'dan yuvarlanan bir kıkırdama geldi ve başını salladı. "Sana bir şey anlatmak zorunda değilim. Bunu kendi başına yapıyorsun."

Emerson'ın göğsünde yumuşak, alaycı bir hırıltı titreşti ve Lyric kalçalarını birbirine bastırdı.

O hırıltı kulaklarına çok lezzetli .

Aşağı, kızım.

"Bir barda tanıştık. Bunu biliyor muydun bilmiyorum," diye başladı Adra. Lyric başını salladı ve hikâye zamanı için yerleşti.

"Eski sürümle yaşadığım her şeyden sonraydı. Acılarımda boğulmak gibi bir şeydi. Biri yanıma oturduğunda muhtemelen oradaki en mutsuz görünen adamdım, kendi işime bakıyordum." Adra ona baktı, dolgun dudaklarını sevgi dolu bir gülümseme kapladı. "Emerson iki beyin hücrelerini buraya getirmişti."

Söz konusu alfa alay etti. "Ah lütfen. Seni hemen büyüledim."

"Çaresizdim, o kadar gerek yoktu."

Lyric onların şakalaşmalarına kıkırdadı ve onların yanında bu kadar rahat oldukları bir zamanı hatırlamaya çalıştı. Otobüste her zaman dikkatli bir hava vardı. Ama bu hava kıyafetleriyle birlikte dağılmıştı.

"Her neyse, bu alfa geldi, oturdu, bana döndü ve dedi ki... nasıl ifade ettin?"

Emerson boğazını temizledi ve Lyric nadiren görülen bir kızarıklığa şahit olmak için tam zamanında ona baktı. "Dedim ki, 'Senin gibi görünen bir alfanın burada böyle tek başına oturması çok tuhaf'. Sonra o da cevap verdi..." Emerson başını Odd'a doğru çevirdi ve Lyric de bakışlarıyla onu takip etti.

"O zaman bu çok iyi uyuyor, çünkü ben Adra'yım. Ama bazıları bana-"

"Tuhaf mı?" Emerson sözlerini tamamladı.

"Ve takılıp kaldı. Yani düşünürseniz, ben biraz tuhaf biriyim," dedi yarım bir gülümsemeyle.

"Hayır, değilsin," diye cevap verdi biraz savunmacı bir tavırla.

Omuz silkti ve onun bedeninin altında kaydı. "Bunda utanılacak bir şey yok. Ben bir alfayım ama oldukça kadınsı bir ismim var ve her zaman alfa gibi olmamakla tanınmışımdır. Ben işte."

Lyric o zaman onu ona çeken şeyin bu olduğunu fark etti. Nazik doğası, tatlı gülümsemesi. "Bunu yanlış anlama ama sende en sevdiğim şey bu."

"Eminim çok vardır," diye mırıldandı. Lyric ona bakıyor olmasaydı, yutkunup yan tarafa bakışını muhtemelen fark etmeyecekti.

"Alçakgönüllülük onun en iyi özelliklerinden biri," diye karşılık verdi Emerson kuru bir sesle.

Dudaklarından bir kıkırdama geçti ve başını salladı. "Elbette." Lyric onu dikkatle incelerken ayıldı ve bakışlarının onun yüz hatlarında gezinmesine izin verdi. Onun gözlerinde yanıp sönen şüpheyi hayal etmiş miydi? "Bu seni gerçekten hiç rahatsız etmiyor mu?"

Omuz silkerek cevap verdi. "Bana Odd demek isterseniz, lütfen deyin. Bu beni rahatsız etmez."

"Bilmiyorum," diye çekindi. "Adra ile devam edebilirim."

"Her zaman 'Tanrı'yı deneyebilirsin," diye önerdi Emerson, "çünkü az önce bağırdığın kişinin adı buydu-"

Lyric ayağa kalktı ve bir eliyle onun ağzına vurdu. "Sakın söyleme."

Adam avucunu yaladıkça sıcaklık kadının içini yaladı ve kadın avucunu adamın göğsüne doğru indirdi.

"Takma adımı oldukça sevdiğimi söylemeliyim," diye mırıldandı.

Lyric başını yana eğdi.

"Sanırım birkaç kez 'Em' diye kısalttınız."

Yanaklarına sıcaklık hücum etti. "Beni suçlayabilir misin? Emerson çok uzun bir isim, ağız dolusu."

Bu imayı Emerson'dan iki saniye sonra fark etti ve avucunu tekrar Emerson'ın dudaklarının üzerine koydu. "Sakın söyleme!"

Ama bu doğru, bilinçaltı onu besledi. O bir ağız dolusu.

Lyric'in gözleri seğirdi ama boğazından kahkahaya dönüşmeden önce eğlencesini bastırdı. Onun çenesini kapalı tutacağından emin olduktan sonra Lyric avucunu kaldırdı ve ikisinin arasına rahatça yerleşti. Sırtı Emerson'a dönüktü ve Emerson onun arkasına geçerek bir elini kalçasına koydu ve başparmağını ileri geri hareket ettirdi. Lyric Adra'ya doğru kıvrıldı ve elini onun karın kaslarının üzerine koydu.

Onların sıcaklığı örülmüş bir battaniye gibi etrafını sardı ve o da onların dokunuşlarında eridi. Bir yanı onlarla bir yuvada kucaklaşabilmeyi diliyordu... ama bu kadarı yeterliydi.

Küçük tam yatakta birlikte sıkışmaya kesinlikle daha iyiydi.

"Yani... şimdi nasıl tanıştığınızı biliyorum. Ama sen nereden çıktın? Antrenmanda tüm zamanını alıp seni çalmadan önce

ne yapıyordun?"

Adra hafifçe sertleşti ve kolunu karnına dolayarak Emerson'ın hareketlerini kendi başparmağıyla Adra'nın teninde yansıttı.

"Tüm dosyalarımızı okumadın mı? Bize yalan makinesi dışında her şeyi yaptırdılar," diye mırıldandı Emerson.

Lyric dudaklarını birbirine bastırdı, yanaklarında utanca benzer bir şey belirdi. Ama utanacak hiçbir şeyi yoktu. "Onları hiç okumadım. Andi'ye bıraktım, bir şeyin bilmeye değer olup olmadığını söylemesi için ona güvendim. Senin hakkında her şeyi bilmek ve seni *tanımamak* yanlış geliyordu. Bu yüzden okumamaya karar verdim."

Yüksek sesle söylemedi ama ikisi de onun için hâlâ birer gizemdi. Onlar hakkında bildiğı tek şey ne kadar iyi müzik çaldıklarıydı... ve çarşafaların arasında inlemelerinin neye benzediğıydi.

Hayır, bu tamamen doğru değıl.

Adra'nın onun küfürlerinin yerine kullandığı kelimelerden daha tatlı olduğunu biliyordu. *Şeker. Şekerleme.* Geleneksel olmasa da ikisinin de birbirini önemsedini anladı. Ayrıca Adra'nın onun ekipmanlarına nasıl değer verdiğini de görmüştü, ki bunun Adra'nın böyle güzel şeylere alışık olmadığı anlamına geldiğini fark etmişti.

Bu onu da şımartmak istemesine neden oldu.

Emerson'ın kaba saba biri olduğunu biliyordu ama aynı zamanda kendi güvensizlikleriyle doluydu ve bunları nasıl yeneceğini bilmesee bile itiraf etmekten korkmuyordu. Bu yüzden her gece gölgelerde oynuyordu. Yüzünü kalabalıktan saklamak için o geniş kenarlı şapkaları takmasının nedeni buydu.

"Herkes benim hikâyemi biliyor," diye sessizce itiraf etti Adra.

Kadın ona baktı ama adamın gözleri kapalıydı, kaşları düğümlenmişti.

"Yılın hikayesiydi. Bir alfa, sürüdeki tek kişi, grup."

Lyric'in kalbi göğsünde sıkışarak acıdı ve eli Adra'nın yanında sıkıştı. Gözlerini kırptırarak açtı ve sanki orada olduğunu unutmuş gibi ona baktı.

"Özür dilerim," dedi.

"Özür dileme. İstemiyorsan bu konuda konuşmak zorunda değilsin, ama... dinleyeceğim."

Sessizlik çöktü, bu yüzden başını eğdi ve kalbinin atışının onu uykuya daldırmasına izin vermekten memnun bir şekilde teninde yavaş vuruşlarına devam etti. Adamın eli kadınıninkini yakaladı, içine çekti ve başparmağını kadının parmak eklemlerinin üzerinde gezdirdi.

"Omega benden hoşlanmadı," diye söze başladı ve Lyric'in nefesi kesildi. "Kişisel bir şey değildi, gerçekten. Sadece birbirimize uygun değildik, en azından diğerleriyle olduğu gibi. O benim kokumu sevmiyordu, ben de onunkini pek sevmiyordum. Onunla ters düşmemem gerektiğini biliyordum ama bunu istiyordum. Olayları aynı şekilde görmüyorduk ve sonuçta ikimiz de buraya ait olmadığımızı biliyorduk. Burada kötü adam o değil, ikimiz de değiliz. Bu sadece onlardan biriydi..."

"Gerçekten boktan durumlar," diye homurdandı Emerson.

Adra kıkırdadı. "Evet. O tür bir durum. Ama... o kadar da kötü değil. Sürüden, gruptan ayrıldıktan sonra kendi müziğimle daha çok oynadım, sürü dışında nasıl yaşanacağını öğrendim."

"Ne kadar süreyle?" Lyric korkuyla sordu. Hikâyesinin nasıl bittiğini bilse de -burada, yerde, onunla ve Emerson'la birlikte -Yine de onun iyi olduğunu bilmek istiyordu. Alfalar yalnız yaşamazdı. Bir sürünün dışında nasıl yaşayacaklarını öğrenmemeleri gerekiyordu ve bu düşüncenin göğsünü ağrıtmamasından hoşlanmamıştı.

"Belki... üç ay? Sonra Emerson'la tanıştım."

"Bir ev arkadaşına ihtiyacım vardı," diye homurdandı Emerson. "Adra'nın yaşayacak bir yere ihtiyacı vardı. Birbirine mükemmel şekilde uyan iki yapboz parçası."

Rahatlama, gövdesindeki gerginliği hafifletti. "Birbirinizi bulduğunuza sevindim."

"Ben de," dedi Adra ve onun elini sıktı. "O kadar da kötü değildi. Yani, beni buraya getirdi, değil mi?"

Lyric başını çevirip ona baktı ve nefesi yine bambaşka bir nedenle kesildi. İçinde korku ya da tereddüt yoktu, sadece sıcaklık vardı. Olasılık. Göğsünü ısıttığı kadar onu korkutan bir yumuşaklık.

"Peki ya sen Emerson?" diye sordu. Bir korkak gibi, Adra'nın bakışlarındaki vaatlere sırtını döndü ve Emerson'ın bakışlarını aradı.

"Ah, pek bir şey yok aslında," diye başladı saçlarını yüzünden geriye doğru tarayarak. "Adra gibi ben de bir gruptaydım ve onlar da benim sürüm gibiydi ama aslında sadece birlikte yaşayan arkadaşlardık. Aramızda müziğin ötesinde bir bağ yoktu. Yerel turnelere çıktık, birçok konser verdik, birikimlerimizi bir araya getirdik. Sadece çok geç olana kadar ne için biriktirdiğimizi fark etmemiştim."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu. Adra yanıt olarak homurdandı ve kalbi sıkıştı. Bu iyi bir şey değildi.

"Çocuklar... gerçekten bir sürü istiyorlardı. Bağ ve her şey gibi. Ve bir süreliğine, bir hayranla sürüyü oynuyorlardı. Onu bir bardan alırlar ve birkaç hafta boyunca sonsuza dek mutlu yaşamış gibi davranırlardı."

Lyric'in midesi bulandı ve nedenini anlaması bir anını aldı. Bu kıskançlıktı. Emerson'ın kendisinden başka biriyle *sürü oyunu oynadığını* düşününce.

Top oynamak... Yaptığım şey bu mu?

Lyric kendini kandırıyor muydu? Bir avuç mutlu orgazmdan sonra iki alfanın arasında yerde uzanıyordu. Tur bittikten sonra ne oldu?

Bu düşünce çirkin yüzünü gösterdiğinde Lyric onu susturdu ve o noktaya gelmesine izin vermedi.

"Hayranlara ne oldu?" diye sordu dikkatini dağıtmak için.

Emerson'ın dudakları tek bir çizgi halinde inceldi ve parmakları gevşemeden önce kadının kalçaları üzerinde sıkıştı. "Bu yüzden sonunda ayrıldım. Böyle başka bir kızdan sorumlu olmaktansa vahşileşme riskini göze almayı tercih ederim."

Lyric'in midesi bulandı. "Emerson, ne oldu?"

"Korkunç bir şey değildi. Sadece... onu birkaç şehir boyunca taşıyorlardı ve sonra bilinmeyen bir yere bırakmaya çalışıyorlardı. Çok dikkatsizlerdi. O kızların başına her şey gelebilirdi."

"Ne demek ?"

Emerson başını salladı, kalçasına vurduğu darbeler ritmini kaybetmişti. "Adamların onları öylece terk etmesine izin veremezdim. Bu yüzden gösteriden elde ettiğim gelirden payımı kullanır ve onlara eve dönmeleri için bir otobüs ayarlardım. Ya da onları en yakın omega merkezine götürürdüm. Adamlara pislik gibi davrandıklarını söyledim, durmaları için uyardım ve duracaklarını söylediler... eğer benim payımı kullanarak koku kartlarını omega merkezinin veri tabanına omega'ların seçmesi için koymalarına izin verirsem."

Lyric gerildi ama Adra ve Emerson yumuşak dokunuşlarıyla onu yatıştırdılar.

"Düşündüm de... neden olmasın? Bir kızı onların saçmalıklarına katlanmaktan kurtarır ve belki de onları bir omega bulurduk. Bir süre işe yaradı. Eve yakın yerlerde turneye çıktık, iş bulduk, bir depo kiraladık ve yeniledik. Ama sonra... omega merkezi aradı."

Lyric yuvarlandı ve başını Adra'nınki yerine onun göğsüne koydu. Emerson bir avucunu onun omzuna koydu ve Adra'nınki de kalçasını örttü.

Teninde eşleşen şekiller izlediler. "Anladığım kadarıyla işler planladığınız gibi gitmedi?"

Emerson alay etti. "Hayır. Bizi bir omega seçti. Omega merkezi temsilcileriyle birlikte bizimle buluşmaya geldi. Çocuklar aşık oldular. İlk görüşte ona bayıldılar. O omega'yı mutlu etmek için her şeyi yaparlardı. Ben bile biraz umutlanmıştım."

Lyric'in göğsü kıskançlıkla pır pır etti. Grup için değil -hayır, ağzında kötü bir tat bırakmışlardı. Ama Emerson'ın birini şımartmak istediği düşüncesiyle.

Hayır. Biri değil. Bir omega.

"Ne oldu?"

"Onun için yeterince iyi değildik. Beni yanlış anlamayın, muhtemelen daha iyi durumdaydı, özellikle de o adamların taşıdığı yüklerle. Ama o yere kanımızı, terimizi ve gözyaşımızı akıtmıştık, orayı bir yuvaya dönüştürmüştük. Ve bu kendini beğenmiş kız geldi ve bir alay ve birkaç dikkatsiz sözle her paramparça etti. Tek bir şeye dokunmadan evimizi tamamen mahvetti. Omegalar söz konusu olduğunda beni biraz... buruk bıraktı," diye açıkladı, dudaklarını yalayarak ve gergin bir şekilde ona bakarak.

"Eski yöntemlerine geri dönmeye çalıştılar ama artık bu oyunu oynamalarına izin vermiyordum. Gruptakilerden birini önceden uyarmaya çalıştım ve çocuklardan biri beni duydu."

Emerson bir elini yüzünde gezdirdi, parmak uçları sol kaşının üzerinde gezindi. Daha önce de fark ettiği bir kaşı bu, kenarında küçük bir yara izi olan.

"Doğal olarak sinirlendiler. Bana karşı birleşmeye çalıştılar ama hepsi konuşuyordu. İş ciddiye bininceye kadar sert oynamayı seviyorlardı. Ondan sonra turun ortasında bıraktım. Yerel mekânlara bir uyarı gönderdim, turnede kalanlardan birkaçını uyardım." Emerson karanlık bir şekilde kıkırdadı. "Sonunda

Turneyi erken bıraktılar, son birkaç gösteriyi iptal ettiler çünkü dedikodular yayılmıştı ve sahneden çok fazla tepki alıyorlardı."

"Keşke orada olsaydım," diye gürledi Adra. "Onlara bir ders vermene yardım ederdim."

Lyric gülümsemesini gizledi. Başından beri haklıydı. Emerson'ın dikenli dış görünüşünün altında bir kalp *vardı*. Sadece dikenlerin arasından geçerek merkezdeki güle ulaşması gerekiyordu.

"Demek Andi bu yüzden seninle mekanda konuşmamı istedi."

Andi, Emerson'ın koruyucu olduğunu biliyordu. Otobüsü, grubu ve turu için uygun olacağını biliyordu.

Emerson onun yorumu karşısında mahcup bir şekilde gülümsedi. "Sana şımarık bir omega dediğim için hâlâ özür dilerim."

Lyric omuz silkti. "Şımarıklığı ben yapıyorum, bu yüzden utanacak bir şeyim yok."

Ve Lyric ilk kez onun haklı olduğunu fark etti. İsteddiği kadar şımarık *olabilirdi*.

Emerson bir tutam saçını onun sırtına savurdu. "Öyle olmasa bile... sen şımartılmaya değer bir omega'sın Lyric."

Lyric durdu, bakışlarını adamın göğsünde gezdirdi, göğüs kaslarındaki tüylerin üzerinden geçerek boğazının güçlü hatlarına, çenesinin açlarına, dudaklarının kıvrımına ve düz burnuna ulaştı ve sonunda adamın gözleriyle karşılaştı.

Bunu mu demek istedi?

Yeşil gözbebeklerinden ona parlayan samimiyet ona bilmesi gereken her şeyi anlatıyordu.

Göğsü şaşkınlıkla kabardı, şefkat bir şekilde içeri sızdı ve dudaklarının kıvrımına yansıdı.

Kendini onun üstüne çekti, beline sarıldı ve dikenli yumuşak alfaya baktı.

" "

EMERSON, Adra'nın yardımıyla bunu defalarca 'kanıtladıktan' sonra, ertesi gün izinleri bir bulanıklık içinde geçti.

Lyric ilk randevusuna çıkmıştı, gerçi kimse bunun böyle olduğunu söylememişti. Ama iki aşırı korumacı alfanın çerçevelediği bir akşam yemeği ve parkta sevimli bir yürüyüşe başka ne denirdi ki?

Yapraklar çimenlerin üzerinde dans ederken Adra ve Emerson'ın ellerini tutuyordu. Serinlik fazla geldiğinde Adra mutlu bir şekilde onu kolunun altına almış ve otel tekrar görünene kadar konuşup birbirlerine takılmışlardı.

Şimdi, çok az saat sonra telefonunun bip sesi nihayet onu uyandırıyordu.

"İkinizi de suçluyorum," diye mırıldandı, bir esnemeyi bastırdı ve büyük boy şiltenin üzerinde kaydı.

Lyric onları yükseltip kendi kartına yüklemiş olabilir. Bütün hafta sonunu yerde geçirmeyecekti. Emerson'a gülümseyerek söylediği gibi, "İkinizle birlikte aylıklık ediyor olabilirim ama benim bile standartlarım var."

Kızın kendisini yemlediğini anlamadan önce dudakları seğirmişti. "Gecekondur, ha? Bu konuda ne düşünüyorsun Odd?"

Lyric yutkundu, midesindeki sıcaklık, paylaştıkları bakışla daha da düşmeden önce dönmeye başladı.

"Bence bu standartlar konusunda daha açık olmalı. Onu hayal kırıklığına uğratmak istemeyiz."

Sonraki yarım saatlerini onu oyalayarak geçirdiler, gece çantalarını toplamakla onunla oynamak arasında gidip geldiler.

ığlık atmaya hazırđı. Sonra onu titrek bacaklarıyla yeni odaya yürüttüler...

Dünyasının defalarca sarsıldığı yer.

"Sürekli daha fazlasını isteyen sendin," diye karşılık verdi Emerson.

Adra burnunu çekti, uyanmaya başladığında horultusu kesildi, dudaklarını şapırdatarak.

"Beni suçlayabilir misin?" diye karşılık verdi ve onun sıcaklığına doğru yuvarlandı.

"Sadece bizi sulamazsan."

"Dinlenmekten bahsetmişken..." Adra başladı. "Her zaman böyle huzursuz mu uyursun?"

Lyric'in yanakları kızardı. Gece uzadıķa bir o yana bir bu yana dönüp durduğunu hayal meyal hatırlıyordu.

"zr dilerim. Bastırıcılar yüzünden. Uykumu hafifletiyorlar."

Adra'nın dudakları büküldü. "yle mi? Tek yan etkisi bu mu?"

Omuz silkerek onun altına doğru kaydđ. "Evet, temel olarak."

"Temel olarak mı? Başka ne ?" Emerson sordu.

"nemli bir şey değil, sadece bazen başımı ve vücudumu biraz ağrıtıyorlar. nemli bir şey değil."

Emerson'ın kaşları Adra'nın kilere rakip olacak şekilde çatıldı. "Bu hiç hoşuma gitmedi."

"Sorun değil, gerçekten. Buna yardımcı olacak başka ilaçlarım da var. Sorun yok."

Emerson bir tartışmayı bastırdđ ve Lyric sürüyerek odanın serin havasını dalgalandırmak için bir elini kaldırıp kalkmalarını işaret etti.

"Bu senin bedeninin, senin işin," diye kabul etti Emerson. "Ama bir şeye ihtiyaın olursa bize haber ver."

"Tamam," diye kabul etti Lyric, kalbi sıkışıyordu. Ne yapabilirlerdi ki? Bu onun bastırıcılarıydđ, onun sorunuuydu.

Yataktan kalkmadan önce onu bir kez sıktđ ve bir elini uzatarak onu genişlikten geçirip ayağa kaldırdđ.

"Otobüse doğru gidiyoruz, gerçek kıyafetlerle uğraşmayacağım," diye mırıldandı, rahat bir gömlek bulmak için kıyafet yığınıni karıştırdı.

Adra, "Çantamda gömlekler var, bir tane alsana," diye mırıldandı.

Omzunun üzerinden baktı ve... gömlek parmaklarının arasından kayıp yere düştü. Adra yatağın kenarına yakın bir yerde yüzüstü dönmüştü, sol eli tembelce yanağının altına sokulmuştu, sağ kolu yere değmek için kenarından sarkarken parmakları yatağın kenarını hafifçe kavıyordu. Sabahın çok erken saatlerinin mükemmel bir resmiydi ve fazlasıyla cezbedici görünüyordu.

"Kes şunu. Yatağa geri dönmek istememe neden oluyorsun."

Adra çarşafı da yanına alarak yavaşça yuvarlandı ve sabah odunlarını gösterdi.

"O zaman öyle yap," diye karşılık verdi dayanılmaz bir sabah törpüsüyle.

Adamın eli tenteli çarşafın altından kayarak hareket etmeye başladığında Lyric bir adım attı. Kumaş her darbeye yer değiştirdi ve Lyric'in ağzı sulandı.

"Hiç adil değil," diye nefes aldı, bakışlarını . "Hey!"

Emerson banyodan havladı.

Lyric sıçradı, ona doğru dönerken yanakları suçluluk duygusuyla kızardı.

"Otobüs zamanı. Oyun zamanı değil," diye uyardı.

Adra dramatik bir şekilde içini çekti ve onunla tekrar yüzleştğinde, elleri başının altında güvenli bir şekilde sıkışmış, pazıları kaslarla dolmuştu.

"Hiç eğlenceli değilsiniz." Lyric ikisine de suratını astı.

"Çok eğlenceli olabilirim. Sonra görüşürüz. Ama Henry'yi kızdırmayalım. Hazırlan."

Lyric tam da bunu yapmak için harekete geçti ve onun sert ifadesiyle alay ederek Adra'dan bir kıkırdama kopardı. Adra'nın çantasına doğru yöneldi ve gömleklerini karıştırmaya başladı. "Adra... neden bütün leke var? Onlar..." Parmağını soluk turuncu bir lekenin üzerinde gezdirdi ve başını eğdi. "Boya mı?"

"Muhtemelen" diye cevap verirken gözlerini kaçırdı.

Lyric gömleği iki yumruğunun arasında asılı bıraktı. "Resim mi yapıyorsun?"

Bunu nasıl bilemedim?

"Belki." Omuz silkti ve yatağa oturmak için kendini yukarı itti.

Lyric kaşlarını çattı ve tişörtünü başından geçirirken daha fazla bilgi almak için işaret verdi. Eğer o kızdırma oyunu oynayabiliyorsa, Lyric de yapabiliirdi.

Adra gömleğini katlayıp onunkilerden birini tutarken sessizleşti. Sonunda sessizlik uzayınca başını kaldırdı ve devam etmesi için elini ona doğru uzattı. Bakışları göğsünden gözlerine sıçradı ve bir gülümseme, zar zor tutunduğu kayıtsız ifadenin yerini almakla tehdit etti.

"Doğru... Çizim yapıyorum. Çoğunlukla eskiz. Boyalarla sadece özellikle... ilham aldığımı hissettiğimde oynuyorum."

"En son ne zaman resim yaptın?"

"Bilmiyorum. Ama şu anda oldukça ilham verici hissettiğimi söyleyebilirim," diye çizdi, kelimelerinden tanımlayamadığı bir şey damlıyordu ama açıklamaya çalışmasına izin vermekten çok mutlu olacaktı. Ya da belki ona göstermesine.

Adra onun kalbini ve ruhunu boş bir kağıdın üzerine kurşun kalemle ve karalanmış parmaklarla döktüğü gibi döktü mü?

Haksızlıktı ama defterini görmek, Adra'nın İncil'ini okumak ve sanatı aracılığıyla onun kim olduğunu görmek istiyordu.

Lyric kendi kitabını bu kadar sıkı koruyordu çünkü içinde kimseyle paylaşmadığı sırlar vardı. Ne annesiyle, ne de Andi'yle. Ve otobüste de kimseyle paylaşmayacaktı. Bu onun için haksızlıktı, çünkü Andi'den karşılık vermeye hazır olmadığı bir parça istiyordu.

"Biraz var," dedi ve omuz silkti.

"Sanatını görmek istiyorsan koluma bakman yeterli." Emerson'ın derin sesi yeniden içeri girdiğinde odaya yayıldı.

Lyric çoktan anlamıştı. Adamın sol kolundaki her bir mürekkep parçasını incelemiş, öpmüş ve izini sürmüştü ama aradaki bağlantıyı ancak şimdi fark etmişti. "Dövmelerini sen mi tasarladın?"

Adra'nın yanaklarının rengi koyulaştı ve sabah güneşi onu altın bir hale gibi çerçeveleyerek uzaklara baktı.

Adra, "O kadar da tasarım değil, sanatı gördü ve dövme sanatçısına götürmesine izin vermemi istedi," diye gürledi.

Lyric ikisinin arasına baktı. "Orijinalini görebilir miyim?"

Emerson ona doğru yürüdü, kollarını arkadan beline doladı ve eğilerek boynunu ısırdı. "Neden? Canlı bir karşılaştırma mı yapmak istiyorsun?"

Lyric sırttı. " gibi bir şey."

Dişlerinin acısını bir öpücükle dindirdi. "Belki bu gece, eğer otobüse zamanında yetişebilirsen."

Lyric hayatında hiç bu kadar hızlı duş almamıştı.

Chapter Twenty-Eight

AYol gürültüyle geçerken Lyric, Emerson ve Adra'nın başlarının üstündeki pencereden dışarı baktı. O izledi

Ağaçlar, diğer arabalar ve yol işaretleri geçip gidiyordu ama akli otel odasında, kilometreler önce geride bıraktıkları şehirde kalmıştı.

Sürülerden, alfalardan ve kendinden başka herkesten uzak durmaya yemin etmiş olan Lyric... aşık olmuştu.

Aptal alfalar ve onların aptal cazibeleri ve büyük penisleri.

"İyi misin?" diye sordu bir ses.

Kimse cevap vermedi ve uzun bir aradan sonra Lyric nihayet başını kaldırıp Nohen'in bakışlarıyla karşılaştığında, kaşlarını kaldırmış onu bekliyordu

Cevap ver.

"Ben mi?"

"Evet. Büyük hakkında mırıldanan sensin."

Yanakları alev alev yandı ve yutkundu. "Uh... evet. Ben iyiyim."

Lanet olsun.

On metre uzakta rağmen onları aklından çıkaramıyordu.

Bütün hafta sonunu onlarla geçirmiş olmasına rağmen. Randevuya gitmesine rağmen.

Ve şimdi düşününce bir başkasına gitmeyi umursamazdı.

O.

Aslında, telefonunu çıkardı ve paylaşılanları kontrol etti

Bir sonraki otel molası için takvim. Sekiz gün.

Desi, "Henüz bir ilerleme kaydetmediklerine inanamıyorum," diye homurdandı.

Lyric onun sesindeki tiksintiyi araştırmak için başını çevirdiğinde Desi'yi telefonuna gömülmüş halde buldu.

"Sorun nedir?"

Desi, Lyric'in bakışlarıyla karşılaşmadan önce yüzündeki hayal kırıklığını hafifletti. "Omega kaçakçılığı çetesiyle ilgili makaleler ve güncellemeler görüp duruyorum. Onları nasıl hâlâ yakalayamadıklarını anlamıyorum."

Lyric'in midesi rahatsız edici bir şekilde burkuldu. "Başka bir omega mı kayboldu?"

"Evet. Buna göre, kurbanlar arasında omega statüleri dışında bir model, fark edilebilir bir bağlantı yok. Hepsi de farklı görünüyor. Ve neredeyse tüm ülkeye yayılmış gibi, çünkü omegalar sadece bir bölgeden değil, her yerden kayboluyor! Cidden, nasıl olur da-"

"Desi," diye tısladı Nohen. "Kes şunu, onu sinirlendiriyorsun."

Desi lafının geri kalanını yuttu ve kaşları çatılmış bir ifadeyle Lyric'e baktı. "Lyric, özür dilerim, düşünemedim. Bunların hiçbirisi için endişelenmene gerek yok; bir otobüs dolusu alfanız ve kış tekmelemeye hazır iki kavgacı betanız var."

"Sorun değil, endişelenme." Lyric ona el salladı ama huzursuzluk hissi devam etti.

Mutlu düşünceler, diye mırıldandı Lyric. Daha önce ne düşünüyordu?

Alfa randevuları. Alfa'larıyla randevular. Doğru.

Lyric telefonunu kilitleyerek kucağına koydu ve pencereden dışarı bakmaya devam etti.

Belki bir dahaki sefere-

Kulakları sağır eden bir patlama düşüncelerini böldü ve korku hayallerinin yerini alırken zihnini temizledi. Sonrasında her şey bir anda olup bitti.

Otobüsün tamamı sağa doğru sallandı ve o da ellerini iki yana açarak birini masaya dayadı, diğeriyle de kanepenin arkasını kavradı. Solunda, Henry bir kolunu göğsünün üzerine attı, bu hareket onun kalbine, ön koluna savrulduğundan daha sert çarptı.

Otobüs kendini düzeltti ve otoyolda gümbür gümbür ilerlerken kadın tekrar yerine oturdu.

Otoyolda zıplayıp sallanarak ilerlerken nabızı hızlanmıştı, rahat edemeyeceği kadar hızlıydı, otobüsün gürültüsü kulakları sağır ediyordu. Başka bir ses vardı, otobüsü sarsan ritmik bir tıkırtı.

"Şeytani çarkıfelek isteyen var mı?" Nohen kuru bir sesle sordu.

Göz ucuyla Henry'nin kendisiyle aynı anda eline baktığını gördü. Masayı sıkıca kavradığı için parmak eklemleri bembeyazdı.

Omega kaçırmalarıyla ilgili korkunç konuşmalardan sonra, şimdi de bu mu? Ne haltlar dönüyordu?

" oluyor?" diye bağırdı.

"Lastik patlamış," diye karşılık verdi Henry, ses tonunda can sıkıntısına benzer bir şey vardı.

"Özür dilerim," diye homurdandı Lyric. "Bu senin için yeterince heyecan verici değil mi?"

Dudakları yarım bir gülümsemeye dönüştü ve o anda, o lanet otobüsten sağ çıkarsa onu boğacağına yemin etti.

Otoyolun kenarında hızla durdular, trafik yanlarından hızla geçiyordu. Durduklarında, on saniye daha dondu kaldı ve sonra harekete geçerek Henry ve diğerlerinin otobüsten inişini takip etti.

Ellerinin titrediğini gizlemek için kollarını kavuşturdu. Otobüsün dışı gürültülüydü, arabaların vızıltısı endişesini daha da artırıyordu. Şoför onları takip etti, Wilson, daha önce birkaç kez karşılaştığı ama hiç tanımadığı işinin ehli bir adamdı.

Mantıklı olan da buydu. Adam arabayı sürerken kadın uyuyordu ve adam bir sonraki sürüş için dinlenirken kadın sahnede çalışıyordu.

"İyi haberlerim var. Çoktan aradım."

Henry gözlerini kıstı. "İyi haber... yani kötü haber var, değil mi?"

Lyric'in midesi sinirden alt üst oldu ve sıcak bir el omzunu yumuşattı. Hiç düşünmeden bu dokunuşa doğru eğildi, tek bildiği biraz olsun birine yaslanması gerektiği idi. Ama marshmallow tatlılığının hafif kokusu üzerine sinmişti ve omuzları bir parça gevşedi.

Wilson elini başının arkasında gezdirdi. Yıpranmış bir adamdı, tıknazdı ve bira göbeği vardı, ama nazik bir

gözlerinde pırıltı. Şimdilik bu pırıltı yoktu çünkü çatık kaşlarıyla birlikte stres çizgileri de azalmıştı. "Evet, kötü haber. Birkaç saatliğine kamyon servisi yok."

"Lanet olsun." Henry iki elini saçlarında gezdirdi, kolundaki dövme­ler parlak güneş ışığında göze çarpıyordu.

"Ne ?" Lyric sordu.

Henry bakışlarını ona çevirdi, kaşları kızın yüzündeki endişeyi görür görmez hafifleyen bir parıltıyla şekillendi.

"Her şey yoluna girecek," dedi ve arka cebinden telefonunu çıkardı. "Ben hallederim."

Bu onun sorusunu yanıtlamadı ama Lyric artan endişesini bastırdı ve Henry'nin işini yapmasına izin verdi. O ve Wilson konuşmak için uzaklaştılar ve çok geçmeden Henry telefonu kulağına götürdü, diğer eliyle de konuşurken çılgınca hareketler yapıyordu.

"İyi misin?" diye sordu derin bir ses. Lyric başını kaldırıp yanındaki Adra'ya baktı. Adra'nın kolu onun omzuna kaymıştı ve Lyric onun yanına daha fazla yaslandı.

"Evet, sadece... ürk­­tüm."

"Her şey yoluna girecek. Lastiği değiştirmek için bir ekip buraya geldiğinde, kısa sürede yolumuza devam edeceğiz," dedi Nohen ve omuz silkti.

Lyric arka cebinden telefonunu çıkardı ve saati göstermek için yan düğmeye dokundu. "En yakın benzin istasyonu saatler uzaklıktaysa, gösterinin yapılacağı yere varabilecek miyiz?" Gösteri saatine dokuz saat var.

"Evet, sorun değil. Ekibin buraya gelmesi iki saat, lastiği tamir etmek için belki bir saat ve mekâna gitmek de üç saat sürer," diye araya girdi Henry.

Lyric telefonunu elinde evirip çevirdi. "Bunun yeterli seyahat süresi olduğuna emin misin? Ya başka bir sorun varsa?"

Henry ona el salladı ve sağına baktı. Söz konusu lastik parçalanmıştı.

"Sorun yok. Sadece patlamış bir lastik. Bunu yüzlerce kez gördüm. Diğer seçeneğimiz kiralık araç için önceden arayıp onları bu tarafa getirmek olurdu ama tamirci arkadaşlar birkaç saat içinde gelebilecekken ve biz de yolumuza gidebilecekken bu çok fazla zahmet ve para demek."

Lyric tartışmak istedi, mekâna gidip gösteriyi kaçırmayacaklarına dair kendini rahatlatmak istedi ama Henry çoktan telefonuna bakıyor ve başka bir aramayı cevaplıyordu.

Kolunun üst kısmına yapılan hafif bir dokunuş dikkatini sağ tarafa çekti. Nohen ona baktı, bakışlarında sempati vardı. "Sanırım Henry haklı, basit bir lastik tamiri, ama kiralanmak daha iyi hissettirecekse, onun kolunu bükebiliriz."

Emerson sırtarak, "Evet, sadece söyle," diye yineledi.

Lyric'in dudakları alaycı tehditler karşısında kıvrıldı ama sonunda başını salladı. "Hayır, değil. Henry'nin kararlarına güveniyorum."

Şimdi asıl soru şuydu... Beklerken ne yaptılar?

Bu sorunun , bitiş çizgisini geçerken güzelce dekore edilmiş yarış arabasını kontrol eden plastik bir kumandada bulundu.

"Hah!" diye sırtarak bağırdı ve iki elini havaya kaldırdı. "Birincilik. Al sana!"

Nohen kollarını kavuşturdu ve kanepeye yaslandı. Bakışları yüz hatlarını daralttı ama ona baktıkça mizah duygusu yüz hatlarını aydınlattı. "İyi, iyi. Bunu adil bir şekilde kazandın. Sanırım." Adam gözlerini devirdi ve kız onun sözlerindeki alaycılığı duydu ama mercan rengi dudaklarını sevgi dolu bir gülümseme kıvrıyordu. "Eğer Emerson'ın bunca zaman sana koçluk yapmasına adil ve dürüstlük diyorsan."

"Hey, biz takımlar olamaz demedik," diye işaret etti Emerson ve ondan uzaklaşarak kollarını onun yanlarından çekti.

Peki ya yarışı nasıl kazanacağını söylemek için üzerinden eğilmişse? Peki ya Nohen'i daha önce hiç görmediği şekilde birkaç kez pistten çıkarken gördüyse? Ve Emerson'un arabayı yarı yolda kontrol etmek için ellerini onun ellerine dolamış olmasının gerçekten bir önemi var mıydı?

İstinat duvarına tekrar tekrar çarpmaktan daha iyiydi.

Mmm, çarpmaktan bahsetmişken.

Lyric istemeden koltuğunda kayarak Emerson'a sürtündü. Bunu yaptıktan sonra dondu kaldı ve hiç olmamış gibi davranabileceğini düşündü. Ama Emerson bunun için fazla zekiydi, ya da belki de otobüse geri döndüklerinden beri birbirlerinin varlığının o kadar farkındaydılar ki fark etmeden edememişti.

"Lyric'i oynamak istedim, Emerson'ı değil," diye yakındı Nohen. Bakışları ikisi arasında gidip geliyordu ve Lyric boğazını temizledikten sonra kanepenin kenarına oturup ayağa kalktı.

"Hâlâ oynuyorum... teknik olarak. Ellerim kumandanın üzerindeydi."

Nohen yine gözlerini devirdi, dudakları seğirdi. Lyric buzdolabını açarken, "Bana da bir tane atar mısın?" diye sordu.

Soğuk plastik, Em'in kumandanın etrafına sardığı baskıdan ısınan tenine karşı sertti.

Lyric bir şişeyi kendisi için aldı ve diğerini ona fırlattı. Nohen zahmetsizce havadan kaptı, düz tişörtü bel kemerinin üzerindeki pürüzsüz, bal rengi etini ortaya çıkarmak için yükseldi.

Düşünceleri birbirine karıştı ve eli bir başka şişeye sarılmış halde durakladı. Bir an için bakışları

Birinden diğetine atladı ve neden iki şişeye ihtiyacı olduğunu hatırlamaya çalıştı, ama sonra Emerson boğazını temizledi.

Ona da bir tane atarken plastik çatırdadı, sonra buzdolabını kapattı ve yanakları ısınarak koltuğuna döndü.

İki alfa yeterli değil mi? Baş gitaristini de mi istiyorsun?

Beni suçlayabilir misin? Nohen'e doğru bir bakış atma riskini alırken iç sesi sızlandı.

Farkında olmadan başparmağını kumandanın joystick'i üzerinde kaydırıyor, sisteme yüklenmiş birçok oyun arasında geziniyordu.

Bakışları, adamın başparmağını küçük, pürüzsüz silikon topuzun üzerinde rahatça gezdirmesine takıldı.

Aynı hareketi vücudunun bazı bölümleri üzerinde hayal etmek çok kolaydı. Kalça kemikleri, yanakları, meme uçları.

Lyric düşüncelerine kaşlarını çattı ve şişeyi ağzına götürüp içerek yanaklarını boyayan ateşi söndürmeye çalıştı.

"Susadın mı?" Emerson yumuşak bir sesle sordu, tek kelime kıkırdayarak kaçtı.

Lyric yanlışlıkla sağ dirseğini onun sapladı. Evet, yanlışlıkla. Kazara.

Yumuşak *oofu* yanağına değdi ve kız bunu görmezden geldi.

"Oh, hadi bunu oynayalım!" Nohen heyecan dolu bir ses tonuyla konuştu.

Lyric başını kaldırdı, ekranda daha önce hiç duymadığı bir oyunun adı vardı. Karmaşık görünüyordu.

"İşte, siz bu turu oynayın, ben kenarda oturup tezahürat yapmaktan mutluluk duyarım."

Kumandayı Emerson'a veren Lyric bacaklarını kanepede altına çekip arkasına yaslandı ve onların savaşını izlemekten memnun oldu. Bu ona, onları kesintisiz olarak inceleme fırsatı da verdi. ile

Onların tek odağı oyun olduğu için istediği gibi bakmakta özgürdü.

Önce bakışları Nohen'e kaydı. Dili dudaklarından dışarı çıkmış, ekrana konsantre olmuştu ve odaklanmanın mükemmel bir temsiliydi. Kambur durmak yerine dimdik oturuyordu, kumandayı ileri geri oynatırken sırtı dikti, başparmakları düğmelerin üzerinde uçuşuyordu.

Lyric başını yana eğdi. "Nohen, içimden bir ses oyun konusunda deneyimli olduğunu söylüyor."

Televizyondan bir patlama sesi geldi ve çalışkan bakışları güzel betadan ayrılmak istemeyerek ekrana kaydı.

Nohen utanmaz bir zafer edasıyla, "Öyle de denebilir," dedi.

Emerson homurdanarak, "Göreceğiz bakalım," diyerek bir tur daha atarken Lyric gözlerini devirdi.

Gözlemine daha fazla açıklama yapmadan bıraktığında, bakışlarını Nohen'e çevirdi. Koyu renk bukleleri başının üzerinde toplanmış, birkaçı alnının üzerinde kıvrılmıştı. Yüzünün açları aynı anda hem keskin hem de yumuşaktı, yüz hatlarındaki bir şey, güzelliği, Mısır kökenli olup olmadığını merak etmesine neden oldu.

"Sanırım birkaç oyun oynadığımı söyleyebilirsin," diye itiraf etti Nohen usulca.

Başını eğdi, konuşmanın ne hakkında olduğunu hatırlaması gerekenden daha uzun sürdü.

"Öyle mi? Onları oynayarak mı büyüdün?" "Hemen hemen," diye yanıtladı.

Verdiği muğlak yanıt, onun hakkında ne kadar az şey bildiğini fark etmesini sağladı ve tüm dikkatini üzerinde topladı.

"Nerede sen?"

"Orada burada," diye cevap verdi isteksizce. "Çok fazla yer değiştirdik, bu yüzden hiçbir zaman bir yerde çok uzun süre kalmadım. Her yerde büyüdüm."

Omuz silkti. "Keşke daha iyi bir cevabım olsaydı ama çocukluk arkadaşlarıyla dolu bir çıkmaz sokak yoktu. Sadece ben vardım."

Lyric kaşlarını çattı ve onun kucağına kıvrılma dürtüsü beynine kaydolmadan önce ayağa kalkmak için bacaklarını açtı. Avuç içleri kanepede düz bir şekilde durdu ve hatasını örtmek için koltuğunu düzeltti. Onu rahatlatma dürtüsü göğsüne sertçe yerleşti.

"Kulağa... yalnızlık gibi geliyor," diye sempatik bir şekilde önerdi.

"Bazen öyleydi. Çok fazla video oyunu oynadım ve ellerinde çok fazla zaman olan, tıpkı benim yaptığım gibi kendi hayatlarından kaçmak için oyunları kullanan diğer oyuncularla bağlantı kurdum."

"Ona kendini kötü hissettirmeyi bırak," diye homurdandı Emerson. "Ona arkadaşların olduğunu söyle."

Nohen küçük bir gülümsemeyle baktı. "Dünyanın dört bir yanına dağılmış olsalar da arkadaşlarım vardı. O kadar da kötü değildi."

Lyric daha acının farkına bile varmadan kalbindeki sızı hafifledi. "Ah," diye cevap verdi. "Neden bu kadar sık taşındığınızı sorabilir miyim?"

"Elbette," dedi ve omuz silkti. "Hemen sonra..." Kumandayı önce sola, sonra sağa yatırdı ve alt dudağını ısırdı. Lyric onun kucağına tırmanmak, elleriyle yüzünü çerçevelemek ve istismara uğramış etini serbest bırakarak dokunuşuyla onu yatıştırmak, Nohen'in tadının nasıl olduğunu öğrenmek istedi.

Gözlerini kırıştırarak zihnindeki görüntüyü temizledi ve koltuğun üzerinde kaydı.

"Kıçına tekmeyi basarım!" diye bağırdı ve Emerson'ı işaret etmeden önce kumandayı kanepeye bıraktı.

Emerson homurdandı ve kumandayı yerine oturttu. "Evet, evet, bununla övün."

Nohen utanmaz bir sırıtışla, "Oh, sakıncası yoksa," dedi.

"Yani, bana gelince-" Dikkatini ona çevirdi, ağzı dilinin ucunda bir sonraki kelimelerle açıktı, o sırada yüksek bir küfür

otobüsün dışından geldi.

"Şaka yapıyor olmalısın!" Henry'nin öfkeli havlaması onu telaşla ayağa kaldırdı.

Koltuğunda döndü, panjurdan bakınca adamın yolun kenarında durduğunu ve tulum giymiş bir adama çılgınca el hareketi yaptığını gördü. Adam irkildi ve bir adım geri çekildi.

"Bekle," diye mırıldandı Nohen ve yanından geçerken onu kolundan tuttu. "Bekleyelim. Adamların kim olduğunu bilmiyoruz ve yol kenarında mahsur kaldık."

Ve sen hala bir Omega'sın. Hala , bazen yanlış insanlar tarafından bile. Ve sana sahip olmak isteyen bir yeraltı örgütü var.

Lyric başını salladı ama dudakları sıkıntıyla inceldi ve Emerson'ın yanından geçip gitmesine izin verdi.

"Üzgünüm," dedi Nohen ve elini ensesinde gezdirdi. "Berbat bir şey olduğunu biliyorum ama eğer sürünge oldukları ortaya çıkarsa..."

Lyric yumuşak bir sesle, "Biliyorum," diye cevap verdi. Bir elini onun koluna dokundurdu. "Teşekkürler. Düşünmüyordum."

"Hayır, Henry'nin sesi korkutucu. Bu ses tonuyla birini mezardan bile geri çağırabilir."

Lyric kıkırdadı ve panjurlardan herkesi gözetleme dürtüsüne direnerek tekrar kanepedeki koltuğuna gömüldü.

Nohen bunu onun için yaptı.

"Durum pek iyi görünmüyor," dedi ona. "Henry kızgın görünüyor."

Karşı koyamayan Lyric, Nohen'in yanında dizlerinin üzerine çöktü ve panjurların arasından baktı.

Emerson kollarını kavuşturmuş, tamirciyle tartışırken yüzü öfkeden kıpkırmızı olan Henry'nin yanında duruyordu. Lyric ne konuştuklarını anlayamıyordu çünkü

ama tıpkı Nohen'in bahsettiği gibi Henry mutlu görünmüyordu.

Midesine bir batma hissi ve parmak eklemleri beyazlaşana kadar kanepenin arkasını kavradı.

"Gösteriyi kaçıracağız," diye nefes aldı, korkusu kurşun bir ağırlık gibi çökmüştü.

Sıcaklık fırçalanmış üzerinde onu Omuz, ve o battı içine Nohen'in dokunuşunun rahatlığı.

"Her şey yoluna girecek," diye yatıştırdı. "Gösteriyi kaçırsak bile, mümkün olan en kısa sürede tekrar yola çıkacağız."

Lyric iç çekti. "Sanırım."

Kanepeye uygun şekilde oturmak için arkasını döndü ve minderlerin üzerine kıvrıldı. Nohen yanına oturdu, kalçalarından omuzlarına dokunacak kadar yakındılar. Bu masum temas noktası, gövdesinin etrafındaki mengenenin baskısını hafifletmeye yetti ve haberleri beklerken boş gözlerle otobüse baktı.

Henry nihayet otobüse döndüğünde, adımları vermek zorunda olduğu haber kadar ağırdı.

"Görünüşe göre lastik patladığında başka bir şey daha olmuş ve dingillerden biri çatlamış. Yola devam edebilmemiz için bunun tamir edilmesi gerekiyor. Gösteriye zamanında yetişemeyecek kadar uzaktayız ve ilgili kanallarla temasa geçildi. Kiralama şirketini aradım. Akşam ve sabah için neye ihtiyacınız olacaksa yanınıza alın ve sabah tam beşte yola çıkalım."

Lyric haklıydı. Lastik patlar patlamaz kiralık araç çağırımları gerekirdi. Ama bunu belirtmek duruma kesinlikle hiçbir şey katmayacaktı, bu yüzden sessizce başını salladı ve eşyalarını toplamak için ortak alandan ayrıldı.

Ranzaların geçerken Desi başını uzattı. "Ne oldu?"

Her şeye rağmen Lyric kıkırdadı. "Uyku zamanının tadını çıkardın mı? Sanırım yoğun bir hafta sonu geçirdin."

Desi yüzünü ovuşturarak ranzasına geri yığıldı. "Aynen yle. Amber'ı yıprattım."

"Görünüşe göre Amber *seni* yormuş Desi."

"Po-tat-o, po-tat-oe," diye alay etti. "Toplanmaya gidiyorum."

Lyric başını salladı ve Henry ile Emerson'ın sesleri n taraftan yükselip Adra'nınkiler de eklenince yuvasında kayboldu. Kelimeleri tam olarak seçemiyordu ama ses tonları sinirliydi.

Sanki oraya gidip hakemlik yapması gerekiyormuş gibi kaşınmasına neden oldu.

Bunun yerine çantasını topladı ve yuvasından uzakta bir gece daha geçirmeye hazırlandı.

Garip bir şekilde, bu düşünce onu muhtemelen olması gerektiği kadar zmedi.

Ne de olsa yatağı paylaştığına bağlıydı.

Chapter Twenty-Nine

Henry kendini bok gibi hissediyordu.

Lastiğin patladığını haber veren ilk g mb rt den beri devam eden baş ağrısı, hiçbir uyarıda bulunmadan tüm gücüyle  n lobuna çarptı.

Lyric eşyalarını toplamak için otobüsün arkasına doğru ilerlerken, Henry avuçlarının i lerini gözlerine bastırarak karanlıkta renk lekeleri belirmesini sağladı.

"Bu berbat bir durum," diye yorumladı Nohen. "Kiralık evlerde enstr manlarımız için yeterli yer olacak mı?"

Başını salladı.

Neyse ki, tamir şirketi otobüste bir gece çalışmaya istekliydi - şirketin karşılayacaklarını garanti ettiği fahiş bir ücret karşılığında- ama enstrümanları geride bırakmak bir seçenek değildi. Hırsızlık riski çok yüksekti ve müzisyenler için enstrümanlarından uzakta tek bir gece bile çok fazlaydı.

şirket mutlu değildi. Ne otobüsten, ne şovdan, ne de ondan.

Ama lanet olsun. Dingilin boktan olduğunu nereden bilebilirdi ki? Bütün bir otobüsü yenilemişler ama önemli parçaları güçlendirmek için kontrol etmemişler mi?

Başını sallayarak kanepeye oturdu ve başını minderin arkasına yasladı.

Eğer Lyric'i daha önce dinlemiş olsaydı, sorunlarının yarısı sorun . Neredeyse mekâna varmış, bir başka muhteşem gösteri için hazırlanıyorlardı.

Ama olan olmuştu. Lyric'i bir gece daha yuvasından ayırmaktan nefret ediyordu ama bu noktada yapacak bir şey yoktu.

Henry diğerleriyle birlikte kendi çantasını da hazırlamıştı ve bir saat içinde otobüs çekiciye yüklenmiş, Henry de gece çantalarını kiralık arabanın arkasına tikiştirmaya başlamıştı.

Ön yolcu koltuğuna kaydı ve zihinsel bir sayım yaptı.

Desi, Nohen ve Lyric orta sıradaki koltuğu paylaşırken, Adra ve Emerson arka sırayı kapladılar. Gitarları ve gece çantaları arkaya ve koltuklarının altına tikiştirilmişti.

Ne kabus ama.

Henry başını koltuğa yasladı ve gözlerinin kapanmasına izin vererek baş ağrısıyla savaşmaya çalıştı. Gözlerinin arkasında ısrarla zonkluyordu ama ışığı kapatmak acıyı biraz hafifletti.

Sadece bir gece, sonra da erkenden yola çıkıp mümkün olan en kısa sürede mekanda olacaktı. *Bir içkiye ihtiyacım var.*

Henry kalacakları küçük kasabada bir bar olmasını umuyordu. Kesinlikle. Hiçliğin ortasında mı? Düzlüklerin geçip gitmesini izledi. İçmekten başka ne yapabilirlerdi ki?

Kiralayan adamı iş yerine bıraktıktan sonra Henry GPS'le küçük oda ve kahvaltının yerini belirledi. Ev sahibi çok tatlı ve hızlıydı, Henry de onun bu becerisini gülümseyerek takdir etti.

"İşte anahtarlar. Odalarınızı seçin ve fazla uzaklaşmayın. Otobüste değiliz ama kurallar hâlâ geçerli."

Son cümle için bilerek Lyric'e bakmamıştı ama daha önce arkadaşlık sistemini bozan o olmuştu. Lyric ona kaşlarını kaldırıp meydan okuduğunda başının belada olduğunu anlamıştı.

Şirket temsilcileri tarafından azarlandıktan sonra başının belaya girmesinden bıkmıştı ve herkesi kısa bir "Dikkatli olun. Ben B odasındayım, oda arkadaşım kim olursa olsun."

Muhtemelen Nohen.

Desi ve Lyric'in aynı odada kalması mantıklıydı ve Adra ile Emerson zaten sevişiyorlardı, bu yüzden sadece birbirlerinin arkadaşlığının rahatlığı için birlikte kalacaklardı. Bu da onu ve Nohen'i dışarıda bırakıyordu.

Nohen'in viskiyi sevdiğini umuyordu.

İKİ SAAT SONRA, güneş batmıştı ve yıldızlar parlıyordu ya da en azından parlıyor gibi görünüyorlardı. Muhtemelen yorgun, sulu gözleri ve alkolün görüşünü bulanıklaştırmasının bir karışımıydı.

Uykusunu silip esnedi, viskiyle buzu karıştırdı ve son yudumu da yuttu.

"Bu iyi," diye mırıldandı Nohen sessizce, sanki ona kır evi benzeri verandada katıldığından beri düşündüğü her türlü sorunun cevabını barındırıyormuş gibi kendi bardağına bakarak.

Yalan söylüyordu ve Henry bunu ona söyledi.

"Tamam iyi, haklısın, değil. Ama sokağın aşağısındaki hızlı duraktan bile paylaştığın için teşekkürler. Bu kolaylık için, lezzet için değil."

"Ne? Daha pahalı zevklerin mi var?" Henry alay etti.

Nohen omuz silkerek, "Belki," dedi.

kapı gıcırdayarak açıldı ve hareketin gıcırtilı protestosuyla yaşını belli etti.

"Siz burada ne yapıyorsunuz?" Lyric iki eliyle kapıyı kapatıp yumuşak bir homurtu çıkarırken sordu.

Sessiz bir gece yanılsamasını yıktı ama aynı zamanda Nohen'le aralarındaki sessizlikte filizlenen garipliği yok etti. Beta düşüncelere dalmıştı ve Henry düşünemeyecek kadar yorgundu.

Ona doğru döndü ve küçük pansiyonun sürgülü kapısının hemen dışında duraklayan kıza omzunun üzerinden baktı.

Henry verandadaki sandalyelerden birinde sallanıyordu ve ileri geri hareketini durdurmak için ayağını tahtalara dayadı.

"Gece havasının tadını çıkarıyorum. İçiyorum," dedi boş bardağını ona doğru eğerek.

"Ne yiyorsun?"

Nohen kuru bir sesle, "Kolaylık," diye mırıldandı ve Henry bir kahkaha attı.

"Kulağa... uygun geliyor?" diye tahmin etti yarım bir gülümsemeyle.

"Tadı öyle gibi," diye yakındı Nohen, ama bardağını geri yatırdı ve içkisini bitirdi.

Yeniden doldururken plastik şişe bardağa çarparak şingırdadı.

Lyric yaklaşırken Henry kaşlarını çattı. Tek başına.

Bu kadın hiç kurallara uyuyor mu?

"Arkadaşın nerede?" diye sordu, yanında bir arkadaş getirmediğini çok iyi biliyordu.

"Hangi dostum?" diye sordu.

Dışarısı karanlıktı, ayın ve yıldızların ışığı tek aydınlatıcıydı, ama bir şekilde onun kızardiğını biliyordu.

Kızın utancı ne kadar sevimli olsa da Henry homurdandı: "Senin *dostun*. Arkadaşlık sistemi yüzünden. Bilirsin, hiçbir yere yalnız seyahat etmezsin."

Lyric kollarını kavuşturdu, uzun kollu gömleğinin kumaşı ellerini örtüyor ve hayal kırıklığını bir sır gibi fısıldıyordu. "Bir arkadaşa ihtiyaım yoktu çünkü sen buradasın. Bak, iki kişisiniz."

"Burada olduğumuzu biliyor muydun?" diye karşılık verdi, cevabı zaten biliyordu.

"Hayır..."

En azından yalan söylememişti.

"Kurallar bir-ne var biliyor musun, boş ver. Bu gece çok yorgunum," dedi usulca.

Sözleri dudaklarını biraz sertçe sıyrıp geçmiş, arkasında acı bir tat ve çatlamış bir et bırakmış olabilir.

"zr dilerim, kastettiğimden daha sert konuştum," diye özür diledi, ama bu onun incinmiş duygularının ağızda bıraktığı tadı silmek için pek bir işe yaramadı. Özellikle de verandaya sessizlik çöktüğünde. Nohen ve Lyric'in bakışları ikiz bakışlarla ona kilitlendi.

Uykusuzluğu suçladı. Strese.

Burada iyi olacaktı ve zaten yatağı da onu çağırıyordu.

Nohen'in bakışlarının Henry'den Lyric'e kayışını izledi, sadece onun varlığıyla omuzları bir nebze gevşedi. Belki o da

beta'yı rahatsız edici düşüncelerinden, her ne olsun.

"Ben yatıyorum, siz şişenin geri kalanını paylaşmaktan çekinmeyin," dedi ve sessizliğin ağırlığıyla kendini yavaşça sandalyeden çekti.

"Cömertliğiniz beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyor," diye söylendi Nohen. "Buna alışma," diye karşılık verdi, bardağını masanın üzerine koyarak.

tırabzan. Yoğuşma, su taneciklerinden oluşan mozaikte berrak çizgiler bırakmak ve tabanın etrafında havuz oluşturmak için yanlardan aşağı doğru akıyordu. Lyric'in varlığı böyle hissettiriyordu. Ferahlatıcı. Beynine zarar vermeyen şeylere yer açmak için günün kaosunu temizliyordu.

Bu onda kalma isteği uyandırdı ama istenmediği yerde oyalanacak biri değildi.

Henry ağaçların gizlediği uzun, dolambaçlı araba yoluna baktı ve kendi kendine başını salladı. Burada tek başlarına yeterince güvende olacaklardı. En azından ev sahibine göre bir süre komşuları olmayacaktı ve ağaçlar mahremiyetlerini korumaya yetecekti.

"Hayır, sorun değil," dedi Lyric sonunda, tam tırabzandan uzaklaşırken. "Ben içeri döneceğim. Zaten uzun süre kalmayı planlamıyordum... Desi'nin Amber'la konuşmasına burnumu sokmamı istemeyeceğini düşündüm."

Nohen'in gülümsemesi, evin içinden gelen lamba ışığında loş bir şekilde yanıyor, gözlerinin etrafındaki küçük sıkışma dışında tamamen rahat kalıyordu. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, o da Lyric'in gitmesini istemiyordu.

"Hayır, değil. Gerçekten. Kal," diye ısrar etti Henry, yüzünü ona dönerek.

Adamın sözleri geldiğinde çoktan kapıya doğru dönmüştü ve durakladı.

Bu küçük tereddüt, bardağına uzanmasına neden oldu; bardağını ona uzatırken parmakları buğulanmış bal peteğini lekeledi.

"Bir içki al. Nohen ile paylaşabilirsin."

"Ne o dedi ki," Nohen araya girdi, ve scooted ve kehribar rengi sıvı dolu plastik kap verandanın tahtaları boyunca uzanıyordu.

"Gerçekten mi?" diye sordu şüpheyle. "Neden bu bir sınav gibi geliyor?" Henry'nin dudakları seğirdi ve bir dirseğini tırabzana dayadı,

Hâlâ bardağı uzatıyor. "Başka bir gece olsa belki öyle olurdu. Ama sen güvendesin. Şimdilik," diye ekledi.

Yanaklarındaki kızarıklık oraya konamayacak kadar eğlenceliydi.

Nuh-uh. Oraya gitme.

Bilinçaltı her zaman daha akıllı olanıydı.

Lyric bakışlarındaki şüpheyle bardağı adamın elinden aldı, sıcak dokunuşu adamın buzdan soğumuş teninde gezindi.

"Teşekkürler," diye mırıldandı ve Nohen'den şişeyi alırken dudaklarında kaygısız bir gülümseme belirdi.

Buz, camın kenarlarına hafifçe vuruyordu ama ondan önceki sessizlikte bu ses bir çığ gibi de duyulabilirdi.

Lyric sessizliği seven biri değildi.

"Peki siz burada ne hakkında konuşuyordunuz?"

Henry dürüstçe, "Hiçbir şey," diye cevap verdi ve omuz silktilti.

"Sadece... hiçbir şey mi?" diye yineledi, onaylamak için bakışlarını Nohen'in üzerinde gezdirdi. "Harika." Lyric kehribar rengi sıvı dolu bardağa baktı. "Hmm... uygun görünüyor, tamam." Koklamak için burnuna götürdüğünde gözleri yaşardı. "Aman Tanrım."

"Bu içmek için, koklamak için değil," diye takıldı, kız hoşnutsuzlukla kırıştırırken burnunun kenarını düzeltme isteğiyle dolup taşıtı.

Ama kafasının bulanıklığında bile bu küçük jestin çok fazla olacağını fark etti. En azından şimdiye kadar belirlediği sınırlarla, dikkatle çizdiği ve beyninin içine yapıştırdığı profesyonel ilişkiyle kıyaslandığında.

Onun ulti­matomu karşı­sında heyecanlanmaktan ziyade endişeye kapıldı. Göğüs kafesine iliştirilmiş bir not gibi, "kıskançlık riski" yazıyordu.

"Emin misiniz?" diye sordu, ama Lyric'in yanından ayrılmak için tahmin ettiğİ kadar istekli değildi.

"Evet. Bugün... çok şey oldu. Hadi bavulları boşaltalım."

Henry, Nohen'in yanına oturmadan önce şaşkınlıkla kaşlarını çat­tı, sırtına çarpan trabzanın tahtası hiç de rahat değildi. Geriye bir sandalye kalmıştı ve Nohen'in üzerine oturarak onu gereğinden fazla zorlamıyordu.

Gördün mü? Nasıl kibar olunacağını biliyordu.

"Yapmak zorunda mıyız?" diye sordu yüzünü buruşturarak. "Daha yeni yeni aklım başıma geldi."

Sonunda. Vızıltı onu yeterince sakinleştirdikten sonra, beynini zihninin etrafındaki "acaba"ları kovalamaktan yordu.

"Bu adil," diye kabul etti Lyric ve bardağı ona doğru eğdi. "Bize başka bir turun hikâyesini anlat, belki biraz daha az kaosu bir gün..."

Henry başını verandanın parmaklıklarına yasladı ve mırıldandı. Lyric Ceran'ın otobüsünde geçirdiklerinden başka huzurlu bir tur günü hatırlayamaması ne garipti.

Henry, "Ya da Nohen'e video oyunlarında nasıl bu kadar iyi olduğunu sorabiliriz," diye önerdi.

Dudakları gevşemeden önce spot ışıklarını başkasının üzerine çevirmek için her şeyi yapardı.

Nohen kaşlarını meydan okurcasına kaldırarak, "Ya da Henry'ye dövmele­rinin ne anlama geldiğini sorabiliriz," diye karşılık verdi. Ya da kızgınlıkla. Birden aradaki farkı anlayamadı.

Yorgunluktan bitap düşmüş beyni daha iyi bir şey bulamadan, sağ kolunun kolunu geri çekti ve etinin kalıcı mürekkep gölgeli tuvalini ortaya çıkardı.

"Süslü bir şey değil. Her tur için yeni dövme. Yani bazıları. Diğerleri sadece farklı eyaletleri ziyaret etmekten kaynaklanıyor" diye açıkladı.

Lyric sallanan sandalyede öne doğru eğilerek baktı ve içkisindeki buz bardağın duvarlarına çarparak şingirdadı.

Ne zaman bitirmişti?

Ona basit olanları sorarken sesi yumuşadı, mürekkep ilgisini çekti.

"Muhtemelen bu sorudan sıkılmışsınızdır ama..." Alt dudağını dişledi. "Acıyorlar mı?"

Henry omuz silkti. "İlki en çok canımı yakanıydı ama sanırım çok beklediğim için böyle oldu. Ondan sonra? Yani, yine de saniyede üç bin kez derinize giren bir iğne."

"Vay canına, gerçekten mi?" Nohen sonunda dikkatleri kendi üzerinden çektiği gerçeğinin ötesinde konuşmayla ilgileniyor gibi görünerek sordu.

"Evet."

Lyric kaşırken tırnakları kolunun üst kısmında gezindi. Bunu bilmesine imkân yoktu ama kolunu ovuşturduğu yer Henry'nin en büyük dövmesinin bittiği . Kendi yaptırmadığı birkaç dövmeden biriydi. "Çok fazla iğne batmış."

"Bir süre sonra hepsi birbirine karışıyor."

"Demek dev bir iğne gibi, ha? Çok daha iyi," diye göz devirerek alay etti.

Konu değişti, gece devam etti ve Henry'nin vızıltısı Lyric'in ve Nohen'inki ilerledikçe azaldı.

"Sanırım dövme yaptırmak istiyorum." Henry'ye dönmek için başını sandalyenin arkasına yasladı. "Ooo, ben de her tur için bir dövme yaptırabilir miyim? Yani, bugünden sonra, iki yıl daha stüdyodan çıkmama izin verirlerse şanslı sayılırım ama..."

"Tekrar turneye ıkmana izin verecekler," diye güvence verdi.
"Mekânların biletleri tükendi. Onlara para kazandırırıyorsun."

Kaşlarını çatarak yüz hatlarını aŗađı çekti. "Haklı olduğunu biliyorum ama bunu bu kadar... iŗ gibi anlatmana gerek yok." Alt dudağı küçük, sevimli bir dudak bkŗyle geniŗledi.

"zr dilerim," dedi ve öne doğru eğilip dolgun ete parmak atma isteğini bastırmak için avucunu kot pantolonunun üzerinde gezdirdi.

"Ben de yapabilir miyim?" Kadının sesi dŗncelerini iŗgal etti ve adam uygunsuz görüntüleri zihninden uzaklaŗtırdı.

"Ne yapabilir misin?"

"Dövme yaptırmak mı? Aman Tanrım," dedi aniden, dahiyane fikrinden dolayı elektrik arpmıŗ gibi dik oturarak. "Burada sıkıŗıp kalmıŗken bir tane yaptırmalıyız. Bugünkü boktan şovu hatırlamak için mükemmel bir yol olur."

Henry kiralık arabayı bırakırken önünden geçtikleri küçük dövme salonunu hayal etti. Plazadaki market, tabelası kırılmış dükkânın yanında bulunuyordu. 'P' ve 'E' harfleri yanmıŗtı.

Geriye 'o' ve 'n' kaldı.

Dudakları bu harfleri yeniden düzenleyerek bulabildiği tek cevabı oluŗturdu. "Hayır."

Lyric'in dudakları öfkeyle aralandı. "Ne demek *hayır*?"

"Hayır demek istiyorum. Bu berbat bir fikir."

Lyric'i park yerinin çatlak ve çukurlu asfaltında loŗ dövme salonuna doğru yürürken hayal etmeye alıŗtı, 'hayır' tabelası bir uyarı gibi ona doğru titriyordu.

"yle değil!" diye cevap verdi, sözleri meydan okumayla sırlıklamdı.

Eğer bina ve köhne pencerelere asılmış sanat eserleri duvarların ardında bekleyen sanatçılara dair bir iŗaretse... o zaman evet. Bu berbat bir fikirdi ve Henry onun böyle bir yere adım atmasına sadece

ve kendi lanet olası cesedinin üzerine birinin derisine iğne batırmasına izin verdi.

"Şu anda buradan ayrılmamı ve dövme yaptırmamı hiçbir şey engelleyemez." Öfkelendi ve kollarını kavuşturdu.

"Ben sana asla dövme yaptıramazsın demedim," diye düzeltti. "Orada dövme yaptıramazsın dedim."

Dudaklarını ayırıp ağzından söz, ertesi gün pişman olacağını bildiği bir sözdü. Ya da en azından bir parçası pişman olacaktı. Ona çenesini kapatmasını söyleyen de aynı parçaydı ama gözlerini ışıldatan küçük umut ve heyecan titreşimine karşı koymak çok zordu.

Henry insanlara "hayır" demekte ustaydı. Bu onun en sevdiği şeydi. Ya

P. Görünüşe göre Lyric'e gelince hariç.

"Yarın, ayıldığında, eğer hala gerçekten dövme istiyorsan senin için yaparım."

Ağzı açılarak küçük bir 'O' şekli oluşturdu, mavi-yeşil gözleri Nohen'e ve tekrar ona baktı.

"Nasıl olduğunu biliyor musun?"

Muhtemelen onun bu sürprizinden çok hoşlandı ve sol elinin parmaklarını salladı. "Bunların çoğunu ben yaptım."

Ağzı daha da açıldı ve adamın elini yakalamak için uzandı. Bileğindeki ve ön kolundaki mürekkebi büyüteçli bir dedektifin tüm yoğunluğuyla inceleyerek yaklaştırdı.

Eğer kızın basit dokunuşu ve o niyetle odaklanması kalbinin o anki gibi çarpmasına neden olabiliyorsa, elinde bir dövme tabancası vızıldarken bir saat daha uzun süre kıpırdamadan oturup kızın üzerine eğilmesini nasıl bekleyebilirdi ki?

*Gördün mü? Pişman
olacağını söylemiştim. Kapa
çenen.*

Nohen bardağını dudaklarına götürdü ve sıvının son parçasını da emdi. Tat alma tomurcuklarını yaktı ve Boğazının arkasında, karnına doğru güzel, ateşli bir iz bıraktı.

Yüzünü buruşturdu ve boş bardağı kenara koyup ulaşamayacağı bir yere iterek verandanın parmaklıklarına yaslandı ve Henry ile Lyric'e imrenerek baktı.

Bileğini küçük eliyle kavramıştı, gözleri teninde geziniyordu, sanki bedenindeki mürekkep zaman dolmadan ezberlemesi gereken bir hazine haritasıydı.

Adamın dövme tabancası kullanabilmesi oldukça havalıydı. Ve kendi kendine dövme yaptığını bilmek, sadece iğnenin acısına katlanmakla kalmayıp hepsini kendi eliyle yapmak?

İyiydi. Çok kötüydü.

Ama Lyric ona yaltaklanmak zorunda mıydı?

Nohen tarafsız bir ifade takınmaya zorladı ve onların mırıltılarını dinlerken gözlerini kapattı. Kendini arka planda bıraktı.

"Kulağa harika gelmiyor mu, Nohen?"

Lyric'in sesi etrafını sardı ve onu tekrar o anın içine çekti. "Kulağa harika gelen ne?" diye sordu tek gözünü açarak.

Rahat bir sis beynini, düşüncelerini bulandırıyordu ama de her bir saç telini doğru şekilde seçebiliyordu. Bu ona sevimli, dağınık bir görünüm veriyordu, tam da otobüslerinin yeni bir dingil almasını beklerken önemsiz bir kasabanın ortasında kaldıkları sırada verandada birkaç kadeh içtikten sonra nasıl görünmesi gerekiyorsa öyle.

Bu onu daha gerçekçi gösteriyordu. Onunla tanışmadan aylar önce zihninde idolleştirdiği yükselen pop yıldızına daha az benziyordu. Her gece sahneye çıkan ve kalabalığın heyecan çığlıklarıyla yıkanan belalı profesyonel şarkıcıya daha az benziyordu.

Onun orantısız gülümsemesi kalbini sızlattı. "Vitray bir müzik notam olsa?"

Nohen onun pürüzsüz, kremi tenini, en çok sevdiği şeyi temsil etmek üzere bir müzik notası şeklinde sıkıştırılmış renklerden oluşan bir kaleydoskopla süslenmiş olarak kolayca hayal edebiliyordu. Sonra zihni bu düşüncelerin peşine düşüp çukura yuvarlandı. Mürekkebi nereye koyacaktı?

"Bence sen her şeyin üstesinden gelebilirsin," diye itiraf etti.

Ayın alçak ışığında yanakları pembe pembe kızardı. "Bunu alabileceğin en iyi yer neresi olabilir?" sordu Henry'ye.

Nohen neredeyse kıkırdayarak Henry'nin soru karşısında beyninin kısa devre yapmasını izledi. Muhtemelen o da Nohen'in zihninde canlanan görüntülerin aynısını görüyordu.

Uyluk parçası, göğüs kafesi, hatta belki kalçası.

Hay sikeyim.

Nohen hafifçe kıpırdandı, sundurma parmaklıklarının çitaları kürek kemiklerine batıyordu. Rahatsızlığı dikkatini dağıttığı için hoş karşılamıştı ama Henry'nin cevabı karşısında gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Eğer en az acı verecek bölgeyi arıyorsanız..." Boğazını temizledi, Lyric'in bakışlarından kaçınırken elini ensesinde gezdirmek için kolu kalktı. "Omuz, baldır, kıç yanakları ve dış kol en az sinir ucuna sahiptir ve bu nedenle en az acı verendir."

Nohen gözlerini kırıştırdı. Tur menajerleri az önce Lyric'e kıçına dövme yaptırmasını mı söylemişti?

Dudakları aralandı, ancak verebileceği herhangi bir yanıt inançsızlık tarafından bastırıldı ve ağzı ses çıkarmadan kapandı.

Lyric'in omuzlarını hafifçe sallamasıyla başladı ve Henry'nin yanakları kıpkırmızı oldu. "Ah..."

Lyric kahkahalara boğuldu, gözleri sulanarak havaya vurdu ve Henry'nin kolunu hafifçe itti. Bu bulaşıcıydı ve Nohen kendi dudaklarının da onunkileri yansıtmak için kıvrıldığını hissetti.

"Az önce yapmadığını biliyorum-" Daha fazla kıkırdama sözlerini böldü. "Bana kıçıma dövme yaptırmamı sen söylemedin. Sen değil, Henry."

Göğsünde mizah kabarmıştı, Henry'nin yüzündeki utanç ifadesi kaldırılamayacak kadar fazlaydı.

Lirik sesini kalınlaştırdı. Henry'yi taklit ederek, "Tam on birde otobüste ol, en geç on bir-oh-bir," dedi. "Ama kıçına dövme yaptırabilirsin, sorun değil."

Lyric karnını tutarken Nohen bir kahkaha patlattı, Henry'nin hesabına daha fazla kıkırdama patlak verdi.

Henry kollarını kavuşturdu, gözlerini devirdi ve içini çekti. Ama Lyric'e bakarken dudakları kıpırdadı.

"Otobüse geç binmek programı bozar. Kıçınıza dövme yaptırmak kendinizden başka kimseyi etkilemez."

Adra ve Emerson, bir süre ağrınız olacağını düşünürsek.

Nohen gözlerini devirmek istedi. Şımarık bir çocuk gibi davranıyordu ve artık böyle biri olmadığını kendine hatırlatmak zorundaydı.

Sen bundan daha iyisin. Götlük yapmayı bırak.

"Geç kalma sorunu olanın ben olduğumu sanıyordum," diyerek dikkatleri Lyric'in üzerinden çekmeye çalıştı. Lyric'in yanaklarının güzelce kızarması her ne kadar hoşuna gitse de, onun açıkça rahatsız olması farklı bir şeydi.

Henry o alfa azarını ona çevirdiğinde o da rahatsız olmuştu.

"Oh, . İlk haftadan sonra hâlâ bok listemdesin."

"Ne?" Nohen şaşırmış gibi yaparak nefes nefese kaldı. "Mekânlar çok büyük! Keşfetmek istedim!"

Lyric kıkırdadı ve onun dudaklarından çıkan bu sese ilham verenin kendisi olduğunu bilmek göğsünün kabarmasına neden oldu. Hayranlıkla, gururla, aşkının sürekli parlayan ışıltısıyla, ne dersiniz deyin.

Henry inledi ve gözlerini sildi. "Tamam çocuklar, artık gerçekten yatmaya gidiyorum. Sizi korkutmama izin vermeyin, sadece baş ağrımın geçmesi için uyumam gerekiyor."

Henry'nin ardından Lyric'inkine uygun bir "İyi geceler," dedi.

Sonra iki kişi oldu.

Lyric hiç vakit kaybetmeden sallanan sandalyesinden kayarak verandada onun yanına oturdu.

Onu kucağına alıp sandalyeye geri oturtma içgüdüleriyle savaştı. Lanet olası bir kaidenin üzerinde oturmayı hak ediyordu ama ona bu kadar yakın olmaktan hoşlandığını da inkâr edemezdi.

Kadının yumuşak, sessiz kokusu üzerine sinmişti ve adam sakinleştirici bir nefes aldı.

"O zaman otobüste ne yapacağını anlatmayı bitir," dedi Lyric.

Nohen'in dudakları aralandı ama Lyric ondan önce .

"Ve bu sefer konuyu değiştirme. Neden bu kadar çok hareket ediyorsun?"

Nohen omuz silkti. "Annem ülkenin dört bir yanındaki omega merkezlerinde çok iş yaptı. Nerede ihtiyaç duyulursa onu takip ederdik."

"Demek oyun oynamak bu yüzden bu kadar önemliydi, ha?"

Nohen bir dizini yukarı çekip kolunu üzerine koydu ve çenesini bunun üzerine yerleştirdi. "Evet. Nereye taşınırsam taşınayım, eve döndüğümde gerçek arkadaşlarım bir çırpıda ."

"Onlardan herhangi biriyle hala görüşüyor musunuz?"

Nohen yanaklarının ısındığını hissetti. "Pek sayılmaz. Liseden sonra çoğundan ayrı ."

Yan tarafına yumuşak bir baskı uygulandı ve Lyric'in rahatsızlığını hissederek ona yaklaştığını anlaması bir anını aldı.

"Nasıl olur? Bu çok üzücü."

Belki de alkoldendi. Belki de Odd ve Emerson'ın kanepé sörfü ve minibüs sürme hikayeleriyle ilişki kurmaya çalışmaktan yorulmuştu.

"Okul boyunca kendimi video oyunlarına , oyunlarda... son derece iyiydim. Yirmi yaşında profesyonel oldum."

Bir elini saçlarının arasından geçirdi, kızın yüzündeki şaşkınlıktan kaçınmakla göğsünü gururla kabartmak arasında kaldı.

"Profesyonel ... yayıncı mıydın?"

Başını salladı. "Temel olarak. Kendimi oynarken yayınladım ama çoğunlukla yarıştım. Sponsorlarım falan vardı ve bir süreliğine eğlenceliydi."

"Ne oldu?" Lyric kolunu onun dizine koyarak sordu. "Neden bıraktın?"

"Müziği buldum. İlk başta bir hobiydi ama sonra kendimi yıllarca yaparken görebileceğim bir şey olduğunu fark ettim. Ve bu... zorlayıcıydı."

"Oyun değil miydi?"

Nohen elini ileri geri salladı. "Olabilirdi, elbette. Ama bir kez zirveye ulaştığımı hissettiğimde, daha iyi bir ifade bulamadım, eskisi gibi olmadı. Sadece arkadaşlarım ve benim eğlenmek için oynadığımız günleri özledim."

"Zirveye mi ulaştın? Ne istiyorsun?"

Lyric onun duruşunu taklit ederek başını dizine dayadı ve yere baktı. Boş bardağını ileri geri kaydırды ve arkasında buğulu bir iz bıraktı.

Bir elini boynunda gezdirerek ona her şeyi anlatma konusunda tereddüt etti. Her zaman onlara kendi yapabileceğine dair güvence verdiği gibi 'ona bakmaya' çalıştığı için endişelenmesini istemiyordu. Ama sonunda hiçbir şeyi saklamak istemedi. "İki ya da üç kez en iyi grupta yer aldım ve bir kez birinci oldum. Yani..."

"O zaman oldukça iyiydiniz! Sizi daha önce duymadığım için üzgünüm ama bu tür şeyleri pek takip etmem."

"Aslında, bunu yapmadığına sevindim. İyi niyetli olup olmadığını anlayamadığınız biriyle herhangi bir ilişki kurmak zordur-"

"Ya da art niyetleri varsa," diye bitirdi Lyric.

Ona yumuşak bir gülümseme gönderdi. Onun neden bahsettiğini ilk elden biliyor olması göğsünün ağrmasına neden oldu. "Aynen öyle." Başını sallayarak

Bardağını. "Yola geri döndüğümüzde seni bundan daha iyi bir şeyle tanıştırmam gerekecek."

Lyric bardağa bakarken dudaklarını birbirine kenetledi. "Sanırım pas geçeceğim."

Kıkırdadı. "Söz veriyorum tadı daha güzel. Hayatta güzel şeylerin tadını çıkarmakta yanlış bir şey yok."

İnce bir buzun üzerinde yürüyordu. Tek bir yanlış yorum, tek bir sürçme ve ona gerçeği itiraf etmek zorunda kalacaktı.

Belki de bilinçaltında bunu bilerek yapıyordu, Emerson'la ilişkiye girdiklerinden beri aralarında genişlediğini hissettiği uçurumu kapatmaya çalışıyordu.

Şimdi de huysuz bir çocuk gibi konuşuyorsun.

Yaptığı şey bu muydu? Öfke nöbeti geçirmenin, aşık olduğu güzel kızın dikkatini çekmek için kendini sabote etmenin yetişkin versiyonu mu?

Hayal kırıklığı kaşlarını çatı. Şimdi sadece kendine kızgındı.

"Tecrübelerinize dayanarak konuşuyor gibisiniz."

Nohen omuz silkti, onun cevabına hazırlanırken yavaş ve derin bir nefes aldı. Buraya kadar gelmişti ve kendini bir çocukla kıyaslamak onu yeterince sinirlendirmişti ki bilmeden başladığı işi bitirmeye kararlıydı.

Lyric'in hiçbir şeyden haberi yoktu, yüzünde açık ve rahat bir gülümsemeyle ona bakıyordu.

Dudaklarından kayıp gittiğini görmek zorunda kalmamayı umuyordu. En kötüsünü bekle, en iyisini um, değil mi?

Gülümsemesini onunkine uydurmaya çalıştı ama içinde sinirden titreyen bir yaprak vardı. "Öyle de diyebilirsin."

Lyric kaşlarını ona doğru kaldırdı. "Öyle mi? Utanmana gerek yok. Devam et."

"Ailem iyi şartlarda büyüdü. Annem de babam da betaydı ama bizi en çok annem destekledi. Omega Merkezi'ndeki işi iyi para kazandırıyor. Ve benim için iyi bir oyun oldu. Gerçekten iyi." Son kısmı mırıldandı ve bir elini ensesinde gezdirdi. "Adra ve Emerson'ın bazı zorluklar yaşadığını biliyorum, bu yüzden bir şey söylerken kendimi rahat hissetmedim. Umarım anlayışla karşılırsınız."

Lyric'in dudakları küçük bir kıkırdamadan önce seğirdi. "Şaka mı yapıyorsun? Emerson profesyonel bir oyuncuyu birkaç kez yendiğini bilse havalara uçardı."

Gülümsedi, elinde değildi. Lyric'in umurunda değildi. Nohen elini yüzünde gezdirerek yersiz endişesini sildi ve kıkırdadı. "Haklısın. Bu alfanın başka bir ego desteğine ihtiyacı yok."

"O kadar da kötü değil," dedi Lyric yumuşak bir sesle, gülümseyerek. Nohen, yanakları hafifçe pembeleşmiş bir halde önüne bakarken onu inceledi.

Oh.

Emerson'ı *severdi*.

Nohen, Lyric'le geçirdiği saniyeler boyunca onun da henüz bunun farkında olmadığına bahse girerdi.

"Biliyorum. Yine de canına okumak eğlenceli," diye cevap verdi Nohen, dirseğiyle onu dürterek.

Yanakları daha da parladı ve boğazını temizledikten sonra, "Evet, onu kızdırmak kolay," dedi.

Bu kızarıklığın ardında bir hikâye vardı ama o sayfaları daha sonra açacaktı.

"Burada biraz daha oturduğunuz için teşekkürler. Muhtemelen yorgun olduğunuzu biliyorum."

Diğer dizini kendine doğru çekti ve başını kollarına yaslayarak yüzünü ona doğru çevirdi ve usulca gülümsedi.

Ne kadar küçük ve savunmasız görüldüğü, ne kadar tatlı olduğu göğsünde bir şeyleri sıkıştırdı.

"Bana teşekkür etme. Seninle baş başa kalmak gidiyor." "Bu ikimizi de mutlu eder," diye yumuşak bir sesle karşılık verdi.

Nohen gözlerini kırıştırdı ve sözlerinin beyinde yavaş bir gezinti yapmasına izin verdi. Gülümsemesi daha da genişledi ve başını kaldırıp aralarındaki mesafeyi kapattı ve dudaklarının köşesine en yumuşak öpücüğü kondurdu.

"İyi geceler Nohen, hadi biraz uyuyalım. Sabah erken kalkacağız ve önümüzde uzun bir yolculuk var."

Ayağa kalkıp kapıya yöneldi ve Nohen daha ona verdiği öpücüğü algılayamadan yumuşak bir gülümsemeyle arkasına baktı.

"Eee? Henry'yi kızdırmayalım. Buddy sistemi, hatırladın mı?" Doğru.

Nohen ayağa kalktı, gözlükleri ve plastik kabı aldı ve onu içeri götürdü. Biraz şaşkındı, onun iyi gecelerini yansıtacak birkaç kelimedenden fazlasını bulamıyordu.

Kızın eli topuzun üzerindeyken adam uzandı ve parmaklarıyla kızın bileğini çevreledi.

Durakladı, yüzünü ona döndü ve gözlerini ona dikti.

"İyi geceler," diye tekrarladı ve başparmağı ile işaret parmağı arasında çenesini sıkıştırdı. Eğildi ve dudaklarını onunkilerin üzerinde gezdirdi, sadece orada olduğunu nazikçe hatırlattı.

Umarım gecenin geri kalanını onun gibi hayal kurarak geçirir.

Lyric duştan çıkıp yuvasına koşarken içini çekti. Teri nihayet cildinden temizlendiğine göre, kendini biraz daha insan gibi hissediyordu. Lyric yatağa yığıldı ve hâlâ havlusunun içinde tavana bakıyordu. Ortalık sessizdi ve o da bu sessizliği içine çekti...

Sadece birkaç dakikalığına. Sonra derisi kaçınmaya başladı ve gözlerini tavana dikti. Çok sessizdi.

Diğerleri hâlâ mekndaydı, muhtemelen yeşil odada takılıyorlardı.

Lyric homurdanarak kıyafetlerini karıştırdı ve rahat sweatshirt'ünü aradı.

Artık otobüs tamir edildiğine göre, gösterilerin geri kalanı için programa geri dönmüşlerdi ve üst üste iki performans kusursuzdu.

"Nerede o?" Homurdanarak, geceden kalma sırt çantasını kaptı. Bavulunu açmayı ihmal etti ve yatağın üzerine baş aşağı bıraktı. Tek istediğı bir sweatshirt'tü, yeşil olan-

En son beyaz bir paket yuvarlanarak buruşuk giysi yığınının üzerine düştü ve Lyric donakaldı.

Olamaz, diye düşündü, göğsünden yavaşça yükselen ve nefesini boğan bir panik.

"Hayır, onları ben aldım," dedi ama yine de beyaz kareyi yığının üzerinden kaldırmak için uzandı" Bir tanesini aldım..."

Lyric bir gece öncesini hayal etti. Gösteriden sonra otobüse yürümeyi, duş almayı... diğerlerini beklemeyi. Hatta sonunda ölü bir uykuya dalmadan önce yemek yediğini ve sosyal medyayı kontrol ettiğini. Kafasındaki filmde eksik olan tek bir şey vardı: bastırıcı ilaçlarını almak.

Hapları kılıfından çıkarıp günleri saydı ve... "Lanet olsun."

Dört gün izinliydi.

Tutuşunu sıkılaştırırken folyo paket protesto çığlıkları attı, inkâr ve panik kaburgalarını sararak kalbini sıkıştırdı.

Dört gün o kadar da kötü değıl. İki katına çıkabilirim ve yetişebilirim. Sorun olmaz.

Lyric mükemmel değıldi. Bastırıcı aldığı onca yıl boyunca arada bir günü kaçırdığı olmuştu ama dört mü?

Bunun olmasına nasıl izin verdim? Gerçekten unuttum mu?

Otobüsün bozulmasının ve yuvasından uzakta uyumanın, ardından bir sonraki gösterilere yetişmek için acele etmenin ve ardından o gösteriyi iptal etmek zorunda kalmanın suçluluğuyla başa çıkmak için kalbini ortaya koymanın tüm stresiyle tahmin etti...

Lyric'in telefonu bipledi, çok özel bir alfanın dikkatine ihtiyacı olduğunda onu uyarmak için ayarlanmış çok özel bir sestti.

Kahretsin. Henry'e söyleyeyim mi?

Bulduğu ilk temiz tişörtü ve bir çift taytı kapıp tişörtü başına geçirirken telefonuna baktı.

Mesajın azarlayıcı olmasını bekliyordu, sanki Henry o ana kadar farkına bile varmadığı bir şeyi berbat ettiğini bir şekilde bilecekti. Ama hayır, mesaj sıradan bir mesajdı. Aşırı tepki veren beyniydi.

Henry: Geç akşam yemeği hazır. Tabağınızı yeşil odada mı yoksa otobüste mi istersiniz?

Lyric ıslak saçlarını parmaklarıyla tarayarak düzgün bir görünüme kavuşturduktan sonra ona bir mesaj gönderdi.

Lirik: Greenroom. Yakında orada ol.

Paketi tekrar kaldırarak günleri bir kez daha saydı ve başını salladı. Bir tanesini folyodan çıkarırken plastik çatırdadı ve küçük beyaz hapa baktı.

Muhtemelen bu yüzden bu kadar iyi uyuyordu. O zamanlar bu konu aklına bile gelmemişti ama son üç gece, şimdiye kadar uyuduğu en iyi gecelerden biriydi. Bakışları mavi baş ağrısı şişesine kaydı. Bastırıcıların getirdiği ağrılarla mücadele etmek için günde üç tane almasına da gerek kalmamıştı.

Yutkundu, düşüncenin demlenmesine izin verirken suçluluk duygusu bir yağmur bulutu gibi üzerine çöktü.

Ya sadece... onları almayı bıraksaydı? Bu çok mu kötü olurdu?

Kızgınlık dönemini yeni atlatmıştı, *bu* yüzden tur bitene kadar *bu* sorun hakkında endişelenmesine gerek kalmayacaktı.

Ve o zamana kadar onları tekrar almaya başlayabilir.

Ya da Adra ve Emerson'ın yardım etmesine izin verebilirsin.

Yumruğu hapın etrafında sıkılaştı, bu düşünce neredeyse onu korkutmaya yetecekti. Ama hayır, iş o noktaya gelmeyecekti.

Bir yumruğunda hap, diğerinde plastik paket olduğu halde kenarda otururken yatak ağırlığının altında kaldı. Neye karar vermiş olursa olsun, bu tek başına vereceği büyük bir karardı. Ve bu sadece onu değil, otobüsteki herkesi etkileyecekti.

Onları bu duruma sokamam.

En azından onlara haber vermeden.

Lyric küçük beyaz hapı folyoya yerleştirdi ve paketi kılıfına geri koydu. Komodine geri koyduktan sonra sinirlerini yuttu ve yuvasından dışarı çıktı. İlk fırsatta Henry'yle konuşacaktı.

Otobüsün kapısını açtığı anda Nohen dışarıda bekliyordu.

"Arkadaşlık sistemi," dedi gülümseyerek. "Seninle yürümemi ister misin?" "Oh, hey, seni Henry mi gönderdi?"

Nohen otobüsten inip onunla birlikte otoparka doğru yürürken omuz silkti. "Teklif etmiş olabilirim. Eğer doğru hatırlıyorsan, seninle baş başa kalmaktan hoşlandığımı söylemiştim. Otobüsten mekâna otuz saniyelik bir yürüyüş için bile olsa."

Lyric onun bu cilvesi karşısında dudaklarını büken gülümsemeye engel olamadı. "Böyle bir şey hatırlıyorum. Hey, bu arada, üzerinde çiçekler olan yeşil sweatshirt'ümü gördün mü?"

Nohen elini buklelerinin arasında bir yandan da düşünüyor gibiydi. "Hatırladığım kadarıyla hayır. Kaybettin mi?"

"Bilmiyorum. En sevdiğim şeydi." Otobüs bozulduğundan beri görmemişti ve yuvasının altını üstüne getirmişti.

onu arıyorum.

"Eminim ortaya çıkacaktır."

Lyric iç çekti. "Muhtemelen haklısın. Bu akşam ne yiyoruz?"

Konuşurken kapıyı onun için açık tuttu. "Emin değilim ama güzel kokuyordu."

Otobüste yemek yiyebilirdi, muhtemelen keşfinden sonra yemeliydi ama herhangi bir alarm vermek istemedi. Her gece yuvasında biraz daha az zaman geçiriyor ve diğer herkesle daha fazla zaman geçiriyordu. Birdenbire kendini yuvaya kapatması şüphe uyandırabilirdi.

Sakin ol. Bir sorun yok.

Yeşil odanın kapısını iterek açtıklarında Lyric durakladı, kokuların karışımı ona tanıdık gelmişti ama ne olduklarını çıkaramıyordu.

Oda tıpkı diğer yeşil odalar gibiydi. Bir masa, birkaç kanep ve sandalye, önünde hazırlanmaları için birkaç ayna ve su, atıştırmalıklar ve istediği garip tattaki jelibonlarla dolu bir mini buzdolabı.

Ama *bu* odayı farklı kılan şey, beyaz katlanır masanın üzerine serpiştirilmiş yiyeceklerdi. Karton ve alüminyum kaplar bir tür açık büfe gibi yayılmıştı; sarımsak, baharatlı et ve taze salsa kokusu odaya karışarak ağzını sulandırıyor.

"Selam çocuklar," diye selam verdi. Midesi guruldadı ve masaya yaklaşıp sofradakileri gördü. "Çok güzel kokuyor," diye bağırdı ve Emerson'ın uzattığı tabağı kaptı. Hiç tereddüt etmeden sıraya girdi ve kendi servisini yaptı.

Diğerleri onu gölgede bıraktı ve oturup bir sıra halinde onlara bakana kadar ne yaptıklarını fark etmedi. "Ne yaptın?"

Yemekten önce beni bekler misiniz?"

Desi hariç herkes, sanki korkunç bir şeyin içinde yakalanmış gibi dondu kaldı. "Belki," dedi Emerson, servis kaşıklarından birini Adra'ya uzatarak.

"Bu kibarlık," diye açıkladı Adra.

"Şey... teşekkür ederim. Çok tatlısın," diye karşılık verdi. "Ama bunu bir daha yapma. İstedğin zaman ye."

Yorumu karşılıksız kaldı ve gözlerini devirdi. Desi onun yanında yerini aldı ve taco'sunu ısırdı. "İkinci kez sormana yok," dedi lokmasının etrafında.

Lyric kıkırdadı ve tabağındaki rengârenk tabağa bakarken endişelerinin zihninin gerisine kaymasına izin verdi. Taco'yu kaldırdığında ağzı sulandı, tanıdık kokular karşı koyamayacağı kadar lezzetliydi. İlk ısırığını alıp baharatlar diline çarpana kadar neden bu kadar tanıdık geldiğini anlamadı. Sadece iyi yemeklerin yol açabileceği türden yumuşak bir coşku mırıltısı boğazını gıdıkladı.

Arkasını döndü, çiğnerken bakışları masaya kilitlendi, en sevdiği restoranın logosunu aradı, ancak her kutu tanımsızdı.

"Henry," dedi yutkunduktan sonra . "Bu nereden geldi?"

Katlanır bir sandalyeye otururken tabağını dengesiz bir şekilde dengeledi, bir ayak bileği kaba dış görünüşüne göre fazla zarif görünen bir şekilde dizinin üzerinden geçti. Henry bir taco'yu dudaklarına götürdü, kaşlarını kaldırdı ve kız onu izlerken yumuşak kabuğu ısırdı. Çiğnerken onu bekletti, çenesi çalışıyor, cevap vermeden önce yutkunurken adam elması sallanıyordu. Ve o zamana kadar, ilk başta ne sorduğunu neredeyse unutmuştu.

"Sürpriz. *Casa de Taco*'dan. Birinden getirttim. şefler."

"Eyalet dışından mı?" diye sordu, gözleri yuvalarından gibiydi.

Casa de Taco, şehrin her yerinde yemek kamyonları olan bir restorandı. O ve Andi orada o kadar sık yemek yiyorlardı ki bazı şefleri tanımaya başlamıştı.

Henry sanki önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkti. "Evet. Neden olmasın? Hepimiz stresli bir hafta geçirdik. Yemek iyi gelir."

Lyric'in zihninde hiçbir tepki belirmedi -en azından birinin bu kadar düşünceli olmasına duyduğu hayranlığı geçmedi- bu yüzden Henry'ye gizlice bakarken yemeye devam etti. Önce Desi bitirdi ve sonra telefonuyla kıkırdamak için odanın köşesine geçti. Henry Desi'nin yerini aldı, kanepenin ağırlığıyla çöktü. Lyric, minderle birlikte batmamak için koltuğa sırtını vererek oturmak zorunda kaldı.

"Teşekkürler. Bunu sana Andi mi yaptırdı?"

"Hayır. Sadece ona en sevdiğin yerin neresi olduğunu sordum."

Favori kelimesi hafif kalırdı. Yemeklerin hepsi ev yapımıydı ve yıllar boyunca çok sık ziyaret ettiği için, ona geç saatlere kadar yazmayı ve beyin fırtınası yapmayı hatırlatıyor, hayallerini gerçekleştirmek için ihtiyaç duyduğu enerjiyi besliyordu. Annesi hayattayken bile Lyric arada bir 'ayak işlerini' yapar ve kendini şımartırdı. Bir noktada, bazı çalışanlarla ilk isim olarak tanışmıştı ama bu, turne için her şeyle bu kadar meşgul olmadan önceydi.

"Gerçekten eyalet dışından yemek getirttiğine inanamıyorum. Sadece bir sipariş için mi?" Lyric bunun ne kadar tutmuş olabileceğini düşünerek başını salladı.

Henry'nin omuzları rahat bir omuz silkmeye kalktı, dudakları seğirdi.

"Belki.

Çok da iyi. Kesinlikle buna değer."

Lyric yağ damlayan yumuşak taco kabuğunu yavaşça tabağa indirdi. "Şef burada mı? Onlarla tanışmak istiyorum!"

"Birazdan bize katılacak. Bayan Lyric Ceran için en iyi şekilde görünmek istediğini söyledi."

Yanakları bir anda kızardı, bir anda da soldu. Endişeyle sol tarafa, duvarda asılı duran boy aynasına baktı ve yutkundu.

Saçları temizdi ama makyajı tamamen akmamıştı ve gece yarısı çöplüğe dalmış bir rakunu andırıyordu.

"Harika," dedi kuru bir sesle.

Henry'nin kıkırdaması ona ters ters bakmasına neden oldu ve bir sonraki ısırlıkla birlikte eğlencesini bastırdı.

"Ee, nasıl gidiyor?" diye sordu derin bir ses.

Lyric dikkatini bir alfadan diğerine çevirdi. Ağzının açık kalmasını engellemeye çalışırken neredeyse ısırlığını kaybediyordu.

Ne pişiriyorsun, iyi görünüyorsun? aklından geçen ilk düşünceydi, ama neyse ki ağzından çıkmadı.

Koyu renk saçlar, koyu renk gözler, kirli sakal, bronz ten ve o *aksan*.

Harika. Sadece harika. Yeni alfayı incelemesi için geçen üç saniye içinde, ondan hoşlanmaya başladı.

Yüzü ona tanıdık gelmemişti, çünkü onunla restoranda karşılaşmış olsaydı unutmayacağından emindi. Camı kesecek kadar keskin çene hattı ve kehribar rengi gözleriyle değil.

Ama sesi... sipariş verdiğinde birkaç kez telefonu onun açtığından emindi.

"Adın ne senin?" diye sordu.

"Javier Rivera. Sizinle tanışmak harika, Bayan Lyric."

"Ziyaret etmeniz ne güzel. Bu çok lezzetli," dedi, tabağını kaldırarak kızarmış yanaklarını gizlemeye çalışarak.

Sen de öylesin.

Kokusu ona çarptı, narenciye ve baharat kokusuydu ve mutfakta yaptığı işten arta kalan bir şey değil, tamamen ona ait olduğunu biliyordu. Sırada ondan bir dilim istemek uygun olur muydu? Muhtemelen olmazdı.

Taco'sunu adama doğru eğdi, bu ekstra ezik bir hareketti ama karşılığında kazandığı gülümseme buna değdi.

"Beni davet ettiğın için teşekkürler."

"Hangi şubedensin?" Lyric sordu. Sesi tanıdık geliyordu.

"Uptown'daki Main Street şubesinden geliyorum," diye cevap verdi.

Lyric'in çenesi düştü. "artık! Orası benim de her gittiğim yer. Emma hâlâ orada mı?"

Yanakları kızardı. "Evet, ama sadece yarı zamanlı. O benim kız kardeşim."

Şaşkınlığı daha da arttı. Uptown küçük bir bölge değildi, peki şansı neydi?

"Bir süredir uğramadım, selamımı söyle."

Javier bir elini saçlarının arasından geçirdi, gözlerini kaçırırken yanakları hafifçe kızardı. "Bunu yapacağım. Dürüst olmak gerekirse, ailem sana oldukça düşkün. İyi olduğunu bilmek onları mutlu edecektir."

Kızarma sırası Lyric'teydi. "Sık sık uğruyorum, ha?"

Javier'in derin kıkırdaması dilini ısırmasına neden oldu. "Emma'nın en sevdiğini hatırlaması yeter," dedi tabağını kaldırarak.

"İyi bir sebepten dolayı. Bu çok iyi bir şey," diye mırıldandı Emerson bir ağız dolusu yemeğın arasından. Lyric gözlerini Javier'den kaçırınca odada sadece ikisinin olmadığını fark etti ve Lyric'in yanakları kızardı. En azından bunun suçunu yemeğın baharatına atabilirdi.

"Burası tam olarak nerede? Sanırım yeni favorim oldu," diye devam etti Emerson.

Lyric kenardan onları izlemekten ve Javier'in yemeğinden programa ve havadan kapabildikleri diğer konulara kadar her şey hakkında konuşmalarını dinlemekten memnundu.

Gösteriden, yemekten ve sorunsuz bir şovun verdiği rahatlamadan sonra yorgundu. Aklının bir köşesine itmeyi başardığı ama hâlâ aklından çıkmayan o küçük rezaletten bahsetmiyorum bile. Yemeklerini bitirdiklerinde Lyric sosyal sayacının boşaldığını hissedene kadar yeşil odada kaldı. Ama elinde değildi, Javier'e veda etmek istemediği için biraz daha kaldı. Bakışları onunkileri yakaladı ve Lyric gülümsedi.

"Sanırım ben otobüse gideceğim. Bana katılmak isteyen var mı?" diye sordu, çoğunlukla Henry'yi yatıştırmak içindi, yoksa o lanet olası arkadaşlık sistemi hakkında ona bağırıp çağıracaktı.

Desi, "geliyorum, beklemeyin," dedi.

"Pekâlâ. Harika yemekler için teşekkür ederim," dedi Lyric Javier'e, yanakları pembenin on tonuna kadar kızarmadan. Bütün gece onun konuşmasını dinleyebilirdi, sesindeki yumuşak ton onu içine çekiyordu.

"Beni davet ettiğiniz için teşekkürler. Harika bir gösteriydi bu arada. Sizinle yürümemin bir sakıncası var mı? Kamyonetim de arka tarafta park halinde."

"Aslında Henry'nin bunu tercih edeceğini düşünüyorum. Bu *sisteme* sahibiz," diye mırıldandı, yakınına eğilerek.

Odadan geçerken Henry'nin bakışları üzerine dikilmişti ve kapı arkasından kapanana kadar bu bakışlardan kurtulamadı; bir türlü kurtulamadığı bir onaylamama örümcek ağıydı bu.

Javier onu takip etti. "Sistem mi?" diye sordu.

Elini salladı. "Bu Henry'nin kuralı. Arkadaşlık sistemi. Bizi kaybetmemesi için çiftler halinde seyahat etmek zorundayız."

Bir mürettebat üyesinden kaçarken arkasından bir kıkırdama sesi duyuldu. "Bana sorarsanız kulağa oldukça akıllıca geliyor. Burası büyük bir mekan," belirtti.

"Dürüst olmak *gerekirse*, bu iyi bir fikir." Ona döndü. "Bunu mezara götür. Henry bilmemeli. Korumam gereken bir itibarım var."

Kehribar rengi gözlerinde neşe dans ediyordu. "Ve nasıl bir ün, *pajarita*?"

Lyric'in içi, ne kadar sıradan bir niyetle söylemiş olursa olsun, bu sevgi sözcüğü dilinden dökülürken eridi. Ne anlama geldiğini biliyor muydu? Hayır, ama yine de çok şirindi.

"Tam bir belası," diye cevap verdi.

Çıkış kapısına ulaştıklarında Javier başını arkaya eğdi ve güldü. Geceye adım attıklarında serin hava yanlarından hızla geçti ve başparmağını omzuna attı. "Benim için bir zevkti. Turunuzun geri kalanında size bol şans ve güvenli yolculuklar dilerim."

Lyric'in dudaklarında bir gülümseme belirdi ve elini uzattı. Kısa bir süreliğine de olsa ona dokunmak istiyordu.

Javier'in eli onunkini sardı ve el sıkışırken kolları senkronize bir şekilde hareket etti. Dokunuşu elektrikliydi, kokusu açık havada oldukları için şimdi çok daha net geliyordu. Duyularını gıcıklıyordu, neredeyse baharatlıydı ama nahoş olmaktan uzaktı. Onu içinde kaybolmaktan mutluluk duyacağı bir yere götürdü.

Bir alfanın bu kadar manyetik olması nasıl mümkün olabilirdi?

"Eve dönerken iyi yolculuklar," diye birkaç saniye geç cevap verdi ama adam onun dikkatinin dağılmasına gülümsedi.

Saniyeler uzadıkça uzadı ve Lyric tam da işler tuhaflaşmadan onun elini bırakması gerektiğini *anladığında*, kapı arkalarından açıldı.

"Oh, hey, çocuklar!" Desi neşeyle selam verdi. "Çocuklar konuşmak istedi, görünüşe göre kız arkadaşıyla telefonda seks yapma vaktim geldi."

Lyric'in yanakları Desi adına kızardı ve Javier'in *elini* bıraktı - sonunda- ve yüzünü avuçlamaktan zorlukla kaçındı. "Bu bilgi için teşekkür ederim, Desi."

"Sorun değil. Gidelim," dedi ve Lyric'in elini tutup onu uzaklaştırdı. Telefonunu kavrayan diğer eli ise havada sallanıyordu.

Ekranı yakmadan ve tek eliyle bir mesaj yazmaya başlamadan önce hava.

Lyric ciyakladı ve bastırılmış kıkırdamalarla yanakları kızarmış olan Javier'e baktı. "Göründüğü gibi değil!" diye seslendi.

Serbest bıraktığı kıkırdamalar aynı anda hem derin hem de hafifti ve kadının göğsünde tüyler ürpertici bir his yaratıyordu. "Bunu bilmek güzel, *pajarita*. İyi yolculuklar!"

Desi onu otobüse çekmeden önce Lyric bir cevap bağırdı, sonunda telefonunu kilitledi ve Lyric'i açtı.

"Bu da şimdi?" Lyric sordu.

"Sen söyle. Neden çocuklar konuşmam için beni yeşil odadan atsınlar ki?" Desi karşı çıktı, gözlerinde mizah dans ediyordu.

Lyric gözlerini kıstı. "Bilmiyorum. Yapmalı mıyım?"

"Bana sorarsanız, bence herkesin aşık olduğu omega yüzünden."

Yanaklarına sıcaklık hücum etti. "Ne... Ben-"

Desi elini havada salladı. "Pfft. Umurumda değil. Her şey rızaya dayalı olduğu sürece," diye uyardı, gülümsemesi kayboldu.

Lyric yutkundu, Emerson ve Adra'yla geçirdiği hafta sonu aklından geçti. Çarşaplardan, karışık kokulardan, inlemelerden ve zevkten oluşan bir sis...

"Evet. Kesinlikle... rızaya dayalı."

"Harika!" Desi ışınlandı. "Şimdi, eğer sakıncası yoksa, kız arkadaşım ile telefonda seks yapacağım. Tabii konuşmak istediğin bir şey yoksa..."

Lyric eğlenerek başını salladı ve Desi'yi ranzanın bulunduğu bölüme kadar serbest bıraktı. Herkesin otobüse dönmesine yaklaşık yirmi, belki de otuz dakika vardı.

Farlar otoparka sıçradı ve Lyric penceredeki ıtalardan Javier'in arka yola çıkmadan önce otoparkta gezinmesini izledi.

Bir sızı göğsünü delip geçti ve kaşlarını çatarak karanlık sokağı baktı.

Eve her döndüğünde *Casa de Taco*'ya uğrayıp bir merhaba demek zorundaydı.

Ama bu arada.

Lyric'in bakışları, ekip üyeleri ve son dakika temizliğiyle dolup taşan mekanın kapısına yöneldi.

Henry'i nasıl yalnız yakalayacağım?

Chapter Thirty-Two

Emerson odadan çıkarken Lyric'in arkasından baktı, kapı kapanınca kıkırdamaları kesildi. Odd'a döndü, Alfa'nın bakışlarının ağırlığını hissetmesini istiyordu. Odd başını eğerek onun bakışlarını yakaladı ve tuttu ve alıştıkları o sessiz konuşmalardan biri başladı.

"Desi," diye bağırdı Emerson bir an sonra. "Git kız arkadaşınla telefonda seks yap, Henry'yle konuşmam gerek."

Desi gözlerini kıstı, telefonunu kavradı ve ayağa kalktı. "Tamam. Ama sen bana *kabaca* söylediğin değil. Çünkü kulağa daha hoş geliyor.

sıkıcı konuşmalarınıza kulak misafiri olmaktan daha iyidir."

"Evet, evet." Emerson onu başından savdı ama kız ekrana bakıp birkaç kez tıkladıktan sonra dönüp odadan çıkarken dudaklarında beliren gülümsemeyi kaçırmadı. Kapıyı arkasından çarptı ama Emerson'ın umurunda bile değildi.

Odd başını eğerek tek bir selam verdi, sonra tek bir güç olarak Henry'ye döndüler ve ona endişelerini hep bir ağızdan anlattılar.

"Henry, şefi işe alman gerektiğini düşünüyoruz, ha?" Adra, Emerson'ın ağzından kaçırmasıyla aynı anda konuştu: "Kendine gel ve ona bir dövme yaptır-bir dakika, ne?"

"Söylemeye çalıştığım şey bu değildi!" Emerson homurdandı ve Adra'ya döndü.

"Dövmenin herhangi bir şeyle ne ilgisi var?" Adra alçak sesle cevap verdi.

Emerson dişlerini sıktı. "Lyric'in Henry'den hoşlandığı çok açık. Sen kalın kafalı mısın? Bu şef meselesi de ne?"

Adra gözlerini devirdi ve Emerson'ın parmakları boğazına sarılma isteğiyle seğirdi.

Sonra onun aleti de seğirdi.

Şimdi olmaz.

"Kızarmaları, flörtleşmeleri ve yemeklere iltifat etmeyi özledin mi?" Adra kızgınlıkla sordu. "Lyric şeften etkilendi. Üstelik ev yapımı yemekti! Bana bunun turun geri kalanında onun için iyi olmayacağını mı söylüyorsun?"

Emerson'ın buna verecek iyi bir cevabı yoktu, çünkü her zaman olduğu gibi Odd haklıydı.

"Peki, tamam. Henry'ye ve şefe aşık. Bir taşla iki kuş. Henry," diye başladı Emerson, aklında bir oyun planıyla alfaya doğru dönerek. "Tek yapman gereken Lyric'e senin

Hazır olduşunda ona dövme yapmaya hazırım ve ne kadar hoşuna gittiğini gördüğünde şefi işe almanın senin fikrin olduğunu söylersen, işte o zaman mutlu omega." Emerson başını salladı, Lyric bilmesine de onunla ilgilendiğı için kendisiyle gurur duyuyordu.

Eğer bilmeseydi, onlara ancak bu şekilde izin verirdi. Onun eşyalarını satın alarak paçayı kurtarabilecek tek kişi...

"Başlattığınız bu küçük toplantıyı bölmek istemem ama otobüse binmemiz gerekiyor. Hadi gidelim."

Henry, Emerson'ın açıklamasını tamamen görmezden gelerek tabletini aldı. Emerson buna izin vermedi ve Henry kapıya ulaşmadan onu durdurdu.

"Beni duymamış gibi davranma."

Henry iç çekti. "Bana... aşık olup olmaması önemli değil," diye mırıldandı usulca. "Ben menajerim. Ben *onun* menajeriyim ve yapmam gereken bir işim var."

"Hadi ama Henry," diye çıkıştı Emerson. "O seni etkilemiyormuş gibi davranamazsın."

Henry başını gökyüzüne kaldırarak derin bir nefes aldı, muhtemelen sabır istiyordu. Bu Emerson'ın gülümsemesine neden oldu.

"Bir kez daha söylüyorum, ben onun menajeriyim. Beni nasıl etkilediğı önemli değil, yine de her gün işimi yapmak zorundayım. Şimdi , otobüse geç . Ve yapmam gereken bir telefon görüşmesi var."

Emerson'ın cevap vermesine fırsat vermeden kapıyı açtı ve hışımla dışarı çıktı.

Emerson konuşmanın bitmediğini bildiğı halde nasıl devam edeceğini için homurdandı. Ancak... alfa hayır dememişti.

Ve bulmacanın son parçasına gelince.

Otobüse bindiklerinde, banyoda su akarken, Emerson Nohen'i bileğinden tutup merdivenlerin yanında durana kadar çekti.

Nohen kaba alfalar hakkında bir şeyler homurdandı ve bileğini çekti. "Ne?"

Emerson'ın dudakları bir şey söylemek için aralandı ama Henry onu omzundan tutarak dikkatini çekti.

"Bir dakika bekle..." Henry sesini tehlikeli bir şekilde alçaltarak konuştu. "Lyric'in durumunu manipüle *edemezsin*, bunun onu ne kadar mutlu edeceğini düşünürsen düşün."

"Öyle mi?" Nohen şoför mahallinin duvarına yaslanıp boş bir su şişesini çevirerek sordu. "Buna şefi tura katılmaya ikna etmeden önce mi yoksa sonra mı karar verdiniz?"

Emerson'ın ağzı açık kaldı ve Henry'ye döndü. "Sen mi yaptın?"

Gözleri bir an için düştü, sonra bakışlarını tekrar birleştirdi ve bir elini şakağını kaşımak için uzattı. "Ben menajerim. Sanatçılarımla hayatını kolaylaştıracak kararlar almaya hakkım var."

"Gerçekten mi?" Adra kollarını kavuşturarak topluluğa katılırken sessizce sordu. "Bununla, bir omega olan Lyric'i mutlu etmeyi mi kastediyorsun?"

Henry'nin çenesi homurdanırken çalıştı, yanağını bir tik gölgeledi. "Ne olmuş yani? Ben sanatçılarla ilgilenen bir menajerim. Ve buna sen de dahilsin, bu yüzden neden her gece ev yapımı yemeklerden şikayet ettiğini bilmiyorum."

"Oh, şikayet etmiyoruz. Tam tersi aslında. Onunla ilgilenerek iyi iş çıkardınız." Nohen konuşmadan önce Emerson'ın omuzlarındaki gerginlik azalmıştı.

"Bana gerçekten bir şey için mi ihtiyacınız var, yoksa sadece tavırlarınıza hakemlik etmem için mi?"

Emerson ona doğru döndü, onu duvara yasladı ve iki elini başının iki yanına koyarak onu hapsetti.

Nohen'in gözlerinde bir arzu parıltısı belirdi ve Nohen dikkatle onun yerine kayıtsız bir ifade koydu.

"Lyric'in onu şımartmana izin vermesini nasıl sağlıyorsun?"

Nohen sıırttı. "Neden? Senin sahip olmadığın bir ayrıcalığa sahip için mi?" "Belki," diye dürüstçe itiraf etti.

Son durakta Emerson Lyric'e dükkândan bir şey isteyip istemediğini , Lyric de ona dalgın bir inkârdan başka bir şey sunmamıştı.

Ama Nohen elinde bir paket jelibonla otobüse geri dönmüştü ve sanki lanet olası bir elmas yüzük ya da onun gibi bir şey satın almış gibiydi. Emerson onun bu tepkisini hak etmek istiyordu.

Nohen onun yüz hatlarını inceledi ve Emerson gerçek endişesinin ortaya çıkmasına izin verdi. Lyric için en iyisini istiyordu, sadece turun sonuna kadar onlara katlansa bile, onun mümkün olduğunca mutlu olmasını istiyordu. Tek sorun, Lyric'in mutlu olmak için ne istediğini bile bilmemesiydi ve bunun kökeninin annesinin ektiği sorunyattığından şüpheleniyordu.

Ama yine de denemek için elinden geleni yapacaktı.

Belki de eski grubunun yaptığı gibi sürü oyunu oynuyordu. Belki de onu şımartmak için küçük dürtülerine yenik düşerek aptallık ediyordu.

Ama bir şey gelmiyordu ve yapmak da istemiyordu.

Ya tüm bunlar sona erer ve o sürüyü oynarsa? Şimdiye kadar tanıştığı en iyi alfa rolünü oynayacaktı.

Otelde geçirdikleri hafta sonu, onu şimdiye kadar gördüğü en ışıltılı, en açık haliydi. Onun için *her* zaman bunu istiyordu. Onun her arzusunu yerine getirmek istiyordu... bu arzu başka bir alfaya yönelik olsa bile.

Ya da beta.

İç çeken Nohen'e baktı.

"Bilmiyorum. Beni bir tehdit olarak gördüğünü sanmıyorum, o yüzden belki de... platonik olduğunu düşünüyordur?" Son kelimeyi söylerken yüzünü buruşturdu.

Beta kesinlikle perişan görünüyordu ve Emerson ağzından kaçan kıkırdamaya engel olamadı. Odd'a baktı, arkadaşının yüzündeki aynı ifadeyi gördü ve kahkahayı patlattı.

Nohen homurdanarak iki eliyle onu itti ve Emerson ona karşı koyamayacak kadar çok gülüyordu.

"Platonik mi? Nohen... siktir," diye kıkırdamalar arasında nefes aldı Emerson.

Banyo kapısı açıldı ve sözcükler dilinden dökülmeden önce boğazı düğümlendi.

Lyric gözlerinde şüpheyle onlara baktı. "Burada neler oluyor?"

"Sadece Nohen'e zor anlar yaşıyorum," diye itiraf etti Emerson.

Bakışları göğsünden aşağı indi, bir an için bacaklarının arasına indi ve sonra tekrar onun bakışlarıyla buluştu. "Anlıyorum."

Emerson boğazını temizledi ve yer . Ne olmuş yani? Nohen ateşliydi ve onun tamamen kayıtsız kalması Lyric'in cehaletinden sonra gördüğü en şirin şeydi. Ve Emerson'ın duvar seksine karşı bir ilgisi vardı, dava et onu.

"Sadece birbirinize zarar vermeyin," diye mırıldandı, gözlerini devirdi ve ranzanın kapısından geri çekildi. Bir saniye sonra, "Özür dilerim!" diye ciyakladı ve minik ayak sesleri alanda hızla ilerlerken duyuldu.

"Benim hatam!" Desi seslendi.

Odd, Nohen'e dönmeden önce ikinci kahkahanın dinmesini bekledi. Odd konuşurken Emerson hâlâ gözlerindeki yaşları silmeye çalışıyordu.

"Lyric seni platonik olarak düşünmüyor, bilesin diye söylüyorum. Yemin ederim, yetişkin insanlar olarak Emerson ve ben bu kadar karışmamalıyız."

"Aynen öyle. Etraftaki tek beta sensin, Desi dışında.

-Yani ilişkinizde bizden farklı bir derinlik var. Elbette, bizimle vücudunu paylaşabilir, birkaç şaka yapabilir ama biz duygusal olanın sadece yüzeyine hafifçe dokunduk. Sizler... Sizinleyken kendini güvende hissediyor."

"Haklısın. Ve ben bunu tehlikeye atmayacağım," diye meydan okudu Nohen.

"Senden hiçbir şeyi tehlikeye atmanı istemiyoruz. Onun seni beklediğini söylüyoruz."

"Aptal olma ve çok bekleme," diye Emerson.

"Bu ikiniz için de geçerli," diye ekledi Odd, bakışları betadan Henry'ye .

Henry'nin kaşları çatılmıştı ama sessizliğini korudu. Lyric söz konusu olduğunda bile, uyarı niteliğinde olmayan pek fazla söz paylaşan biri değildi.

Belki de Emerson'ın onları yalnız bırakmanın bir yolunu bulması gerekiyordu.

Chapter Thirty-Three

Javier otoyola çıkarken içini çekti. Hızlanırken Lyric'in parlak gözleri ve gülümsemesi zihninde tekrar tekrar canlanıyordu. Tava seslerine alışmıştı.

Lyric'in onları kullanarak pişirdiği yemeğe verdiği tepkiyi hatırlayınca kıkırdadı.

"İyi şanslar, *pajarita*," diye mırıldandı.

Eğer küçük bir kuş şarkı söyleyerek zirveye çıkabilseydi, bu o olurdu.

Telefonunun ekranı karardığında aracında çalan hafif müziğin sesi kısıldı ve en üstte kız kardeşinin adı yanıp sönmeye başladı.

Gözlerini sevecen bir şekilde devirerek, telefona gelen aramayı kabul etmek için kaydıldı ve sonra dikkatini tekrar yola verdi.

Kız kardeşinin sesi arabayı doldururken, "Ee? Nasıldı?" diye sordu. Lyric nasıl?"

Birkaç dakikadan fazla konuşmamış olsalar da Lyric'i hayatı boyunca tanımış birinin tüm aşinalığıyla sordu. Ama kız kardeşi böyleydi işte, kalbi kolundaki nezaketle pencerelerine gelen her müşteriyi hatırlıyordu.

"Şehirden çıkmamı bile bekleyemedin mi?" diye sordu alaycı bir ses tonuyla.

Alaycılığı yumuşaktı ve omega kız kardeşinin takdir ettiği tüm şımarıklıklarla doluydu. "Tabii ki hayır. Müdavimlerimizden birinin bu kadar önemli biri olması büyük bir olay."

Lyric yıllardır restoranlarına geliyordu ve muhtemelen hiç fark etmemiş olsa da, tüm ailesi onun ziyaretlerini ve son başarılarını dinlemeyi dört gözle bekliyordu. Omega'nın büyüleyici bir kişiliği vardı ve bu da -statüsünden çok- insanların ona akın etmesine neden oluyordu.

"Alfalarınızın sizi meşgul edeceğini ve unutacağınızı düşünmüştüm."

"Küçük kardeşimin aşkı için eyalet sınırlarını aştığını unuttun mu? Asla."

Yanaklarına buhar gibi renk geldi ve tekrar gözlerini devirdi. Her kilometrede kalbi daha çok acısa da.

"Her neyse. Durumu iyi, turnede olduğu için çok heyecanlıydı. Seni sordu."

Emma'nın tiz çığlığı hattan geldi ve kamyonun Bluetooth'u üzerinden bağlandığı için cihazı kulağından çekemediği için yüzünü buruşturdu.

"Beni hatırlıyor mu?" diye bağırdı.

Javier kıkırdamaktan kendini alamadı. "İkiniz de omegasınız, belki de sebebi budur."

Öfkelendi. "Ya da gelmiş geçmiş en şirin ve en hoş ev sahibi olduğum içindir!"

Javier tartışmak yerine geri dönüş yolunu hesaplayarak mırıldandı. O kadar da uzak değillerdi, sadece üç saat. Nadiren de olsa yemek siparişleri için daha uzun sürdüğü olmuştu.

Arka plandaki mırıltılar hattan geliyordu ve kız kardeşi dikkatini çekmeden önce bir yanıt mırıldandı. "Tamam, *hermanito*, Lyric işe yaramadığı için kendi omega'nla tanışacağın günün hayalini kurmaya devam edeceğim."

Javier dişlerini birbirine geçirdi. "Kes şunu, bu çok saygısızca."

"Hayır, değil. Aşık olduğun kişinin çalışmasını istememin nesi kötü? Dışarı mı? O bir müşteri. Yine de olabilir. Belki turdan sonra tekrar yemeğe gelir."

Telefonunun ekranı başka bir aramayla tekrar aydınlandı ve kalbi durdu. "Emma, başka bir arama var, gitmeliyim."

"Tamam, dikkatli sür!"

Adios! "Te amo, Em."

Telefonu hızla açtı ve boğazını temizledi. "Ben Javier Rivera."

"Javier! Ben Henry, Lyric'in tur menajeri."

Sanki Javier'in telefonunda numarası gururla kayıtlı değilmiş gibi. "Merhaba! Umarım her şey yolundadır?"

Yemekle ilgili bir hata mı yapmıştı? Biri şikayet mi etti?

"Çok iyi aslında. Merak ediyordum da... turun geri kalanı için bana bir fiyat teklifi sunabilir misiniz? Yaklaşık üç haftaya denk geliyor, vaktiniz olduğunda daha detaylı konuşabiliriz ama bir sonraki varış noktamızdan çok uzaklaşmadan önce size ulaşmak istedim."

Kalbi ritmine ayak uydurmak için iki katına çıkmadan önce takıldı. "Bütün tur boyunca mı? Her gece mi?" diye sordu nefes nefese.

"Evet, bunu başarabileceğinizi varsayıyorum. Kendi programınızı yapabilirsiniz, sizin için neyin uygun olduğunu bize bildirin."

"Şu anda kesin bir fiyat veremem, birazdan size geri döneyim." Javier kamyonetini en yakın çıkışa yönlendirdi ve hesap yaparken park edebileceği bir yer bulmaya çalıştı.

"Pekala, sizden haber bekliyorum."

"Turun geri kalanı için neden eleman aradığınızı sorabilir miyim?"

Henry kıkırdadı, Javier'e eviyle ilgili güzel anıları düşündüren sıcak bir sestti bu. "Çok basit. Lyric senden hoşlandı. Yakında konuşuruz."

Javier cevap veremedi telefon kapandı. Kelimelerin tam olarak algılanması zaman aldı ama algılandığında dudakları geniş bir sırıtışla kıvrıldı.

Belki de Emma'nın hayali beklediğinden biraz daha erken gerçekleşecekti.

Chapter Thirty-Four

Lyric bir çırpıda uyandı ve yuvasındaki perdelerin arasından sızan yumuşak ışıkla gözlerini kırıştırdı. Güneş daha doğmamıştı bile, peki o neden uyanmıştı?

Dikkatle dinledi ama hiçbir ses ona ulaşmadı, en azından yolun gürültüsünü aşan bir ses. İyi uyuyamamıştı, endişe onu rüyalarında kovalıyor, ayakları bundan kaçınmak için yeterince hızlı hareket edemiyordu.

Ama bu kez huzursuzluğunun baskılayıcılardan kaynaklandığını söyleyemezdi. En azından doğrudan değil.

Henry.

Her zaman ilk kalkan o olurdu.

Ve onunla konuşması
gerekiyordu.

Lyric doğruldu, yataktan fırladı ve bir çift tozluk giydi. Gözlerindeki uykuyu kırıştırarak yuvasının kapısını dikkatle açtı ve gizlice ranzaların olduğu bölüme girdi. Diğerleri huzur içinde uyuyordu, Adra'nın ranzasından gelen yumuşak bir horlama sesi dudaklarının seğirmesine neden oldu.

Ana odaya açılan ranzanın kapısını açtığı anda gülümsemesi azaldı. Henry kız içeri girdiğinde başını kaldırdı ve elindeki fincanı ona doğru eğdi.

"Günaydın," dedi yumuşak bir sesle. Sesi hâlâ hırıltılıydı ve Lyric'in yanaklarını sıcaklık kaplamıştı.

"Günaydın," diye cevap verdi.

Kendine bir fincan kahve hazırladıktan sonra masanın arkasına geçip kanepede onun yanına oturdu.

"Bu kadar erken ne yapıyorsun?" diye sordu.

Lyric kahvesini yudumlarırken hem kızardığını gizlemek hem de sabahın erken saatlerinin mahremiyetinden kaçınmak için fincanının arkasına saklandı.

Fırtına öncesi sessizlik.

"Seninle bir şey hakkında konuşmak istiyordum," diye sözünü kesti Lyric, parmak ucuyla kupasının üzerindeki desenin izini sürerken.

Her yere taşıdığı tableti masaya oturttuğunda hafifçe tıklattı, kilitletiğinde yan düğme tıkladı.

"Her şey yolunda mı?"

Adamın sesindeki endişe, midesini kemiren suçluluk sarmaşıklarını daha da sıkılaştırdı.

"Dün bir sweatshirt arıyordum" -kesinlikle ihtiyacı olmayan bir detaydı ama kadın oyalıyordu, tamam mı? Dört gün gerideyim."

Şimdi beş. Çünkü bir gece önce onu yalnız bırakma şansını kaçırmıştı.

Yavaşça başını kaldırdı ve bakışlarını kupasındaki desenden adamın yüzüne doğru kaldırdı. Öfke ya da hayal kırıklığı yerine sadece merakla karşılaştı.

"İki katına çıkıp tekrar yola koyulamaz mısın?"

"Şey... ben de seninle bu konuda konuşmak istiyordum. Onları hiç almamayı düşünüyordum." Bakışlarını indirdi, masanın kenarına sertçe bakarken midesindeki sarmaşıklar delip geçti.

Kendini bir azar için hazırladı ama uzun bir süre sonra Henry parmaklarını sessizce masaya vurdu.

Lyric'in gözleri göğsünde gezinerek sonunda onun bakışlarıyla buluştu. "Canını yakıyorlar mı? Son birkaç gündür ağrı kesici aldığını görmedim ama ben yokken almışsındır diye düşündüm."

Boğazı düğümlendi. Kendisine bu kadar yakın ilgi gösterdiği için mi fark ettiğini, yoksa sesinin hiç duymadığı kadar yumuşak olduğunu mu bilmiyordu. Bakışları tamamen meraklıydı, beklediği gibi yargılama ya da kınama yoktu.

"Dramatik bir şey değil," diye tereddütle cevap verdi, bakışlarını onun parlayan ela gözlerindeki yeşil, kahverengi ve mavilerin girdabını yansıtan endişe girdabından ayıramıyordu. "Sadece bazen başımı ve vücudumu ağrıtıyorlar. Ben de son birkaç gündür daha iyi uyuyorum. Ama kokumu azaltıyorlar, bu yüzden otobüsteki kimseyi tehlikeye atmak istemedim ve aniden-"

"Lyric, geçmişteki deneyimlerine rağmen, alfalar hayvan değildir - en azından çoğu değil - ve özellikle de bu otobüstekiler değil. Daha önce de omega'larla birlikte olduk, bununla başa çıkabiliriz. Eğer baskılayıcı ilaçlarını almayı bırakmak istiyorsan, bu senin kararın ve ben seni sadece bir yönetici olarak değil, bir arkadaş olarak da sonuna kadar destekleyeceğim."

Lyric'in boğazı düğümlendi ve onu yatıştırmak için kahvesini yudumladı ama bir saniye sonra tekrar düğümlendi. Boğazını temizliyordu,

bakışlarını Henry'ye çevirdi ve yükselen gözyaşlarını kırptırdı.

"Kızacağını düşünmüştüm," diye fısıldadı.

Yüz ifadesi şaşkınlığa dönüştü. "Ne? Neden?"

Lyric omuz silkti. "Bilmiyorum. O kadar uzun süredir baskılayıcı kullanıyorum ki, onları almayarak kötü bir şey yapıyormuşum gibi geliyor."

Henry's el kapalı onun üzerinde ve masa nereden tırnağını kenara sürüyordu.

"Onları uzun zamandır alıyorsun, değil mi? Birkaç yıldır mı?" Lyric başını salladı.

"Bu uzun bir süre, yüzden neden durmanın yanlış olduğunu düşündüğünü anlıyorum. Bu *senin* normalin, bu yüzden rutindeki bir değişiklik seni . Onlar olmadan uyum sağlayabilecek misin?"

Onun endişesi göğsünün ağrmasına neden oldu ve kahvesini yudumlayarak zaten vücuduna dolan sıcaklığı daha da arttırdı. "İyi olmalıyım."

"Ama olmazsa, bana haber verirsin, değil mi?"

Lyric onun bakışlarının tuzağına düşmüştü, tüm sıcaklığı, endişesi ve sunduğu rahatlık. Beklediğinden, umduğundan çok daha fazlasıydı ve göğsündeki rahatlamayla ne yapacağını bilmiyordu. Sarılmak için kendini ona atmak çok fazla gibi görünüyordu. Elini masanın kenarına sıkıştırarak bu dürtüyle savaştı ve sonunda yumuşak bir gülümsemeyle yetindi. "Sarılacağım," diye söz verdi.

Henry bir süre daha onun bakışlarını inceledi, etraflarındaki her şey durmuş gibi görünürken zaman uzuyordu, çevrelerinin bir sonraki adımı beklediği garip bir araf.

"Pekâlâ. Diğerlerine ne zaman söylemek istersin?"

O an, kahvesinin koyu renkli havuzundan çıkan buhar gibi dağıldı ve omuz silkti. "En iyisi mümkün olduğunca çabuk. Belki herkes uyandıktan sonra."

Ancak hepsinin ana alana gelmesini beklemek tam bir işkenceydi. Teker teker herkes uyandı ve sonunda

Kahve. Nohen onlara en son katılan kişi oldu, Emerson'ın yanına oturdu ve ona bir kumanda uzattı.

"Hâlâ yarı uykulu olduğum için belki kıcıma tekmeyi basabilirsin."

Emerson alay etti, ters ters baktı ve sonunda kumandayı Nohen'in elinden kaptı. "Peki."

Lyric parmağıyla fincanına vurdu. İkinci fincan kahve muhtemelen bir hataydı ve sinirlerini daha da germekten başka bir işe yaramıyordu ama elinde değildi. Koluna yapılan bir dürtme onu aklından çıkardı ve Henry'ye bir bakış attı. Henry'nin tek bir baş sallaması göğsündeki baskıyı bir anlığına yatıştırmaya yetti ve kararının ağırlığını derin bir nefesle değıştirdi.

"Bastırıcı ilaçlarımı almayı bırakmak istiyorum," diye açıkladı Lyric. Bakışları kimin üzerine düşeceğine, ilk kimin tepkisini almak karar veremedi.

Emerson omuz silkti. "Tamam, sorun değil," diye yorum yaptı ve Nohen'e dirsek attı. "Rövanş için hazır mısın?"

Nohen homurdandı. "Sonunda kazanacağını mı ? Şüpheliyim."

Herkes o hiç konuşmamış gibi kahvaltı etmeye ve kahve içmeye devam ederken Lyric'in yanakları kızardı. Bir hareket dikkatini çekti ve Henry'nin elinin arkasında bir kıkırdama sakladığını görmek için ona doğru baktı. Gözlerini kıstı... ama sonra bıraktı.

Omuzları gevşedi ve gerginliğinin azalmasına izin verdi.

Supresan kullanıp kullanmaması umurlarında değildi, Henry haklıydı. O kadar da önemli bir şey değildi.

Şöyle bir baktı ve alfayı inceledi. Adam kupasını selamlamak için kaldırdı ve kız dudaklarının bir gülümsemeye dönüşmesine izin verdi.

"JAVIER? GERİ Mİ GELDİN?" Lyric, Henry görüş alanına girmeden birkaç saniye önce sesini Henry'ye taşıyarak sordu.

Kadın kanepeye oturdu ve Henry, mola verdikleri sırada öğle yemeğini almaya gelen şefin kendisine uzattığı sos tepsisini dengeledi.

"Görünüşe göre önümüzdeki birkaç hafta buradayım, *pajarita*."

"Bunun sadece bir gecelik bir şey olduğunu sanıyordum?" diye sordu başını eğerek. Bu ifade karşısında yanakları kızardı ama Henry onun bakışlarıyla karşılaşmadan önce gülümsemesini tepsinin arkasına sakladı.

"Evet, şirket sadece bir sipariş için onay vermedi. Ancak turnenin geri kalanı için..."

Javier öğle yemeği paketlerini tezgâhın üzerine yerleştirirken Lyric bir kez göz kırptı ve dudakları yavaşça gülümsemeye başladı. "Yani önümüzdeki üç hafta boyunca burada mısınız?"

"Evet, neden olmasın?" Henry soslari ona uzatarak sordu. "Menüleri yeterince geniş görünüyordu ve eğer Andi'nin söyledikleri doğruysa, şehirdeki en iyi yerdı."

Javier, "Andi akıllı bir kadın, kim olursa olsun," dedi ve Lyric'e bir tabak uzattı.

Kanepeye yerleşmeden önce ona teşekkür etti ve gülümseyerek ilk lokmasını aldı.

"Yani önümüzdeki dört hafta boyunca bunu mu yiyeceğiz?" Emerson, sorusunun yarısında dürümü mideye indirerek sordu.

Henry kıkırdadı. Evet, şeflerinin varlığından hoşlanacak tek kişi Lyric değildi.

"Fikir bu," diye önerdi şef. "Aslında tam olarak bu değil," diye devam etti. "Menüde olan ya da olmayan hemen her şeyi yapabilirim. İstek ve önerileri her zaman kabul ederim."

"Her şeyi yapıbiliyorsun, gerçekten mi?" diye sordu Lyric. Ses tonundaki heyecan Henry'nin kararını pekiştirdi. Doğru kararı vermişti.

Karar. Omega'ları mutluydu.

"BUNDAN EMİN MİSİN?" Henry bir kez daha sordu.

Lyric hevesle başını salladı ama yüzündeki gülümseme biraz zoraki gibiydi.

Henry'nin kıcı kanepeye gömülmüştü ve gözlerini Lyric'ten başkasına dikmemişti.

"Bu silinip gidecek bir şey değil. Sonsuza kadar orada kalacak."

"Beni geriyorsun. Sadece yap," diye homurdandı.

Kaşlarını çatarak kızın yüz ifadesinde herhangi bir güvensizlik olup olmadığını araştırdı ama bunun yerine sadece gerginlik buldu.

İlk dövmesini yaptıran biri için normal.

Emerson diğerlerini otobüsten indirdikten sonra geriye sadece o ve Lyric kalmıştı.

Elbette, belki mekanda uğraşacak bir şey bulabilirdi, denetleyecek bir şey, ama...

Küçük bir parçası Lyric'in tamamen kendisine ait olmasını *istiyordu*. Tamam, iyi. Büyük bir parçası. Hepsini.

"İşte hissedeceksin, hazır mısın?" diye sordu.

Kalçasının üzerine eğildi, lateks kaplı avucunu pürüzsüz, sıcak tenine koydu ve kremi tuvale tek bir mürekkep noktası dövmesi yaptı.

Adamın dokunuşuyla kadının kasları gerildi ve adam iğneyi kadının teninden kaldırarak ona baktı. "İyi misin?"

"Kullanacağım kelime bu olmazdı ama üstesinden ," dedi silahın vızıltısı arasında yüksek sesle konuşarak. Dişlerini sıkışmış, beyazlamış parmak eklemlerini masanın kenarına dolamıştı.

"Herhangi bir noktada çok fazla gelirse, bana söyle, tamam mı?"

Kız başını salladı ve adam da kızın üzerine eğilerek mürekkebi kızın derisine işledi. Mekâna saatler önce varmışlardı ve diğerleri onlara haber vermeden çekip gitmişlerdi.

Yalnız bırakılsalar, elbette oldukları yerde kalırlardı; kızın ayakları adamın açılmış bacakları arasındaki kanepenin kenarına tehlikeli bir şekilde dikilmiş, adamın elleri kızın pürüzsüz teninde geziniyor, kadifemsi yumuşak etinin tuvaline mürekkep döküyordu.

Şimdiye kadar dövme yaptırdığı en zor işti. Sanat yüzünden de değil, gerçi Adra tasarımda çok güzel bir iş çıkarmıştı.

Hayır, durumu zorlaştıran şey etrafını saran Lyric'in güçlü kokusuydu. Kıyıya vuran dalgalar gibi ona vuruyordu.

Sertleşmişti ve yanlışlıkla ona dokunmaması için kalçalarını biraz geriye attı.

Ne kadar utanç verici.

O bir alfabeydi, hayatının her lanet yönü üzerinde tam bir kontrole sahipti ama yine de Lyric'i masanın üzerine yatırmak istemedi ona basit bir dövme yapamıyordu.

Silahın vızıltısı odanın içinde yüksek sesle duyuluyordu ama onu en çok rahatsız eden şey kanının vızıltısıydı.

Parmakları her birkaç dakikada bir masanın kenarına doğru sıkılıp gevşiyordu, tıpkı adam içinde olsaydı muhtemelen yapacağı gibi.

Kes şunu.

Dövme acısız değildi. Uyluk parçaları popülerdi, ancak her zaman en az acı verenler değildi.

En azından kışına sokma konusunda seni ciddiye almadı.

Henry bu düşünce karşısında neredeyse inliyordu. Ne büyük bir kâbus olurdu bu.

Ya da bir rüya.

Zihninde belirmekle tehdit eden görüntüleri engelleyerek elindeki işe odaklandı.

Başını kaldırıp ona baktığında hiç beklemediği bir şeyle karşılaştı.

Arzu.

Onun kendisine dokunduğu kadar, kendisinin de ona dokunmak için mücadele bilmek...

Her şeyi çok daha zorlaştırdı. Aleti de dahil.

Silahı renk değiştirmeye hazır bir şekilde kenara koydu ve silahı bir süreliğine kapattı.

Sessizlik yüksekti ama onun yumuşak nefesleri daha yüksekti.

"Bana öyle bakma," dedi, sanki parçası kelimeleri söylemek istemiyormuş da dudaklarının arasından zorlukla sıyrılmış gibi sesi titrekti.

Masanın üzerinde kaykıldı ve ellerini esnetmek için kenardan kaldırdı. Dudağı sıkıca kavradığı için elleri ağrımaya başlamış olmalıydı.

"Ne gibi?" diye sordu.

"Sanki sen de benim kadar teslim olmaya yakınmışsın gibi."

Onun tepkisini izlerse ne bulacağından korkarak bakışlarını kaçırdı. Çünkü en ufak bir ipucu görürse... o bile karşı koyacak kadar güçlü değildi.

Lyric bir omega idi. Ona yönelmesi doğaldı ama daha önce de omega'larla çalışmıştı. Birine karşı koymak için hiç bu kadar zorlanmamıştı.

Onda farklı bir şeyler vardı ve onu bu kadar özel yapan şeyin ne olduğuna dair bir mil uzunluğunda bir listesi olmasına rağmen, bunu düşünmekten kaçınmak için elinden geleni yaptı.

Onun işi ona göz kulak olmaktı. Turne menajeri olarak, yolda onun hayatını kolaylaştırmak ve işlerin sorunsuz yürümesini sağlamakla görevliydi. Ama çoğu zaman kendini onu mutlu etmek isterken buluyordu ve bunun iş unvanıyla hiçbir ilgisi yoktu.

Emerson'la yaptığı konuşma aklına geldi.

Çok beklemeyin.

Ne için çok uzun? Turun sonu için mi?

Emerson ve Adra bu turdan tam olarak ne elde etmeyi ?

Daha iyi bir soru... Lyric ne arıyordu? Üçünün ne kadar yakınlaştığının farkında mıydı?

İronik bir şekilde, o sahilde mahsur kaldığını, üçünün yelken açıp onu geride bırakmalarını izlediğini hissetti.

Gülünç.

Onun düşüncesi de .

Andi ona Lyric hakkında bilgi vermişti. Ne tür bir omega olduğunu ve ne tür bir omega olmayı reddettiğini.

Henry olmak istemediği omega'ya ne kadar benzediğini bilmediğine bahse girerdi. Ayrıca hiç bu kadar mutlu olmadığına da bahse girerdi.

Üçü arasındaki bağ duygusal olarak her geçen gün daha da güçleniyordu. Henry, Odd ve Emerson'ın dişlerinin onun etine yaklaşmadığını biliyordu ama onları bir odada birlikte izlemek bile aralarındaki bağın fiziksel arzularının ötesine geçtiğini görmek için yeterliydi.

Lyric'in tur bittiğinde onları geride bırakacak kadar güçlü olduğunu mu düşünüyordu?

Evet. Evet yaptı.

Belli ki Emerson ve Adra da bunu biliyorlardı, yoksa bu kadar uğraşmazlardı. Belki de sadece ona tüm sürülerin inanmak için yetiştirildiği kadar korkunç olmadığını göstermek istiyorlardı.

Ya da belki de daha önce yanmış olmalarına rağmen kalplerini ortaya koyuyorlardı. Aldıkları riski bilmeleri gerekiyordu, Lyric'in çekincelerinde ne kadar güçlü, ne kadar inatçı olduğunu bilmeleri gerekiyordu.

Kahretsin, sadece bir hafta düşündükten sonra burada oturmuş basit bir dövme yaptırıyordu.

Lyric onun yorumuna hiç cevap vermedi ve belki de en iyisi buydu. Yanakları kıpkırmızı olmuştu ve bakışlarını tenini boyayan mürekkep izlerine kilitlemişti.

"Şimdiye kadar iyi görünüyor," diye mırıldandı.

"Teşekkür . Adra bunu tasarlayarak harika bir iş çıkardı."

Geyik muhabbeti. Güvenli. Sıkıcı.

"Bittiğinde daha da iyi görünecek. Özellikle de seninkiler gibi bir şey çıkarsa." Bakışları adamın kollarını taradı.

Güvenli değil. Sıkıcı değil.

"Seninki benimkinden daha iyi görünecek."

Bunun nedeni kısmen kararlılığının demir gibi güçlü olması ve tüm konsantrasyonunu işi berbat etmemek için harcamasıydı. Ve ayrıca bu Lyric olduğu için. Onun mükemmel tenini bir kusurla işaretlemeye cesaret edemezdi.

"Karışım en çok canını yakacak olan şey. Su ya da başka bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sordu önce.

"Aslında şu anda bir su harika olurdu," diye yanıtladı yumuşak bir gülümsemeyle.

Harika. Henry su içebilirdi. Ayağa kalkıp masanın arkasından kayarken yüzüne hücum eden kanı görmezden geldi ve hareket ederken kadının dizlerinden kaçındı.

En kısa sürede ona sırtını döndü ve pantolonundaki şişkinliği daha az iğrenç hale getirmeye çalışarak kendini ayarladı.

İki su alıp geri döndüğünde kızın yanaklarının daha da pembeleştiğini ve bakışlarının kararlılıkla kuzeye dikildiğini fark etti.

Yerine oturduktan sonra yavaş ve derin bir nefes aldı ama bunun ne kadar büyük bir hata olduğunu hemen anladı. Lyric'in kokusu içine doldu, bal, lavanta ve *onun* kokusu. Tahrik olmuştu.

Bir şey söylememek için kendini zor tuttu ve eldivenlerini giyip işine geri döndü.

Çoğunlukla Lyric sessiz kaldı. bir yüzünü buruşturuyordu ama derisinin üzerinde ileri geri hareket eden iğnenin çıkardığı vızıltı onu sakinleştiriyordu.

Tekrar renk değiştirdiğinde ona "Kıçın acıyor mu?" diye sordu. "Bir süredir oturuyorsun."

Yanaklarına renk gelmişti ama başını salladı ve sonra ayağa biraz dolaştı.

Aklına kötü bir fikir geldi ama kendini vazgeçiremeden konuşmak için ağzını açtı. "Uzanmak ister misin? Daha rahat olur."

Omuz silkti ve şortunun paçalarını biraz daha yukarı çekti. "Tabii. Nerede?"

"Masanın üzerine uzan," ve ona bir yastık uzattı.

Her gece üzerinde uyuduklarından biriyse ne olmuş yani? Bilerek yapmamıştı, sadece en yakın olanı yakalamıştı.

Tabii, kendine bunu söylemeye devam et.

Yastığı masanın üzerine koydu ve katlanır bir sandalye kaptığı gibi ayarlaması için ona bıraktı. Masanın ucuna yerleştirdi, bacaklarını açtı ve ayağını sandalyenin kenarına yerleştirdi.

"Rahat mı?" diye kontrol etti.

Son düzlüğe girmişti. Belki on beş, yirmi dakika sonra duşta barikat kurup bir tanesini okşayabilirdi.

"Evet, iyiyim," diye yanıtladı.

Ellerini gelişigüzel karnının üzerine koymuş, birbirlerini neredeyse masanın kenarını tuttuğu kadar sıkıca kavrayan kızın boyuna baktı.

Henry haklıydı, onu masaya yatırmak şimdiye kadarki en kötü fikirdi. Onun kalçasına bir öpücük kondurmak için eğildiğini, kuzeye doğru ilerlediğini, onun tadına baktığını hayal etmek çok kolaydı...

Henry sandalyenin üzerinde kıpırdandı, lanet olası şey protesto edercesine gıcırdarken onu sabitlemek için avucunu tekrar kalçasına koydu.

Kız onun dokunuşuyla sıçradı ve adam, kız usulca özür dilerken yanağının içini ısırarak zorunda kaldı. Çok gergindi, çok gergindi, tıpkı onun gibi.

O da aynı derecede hassas, aynı derecede duyarlı olabilirdi, ama bunu düşünmemeye çalıştı.

Ve başarısız oldu.

Tabancanın vızıltısı kulaklarını doldurdu ve renk teninde çiçek açıp dövmesini doldururken, işine odaklandı. Ona yapabileceği en iyi dövmeyi yapmaya.

Ve bittiğinde kendini bir maraton koşmuş gibi hissetti.

Aleti kaya gibi sertleşmişti ve onu öpmeyi, tadına bakmayı her şeyden çok istiyordu.

Ama onun yerine bakım sonrasını anlatmaya odaklandı ve eğer isterse birkaç günde bir kontrol edeceğini söyledi.

"Ve sen yapmasan bile, muhtemelen ben yine de yapacağım," diye uyardı.

Gözlerini devirdi ama onun ciddi olduğunu biliyordu. Dövmeyi antibakteriyel solüsyonla sildi ve ona iyice bakmasını söyledi.

"Derma bandajını takacağım, şimdi iyice bakın. Bunu çıkarmamız biraz zaman alacak."

Lyric ayağa fırladı ve boy aynasında dövmesine bakmaya gitti.

"Çok güzel görünüyor," diye nefes aldı, parmakları bölgenin üzerinde geziniyor ama dokunmuyordu. "Çok yeteneklisin. Vay canına. Şu renkleri nasıl harmanladığına bir bak!"

Henry, "Teşekkürler," diye mırıldandı ve o birkaç fotoğraf çekerken eşyalarını topladı. Henry arkasını döndüğünde kadın masanın üzerine oturmuş, hâlâ kalıcı sanat eserlerine bakıyordu.

"Tamam, sarın beni," dedi. Sırıltısı kaygısız ve heyecanlıydı ama bakışları uzadıkça daha da soldu.

Hayır, solmadı. Solmuş olsa da, tamamen yok olmamıştı, sadece... şekil değiştirmişti. Arzuya dönüştü.

Henry onun bakışlarından kaçındı. Sadece birkaç saniye sonra kaçabilirdi. Müşterilerle asla yakınlaşmazdı, hele otobüste asla. Bu onun tek lanet kuralıydı.

Renkleri canlı tutacak ve iyileşme sürecinde cildini koruyacak bandajı dikkatlice dövmesinin üzerine koydu.

Başparmaklarıyla kenarları düzeltti, aralarında eldivenlerin lateksi olmadan tenine ilk dokunuşuydu bu. Elleri başıboş kaldı, bandajların dikişlerini gereğinden birkaç kez daha düzeltti. Ne yaptığını fark ettiğinde ellerini kaldırdı ve yanlarına indirdi.

"Sen iyisin-"

"Henry," diye araya girdi Lyric.

Bakışlarını onun kalçasından gözlerine doğru kaldırdı ve kalbi neredeyse göğsünden fırlayacaktı.

"Çok fazla," diye uyardı.

Henry yarım adım geri çekilirken nabızı hızla atıyordu ama kadın masadan kalkmış ve elini Henry'nin ensesine dolamıştı

o hazır olmadan önce. Ona doğru tökezledi ve bu Lyric'e adamın kafasını kendi kafasına doğru çekmesi için gereken kaldırıcı verdi.

Henry inledi ama bir saniye sonra geri çekildi. Bu sadece kızın yüz ifadesini okuyabileceği kadar uzun bir süreydi ama yüz ifadesi bütün gün savaştığı arzuyla doluydu.

Tırnakları adamın ensesine battı ve adam ellerini aşağıya, kadının kalçalarına doğru indirdi.

"Lyric," diye nefes aldı.

Sikeyim.

Kendi lanet kuralını çiğnemek üzereydi.

S Hayatta bazı şeyler planlandığı gibi gitmez. En azından Lyric sonunda pes ederken kendine böyle söylüyordu.

Bu sadece bir dövme, diye sessizce kendisiyle alay etti.

Başını eğip dudaklarını ağzına aldığı anda dudakları onunkileri zedeledi. Bu sefer basit bir dokunuş, bir tat değildi. Adam onu yuttu ve kadın dudaklarını adamın dudaklarının altından ayırdı.

Henry tarafından kuşatıldıktan sonra... onun dokunuşuna, kokusuna, bir saatten fazla bir süre boyunca *ona...* daha fazla dayanamadı. Henry'nin avuç içi kalçasını, tenini ısıtacak kadar uzun süre ısıttıktan sonra

dokunuşunu bir santimetre başka bir yöne sürükleyerek kaydırđı. Isı, o tek temas noktasından yayılarak tüm vücudunu ısıttı.

İki yapboz parçası gibiydiler; adam kadının bacaklarının arasında, kadın da adamın bacaklarının arasındaydı. Ayağını ileri kaydırmak, onu kızdırıp kızdıramayacağını görmek, kendisi için olduğunu umduğu o şişkinliğı hissetmek istedi.

Ama o iyiydi. Ya da olmaya çalışmıştı. Ve umduğu anın elinden kayıp gideceğini fark edene kadar da başarılı olacağını düşünmüştü.

Henry harekete geçmeyecekti. Bu onu öldürse bile direnecekti. Lyric bu kararlılığa sahip olmayı diledi ve bir yanı onun yolundan gitmesi, kalçalarının arasında titreşen ihtiyaç zonklamasını görmezden gelmesi gerektiğini biliyordu ama...

Yapamadı.

Ama daha da önemlisi... istemiyordu.

Kalçası son bir saat içinde aldığı darbelerden dolayı alev alev yanıyordu ama bambaşka bir sıcaklık onu sarmıştı. Adamın boynunu kavrayışını keskinleştirdi, onu daha yakına çekerken tırnakları derisine batıyordu. Elleri kalçalarını kavradı ve onu kendine doğru çekti. Dövmesinden gelen acı hissini görmezden geldi ve boynundaki tutuşunu bırakıp gömleğini avuçladı.

Adam öpücüğün içinde inledi, ses kadının dudaklarında titreşti. Adam eğilip üst baldırlarının arkasını avuçlarken ve onu son bir saatini geçirdiğı masaya oturtmak için kaldırırken inledi.

"Kahretsin, Lyric. Son bir saattir bunu hayal ediyordum."

"Sadece son bir saattir mi?" diye alay etti.

Son birkaç haftadır benzer düşünceler içindeydi. Sadece saatler değil.

Lyric onun boynunu ısırarak kokusundan derin bir nefes çekti. Baharat, misk ve her şey alfa.

"Hangi parfümü kullanıyorsun?" Sözcükler, sorduğunu fark etmeden önce çıkmıştı.

Onun dokunuşuyla kaskatı kesildi ve Lyric geri çekilerek bakışlarını onunkilerle buluşturdu ve bakışlarının ağırlığı altında irkildi. Önce sadece merak etti, sonra farkına vardı. "Anladığım kadarıyla bastırıcı ilaçlarını almayı gerçekten bırakmışsın?"

Lyric başını salladı, adamın kokusu onu sarmıştı.

"Bastırıcı ilaçlarınız olmadan koku alma duyunuzun güçlendiğini düşünüyorum."

"Ah..." Diğerleri için o kadar endişelenmişti ki, baskılayıcıların onu başka nasıl etkileyebileceği aklının ucundan bile geçmemişti.

Henry'nin kokusu her zaman bu kadar lezzetli miydi? Şimdi ona nasıl karşı koyabilirdi ki?

"Bu bir sorun mu?" diye sordu, ya da cesaret etti, ya da öyle bir şey. Henry'nin bir meydan okuma olduğunu biliyordu ve bunun üstesinden gelmek istiyordu.

Bir kahkaha attı. "Kimse benimle senin konuşamaz."

Lyric'in ilk içgüdüğü onun gözlemi altında küçülmekti ama bunu bastırdı ve omuz silkti.

"Kendi başımın çaresine bakabilirim. Sen gelmeden önce de yıllardır bunu yapıyordum. Gereksiz hissediyorsan özür dilerim."

"Benim işim modası geçmiş olmaktan çok uzak. Sen bir belasın Lyric," diye hırladı.

Sırıttı ve ela gözlerine bakarak göğsünü okşadı. "Güzel. Birinin seni tetikte tutması ve hizada kalmanı sağlaması gerekiyor."

Lyric dönüp masanın etrafından dolaşmadan önce başını salladı. Yuvasına çekilip ne kadar aptal olduğunu düşünerek hayıflanmak niyetindeydi...

Henry onun elini tuttu, yüzünü ona dönmesi için çekiştirirken onu bir adım geriye itti. Kızın sırtı duvara çarptı ve Henry bir elini kızın başının arkasına koyarak çarpmasını önledi, diğer elini de kızın başının yanına koyarak ona . Henry onun üzerinde yükseliyordu, bakışları derin ve yakıcıydı.

"Hizada durmak için yardıma ihtiyacı olan biri varsa, o da sensin," diye gürledi.

Tehdit edildi. Söz verildi.

Bunun ne olması gerektiğinden olarak emin değildi ama sonraki saniyede umurunda bile olmadı çünkü adam elini ensesinde sıkıca kavradı ve dudaklarını dudaklarına yapıştırdı.

Adamın sıcaklığı onu sardığında bir inilti çıktı ve elleri refleks olarak adamın göğsüne indi, onu itmek niyetindeydi. Bunun yerine, adam dudaklarını çekip yudumlarken parmakları gömleğinin kumaşına kıvrıldı. Adam dilini dikişin üzerinde gezdirdi ve kadın sanki bunu binlerce kez yapmışlar gibi doğal bir şekilde ona açıldı.

Tadı kızın beklediği her şeye benziyordu. Geç saatlere kadar süren geceler ve çok iyi olan kötü kararlar gibi.

Elleri başının arkasından yanlarına doğru indi, başparmakları tişörtünün altına girerken ulaşabildiği teni okşuyordu. Bu onu büyüsunün daha da altına çekti ve hayatında aptalca bir kuralı çiğnediği için hiç bu kadar mutlu olmamıştı.

"Masa," diye mırıldandı öpücüğün içinde ve Henry o daha sözünü bitirmeden hareket etmeye başlamıştı. Ellerini kıcının altına indirip kaldırırken kaslarının esnediğini ve kaydığını hissetmek için kollarını kavradı.

Adra ve Emerson tarafından odanın içinde oradan oraya savrulduktan sonra, Lyric bu kadar zahmetsizce kaldırılmanın eskiyeceğini düşündü.

Yanıliyordu.

Hala cehennem kadar sıcaktı. Ama yeni mürekkebin bozmamak için onu dikkatlice masaya yerleştirmekten daha da mı sıcaktı?

Onu en u noktasına kadar çekmesi, ellerinin teninde, i bacaklarında gezinmesiydi. Son bir saattir ona dokunmasını umduğu yerler.

Güneşı arayan bir iek gibi başını ona doğru eğdi ve adam onu yarı yolda karşıladı, alt dudağını ısırdıktan sonra daha yumuşak dokunuşlarla acısını dindirdi. "Sorduğum için bağışlayın ama baskılayıcılarınız doğum kontrol hapi olarak da kullanılıyor mu?"

Adamın parmakları kadının kalçalarında hafifçe sıkılaştı ama kadın "Hayır, onu ayrıca alıyorum, her üç yılda bir iğne oluyorum, böylece düşünmek zorunda kalmıyorum" diyerek endişelerini hafifletti.

"Güzel," dedi, sesi karanlık ve daha önce hiç duymadığı kadar tehlikeliydi ama sadece akıl sağlığı için tehlikeliydi. Çünkü gözlerindeki o bakış, orada titreşen sıcaklık onu delirtmek istediğini söylüyordu. "Ama bir şey yapmadan önce, bunun senin için sorun olmadığından emin olmalıyım. Bastırıcılar-"

Lyric bir elini kaldırıp adamın ağzının üzerine koyarak düşüncesini, sorusunu, önerisini, her neyse onu bitirmesini engelledi. Adamın nefesi Lyric'in elini ısıtıyor, dudakları yumuşak bir öpücükle büzölüyordu. "Ben iyiyim. Ben hazırım. Muhtemelen bu soruyu sana benim sormam gerekirdi. Bastırıcıları almayı bırakan benim, bu yüzden kokum daha güçlü ve-"

Henry onun avucunu ısırdı, sonra bileğini hafifçe kavradı ve konuşabilmek için indirdi. "Lyric, seni ilk gördüğümden beri senden etkileniyorum. Zeki ağzın ve tüm şımarıklığın da buna dahil. Seni ne kadar istediğimi bastırmak için kullandığın ilaçların hiçbir önemi yok."

Kalbi yerinde durdu, nefesi sıkışırken bir ritim atladı. Söylediklerinin gerçekliği, bakışlarındaki buğday tarlası girdabından parlıyordu.

"Tamam," dedi Lyric, şaşkın ve tamamen, kesinlikle tahrik olmuş bir halde.

"Tamam mı?" diye sordu, kelimeyi kulağının dibinde soluyarak. "Hepsi bu kadar mı?"

Lyric oflayarak tırnaklarını adamın yanlarına geçirdi. "Ne yani, el yazısıyla yazılmış bir davetiye mi istiyorsun?"

Kıkırdaması derin ve alçaktı, teninin hemen üzerinde titreşiyor, ürpertinin yayılmasına ve vücudundan aşağı damlamasına neden oluyordu. "Basit bir 'Ben de seni istiyorum' yeterli olacaktır," diye mırıldandı.

Lyric yutkundu. "Henry, seni istiyorum," diye cevap verdi, bunu söyleyebilmek için bile nefesini zor tutuyordu.

Bu, son bir saattir, hayır, son birkaç haftadır kıvılcımlanan ve canlanan yavaş bir yanmaydı.

Henry'nin detaylara gösterdiği sinir bozucu dikkat, ona su içmesini ya da otobüse geri dönmesini söylerkenki sert sesi ya da yemek yemesini söylemesi. Diğer alfalarla flört ederken yan bakışları. Kıskançlık mıydı? Yoksa sadece gözlem miydi?

Bunun önemli olmadığını tahmin ediyordu, en azından şu anda. Çünkü Henry son bir saattir onun her düşüncesini tüketiyordu.

Henry istemeden dokunuyor ve alay ediyordu. İğneyi ileri geri hareket ettirirken parmakları tenindeydi, şortunun eteklerine o kadar yakındı ki, en çok istediği yere dokunması için ona yalvarmak üzereydi. Son bir saatini bu lanet masada ona yapabileceği her şeyi hayal ederek geçirmişti ve şimdi...

Adam iki parmağını şortunun kemerine sokup çekiştirerek tek bir hareketle bacaklarından sıyrırken Lyric'in nefesi kesildi.

Serin hava bacaklarının arasında oynaşıyordu çünkü... evet. Külot giymemişti.

Henry hırladı. "*Külot* giymediğin için bunca zaman orada oturup seni kokladığımı mı söylüyorsun?"

Lyric yutkundu ama başını salladı, dudaklarının kenarlarında bir gülümseme belirdi. Bir kız sonsuza kadar bekleyemezdi.

"Bunca zamandır bunu sen de istiyordun... en az benim kadar," diye mırıldandı.

Kalçalarını masaya yasladı, eğildi ve dudaklarını onu öpmek için sola kaydırmadan önce burnuyla çenesini yukarı itti.

"Güzel. Diğerleri dönmeden önce kırk yedi dakikamız var," mırıldandı onun dudaklarına karşı.

"Bunu nasıl takip ediyorsun ki?" diye sordu, sözleri fısıltıya dönüştü.

Lyric'in elleri onun omuzlarında ve karnının sert genişliğinde dans ediyor, etini öpüp okşarken incek bir yer bulmaya çalışıyordu.

Elleri kadının kalçalarının dışını kavradı, sonra onu masanın kenarına, kendisine, sıcaklığına doğru çekti.

İki parmağını adamın kemer halkalarına dolayarak onu kendine doğru çekti ve kalçalarını içine doğru yuvarlarken nefesi kesildi. Sertleşmişti ve bacaklarının arasındaki şişkinlik Lyric'in istediği sözsüz bir vaatti. Lyric onu durdurmadan önce ilmekleri çekiştirerek kalçalarından bir iki santim aşağı indirdi.

"Yapmak istediğim bir şey var," diye açıkladı ve ellerini masaya götürdü.

Parmaklarını masanın kenarına doladı ve sonra avuçlarını kalçalarına doğru kaydırarak teninde desenler çizdi.

Uyluklarının üstünden kalçalarına kadar her santimini okşadı ve haritalandırdı, bacaklarının arasındaki karıncalanmayı kıvılcımlandırdı ve kız dudaklarını ayırıp ona saldırana kadar yaktı.

Ama aynı anda, elleriyle onun kalçalarını ayırdı, hassas tenine dokunarak eritti.

Beklentiden neredeyse titriyordu, içi sırsıklam ve ıslaktı, uyarılmışlığı havaya nüfuz ediyordu.

Henry'nin kendi kokusu boğucuydu, sıcak tütün ve cin kokusu, kalçalarına çizdiği öpücükler kadar sarhoş ediciydi.

"Ne olduğunu tahmin edebiliyorum," diye nefes aldı, kalçalarını biraz daha ayırarak ona yer açtı.

Kalçalarının arasından sırtarak yukarı baktı ve Lyric biraz daha eridi.

Onu masanın üzerinde döndürdü, bankın üzerine oturttu ve lanet olası bir yemek gibi yaydı. Henry yere eğilirken nefesini tuttu, beklenti en temel işlevini bile durdurdu. Henry'nin sadece başının tepesini, koyu renk saçlarının bir kısmını görebiliyordu ama leğen kemiği ile kalçası arasındaki noktaya dudaklarını değdirirken dudaklarının sıcak dokunuşunu hissetti.

Yakındı ama yeterince yakın değildi. Kalçalarını ona yaklaştırdı ve adam durakladı, onunla sert bir bakış daha paylaştı. Parmakları masanın kenarında sıkılaştı ve adamın ondan istediği gibi bekledi.

Öyle düşündü. Hayatının diğer her yönünü kontrol ediyordu, yatakta da aynı şeyin tadını çıkarabilirdi.

O kadar uzağa gittiklerini varsayarsak, eğer sikişmediyse-

Lyric'in dudakları, adam sonunda dilini ona karşı düzleştirdiğinde bir solukta ayrıldı. Dilinin kaygan ve yumuşak dokusu Lyric'in kollarını güçsüzleştirdi. Lyric ellerini adamın buklelerinden geçirmek için kaldırdı ama adam onları yakalayıp tekrar masanın etrafına sardı. Lyric hayal inledi ama dilini klitorisinin üzerinde gezdirdiğinde bu inleme kısa sürede zevke dönüştü. Sinir yumağı patladı ve duyuları boyunca yarışan ecstasi parçaları gönderdi ve masayı daha sıkı kavradı.

"H-Henry," diye nefes nefese kaldı Lyric, başı öne eğildi. Göz kapaklarını kaldırdı ve onun bakışlarını yakaladı, ela derinlikler kararlılık ve tahrikle parlıyordu, gözbebekleri dönen rengin bir kısmını gölgede bırakıyordu.

Başını kaldırdı, dudaklarındaki parıltıdan ışık süzülüyordu ve sırıttı. Bir elini kızın göğsünün ortasına koyarak onu nazikçe geriye doğru itti ve Lyric kendini masanın üzerine bıraktı.

Avuçlarının sıcaklığı, onu tekrar genişçe açarken iç uyluklarını ısıttı ve ağzıyla gölgede bırakmadan önce serin hava onu mızrakladı.

Klitorisine odaklandı, dilinin her hareketiyle hazzı onun tam merkezinden çekip aldı. Sıcaklık onun üzerinde bir dalga gibi yıkandı, ta ki-

Henry durdu, başını kaldırdı ve Lyric kendi başını masadan kaldırıp ona baktı.

"Acelelerimiz var, yoksa içinde ," diye homurdandı.

Lyric'in nefesi kesildi ve vücudu sanki bu olasılığın kaybının yasını tutuyormuş gibi hiçbir şeyin etrafında kasıldı.

"Sonunda bu gerçekleştiğinde acele etmek istemiyorum. Acele etmek yok, zaman sınırı yok." Adamın sözleri kızın teninde alay eder gibi geziniyordu ve kız bir onay mırıldandı çünkü o anda üretebildiği tek şey buydu. Kelimeler aklından çok uzaktı, onunkiler hariç. "Öyleyse bunu yarısından fazlasına sahip olduğumuz zaman için bir söz olarak düşün.

bir saat."

Lyric sesini buldu. "Tamam."

Henry'nin dudakları, onun iki hece oluşturabilme yeteneğiyle eğleniyormuş gibi yukarı kıvrıldı ve sonra başını tekrar aşağı eğdi. Daha da aşağıya inmeden önce kızın kalçasını ısırdı ve dili kızın tam göbeğini okşamak için dışarı çıkarken bakışlarını kızıdan ayırmadı.

Adam sivri diliyle girişinde daireler çizerken başı geriye düştü ve vaadini varlığının her zerresine işledi. Kendini çok iyi hissediyordu ama adamın ona daha fazlasını verip vermeyeceğini merak etmekten kendini alamıyordu. Belki de açgözlüydü ama o anda umurunda değildi.

Dilinin ıslak kayışı tamamen sarhoş edici bir şekilde geri çekildi. Adam onun arzularını, ihtiyaçlarını ve tercihlerini öğrendikçe, onu neyin ağılattığını ve tırnaklarını masaya geçirdiğini deneyerek öğrendikçe daha iyi olamayacağını düşündü.

Ama sonra nihayet bir parmağıyla girişini daire içine aldı, parmağının ucu kör ve kalındı, onun uyarılmasını yayarken. Adam onunla dalga geçerken dudaklarından utanmazca çığlıklar ve yalvarışlar döküldü, ama ancak adını tekrar söylediğinde nihayet içine girdi. Parmağının etrafını sıktı ve adam onun içine doğru inledi, ses onun en hassas çıkıntısına karşı titreşiyordu.

İçindeki sıcaklık alevlendi, kalbi çarparken kanı hızla akmaya başladı, dilinin her sürükleyişi ve parmaklarının her baskısı aleve bir gazyağı damlası daha ekliyordu. Avuç içi yukarı doğru hayalet gibi süzüldü, kalçasının ve karnının üzerinde kayarak tişörtünü yukarı itti. Parmaklarıyla meme uçlarıyla oynadı, onları dolgunlaştırdı ve çimdikledi, sadece giderek artan çaresizliği artırdı.

İki parmağını içine son bir kez bastıran Lyric, Henry'nin telaşla çıkardığı kıvılcımların sonunda ateşlenip onu uçurmasıyla haykırdı. Şok dalgaları vücudunda yankılanırken göz kapaklarının arkasında ışık patladı. Lyric'in kalçaları masaya, Henry'nin dudaklarına ve parmaklarına doğru dalgalandı.

Gözlerini kırıştırarak açtığında Henry'ye uzanıyor, onu yukarı çekiyor ve ağzında kendi tadını bulması için üzerine çekiyordu. Özensiz bir öpücüktü ama Lyric o anda sadece onun bir parçasına ihtiyacı olduğunu biliyordu. Ellerini indirdi ve fermuarını çekiştirerek

Pantolonunun fermuarını açmış, bel bandıyla boğuşarak onu yoldan çekmeye çalışıyordu.

Lyric elini onun sıcak, sert boyuna doladığında Henry'nin boğazından alçak, gürültülü bir inilti döküldü. Ucu prekumla ıslanmıştı ve Lyric onu uzunluğundan aşağıya, ucundan düğümüne kadar yaydı ve tabana ulaştığında sıktı. Henry'nin kalçaları Lyric'in ellerine çarptı ve dudaklarını Lyric'in göğüs ucuna dolamadan önce iniltisini kısa kesti.

Bu, duyuları üzerinde sıçrayan zevk yankıları gönderdi ve onu daha sert okşadı, gömleğini yolundan , göğsü ve karnı arasına hapsetti.

Sırtını kamburlaştırdı ve

Kalçalarını avucunun içine aldı ve onun avucunun içinde şiştiğini hissetti. "Sikeyim-Lyric," diye soludu tenine karşı.

Adamın siki kadının avuçlarında tekmelendi ve sıcaklık kadının kalçalarına ve karnına vurdu, adamın iniltisi kadının tenine karşı alçak ve çaresizdi.

Adam onu durdurana kadar okşadı, adamın dokunuşu bileğine nazikçe değdi. Başını onun karnına yasladı. Her hareketin, her dokunuşun aşırı farkında olan kadın elini kaldırdı ve onun saçlarını okşadı. Sadece nefes alıp verirken gözleri kapandı ve o anın içine işlemesine izin verdi.

"Henry?" diye sordu, sesinde bir gülümsemeyle. "Hmm?" diye homurdandı, gözleri hâlâ kapalıydı.

"Kendi kuralını çiğnedin," diye açıkladı, gülümsemesi sonunda serbest kaldı.

"Ben de tekrar yapacağım," diye mırıldandı, ela gözlerinden birini açarak. "Anarşi!" Lyric kahkaha atmadan önce soluk soluğa kaldı.

"Bu benim adamım."

T

Lyric tam duştan çıkarken diğerkleri geri döndü.

Kapıyı sessizce arkasından kapattı ve bakışları masanın üzerinde dans ederken yanakları kızardı.

Merak ediyorsan, yeni dezenfekte edilmiş.

Otobüsteki hava... daha önce hiç fark etmediğı kadar hafifti.

Lyric Em, Odd, Nohen, Desi ve son olarak da karanlık bakışlarıyla yanaklarının daha da yanmasına neden olan Henry arasında gidip geldi. Neden boş hissettiğini anlaması bir dakikasını aldı. Javier kamyonetinde , yemek pişireceğı ve uyuyacağı yer de orasıydı ama Henry'nin

Hem araba kullanıp hem de yemek yapmak zorunda kalmasın diye ona bir şoför ayarlamasına yardım etti. Giriş yolunun ortasında durdu, dikkatini kime vereceği konusunda kararsızdı. Henry'nin kucağına kıvrılmayı çok istiyordu ama bir şey onu tereddüt ettirdi.

Cebinden gelen uğultu sonunda kararını verdi ve Lyric ekrandaki isme bakıp izin istedi.

"Hey, Andi! ?" Lyric sordu.

Ranzanın kapısını kapattı ve sonra yuvasını açtı, mahremiyet için yatağa oturdu ama kapıyı açık bıraktı.

"Hey, sen," diye selamladı Andi ve birbirlerinden kilometrelerce uzakta olsalar bile Lyric en iyi arkadaşının acı çektiğini anlayabiliyordu.

"Sorun ne?" diye sordu, kalbi şimdiden ağrıyordu.

Andi'nin derin iç çekişi kelimelerin anlatabileceğinden çok daha fazlasını anlatıyordu ve Lyric eyalet sınırlarının ötesine ışınlanıp arkadaşının yanında olmayı her şeyden çok istiyordu.

"Muhtemelen fazla zamanı kalmadı," diye fısıldadı Andi. "Annem her geçen gün daha da zayıflıyor ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok. Sadece hissediyorum..." "Çaresiz mi?" Lyric yumuşak bir sesle cevap verdi. Kalbi sızladı. "Çok üzgünüm, Andi. Yapabileceğim bir şey var mı? Eve erken gelmemi ister misin?"

Andi durakladı, bu da Lyric'e ne kadar zorlandığını gösteriyordu. Bir an önce bavullarını toplayıp eve dönmek istemesine neden oldu, tur lanetliydi.

Ama Andi boğazını temizledi. "Sakın buna cüret etme. Turun bitmesine sadece iki hafta kaldı. Ben iyi olacağım."

Lyric ona inanmıyordu ama baskı yapmaması gerektiğini de biliyordu. Çok zorlarsa Andi kendini kapatacak ve onu engelleyecekti.

"Sadece eminsen. Beni orada istediğin an, orada olacağım. Etiket anlayacaktır."

Andi kuru bir şekilde kıkırdadı. "Bence plak şirketinin cömertliğini abartıyorsun. Son birkaç gösteriyi iptal etseydiniz bizden memnun olmazlardı."

Lyric kaşlarını çattı. "Mutlu olup olmamaları gerçekten umurumda değil."

Andi iç çekti. "Her şey yoluna girecek, Lyric. Teklifin için teşekkürler. Ama sanırım şu anda beni bir arada tutan şey, tıpkı yıllardır hayalini kurduğumuz gibi, her gece dışarıda kış tekmelediğini bilmek."

Lyric dizindeki bir izi kaşdı, Andi'nin yalanını anlamıştı. "Sana inanmıyorum."

"Lütfen eve gelme. Ben ciddiylim. Turu bitir. Erken gidersen kendimi çok suçlu hissederim ve bununla da başa çıkamam."

"Andi, kendini suçlu hissetmene gerek yok. Etiket-"

"Lyric, zorlama," diye ısırdı Andi, sesi çatlayarak. "Şu anda benim için doğru giden tek şey senin yapman gerekeni yapman. Her şeyin üstüne de turneyi yarıda kesmenin suçluluğunu kaldıramam. Seni seviyorum ve sevgi dolu bir yerden geldiğini biliyorum, ama şu anda sadece sahip olduğum şeyle başa çıkabilirim. *Turneden sonra* eve döndüğünde bana istediğin kadar bebek yapabilirsin."

Lyric birkaç acı dolu kalp atışı boyunca sessiz kaldı. "Tamam. Turu bitireceğim ve sonra senin için orada olmaya geleceğim, tamam mı?"

"Anlaştık. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. Bu arada bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver, tamam mı?"

"Bakacağım. Gidip onu tekrar kontrol edeceğim. Benim için çok fazla endişelenmemeye çalış. Bu senin rüyan, tadını çıkar. Diğerlerine en iyi şekilde davranmalarını söylediğimi söyle."

Gruptan bahsedilince Lyric yuvasından çıkıp onları ayıran kapılara doğru baktı.

"Yapacağım. Güle güle, bebeğim."

Arama yumuşak bir klik sesiyle sona erdi ve Lyric'in bakışları kapıya yapıştı. Otobüsteki kıkırdamalara ve sessiz konuşmalara.

Turneyi yarıda kesip grubumu geride bırakarak eve koşmayı gerçekten istiyor muydum?

Evet. Hiç tereddüt etmeden. En iyi arkadaşının ona ihtiyacı vardı ve o da orada olmak istiyordu.

Peki ...

Çok bencilim.

Peki ya diğerleri? Bu artık sadece *onun* rüyası değildi. Peki ya daha önce de aynı durumda olan Odd? Geleceğini kontrol eden bir omega'nın elinde? Peki ya sahneye çıkmaktan nefret eden ama bunu yapmak için her gece konfor alanlarını zorlayan Emerson?

Başparmağını dövmesinin üzerinde gezdirdi. Ya Henry?

Ya Nohen ve Javier, her ikisini de istediği gibi tanımak için yeterli zamanı olmamıştı?

Lyric dondu kaldı. Eğer Andi ona evet deseydi, Lyric'e yanında ihtiyacı olduğunu söyleseydi, ne yapacaktı?

Cevap kolaydı.

Turdan ayrılmanın, randevuları iptal etmenin, eve gidip en iyi arkadaşının yanında olmanın bir yolunu bulurdu. Buna hiç şüphe yok.

Peki bu grubu için ne anlama geliyordu?

Lyric, Emerson, Adra, Nohen, Henry ve Desi'yi geride bırakacaktı.

"Sanırım her şeyi berbat ettim," diye fısıldadı Lyric yere

doğru. "Ne yaptın sen?" Desi usulca sordu.

Lyric olduğu yerde sıçradı ve başını yukarı kaldırdığında Desi'yi ranzada, çantasının yanında tereddüt ederken buldu.

"Beni korkuttun!" diye nefes aldı, erkeklerden biri olmadığı için rahatlamıştı.

Desi yüzünü buruşturarak, "Özür dilerim," diye cevap verdi. "Bunu yapmak istememiştim. İyi misin?"

Eğer sormamış olsaydı, Lyric muhtemelen yalan söyleyip geçiştirebilir, her zaman yaptığı gibi içine atabilirdi. Ama sanki bu iki basit kelime duygularını sıkı sıkıya kavrayışını çözecek anahtar gibiydi. Gözleri yaşlarla doldu ve telefonuna baktı, cihazı kavradığı parmak eklemleri beyazlaşmıştı.

Lyric gerçekte yüzleşmek zorundaydı. Sadece Emerson ve Adra varken, belki de tüm bunları eğleniyormuş gibi gösterebilirdi. İçini döküyordu. Ama birlikte geçirdikleri hafta sonundan beri gerçekler gözlerinin önündeydi ve Henry'yle yaşadıklarından sonra...

"Ugh," diye inledi ve yüzünü ellerine gömmeden önce telefonunu yatağın üzerine bıraktı.

Kilidin dönme sesi başını kaldırmasına neden oldu ve Desi onun yanındaki yatağa düştü. Yumuşak, rahatlatıcı bir dokunuş sırtında daireler çizdi ve Lyric ona doğru eğildi.

"Andi mi?"

Suçluluk duygusu bir kova soğuk su gibi üzerine döküldü. En iyi arkadaşının annesi ölüyordu. Lyric'in endişeleri bunun yanında önemsiz kalıyordu.

"Hem evet hem hayır," diye itiraf etti.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Desi bastırdı.

Lyric tereddüt etti. Desi hepsine neler olduğunu biliyordu, kör değildi. Ve belki... belki dışarıdan bir bakış açısına sahip olmak yardımcı olabilirdi.

"Ne yaptığımı bilmiyorum," diye itiraf etti Lyric. Ellerine, şeffaf bandajın altındaki dövmeyle baktı.

"Herhangi birimiz mi?" Desi yumuşak bir sesle karşılık verdi.

Lyric onun dokunuşundan uzaklaştı ve başını ellerinin arasına aldı. "Kimseyle ilişkiye girmemeliydim."

Kendine bunun sadece bir kaçamak ya da geçici olduğunu söylememeliydi. Kendine bu şansı bile vermemeliydi.

Desi mırıldandı. "Buna gerçekten inanıyor musun?"

"Turun sonunda ne olacak?" Yollarını ayırma zamanı geldiğinde mi? Adra'ya bunu tekrar nasıl yaşatabilirdi?

"Ne istiyorsun?"

Lyric başını çevirip Desi'ye baktı. Ne istediğinin bir önemi var mıydı?

"Bir sürüye hazır değilim."

Desi dişlerini emdi ve ona yan gözle baktı. "Senin zaten bir sürün var, Lyric. Ve düşündüğün kadar da sanmıyorum."

"Bunun olması gereken şey bu değildi," diye fısıldadı Lyric.

"Tur mu?"

Başını salladı. "Her gece müzik çalmak, Emerson'ı bir pislik olduğu için öldürmemeye çalışmak ve tüm bunların sonunda toplanıp eve gitmek gerekiyordu. Daha fazlası değil."

"Peki ya şimdi?" Desi sordu, ama cevabı pek umursamıyor, daha çok Lyric'i gerçeğe yönlendirmek istiyor gibiydi.

Ve şimdi... Lyric onlarsız bir ev düşünemiyordu.

Ana alandan ranza odasına kahkaha sesi daha yayıldı ve kalbi sızladı.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Lyric. "Her şey bittiğinde bunun neye bilmiyorum. Ve turneye daha çok zaman var."

Saatler ve günler içinde mi? İki hafta muhtemelen o kadar da uzun bir süre gibi görünmüyordu.

Ama öpücükler ve rahatlatıcı dokunuşlar, gece yarısı sohbetleri ve paylaşılan, bilen bakışlar? Birbirimize yetecek zamandan çok daha fazlasıydı.

Ne için?

Aşık olduğun için mi?

Lyric inledi ve başını salladı.

Desi usulca kıkırdadı. "Lyric... bunu duymaya hazır olsan da olmasan da, buna inansan da inanmasan da... sen onların omega'sısın. Senin için her şeyi yaparlar."

"Ben sadece bir omega değilim," diye Lyric.

"Hayır. Sen üç alfa ve bir betayı parmağında oynatan Lyric Ceran'sın."

Kıkırdadı. "Sadece bir beta mı?"

Desi elini havada salladı. "Tarafsız olacak birine ihtiyacınız var. Beni mantığın sesi olarak düşünün."

"Mantığın sesi sen misin?" diye alay etti. "Başım gerçekten belada."

Desi düşünceli bir şekilde mırıldandı. "Neden bir sürü bulmaya bu kadar karşısın? Bu... aile."

Çünkü hayatım boyunca mücadele ettiğim her şey bu.

Çaresizlik anlarında beyninin içine karaladığı kuralların her birini bir kenara atarsa, bu ne anlama gelirdi? Vazgeçmek, annesinin kazanmasına izin vermek gibi bir şeydi. Lyric'in her zaman olmasını istediği şımartılmış omega olmak.

Her zaman olmak istediği şımartılmış omega olmak.

Çünkü annesine karşı beslediği her kin, bir anda zalimce, hatta aptalca görünmeye başlamıştı.

Ama onlar bundan daha fazlası. Kendi sorunlarınız yüzünden onları küçümsemeyin.

Lyric ilk kez kafasının içindeki sesi dinledi.

Kabul etmek istemese de... Emerson, Adra, Henry ve Nohen onun için tahmin ettiğinden çok daha fazla şey ifade etmeye başlamıştı. Bir şekilde onun duvarlarını yontmuşlardı.

Kendisi ve dünya arasına yığıldı, savunmasını aştı ve kalbinde bir yuva kurdu.

"Sahip olduğum tek aile beni olmadığım bir şeye dönüştürmeye çalıştı," diye itiraf etti.

"Peki neydi o?"

"Mükemmel omega," diye , ses tonunu gölgeleyen bir acılıkla.

Desi alay etti. "Ben bir beta olduğum için bunu hiç düşünmek zorunda kalmadım ama bana sorarsan hiçbir şeyi yapmanın *mükemmel* bir yolu olmadığını söyleyebilirim. Omega olmanın farklı yolları olduğunu hiç düşündünüz mü? Her şey yuva, servis tabağı ve palmiye yapraklarından ibaret değil."

Yanakları kızardı, çünkü Desi'nin tarifi kendi zihninde çizdiği karikatüre biraz fazla yakındı.

Ama işin özü... tüm omegalar alfalarına bağımlıydı. Lyric onların parasal ya da fiziksel desteğine ihtiyaç duymasa bile, çok daha korkutucu bir şey için onlara bağılıydı.

Onun mutluluğu.

Düşüncesi bile kalbini çarptırıyordu.

Lyric, hayatını annesinin belirlediği adımlardan kaçınarak yaşayarak, annesini geride bıraktığını düşünmüştü. Ama bunun yerine... annesinin olmasını istediği kişi olmamak için o kadar çok düşünmüş ve enerji harcamıştı ki Lyric ne istediğini bile bilmiyordu.

"Tüm bunların sonunda neye benzediğini sordunuz. Bence bunu anlamak için... muhtemelen duygusal olarak nerede olduğunuz konusunda onlara karşı daha açık olmanız gerekiyor."

Bu da her şeyi ortaya dökmesi gerektiği anlamına geliyordu... onlara karşı tamamen dürüst olması.

"Haklı olduğunu biliyorum," diye itiraf etti Lyric usulca. Desi'ye kırılğan bir gülümseme gönderdi. "Önce kafamda organize etmem gerekiyor. Sorun olur mu?"

Desi bir kolunu onun omuzlarına doladı ve onu kendine çekti. "Bana sormak zorunda değilsin, aptal. İşleri kendi hızında hallet, ama onları karanlıkta bırakma."

"Amber'ın sana sıırılsıklam aşık olmasının nedeni bu olmalı, değil mi?" Lyric alay etti.

Desi'nin boğazında bir ses düğümlendi ve Lyric başını kaldırıp baktı. "Sence öyle mi?"

Lyric alay etti. Amber'ın birlikte geçirdikleri birkaç gün boyunca sahne kenarından gönderdiği kalp gözleri yeterince şey anlatıyordu. "Hem bana öğüt verip hem *de bu kadar* bihaber olamazsın."

"Seni teselli ettiğim için bunu mu alıyorum? Pfft." Desi onu nazıkçe itti ve sıırıttı. "İlgisiz olduğumdan değil, sadece... ona evlenme teklif etmek istiyorum. Belki de gerginimdir."

Lyric sıırıışını gizlemek için ellerini ağzına götürdü. "Ciddi misin sen? Turun sonunda mı?"

Bir elini kısa siyah buklelerinin arasından geçiren Desi, Lyric'in bakışlarından kaçınarak omuz silkti. "Evet. Eve gittiğimde."

"Bu çok . Şimdiden bir yüzük seçtin mi?"

Desi telefonunu çıkardı ve Lyric, Desi'nin kız arkadaşında sevdiği şeyleri anlatışını dikkatle dinledi. Desi'nin bakışlarında hayranlık parlıyordu ve yüzüklerin kamera kayıtları ve hafıza şeridindeki yolculuk boyunca Lyric aklının bir köşesinde bir soruyla kalakaldı.

Desi'nin Amber'a yaptığı gibi engellerini indirip diğerlerinin içeri girmesine izin vermesi mümkün müydü? Lyric aynı şekilde birine karşı bu kadar savunmasız olmasına izin verebilir miydi?

Desi odasından çıktığında, Lyric kapıyı sessizce kapattı ama kilidi çevirmedi.

Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı, değil mi?

Lyric yorganın altına girip bir mesaj gönderdi, sonra da kapıdan yumuşak bir ses gelene kadar elleriyle battaniyeyi sıktı.

Kapı sessizce açıldı ve Nohen'in kafası içeri baktı. "Hey... içeri girebilir miyim?"

Lyric'in yanakları . "Evet. Beni oradan kucaklayamazsın, değil mi?"

Yuvaya girip kapıyı arkasından kapatırken Nohen'in dudakları seğirdi ve ona temkinli bir şekilde bakarken kilidi çevirdi.

İlk kez onlardan birinin yuvasına girmesine izin veriyordu, bu yüzden endişesi yersiz değildi.

Lyric yatağı okşadı ve ona yer açmak için yana kaydı. Adam çarşafın altından kayarken şilte eğildi ve Lyric onun sıcaklığını aradı, daha yerleşmeden ona sarıldı ve başını göğsüne yasladı. Derin bir nefes alıp verdi, adamın yumuşak, yatıştırıcı kokusu serin bir merhem gibi üzerine sinmişti. Tam olarak çiçek kokmuyordu ama aynı derecede hafif ve havadar bir kokusu vardı. Güvenli.

"Andi'yle her şey yolunda mı?" diye sordu. Sesi, dört haftadır kendi temposundan başka bir şey duymayan dört duvar arasında yüksek geliyordu.

"Evet. Sadece sarılmak istedim," dedi göğsüne sokularak.

Adamın kollarından biri kızın etrafına dolanarak sırtının alt kısmına şekiller çizmeye başladı ve kız onun içinde eridi.

"Yalan söylemeyeceğim ama ilk kalan kişi olduğumu bilmek beni heyecanlandırmıyor değil."

Lyric gülümsemesini onun gövdesine gömdü. Kısılandığı zaman betası çok sevimli oluyordu.

"Güzel," dedi sadece, kıkırdamalarını güçlkle bastırarak.

W

Lyric'in yanında uyumak Nohen'in en sevdiği ikinci yeri. İlki, Lyric'in yanında uyuyakalmaktı.

Onu.

Sol tarafına yatmış, Lyric'in etrafında kıvrılmış, bacakları çarşafın altında birbirine dolanmıştı. Uykusu dağılırken kalbi sabit bir ritimle çarpıyordu ve ciğerleri bala batırılmış lavantayla dolsun diye sessiz bir nefes aldı.

Ona sokuldu, saniyeleri saydı ve onları asla unutmamak için zihninde depoladı.

Uykulu bir şekilde mırıldandı, ses tutarsızdı ve saniyeler sonra soldu ve nefesleri bir kez daha elinin arkasına eşit bir şekilde üflenmeden önce etrafta dolaştı. Adamın kolu kadının yan tarafına dolanmış ve gövdesine sokulmuştu, köprücük kemiği avucunun içinde sıcacıktı.

Onun kokusuyla çevrili olmak yeterince işkence değildi, hayır, tepeden tırnağa onunla aynı hızdaydı ve göğüsleri ön kolunu çerçeveliyordu, nefesleri göğsünü onun sabit dokunuşuna zar zor bastırıyordu.

Güneşin altındaki her şeye küfrederek kalçalarını dikkatlice geriye kaydırды ve uyarılmasını engellemeye çalıştı.

Sadece sarılmak istiyordu, uyandırılmak değil-

Nohen'in nefesi yatakta ayaklarını sürüyerek onun yolunu takip etmesi ve kışını tekrar kalçalarının önüne çarpmasıyla kesildi.

Gözleri sıkıntıyla kapandı.

Neden ben?

Ama bu iki kelimenin bir yakarış mı yoksa bir övgü mü olduğunu anlayamadı.

Yüzünü yastığa çevirmeyi denedi, belki kendini boğmak işe yarayabilirdi.

"Bunu bilerek yapıyorsun, değil mi?" diye sessizce kumaşa nefes aldı. Aynı kumaş onun gibi kokuyordu.

"Öyleyse ne olmuş?"

Nohen, kadının uykuyla ıslanmış sesi havayı doldururken kendi nefesinde boğulabilirdi. Retorik soruyu zar zor mırıldanmıştı ve bir yanıt beklemiyordu.

"Uyanık mısın?" diye fısıldadı uzun bir sonra.

Uykuda konuşuyor olması pek *mümkün* değildi ama belki de rüya görmediğinden emin olmak istiyordu.

"Evet, senin bekliyordum," dedi usulca.

Nohen neredeyse yüksek sesle inledi ve onu kendine çekti, dudaklarını tenine bastırana kadar boynuna sokuldu.

Boynunu yukarı kaldırarak ona yer açtı ve adam yumuşakça başladı, parmaklarının çenesine ulaşması için kolunu yukarı kaydırmadan önce kremi tenine nazik günaydın öpücükleri kondurdu. Başını kendisine doğru eğerek dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdu ve tepkisini bekledi.

İçini çekti, alt dudağı bir anlığına onunkine değdi, sonra onu öptü ve içinde barındırdığı kıskançlık, ihtiyaç ve arzunun her zerresini bu harekete kattı.

Lyric onu aynı derecede bastırılmış bir istekle karşıladı. Dudaklarındaki tadı aldı, kolunu göğsüne bastırışında hissetti, tırnakları derisine batıyor ve onu sarsarak uyandırıyor.

Geri çekildi, ağırlaşan nefesleri birbirine . "Günaydın," diye mırıldandı.

Dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı, yuvarlandı ve onunla yüzleşti. "Günaydın. Yardım ister misin?"

Elini aralarına sokup parmaklarını adamın boxer'ındaki çıkıntının üzerinde .

Nohen sertçe yutkundu. "Güne başlamak için harika bir yol olurdu."

"Güzel. Bütün gece seni hayal ettim," dedi ve elini kumaşın içinden onun etrafında şekillendirirken adamın siki sarsıldı.

"Öyle mi?" sordu, kelimeleri zar zor bir araya getirebilmişti.

Devam etmeden önce mırıltısı arzuyla sırılsıklam olmuştu. "Ne hakkında olduğunu bilmek ister misin?"

"Sanırım bir fikrim var," diye nefes alarak köprücük kemiğinin dış hatlarını çizdi. Meme uçları gömleğinin kumaşına bastıran küçük çakıl taşları gibiydi ve başparmağını ucunda gezdirmek için dokunuşunu indirdi.

Nohen'in dokunuşuna doğru eğildi ve Nohen onu nazikçe sırtına doğru iterek birkaç santim üzerinde durmasını sağladı.

"Ama paylaş," diye onu teşvik etti, aşağı inmeden önce dudaklarına bir öpücük kondurdu ve atletinin bol kenarını kendisiyle birlikte aşağı çekti.

Kızın ulaşamayacağı bir yerde durdu ama dudaklarını kızın meme uçlarından birinin etrafına sarıp dudaklarından yumuşak, nefes nefese bir iç çekiş çıkardığında, bu değiş tokuşa değdiğini düşündü.

Tenindeki uyku kırıksıklıkları buruş buruştu ve adam dudakları ve diliyle görebildiği her birinin izini sürdü. Tüyleri diken diken oldu ve solgun genişlikte çakıl taşları belirdi ve ellerini kalçalarına indirdi, ona bakarken şortunu çıkarmak için kaşınıyordu.

"Yani? Rüyalar?" diye sordu.

Adamın dokunuşuyla sarsıldı, parmaklarını şortunun içinde yakaladı ve onu acele ettirmeye çalıştı. "Her biri aynı şekilde oldu," diye nefes aldı. "Farklı pozisyonlarda uyanıyorduk ve sen bana dokunuyordun, kalçamı okşuyordun." Kalçasını ona doğru eğdi. "Kalçamı izliyordun, her yerimi."

Şortunu çekiştirerek indirip çıkardı ve paylaşmanın ödülü olarak iç çamaşırını da beraberinde sürükledi. "Peki başka ne var?"

Boğazına takılan ses bir hayal kırıklığı olabilirdi ama tam olarak anlayamadı.

"Her seferinde iyi bir şey olmadan önce uyandım," diye homurdandı.

Ah, hayal kırıklığı o zaman.

Nohen sırtıttı, elinde değildi. Aleti boxer'ının kemerinin içinde sarsıldı.

Bütün gece orada yatmış mıydı? Defalarca uyanmış, hüsrana uğramış ve istemiş?

"Kulağa korkunç geliyor," diye alay etti. "Yardım ister misin?" diye sordu, onun önceki sözlerini taklit ederek.

Lyric kaşlarını çattı ve son anda bacağını sola yatırmadan önce ayağını kalçasına doğru kaydırды. Lyric kendini ona açtı ve Lyric kalçalarının arasındaki parıltı karşısında bir inilti yuttu.

Avuçlarını Lyric'in kalçalarının iki yanına yerleştirdi ve eğilerek Lyric'in kalça kemiklerine bir öpücük kondurdu. Lyric gövdesini kaldırıp tişörtünü çıkardı ve tekrar uzanmadan önce kenara fırlattı.

Tıpkı rüyasında olduğu gibi, parmak uçlarını uyluğunun iç kısmına doğru sürüklemeyen önce uyluğunun üst kısmında şekiller çizdi. Bakışlarıyla izleri takip ederken nabızı kulaklarında hızla atıyordu.

Kızın kokusu etrafını sardı, ağzı sulandı ve tek düşünebildiği-

"Nohen," dedi, adamın çenesini kavradı ve bakışlarını kendi bakışlarına doğru eğdi. "Yedi saat falan ön sevişme yaptım. Parmaklarını içime sok."

Kadının ses tonundaki emir ve hayal kırıklığı karışımı karşısında dudakları titredi ama itaat etti.

İhtiyaç dalgalar halinde kadının üzerine yayıldı ve adam parmak uçlarını aşağı indirerek kadının bacağının yanında yatağa yaslandı.

"Lyric," diye tısladı bir parmak ucunu kızın ıslaklığında gezdirirken, kavurucu ve kaygan, kalçaları tüy kadar hafif dokunuşa doğru eğildi.

"Benimle alay etme," diye . "Lütfen."

Kadının yumuşamış yalvarışını duyunca, dokunuşunu değiştirdi ve başparmağını kadının klitorisine bastırdı.

Adam şişmiş tomurcuğun üzerinde sabit bir ritim tutturup ıslaklığını yayarken, kadının başı yastıklara doğru sallandı.

Başını arkaya attığı, dudaklarından coşku notalarının döküldüğü o anda onu uçurumun kenarında asılı tutmaktan ve orada tutmaktan başka bir şey istemezdi.

Ama sesinde koyamadığı o keskinlikle sormuştu.

Başparmağının ucuyla klitorisine dokunarak işaret parmağını kadının göbeğine doğru itti ve sıcaktan duyduğu huşu uyluğunun etinde mırıldandı.

Ah, lanet olsun.

Kalçaları kıvrıldı ve bu hareket adamın parmağını biraz daha derine kaydırды. Nohen onun kalçasını ısırırken aynı zamanda daha derine itti.

"Daha fazla," diye sızlandı ve kalçalarını yukarı kaldırdı.

Orta parmağını kadının göbeğine doğru itti ve her ikisini de içeri soktu, kadının sıcaklığı ve ıslaklığı etrafını sardı ve sıkılaştırdı.

Kokusu havaya yayılıyordu, onun içinde boğuluyordu ve yakın zamanda yukarı çıkmak istemiyordu. Tenini ısırды, etinin solgun genişliği boyunca eşlenmiş öpücükler bıraktı. Kalçasının üst kısımlarında gezindi, içini ısırды ve sonunda başparmağını klitorisine doğru dudaklarıyla değiştirdi.

Kadının tadı adamın dilinde patladı ve adam inledi, kalçaları herhangi bir rahatlama için yatağa doğru kaydı. Dilinin ilk turunda haykırdı ve tamamen bencilce olmasına rağmen devam etti. Onun tadını, kokusunu daha fazla almak, onu karşısında hissetmek istiyordu.

Emdi, yaladı ve kız ellerine, yüzüne karşı sallanana kadar itti. Kızın kokusu dudaklarını ve çenesini kaplayana kadar.

Küçük zevk şokları, parmaklarının kısa buklelerinde kıvrıldığı kafa derisinden, yatağa sürtündüğü sikine doğru ilerledi.

Kadın çekiştirdikçe tutuşu sıkılaştı ve adam hava almak için ayağa kalktı. Göz kapakları yarıya kadar inmişti, dudakları sesini bastırdığı yerden kızarmıştı.

kendi ısırarak.

"Öp," dedi ve adam dudaklarını ona vermek için eğildi.

Onunla kendi tadını paylaştı, tatlı ve mükemmeldi, nefesleri yumuşaktı, küçük nefesler ve zevk inlemeleri şimdiye kadar duyduğu en güzel besteye karışıyordu.

Zonkluyordu, ısı omurgasından yukarı ve aşağı doğru yarışarak sırtının alt kısmında merkezleniyordu, onun kenara yaklaşmasını izlerken nabızı horozunda ağırdı.

Kalçaları adamın dokunuşuyla yukarı doğru sallandı, tırnakları adamın omuzlarını ısırdı, amı parmaklarının etrafında sıkılaştı. Yanaklarını boyayan kızarıklığın rengi derinleşti ve haykırırken dudakları aralandı.

Lyric kıpırdamadan durdu, en tatlı nefesini verdi ve sonra onun etrafında titreşti. İnlemeleri havayı doldururken kalçaları ve karnı zıpladı ve esnedi. Göz kapakları titriyor, yanakları kızarıyor, saçları yastıkların üzerine dökülüyordu.

"Şimdi de sen," diye mırıldandı ve adamın bel kemerini çekiştirdi.

Tartışmaya ve Lyric'in boxer'ını çıkarmasına yardım etti. İndirir indirmez Lyric onun elini tuttu ve kendi eliyle çerçeveleyerek uzun aletinin etrafına sardı.

Serbest bırakılmasından kaynaklanan ıslaklık parmaklarını kapladı ve kaymayı kolaylaştırdığı için tutuşlarına sarsıldı. Bir an sonra, elini çekip devraldı, ince parmakları uzunluğunun etrafına sarıldı, kökten uca okşadı.

Bu kez adam onun dudaklarını arıyordu ve kadın yüzünü ona doğru eğdi, adam onun sıkı kavrayışına doğru sallanırken dudaklarını onun dudaklarının altından ayırdı.

Her okşayışında bileğini büküyordu ve her seferinde çok iyi hissettiriyordu. Kadının coşkusu zihninde tekrarlanıyor, başını arkaya yatırmış, dudaklarını ayırmış olduğunu gördükçe kendi coşkusu da artıyordu

bir iniltinin etrafında. Kadının parmaklarının etrafında sıkılaştığını tekrar tekrar hissetti, onun parmaklarının etrafında bu kadar sıkılmasının nasıl bir şey olduğunu hayal etti-

Omurgasında şimşekler çaktı ve karmakarışık itiş kakışları tembel bir itiş kakışa dönüştü. Başını kadının boynuna doğru eğdi, pus dindiğinde ve kadının eli uzaklaştığında kokularının karışımını içine çekti.

Boynuna yumuşak öpücükler kondurdu, çenesinde gezdirdi ve sonunda ayırık dudaklarına ulaştı. Avuç içleri onun her iki yanındaki yatağa bastırdı ve aralarına bakmak için eğildi.

"Dağınık," diye iç geçirdi.

Kadının onun serbest kalışıyla sıırıslıkam olduğunu görmek beyninin ilkel bir parçasını tatmin etti.

"Güzel," diye mırıldandı.

"Tabii ki böyle söyleyeceksin, burada yatan sen değilsin," diye alay etti.

Dudakları kıpırdadı ve yatağın kenarına doğru kaymadan önce kızın burnunun ucuna bir öpücük kondurdu.

"Gidip bir şeyler getireyim."

Gözleri mizahla parlıyordu. "Gurur yürüyüşünüzün tadını çıkarın."

"Oh, yapacağım," diye cevap verdi boxer'ını yukarı çekerken. Kapıyı açmadan hemen önce ona bir göz kırptı.

Diğerlerini hemen ana odada gördü ve Emerson duvara yaslanıp kaşlarını kaldırarak bakışlarını aşağıdan yukarıya doğru çevirdi.

"Sonunda," diye mırıldandı Emerson, banyonun kapısını açıp raftaki yığından bir bez alıp ıslatırken Nohen'in duyabileceği kadar yüksek sesle.

Nohen orta parmağını Emerson'a doğru çevirdi ve Lyric'in yuvasına kadar gitti.

Chapter Thirty-Eight

|| **L**yric, volta atmayı bırak ve seni rahatsız eden her neyse bize anlat," diye talep etti Adra. Sesinin yumuşak çıkması tamamen iradesine bağlıydı, çünkü bağırsakları daha da düğümlenmişti

Otobüsün küçük alanında her adımda.

İçini çekti, ellerini birbirine vurdu ve durup onlara baktı. Emerson ve Henry'nin konuşması durmuştu ve Nohen'in dikkati volta atmaya başladığından beri ona yapışmıştı.

"Sana söylemem gereken bir şey var," diye söze başladı.

Bu da herhangi bir konuşmaya başlamak için tarihteki en kötü yoldu. Adra'nın omuzları gerildi, vücut dilinde isteksizlik vardı.

onu sinirlendirdi.

"Düşünüyordum da..."

Ellerini birbirine kenetlerken Adra'nın kalbi sıkıştı. "Size karşı dürüst olmak istiyorum çocuklar," diye yeniden başladı.

Yanında, Emerson'ın elleri kalçalarına doğru büküldü ve Adra, koca yumrunun ona tükürmesini söylemesini engellemek için bir elini ağzına götürme dürtüsüne direnmek zorunda kaldı. Kelimelerin kaynadığını neredeyse hissedebiliyordu.

Nohen'in yuvasında uzun süre kalması dışında sabah her zamanki gibiydi. Bir gece önce telefonunu kontrol etmesi, aldığı bir yudum suda boğulması ve ardından piyango kazanmış gibi ekrana bakıp sırtması dikkatlerinden kaçmamıştı.

"Neden şeker babası ölmüş ve sana miras bırakmış birine benziyorsun?" Desi sormuştu.

Nohen gözlerini devirip telefonu ona doğru çevirdi ve bir saniye sonra gözleri yumuşadı.

"Hepiniz hoş geldiniz."

"Ne için?" Adra yenemeyerek sordu.

Desi, "İlişki tavsiyesi vermede harika olduğu için," diye açıkladı. Parmağıyla Lyric'in yuvasını işaret ederek, "Şimdi istediği gibi oraya geri dön," diye buyurdu.

Lyric'in onlarla paylaşmak üzere olduğu şey Desi yüzünden miydi? Aklından geçen şey iyi miydi?

Öyle görünmüyordu.

Odayı dolduran gerginlik Emerson, Henry, Nohen ve Adra'nın omuzlarına yerleşmişti. Javier bile kahvaltı tabaklarını yerleştirirken parmak uçlarında geziniyordu.

"Javi, sen de. Otur."

Devam etmeden önce alfanın itaatkâr bir şekilde oturmasını bekledi.

"Ben yalnız yaşayan ve alfalardan kaçınan çiftleşmemiş bir omega'yım... genellikle." Son cümlesini gergin bir kahkaha atarak ve izleyicilerine aynı şekilde bakarak ekledi. "Bunun birkaç nedeni var ve hepsi annemin etkisinden kaynaklanmıyor." Lyric kuru bir kahkaha attı ve durup uzaktaki duvara yaslanmadan önce saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Eminim dairemin ne kadar güvenli olduğunu görmüşsünüdür."

"Uh-huh," diye mırıldandı Emerson ve kollarını kavuşturdu, o konuşurken kaşları çatıldı.

Dehşet Adra'nın midesini bulandırdı.

"Annem öldükten sonra taşınmam biraz zaman aldı çünkü cenaze işlemleri ve her şeyle uğraşıyordum. Çok fazlaydı ve zaman aldı. Ama ben orada kalırken... biri içeri girdi."

Kalbi durdu. O zamanında yakalayamadan Adra hırladı, tehlikeli ses havada kıvrıldı. Lyric'in bakışları ona kaydı ve sesi bastırarak rahatlatıcı bir gülümseme sundu. Etkilenen tek kişi o değildi. Javier'in yumrukları bile dizlerinin üzerinde sıkılmıştı.

"Evde değildim," diye devam etti ve adam tuttuğunun farkında olmadığı nefesini bıraktı.

"Yani yaralanmadım ve kim olduğunu bile görmedim ama ev... darmadağın olmuştu. Her şeye sıfırdan başlamak zorunda kaldım çünkü odamı tamamen mahvetmişti. Onu asla bulamadılar ama kokusundan bir alfa olduğunu biliyordum. *Her şeye* sinmişti." Kadın ürperdi ve Adra ellerini yumruk yaptı, onu rahatlatmak için odaya geçmemek için tırnaklarını avuçlarına batırdı. "Tüm eşyalarımı geride bıraktım ve kendi evimi bulduğumda ekstra güvenlik önlemleriyle donattım."

O pisliği avlamak istiyordu ama bu ne pratikti ne de şu anda mümkündü. Hepsi içgüdüsel. Koruma.

"Lyric, bu korkunç," diye mırıldandı Nohen. "Bunu yaşamak zorunda kaldığın için çok üzgünüm."

Sinirli bir şekilde gülerken elini havada salladı. "O kadar da büyük bir mesele değil. Hayatıma devam ettim ama sanırım bu alfalardan hoşlanmamama katkıda bulundu. Yani, daha derine iniyor. Farkındayım ve üzerinde çalışmam gereken pek çok şey var. Ama demek istediğim şu ki-" Durakladı, bakışları hepsinin arasında gidip gelirken yanakları alev alev yanıyordu. "Onlar üzerinde çalışmak istiyorum. Buna açık olduğumu söylüyorum" -konuşurken eliyle otobüsün geri kalanıyla kendisi arasında bir işaret yaptı- "ama sanırım ağırdan almam gerekiyor. Sorun olur mu? Kaplumbağa yavaşlığı gibi. Hayır, hayır! Salyangoz yavaşlığında."

Kızın mavi-yeşil gözleri buluştuğunda adamın içinde bir sıcaklık parladı. Korkuyu yakıp yok etti ve küllerinde umuda tehlikeli derecede yakın bir şey filizlendi.

Lyric'in sesi gergin geliyor olabilirdi, kıpırdanıyor olabilirdi ama bakışları kelimelere dökmediği tüm duygularla doluydu.

Odd'un kalbi tuhaf bir beklentiyle çırpındı. İlk başta, Lyric kadar iyi birini ummaya bile cesaret edememişti. Kaygısız ama temkinli, zeki, tutkulu, hırslı ve yetenekli. Ama haftalar geçtikçe ve Lyric'in yavaş yavaş onlara açılmasını, küçük parçalarını onlara emanet etmesini izledikçe, her birine değer vermiş ve biriktirmişti.

Son sürüsünün omega'sı onu bir kenara attıktan sonra temkinli davranmış, sadece kızın onlara gösterdiği parçalarla yetinmiş, daha fazlasını istemeye izin vermekten korkmuştu.

Ama şimdi, orada durup kendisinden bir parçayı daha onlarla paylaşırken, onlara *denemeye* istekli olduğunu söylerken...

Tüm çekinceleri pencereden dışarı çıktı. Çünkü Lyric geçmiş deneyimleri ve şimdiki korkularıyla denemeye söz verebiliyorsa... o da verebilirdi.

"Hey, dostum, iyi misin?" Emerson bir dirseğini onun yanına doğru iterek sordu.

Adra gözlerini kırıştırdı, yer görünmeye başladı ve başını kaldırıp Emerson'a baktı, onun yüzündeki endişeli ifadeyi okudu.

Oda sessizdi ve herkesin bakışlarını üzerinde bulmak dikkatini dışarıya çevirdi. Henry, Nohen, Emerson, Javier, Desi... ve Lyric.

"Ben iyiyim," dedi ve Lyric'in bakışlarını tuttu. Lyric'in gözlerindeki endişeyi fark etti ve bunu hafifletmek istedi. "Bu otobüse bindiğimizde hiçbirimizin bunu beklediğini sanmıyorum," diye itiraf etti. "Ben , biliyorum. Ama bilmeni isterim ki, vermen gereken kararı vermen için ihtiyacın olan tüm zamanı vermeye fazlasıyla istekliyim. Sadece bunun senin için bir karar olduğundan emin ol," diye düzeltti, "bizim için değil, suçluluk duygusuyla ya da birlikte geçirdiğimiz zaman için bize borçlu olduğunu düşündüğün bir görev duygusuyla değil. Eğer turnenin sonunda yollarımızı ayırırsak-" Bunu söylediğinde irkildi, bakışlarını düşürürken hareket mikroskobikti ve o ayağa kalkarken kanepede tısladı.

Kendini odanın karşısına geçerken buldu ve başını hafifçe eğerek onunkiyle buluşturdu. "Eğer kararın buysa, hayatımın birkaç haftasını seninle geçirdiğim için bile şanslı olduğumu bil." Gözleri sulandı ve göğsünün derinliklerinden gelen bir iniltiyle gözyaşlarını sildi. Kaşlarını çatarak dudaklarını aşağı doğru çekti, ama o kendini göğsüne doğru fırlatırken onları tekrar yukarı kaldırdı.

Bir *oof* sesiyle onu yakaladı ve onu tutmak için kollarını sırtına doladı.

"şeyler söyleyemezsin," diye homurdandı başını gömdüğü omzuna doğru.

Dudaklarının kıpırdamasına, serbest kalmakla tehdit kahkahasına engel olamadı. "Neden olmasın?"

"Kurallarımı çiğnemeyi çok kolaylaştırıyorsun."

"Evet, dostum, geri kalanımıza bir şans ver. *Bu* konuşmayı nasıl takip edeceğiz, ha?" Emerson homurdanarak sordu.

Adra kahkahasını serbest bıraktı ve Lyric başını kaldırıp ona baktı, kollarını onun boynuna doladı. "Üzgün olduğumu söyleyemem. Daha önce sana iyi davrandığımızı düşündüysen, önümüzdeki iki haftayı gözün görmeyecek kadar şımartılarak geçirene kadar bekle."

Bakışlarını kısmıştı. "Bana rüşvet veremezsin."

Tekrar güldü, göğsü mizahla titriyordu. "Rüşvet değil. Kur yapmak. Ya da onun gibi bir şey, değil mi?" diye sordu, bilme olasılığı en yüksek olan Henry'ye bakarak.

Alfa omuz silkti. "Evet, ben buna kur yapmak derdim. Onu saha dışı randevulara götürecek vaktimiz olmayacak ama bunu başarabiliriz."

"Sorun değil," diye kabul etti Nohen. "Lyric'i süslü randevular isteyen bir tip olarak görmüyorum. Bence ihtiyacımız olan her şey burada var."

"Tam burada' demişken, ben. Buradayım," dedi Lyric dirseğini adamın omzuna koyarak ve kendini işaret ederek. "Odada."

Adra tekrar kıkırdadı ve Nohen'e dönerek Lyric'i sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi onunla birlikte kaydırıldı. "Sen ne düşünüyorsun? Onun için bir şeyler almasına izin verdiği tek kişi sensin."

Nohen bunun üzerine sırtıttı, gözlerinden gurur fışkırıyordu. "Evet, sanırım onu mutlu edecek bir şeyler bulabiliriz."

"Seks onu mutlu ediyor," dedi Emerson gururla. "Seks yapabilirim."

"Ben *buradayım!*" Lyric onun boynuna tekrar sokulmadan önce inledi. "Hepiniz çekilmezsiniz."

"Hoşuna gidiyor," diye mırıldandı sadece onun için.

"Mesele bu değil," diye karşılık verdi. Alt dudağını dişledi ve bakışlarını sessiz kalan tek alfaya çevirdi. "Ne

Javier hakkında?"

Adra'nın bakışları Lyric'in sorusu karşısında gözleri irileşen son alfaya kaydı.

Yanakları kızardı ve alfa bir cevap bulmak için bocalarken Adra gülümsemekten kendini alamadı.

"Ahh... Yemek yapabiliyor muyum? *Pajarita...*" Javier'in sorusu Lyric'in önce kıkırdamasına neden oldu ama sonra yüzündeki duyguyu gördü. Lyric kollarını ona dolamak için odayı geçti.

"Seni dışarıda bırakacağımı mı sandın?" diye sordu.

Javier sadece onun duyabileceği bir şeyler mırıldandı ve kollarını ona doladı.

Etrafındaki... sürüye bakarken Adra'nın dudakları seğirdi. Bitmemiş bir tablo gibiydiler, Lyric dikkatini çeken yeni renkler buldukça üzerine eklemeler yapmaya devam ediyordu. Ne kadar tuhaf bir sürü gibi görünseler de, nasıl bir araya gelmiş olurlarsa olsunlar yine de bir sürüydüler

Evet. Bu bir sürü idi ve yıllardır ilk kez bu düşünce göğsünü acıtmıyordu. Son sürüsünün onu reddetmesinden sonra, Adra kendisini bir başkasının onun üzerinde böyle bir güce sahip olmasına izin verirken bulacağını hiç düşünmemişti. Yine de Lyric buradaydı, ne yaptığını bilse de bilmese de kendine bir sürü oluşturunuyordu ve buna onu da dahil ediyordu.

Belki sonunda Lyric onları yanında tutmayı bile kabul edebilir.

Bunu ummak için kendine izin verdi, çünkü doğruyu söylemek gerekirse, endişelerini hafifletmek için ne söylerse söylesin, sonunda onları bırakırsa, Adra'nın iyileşeceğini düşünmüyordu.

"

"Oldukça kaotik bir hafta geçirdiniz, değil mi?" diye sordu mülakatı yapan kişi.

S Lyric usulca güldü, uykulu sabah öpücükleri ve pis bir el işi anısı zihninde canlanırken yanıtını geciktirdi.

"Evet, kesinlikle öyle diyebiliriz. Birkaç gün önce lastiğimiz patladı ve ne yazık ki gösterilerimizden birini kaçırmak zorunda kaldık."

Ayrıca artık baskılayıcı ilaç almıyordu.

"Eminim streslidir," diye devam etti görüşmeci. Kibardı... ama bu Lyric'in gidebileceği en son noktaydı. Kot pantolon, sade bir tişört ve bir bere giymiş olan adam, yüzündeki aptal sırıtış ve yarı ilgili sorularıyla Lyric'i hiç etkilememişti.

Ama iyi bir küçük sanatçı gibi yüzüne bir gülümseme yapıştırdı ve devam etti. "Ah, evet. Ama otobüsü tamir ettirdik ve sonraki birkaç gösteriyle bunu telafi ettik."

"Mm-hmm. Tur sürprizlerle doludur. Ve bu sizin ilkiniz, değil mi?" Soruyu kâğıtlarını karıştırmaktan başını kaldırmadan sordu.

"Bu doğru. Sonunda müziğimi sahneden paylaşabileceğim için çok heyecanlıyım." Verdiği yanıt doğrudu ama kendi kulaklarına bile sahte geliyordu.

"Peki ana kadarki deneyiminiz hakkında ne düşünüyorsunuz?"

Lyric dişlerini birbirine geçirdi. Adam ondan bir sözlüğün elli ikinci sayfasını ezbere okumasını da isteyebilirdi.

"Hayal ettiğimden... farklı oldu ama kötü anlamda değil. Biraz daha kaotik ama bu her şeyi daha da eğlenceli kılıyor."

Aslında hayal ettiğinden çok daha farklıydı. Bakışları odanın diğer tarafındaki Emerson ve Adra'ya, Henry ve Nohen'e kaydı. Desi görüşmeciye ters ters bakıyordu ve Lyric gülmeye başlamadan önce dikkatini hemen ona çevirdi. Javier ortalıkta yoktu, muhtemelen otobüsünde lezzetli bir şeyler üzerinde çalışıyordu.

Evet, tur onun için umduğundan çok daha fazla bir hal almıştı.

Dört hafta önce biri ona neredeyse tüm grubuyla ve menajeriyle takılacağını söyleseydi? Lyric onların yüzüne gülerdi. Yine de röportajı yapan kişinin onu kovmasını bekleyemedi, böylece otobüse dönebilecek ve herkes bir sonraki eyalet sınırına gitmek için dinlenirken o da koltukta onların arasına kıvrılabilecekti.

"Turunuz için yapılan seçmeler oldukça büyük bir olaydı. Bu kadar çok başvuru arasından seçmeleri nasıl daralttınız?"

Lyric bir nefes verdi, yüzündeki bir tutam saç ı üfledikten sonra kulağının arkasına sıkıştırdı. "Bu turnede başıma gelen her şeyden daha stresliydi. Yüzden fazla müzisyen başvurdu ve her biri o kadar yetenekliydi ki ilk başta nasıl karar vereceğimi bilemedim. Ama tabii ki herkesin kapsamlı bir geçmiş kontrolünden geçmesi gerekiyordu. Bürokrasi aslında elemanın çoğunu yaptı. Ve oradan sonra..."

Profesyonel olarak en iyi havaya sahip sanatçıları seçtiğini nasıl söyledi?

"O andan itibaren, tanıştığım en yetenekli müzisyenler arasında bir karar vermem gerekiyordu ve bu hiç de kolay değildi. Sonuçta kimin yetenekli olduğundan çok daha fazla faktörü göz önünde bulundurmak gerekiyordu. Emerson, Adra, Nohen ve Desi'ye teklifi kabul ettikleri ve her gece kalabalığa ve bana yüzde yüz onlarını verdikleri için son derece minnettarım."

Geçen gece yüzde iki yüz yirmi aldın.

Yanaklarının kızarmamasını ve beyninden geçenleri odadakilere duyurmamayı umarak onlara doğru parlak bir gülümseme gönderdi.

"Demek herkes iyi anlaşıyor?" diye sordu ev sahibi.

Lyric yanaklarına hücum eden ateşi söndürmeye çalışarak başını salladı.

Şöyle de diyebilirsiniz.

"Tabii ki. En azından video oyunlarına gelene kadar," diye itiraf etti ve kıkırdadı.

Bir gece önce Emerson ve Nohen'in yumruk yumruğa geleceğini düşünmüştü. 'Aldatma' kelimesi ortaya atılmış, ardından tehditler savrulmuş ve Henry sonunda sözünü dinlemezse muhtemelen yumruklar atılmıştı.

"Ah, doğru ya," dedi ev sahibi parmaklarını şıklatarak. "Nohen Lyle baş gitarist. Bahse girerim oynaması kolay bir rakip değildir."

Lyric'in üzerine bir şaşkınlık dalgası çöktü ve başını yana eğdi. "Ne demek istiyorsun?"

"Profesyonel oyunculuktaki görevinden. Farkında değil miydiniz?"

Lyric yüz hatlarını bir gülümsemenin ardına gizledi. Evet, farkındaydı,

ama diğerleri muhtemelen değildi. Bakışlarını ev sahibinde kalmaya zorladı. Dudaklarını bir gülümsemeye dönüştürerek elini havada salladı. "Ah, şu. Tabii ki. Bazen unutuyorum çünkü onu gitarist olarak tanıyorum, oyuncu olarak değil."

Birkaç dakika sonra odanın öbür ucuna baktığında Nohen'in beti benzi atmış, kollarını kavuşturmuş, utangaç bir ifadeyle Emerson'a bakıyordu. Aralarındaki mesafeden bile Emerson'ın gözünün seğirdiğini gördüğünü sandı.

"Pekala, biraz eğlenelim," dedi sunucu, ama ses tonundan başka bir şey anlaşılmıyordu. "Hızlı ateş soruları."

Lyric derin bir nefes aldı ve ev sahibi elindeki kâğıda bakarken başıyla .

"Kumsal mı, dağlar mı?"

"Sahil."

"Ekşi mi tatlı mı?"

Aklı Emerson ve Adra'ya gitti. "İkisi de."

"Yuvasız mı yoksa gardıropsuz mu gezmeyi tercih edersiniz?"

Lyric'in gülümsemesi kayma tehlikesi geçirdi ama annesiyle uğraştığı onca yıl boyunca edindiği aynı pratikle gülümsemesini sabitledi.

Hayatında en çok önem verdiğini düşündüğü şeyler bunlar ? Güzel bir yuva ve kıyafetler mi?

Lirik bu röportajı bitirdi.

Verdiği yanıt dilinde ekşimişti ve sakarin tatlısı bir gülümseme şeklinde ortaya çıktı. Ardından gelen kelimeler o kadar keskindi ki, boğazından çıkarken dilinde ve dudaklarında dilimler bırakmadıklarına şaşırdı.

"Ne kadar orijinal bir soru. Cevap vermeyeceğim bir soru. Bundan önceki röportajı dinledim, alfa olan sanatçıyla. Böyle sığ bir ültimatoma verdiğini duymadım."

Ev sahibinin gülümsemesi dondu, o devam ederken dudaklarındaki sahte kıvrım yüzünden kayıp gitti.

"Aslında, bu mülakat sırasında bana yöneltilen soruların hepsi sığ olarak görülebilir. Elbette, patlayan lastikle uğraşmak stresliydi. Benimle turneye çıkmak isteyen yüzden fazla aday arasından seçim yapmak da öyle, ama zavallı küçük omega beynim bunu başardı. Neden bana ilk performansımın nasıl bir plak şirketinin dikkatini çekmeye yettiğini ve bir sözleşmeye yol açtığını sormuyorsunuz? Ya da yeni bir sanatçı olmama rağmen ilk turnemin nasıl kapalı gişe oynadığını?"

Henry'nin varlığı yaklaştı ve onu uzaklaştırmak için bir elini kaldırdı.

Ev sahibi homurdandı ve başını salladı. "Bu zamana kadar başardıklarımla gurur duyuyorum ve bunu bir yuva ile lanet olası bir gardırop arasında bir karşılaştırma yaparak azaltmanıza izin vermeyeceğim."

Lyric ayağa kalktı, mikrofonu gömleğinden, pil takımını da bel kemerinden çıkardı ve kanepenin üzerine bıraktı. "Röportaj sona erdi. Eğer beni sadece güzel bir yüz olarak değil de bir müzisyen olarak ciddiye almaya karar verirseniz, o zaman menajerimle iletişime geçebilir ve size zaman ayırıp ayırmayacağını öğrenebilirsiniz."

Sırtını dikleştirmiş, omuzlarını dikleştirerek yürüyordu. Henry onun geçmesine izin vermek için yana doğru eğildi, dudaklarında eğlenen bir gülümseme vardı, güzel ela gözlerinde gurur parlıyordu. Ağzını bir kez açtı, ev sahibine baktı ve başını salladı. "I

Bir şeyler ekleyecektim ama sanırım hepsini anlattı. İyi geceler."

Sıcaklık yanaklarına vuruyordu, boynu sıcaktı ve elleri hafifçe titriyordu ama onları ceplerine soktu ve ilerlemeye devam etti. Nohen, Emerson, Adra ve Desi de onun peşinden sıraya girdiler.

Otobüse bindiklerinde, mahremiyetin verdiği güvenle Lyric nefesini bıraktı ve omuzlarının çökmesine izin verdi.

"Bu çok fena oldu," diye yorum yaptı Henry. "O soruyu sorduğunda gözlerimi devirmiştin ama gerçekten de kışını bir tepside ona sundun."

Lyric gülümsemek istedi ama dudaklarının kıvrımını dişlerinin arasında yakaladı. "Başım belaya mı girecek?"

Henry omuz silkti. "Ne yapacaklar ki? Seni kovacaklar mı? Pfft."

Henry'nin sözleriyle yanaklarındaki sıcaklık, kan ve renk kayboldu ve Henry elini uzattı.

"Hayır, hayır, sadece şaka yapıyordum! Orada kendi istatistiklerini sıralayan sensin, sence şirket senin kadar yetenekli birinin gitmesine izin verir mi?"

O anda etiketin ne yapmasını beklediğinden tam olarak emin değildi. Şimdiden pek çok şey ters gitmişti. Otobüs, o gösteriyi kaçırmak, bir yemek şirketi tutmak -ki ucuz olmadığından emindi ve kesinlikle bir lükstü, ihtiyaç değil- ve şimdi de mülakatçıları azarlıyordu.

"Ugh!" Lyric inledi ve elleriyle yüzünü kapatıp aşağı doğru sürükledi ve sorunlarının göz kalemi kadar kolay silinmesini diledi. "Kim bilir o röportajda neler yazacak."

"Hiçbir şey yazmayacak," diye karşı çıktı Emerson, kaşları onun adına hayal kırıklığıyla çatılmıştı. "Mikrofonla konuşuyordun. Seni kaydetti."

Lyric başını sallayarak beyinde dönüp duran yüzlerce korkunç senaryodan kurtulmaya çalıştı. "Aynen öyle. Sesi manipüle edebilir ve istedikleri her şeyi söylüyormuşum gibi görünmesini sağlayabilirler."

Buna itiraz etseler bile, medyanın bir sanatçıyı kötü göstermek için elinden geleni yaptığı ve bir dereceye kadar başarılı olduğu ilk sefer olmayacaktı. Gerçek her zaman ortaya çıktı, ancak genellikle gerçeği görmektense dramayı görmeyi tercih eden aynı insanların dikkatini çekecek kadar hızlı değildi.

İki sıcak avuç içi omuzlarına indi, onu küçük bir sarsıntıya uğrattı ve gözlerini irkilerek açtı. Nohen'e baktı, Nohen'in bal rengi güzel gözlerinden yoğun bir ifade akıyordu.

"Her şey yoluna girecek. Sizi kötü gösterecek hiçbir şey yayınlamayacaklar."

"Aynen öyle," diye onayladı Henry. "Ayrıca, şirketiniz büyük bir marka. Böylesine zor bir haftanın ardından ilk turnenizde size zorbalık etmek dergi için kötü bir görünüm olur ve muhtemelen bunun farkındalar. Gelecekte kaybedecekleri içerik, röportajı çarpıtarak viral bir hikayenin getireceği on dakikalık şöhrete değmez."

"Oh," dedi usulca. "Bu beni daha iyi hissettirdi." Elini boynunda gezdirerek mahcup bir şekilde gülümsedi.

"Her şey yoluna girecek, mı?" Nohen usulca mırıldandı.

Başını salladı ve arkaya doğru ilerledi. "Pekala... Bu hiç olmamış gibi davranacağım ve bir duş alacağım."

"Arkadaş ister misin?" Henry bunu o kadar rahat, o kadar açık bir şekilde sormuştu ki Lyric otobüsün ortasında tamamen durdu. Henry ona doğru bakmıyordu bile, hâlâ parmağıyla tabletinin ekranını kurcalıyordu.

"Ya evet dersem?" diye sordu, sesinde bir cesaret belirtisi vardı.

Henry kendi kuralını çiğnemişti, evet. Ama bu, tüm otobüsün önünde bunu göstermekten tamamen farklıydı.

"O zaman gidip bir başlangıç yapmanı beklerdim. Ben de birazdan katılacağım."

Lyric gözlerini kıstı. Onun ses tonu hakkında ne hissettiğinden emin değildi ama vücudu öyleydi. Isı güneye doğru alevlendi ve yeni bir kıyafet almak için yuvasına çekilirken yanaklarındaki kızarıklığı görmezden çalıştı.

Tabii ki lanet olası duşta bekleyecekti.

Duşun kapısını açarken alaycı bir sesle, "Beni fazla bekletme," dedi. Henry'nin bakışları bir an için onunkilerle buluştu, sonra tekrar aşağı baktı, gözlüklerindeki parıltı yüz ifadesini gölgeliyordu.

Ama o bir saniye içinde gördükleri dizlerinin bağını çözmeye yetti.

Lyric asarak, "Kastettiğini düşündüğüm şey bu değildi, Henry," diye mırıldandı. Sözleri suyun akıntısında neredeyse kayboluyordu.

"Seni hayal kırıklığına uğrattıysam özür dilerim," diye mırıldandı, ses tonunda bir kıkırdama titreşiyordu.

"Ben olsam o kadar ileri gitmezdim," diye cevap verdi. Henry çıkarılabilir duş başlığını saçlarından aşağı indirip kafa derisine özenle masaj yaparak uyguladığı şampuanı durularken Lyric başını arkaya yatırdı. Henry elini saçlarının üzerinde gezdirirken Lyric'in gözleri kapalıydı ve göğsüne gömülmüştü. Ilık su saçlarının arasından ve vücudunun üzerinden akıyordu ama Henry'nin yanında suyun sıcaklığı hiçbir şeydi. Göğüsleri adamın göğsüne bastırılmıştı ve tenleri ipek gibi birbirine her kayışında arzu onu mızraklıyordu. Adamın göğüs uçlarını delen halterler ışığın altında parlıyordu ve Lyric onlarla oynama isteğine karşı koymaya çalıştı.

Yumuşak bir ınılamayla duş başığını yerine astı ve saç kremi şişesini aldı. Lyric alnını onun göğsüne bastırdı ve adam kremi saçlarında gezdirmeye başladığında içini çekti.

"Bugün stresliydi ve özür dilerim."

Lyric uykulu bir şekilde başını öne arkaya salladı. "Özür dileme. Ev sahibinin bir pislik olacağını bilmiyordun. Şimdiye kadar alışmış olmalıydım ama o sadece-"

"Bunu ya da tepkinizi mazur görmeyin. Saygısızlık yapıyordu ve yüzüne fırlattığın her kelimeyi hak ediyordu."

Göğsü çok sık hissetmediği için ilk başta fark edemediği o güzel acıyla sızladı. Gözlerini yaktı ve Henry parmaklarını saçlarında gezdirip saç kremi her teline karıştırırken gözyaşlarının akmasını diledi. "Teşekkür ederim."

"Teşekküre gerek yok."

Lyric onunla bütün gece tartışabilirdi ama yapmadı. Mülakatı yapan kişiye arkasını döndüğünde, Henry' mülakatlar hakkında, bu tür sorularla nasıl başa çıkılacağı ve sizi rahatsız etseler ya da sinirlendirseler bile başınızı sallayıp gülümsemeniz hakkında bir ders bekliyordu. Ama hayır, bu sadece annesinin ona uzun zaman önce söylediği bir şeydi.

Neyse ki Lyric artık bu saçmalıkları dinlemek zorunda değildi. Henry vardı ve o sırf başkalarını memnun etmek için ona asla rahatsız olmasını söylemezdi. İşte Henry böyle bir yöneticiydi, ona göz kulak oluyordu. Onunla ilgileniyordu.

Ona sürekli su içmesini söylemesi, tur için Javier'i tutması ve parmaklarını usulca saçlarında gezdirmesi gibi.

"Soğuk değil, değil mi?" diye sordu. Duş başlığını tekrar tutmak için etrafından dolanırken göğüs kasları kadının alnına yaslandı.

Lyric ona sokularak, "Hiç de değil," diye cevap verdi.

Sıcak su saçlarından, sırtından ve vücudunun geri kalanından akıyordu. İç çekti, Henry'nin yumuşak dokunuşuyla saf bir mutluluk kapladı içini. Adamın kokusu etrafını sarmıştı, tütün ve... ne olduğunu çıkaramadığı bir şey ama burnunu adamın göğsüne dayayıp içine çekmek istemesine neden oluyordu.

Duş başlığını son kez asıp ikisini de akan suyun altına götürdüğünde Lyric nihayet başını kaldırıp gözlerini kırıştırarak ona baktı.

Ela gözleri hiç görmediği kadar yumuşaktı, içindeki şefkatli duygu göğsünün tam olarak tanımlayamadığı o tanıdık hisle yeniden ağırmasına neden oldu.

"Teşekkür ," dedi Lyric yumuşak bir sesle.

Henry onun saçlarını omzunun üzerinden kaydırды, bakışlarının bir okşayış gibi vücudunda gezinmesine izin verdi ve Lyric yutkundu. "Daha iyi hissediyor musun?" diye sordu güzel gözleri Lyric'in gözleriyle tekrar buluştuğunda.

"Duruma göre değişir," diye alay etti Lyric, parmağını köprücük kemiğine dokundurup güneye doğru kaydırarak. "Beni buraya sadece saçımı yıkamak için mi getirdin?"

"Duruma göre değişir." Adam da onun aynısını yaptı ama parmak ucuyla değil, dudaklarıyla kızın köprücük kemiğine bastırdı. "Diğerlerinin hemen dışarıda olması seni rahatsız ediyor mu?"

Lyric başını salladı, bakışlarındaki vaat karşısında kalbi daha hızlı çarpıyordu. "Zaten hepsi biliyor."

Elleri kalçalarını kavradı ve onu duvara yasladı. Fayanslar ilk başta soğuktu ama spreyden gelen ılık buğu ve Henry'nin vücudundan gelen ısı bunu umursamaması için yeterliydi.

Henry onun tenine , "Seninle ilgileneceğim," diye mırıldandı, parmaklarını kalçalarına doladı ve onu kendine doğru eğdi.

Bu hareket Lyric' dengesini biraz bozdu, Henry dizlerinin üzerine çökmeden önce bir anlığına omuzları kendi ağırlığının yükünü çekti. Lyric'in dizini omzunun üzerinden geçirdi ve kalçasının iç tarafını okşadı. Lyric ağırlığını tek ayağına vererek gevşedi, omuzları hâlâ sertçe fayansa bastırıyordu ama Henry kalçasını öpüp sonunda dudaklarını klitorisinin etrafından ayırdığında Lyric'in umurunda bile değildi.

Dudaklarının ardına bir inilti hapseden Lyric kalçalarını onun dokunuşuna doğru eğdi. Isı teninde hızla yükseldi, düşün buharı ve Henry'nin ilgisindeki sıcaklık neredeyse çok fazlaydı.

Ne söz vermiş olursa olsun, onunla zaten ilgileniyordu. Lyric kafa derisine yaptığı sihirden dolayı tamamen kendinden geçmişti ve tüm vücudunda gezdirdiği nazik dokunuşlar şu anda bile hâlâ karıncalanıyordu.

Lyric terbiyesizliği için görüşmenin stresini suçlamaya çalışabilirdi - otobüste, duşta Henry'nin kuralını çiğnemişti- ama işin aslı umurunda değildi. Henry'nin dilinin üzerinde gezinmesi, duyularına kıvılcım gibi sıçrayan ürperti ve zevk göndermesi umurunda değildi. Parmakları kalçalarını ısıyor, uyluklarının üzerinden kayıyor ve bacaklarını her seferinde bir tatla zayıflatırken onu sabit tutuyordu.

Adamın hızı son derece yavaştı ve Lyric parmaklarını adamın ıslak buklelerinin arasından geçirerek onu daha yakına çekmeye çalışıyor, daha fazlasını ima ediyordu. İnatla hızlanmayı reddediyor, dilini bir tatlının tadını çıkarır gibi yavaşça üzerinde gezdirmekten başka bir şey yapmayı reddediyordu.

Lyric tadına varılmasından hoşlanıyordu ama adam tüm vücudunu yıkadıktan sonra, her dokunuş onun istediği yerden biraz uzakta kaldığında, sabrı kalmamıştı. Onu keşfetmek istiyordu, onu her yerinde, içinde hissetmek istiyordu.

"Henry," diye sızlandı Lyric.

Dudaklarını uzaklaştırdı ve ılık zevk dalgası azaldı. Başını eğerek omzunun üzerinden kalçasının iç kısmını ısırdı. "Merak etme, seninle ilgileneceğim," diye söz verdi, sözleri teninde geziniyordu.

Lyric'in bu konuda tek bir şüphesi bile yoktu.

En azından Henry bacağını omzundan kaydırıp suyu kapattıktan sonra ayağa kalkana kadar. Nereye gidiyordu? Durmanın onun yapmak isteyeceğı son şey olduğunu açıkça göremiyor muydu?

"Henry, ne-" Lyric kepçeyle kaldırılmadan önce sormaya başladı. "Henry!" diye tısladı.

Diğerleri hemen dışarıdaydı, o hangi cehennemdeydi-

" yok, kapıyı daha önce kapattım," diye açıkladı.

Lyric ellerini onun boynuna, bacaklarını da beline doladı. Henry'nin sıcak teninde kayıyordu ve onun tutuşu da kaygan ama Henry'nin parmaklarının Lyric'in üst baldırını ve belini ısırması çok iyi hissettirdi.

Yine de Henry'nin yardımı olmadan kapıyı açmayı başardı ve Lyric otobüsün serin havası yüzüne çarptığında alt dudağını ısırdı. Henry doğruca onun yuvasına yöneldi ve kapının diğer tarafındaki kısık sesler daha da yükseldi.

"Ne yaptın?" diye sordu, gülümsemesini onun omzuna saklayarak.

"Hiçbir şey, sadece ben söyleyene kadar otobüsün geri kalanının yasak olduğunu söyledim." Anahtarını duvardaki mıknaısının üzerinden geçirdi ve kapı bir klik sesiyle açıldı.

"Ve hiç tartışmadılar mı?"

Adamın cevabı onu yatağa yatırmak, ela bakışlarını ona dikmek ve kaşlarını çatmak oldu. "Doğru," dedi kıkırdamasını bastırarak. "Tabii ki tartışmazlar."

Kapıya doğru yürüdü ve Lyric kilidi açarken sırtındaki kasların okyanustaki dalgalar gibi esnemesini ve hareket etmesini izledi.

Bakışları adamın vücudunda geziniyor, sırtarak şeftali gibi kıcını inceliyordu. Döndü ve kızın bakışlarını tekrar yüzüne çekti, yüz hatlarına bir soru damgasını vurdu. "Gördüklerini beğendin mi?"

"Hem de çok," diye cevap verdi Lyric hevesle başını sallayarak.

Şimdi keşke yaklaşıp da kız onun her yerini keşfedebilse...

Dileğini yerine getirdi, avuçlarını başının iki yanına koydu ve üzerine çıktı. Adamın sıcaklığı onu çevreledi ve kız güneşi arayan bir çiçek gibi adamın içine doğru yükseldi.

"Nerede kalmıştık?" diye sordu burnunu kızın boynundan aşağıya, köprücük kemiğinin üzerine doğru gıcıklayarak.

"Kuralları çiğniyorsun," diye alay etti Lyric.

Henry başını kaldırdı, gözlerini ona dikti ve... omuz silkti. "Ne yani, kural çiğneyen bir sapkınlığın falan mı var?" diye alay etti, yarı gülerek.

Henry durakladı, kadının bileklerini avucunun içine aldı ve başının üzerine yerleştirdikten sonra arkasına yaslanıp onun gözlerine baktı. "Peki ya yaparsam?"

Lyric'in nefesi onun dokunuşundaki ve bakışlarındaki kavurucu sıcaklıktan kaçtı. "Bana hangi kuralları çiğneyeceğimi söyle-"

Başını eğerek onun sözlerini kesti, dudaklarını onun dudaklarının altından ayırmadan önce dudaklarını bir, hayır, iki, üç kısa öpücükle dudaklarına yapıştırdı. Dilini ağzının içine kaydırıp ve onun her santimini keşfetmeden önce düello yaptılar.

Nefes bir kayıptı, adam geri çekilip aşağı doğru devam edene kadar fark etmediği bir kayıp.

Lyric'in aklında onu tekrar yukarı çekip dudaklarının tadına daha fazla bakmak vardı ama adam çoktan kalçalarını ayırmaya başlamıştı bile. Şimdiden tek bir parmak ucunu dudakları boyunca gezdiriyor, ıslaklığını yaymak için içeri daldırıyordu.

Şu anda bile çok kontrollü görünüyordu, Lyric'in zevkine ulaşmak için metodik bir yol izliyordu. Lyric Henry'yi tüm bunlar olmadan görmek istiyordu.

kontrol etmek, *onu* elinden almak ve rehin tutmak, *onu*
Bir kez olsun istemekten zayıf düştüm.

Onun yerine, dokunuşunun altında titreyen Lyric oldu. Ama uzun sürmedi.

Lyric , parmaklarını Henry'nin bileğine doladı ve onu kendisinden uzaklaştırdı.

"Durmak istiyor musun?" diye sordu, kaşları endişeyle çatılmıştı.

Bu alfa onunla ilgilenmekten başka bir şey istemiyordu ama bir kez olsun o da onunla ilgilenmek istiyordu.

"Hiç de değil," diye cevap verdi ve yatağa uzanana kadar karşı omzunu itti. Adamın beline sarıldı, sert boyu aralarına bastırdı, sıcaktı ve göbeğine karşı umut vaat ediyordu.

Lyric kendini ona doğru kaydırđı, alayına ve vaadine karşı koyamadı. Çenesi sıkılaştı ve parmakları Lyric'in kalçalarını tehdit edercesine kavradı.

Lyric bilmiş bir sırtışla başını eğdi ve dudaklarını onun tenine bastırdı. Güneye doğru ilerlerken az sayıda olsa da ondan gelen su damlacıklarını yudumladı.

Meme uçları ona seslendi ve kadın yana kayarak, dudaklarını sağ meme ucunun ve onu delen halterin etrafına sararken ona baktı. Metal dilinin üzerinde soğuktu, ama onu okşadıkça hızla ısındı.

Henry mırıldanarak onu cesaretlendirdi ve kadın dilini metalin üzerinde gezdirdi. Tüyleri diken diken oldu, bu yüzden sert çıkıntıdan tatmin olana kadar tekrar tekrar yaptı.

Yumuşak bir patlama sesi ve gururlu bir sırtışla onu bıraktığında, bakışlarıyla karşılaştı ve "*Bu yeteneğini güneye götürsen iyi olur*" diyen bir ifadeyle karşılaştı.

Neyse ki Lyric'in yapmayı planladığı şey tam olarak buydu.

Lyric dudaklarını adamın karın kaslarının tepeleri ve vadileri üzerinde aşağı doğru gezdirdi. Kalçalarının V'si görmezden gelinemeyecek kadar baştan çıkarıcıydı ve Lyric bir homurtu çıkarana kadar adamın tenini emdi ve ısırıldı.

Göğsünü dolduran garip bir gurur duygusuyla devam etti, her tarafını öperken sikinin sıcak ısısı çenesine ve yanaklarına değiyordu.

Elleri başının üzerinde esnedi ve parmaklarını saçlarına geçirip onu istediği yere götürme arzusunu . Ama yapmadı, bu da hâlâ kontrolün tamamen kendisinde olduğu anlamına geliyordu.

Lyric bunu düzeltmek zorunda kalacaktı.

Parmaklarını adamın çevresine dolayan Lyric onu ayağa kaldırdı ve dudaklarını başının üzerinde gezdirerek ucundaki bir damlacık prekumu zar zor tattı.

Kalçaları zar zor zıpladı ve ellerinden biri kumaşı kavramak için çarşaflara doğru kayarken, diğeriyle saçlarını bir omzuna doğru taradı ve yolundan uzak tuttu.

Lyric dudaklarını onun boyundan aşağı kaydırmadan önce bir dondurma külahı gibi ucunu yaladı. Adamın nefesi kesildi, Lyric başını hafifçe sallarken göğsü de onunla birlikte inip kalktı. Sadece onu ıslatacak kadar sonra elini dudaklarını takip etmek için uzunluğundan yukarı kaydırıldı.

Temposu olmayan bir ritme başladı, çünkü bunu onu çıldırtmak için tasarlamıştı. Tam onu tahmin edebileceğini, saçlarını sıkıca kavrayabileceğini ve onu sikine sokup çıkarabileceğini düşündüğü anda duraklıyordu. Eliyle onu okşuyor ve taşaklarıyla oynuyordu.

Sonra onu tekrar yutuyor, boğazını genişletiyor ve alabildiği kadar derine alıyordu. Bağımlılık yapıyordu, o, onun tepkileri.

Dilinin üzerindeki ağırlığı, yutkunurken aldığı tadı. Adamın iniltileri aralarında yankılandı ve

ve onu teşvik etti. Onun nefes nefese, çaresiz kalmasını istiyordu. Aklındaki tek düşüncenin *daha fazlası* olmasını istiyordu.

"Lyric," diye inledi, sesi işkence gibiydi.

Tıpkı onun istediği gibi.

Saklayamadığı fiziksel bir tepkiyle avucunun içinde titreşti ve Lyric kendi kendine gülümsedi.

"Bu kadar komik olan ne?" diye homurdandı.

"Hiçbir şey," diye yanıtladı. "Sadece kontrolünü biraz kaybettiğini görmek güzel."

Bakışları koyulaştı ve saçındaki yumruğu sıkarak hafifçe çekiştirdi, öyle ki kız onun tutuşunu takip etmek zorunda kaldı, kalçalarına binene kadar vücudunu yukarı doğru salladı. Adamın sert boyu kalçalarının arasında kayıyordu ve kadın elinde olmadan kalçalarını adamın üzerinde yuvarladı. Onu bu kadar sıcak ve ihtiyaç duyduğu yere yakın hissetmek ikisi için de bir alay konusuydu.

Henry onu aşağı doğru çekti, dudaklarını tuttu ve ağzını işgal etti. Ancak kız nefessiz kaldığında geri çekildi ve sıırttı. "Kontrolümü kaybettiğimi görmek ister misin, hm?"

Eskisinden daha da karanlık olan bakışları onun yüz hatlarını inceledi ve kadın yavaş yavaş azalan bir güvenle onu karşıladı. Ama uyarılmışlığı her şeyin önüne geçti ve kendini yukarı itti, ona yer açmak için kalçalarını yukarı kaydırırken göğsüne yaslandı. Aleti dudaklarına değdi ve kadın bir elini alçaltarak uzun aletin etrafına sardı ve göbeğinde ortaladı.

Kör kafa ona bastırdı ve kendini onun üzerine indirirken bakışlarını tuttu. Adamın bakışları ısınmıştı ve kadın onun üzerinde sallanıp onu santim santim içine alırken göz kapakları kapandı. Ona dövmeyi yaptığından beri onu içinde istiyordu ve şimdi nihayet içindeydi. Ve bu her dakikaya, yarım saatten fazla beklemeye değdi çünkü Lyric asla durmak istemiyordu.

Kız yere çökerken gözleri kapandı, kıcı adamın kalçalarına çarpıyordu. Adam onu tamamen doldurdu, tamamen ve parmakları belinin etrafında sıkılaştı, onun boyutuna alışırken onu ona tuttu.

Nefesi kesilmişti, kalbi çarpıyordu, arzu damarlarında yoğunlaşmıştı ve düşünmesini, hareket etmesini zorlaştırıyordu.

Henry uzanıp meme uçlarını cımbızla oynatırken dudaklarından bir nefes çıktı. Bu hareket teninde ürpertiler yarattı ve aldığı zevkle Henry'nin tepesinde sarsıldı. İnledi ve kendini yukarı kaldırdı, kısmen serbest kalırken onun içinde sürüklendiğini hissetti. Sonra bir çırpıda kendini aşağıya bıraktı, zevk yükseldikçe sabrı buharlaşıyordu.

Ciddi bir şekilde zıplamaya başladı, ona karşı, onun içindeki sürtünmeyi kovaladı. Parmaklarını dövmesinin üzerinde gezdirerek teknik olarak onu çoktan işaretlediğini hatırlattı.

Ama o farklı bir işaret istiyordu.

Henry dondu, kalçalarını sıkıca kavradı ve hareket etmesini engelledi. Durakladı, kadının kalçaları ona yaslanmıştı, siki kadının derinliklerindeydi. Kadın dolgunluktan nefesi kesildi.

Bir kolunu kadının beline ve omuzlarına dolayarak onları yuvarladı ve bu sırada kendini kadının içinde tuttu. Şilte altında yumuşak, Henry üstünde sert ve sıcak olduğunda, kendi hızında hareket etti. Kalçalarını yukarı kaldırarak ve her hamlesinde duyularına zevk patlamaları gönderen o noktaya doğru kendini iterek derinlere kaydı.

Henry artık çaresizdi, bunu nefesinin ritminden, başının yanındaki çarşafı yumruklayışından anlayabiliyordu. Kalçalarının onunkilere çarpmasından, seslerin duvarlarda sadece onların yaratabileceği bir senfoniyle yankılanmasından.

Her itişte, düğümü Lyric'in göbeğini dürtüyor, onu açmakla tehdit ediyordu. Lyric kıkırdadı, kalçalarını yukarı kaldırdı ve parmaklarıyla adamın sırtını ve yanlarını tırmalayarak onu kendine çekmeye çalıştı.

Dövmeyi, işareti düşününce aklına başka bir tür işaret . Kaçamayacağı bir iz.

Bunu yüksek sesle söylemek yerine -zaten kelimeler boğazından kaçan inlemelere fazla takılmıştı- başını yana eğdi.

İçgüdüselde. Bir işaret istiyordu ve boğazını açması Henry'ye yeşil ışık yakacaktı.

Lyric haykırdı, onun etrafında sıkıştı ve başını eğdiğinde kalçalarını onun itişlerini karşılamak için salladı.

Dişleri Lyric'in boynunu ısırdı ve zevk tüm duyularına yayılırken Lyric onun altında gevşedi. Zevke kendini tamamen bir parçası bunun bir *işaret* olmadığını, geri dönüşü olmayan türden olmadığını fark etti ama Lyric o anda bunu umursamadı.

Bir bacağını adamın kalçasının arkasına dolayarak onu daha derinlere itmeye çalıştı. Düğümü tekrar çekirdeğine baskı yaptı ve kadın inledi.

Lyric bunu istiyordu. Onun kendisini açtığını ve sadece bir alfanın yapabileceği şekilde içini hissetmek istiyordu.

Bir yanı, en azından altı hafta önceki Lyric'e ne kadar çılgınca geldiğini kabul ediyordu. Ama şimdi, şimdi Henry'yle *onlara ait* olacak bir şeyi paylaşmak istiyordu.

Kimsenin ondan alamayacağı ya da kafasının üzerinde tutamayacağı bir şey. Üzerinde kontrol sahibi olduğu bir şey ve Henry alfa olsa da, isterse onu ikiye bölebilecek olsa da, Lyric kontrolünün her parçasının yumruklarının arasında sıkılı olduğunu biliyordu.

yüzden dizginleri sıkıca kavradı ve çekiştirdi.

Henry homurdandı, nefesi kızın teninde serindi, en azından yüzeyin altında fokurdayan sıcaklığa kıyasla.

"Yap şunu," diye ısrar etti, yüz hatlarındaki endişeyi okuyarak. Elleri onun sırtını tırmaladı ve sonunda, iliklerinde hissettiği bir iniltiyle kalçalarını daha sert bir şekilde ona doğru yuvarladı. Düğümü kadına takıldı

açarak, onu rahatsızlık noktasına kadar gerdi, ancak içeri girmeden önce sadece bir saniyeliğine.

Adam ellerini kalçalarına koyarak hareket etmesini engellediğinde Lyric sızlandı ve onu yatağa sabitleyerek düğümüne hapsetti. Bir elini Lyric'in göbeğine kaydırды, başparmağını klitorisinin üzerinde gezdirdi ve onu sersemletti.

İhtiyacı olan tek şey buydu. Uçurumun kenarından yuvarlandı, zevk içinde patladı ve onu onun etrafında sıktı. Bu daha önce hissettiği şeyden farklıydı - çünkü daha önce hiç düğümlenmemişti.

Tanrım, çok şey kaçıırıyordu.

Zevk, kendini içinde kaybedene kadar bir renk ve his kaleydoskopu gibi etrafında dönüp duruyordu. Ve tam kendine geldiğinde, tam nefesini tuttuğunda Henry kalçalarını onun içine doğru yuvarlıyor, düğümünü biraz farklı bir şekilde içine bastırıyor ve bu onu tekrar harekete geçiriyordu.

"Henry," diye sızlandı, çaresizce yalvarırcasına onun adını sayıklıyordu.

Adını onun dudaklarından böyle duymak istemişti, tam tersini değil.

"Pislik," diye dalga geçti, nefesini tuttuğunda, oda dönmeyi bırakıp coşkusunun merkezindeki alfaya yetecek kadar dönmeye başladığında.

Henry kıkırdadı, göğsü kızın yanağının altında zıplıyordu ve onları ne zaman ters çevirmişti? Ne zaman uyuşturucu benzeri bir sersemlikle onun üzerine yığılmıştı?

Lyric sevgiyle homurdandı, piercinglerinin parıltısı gözüne çarpmadan önce derisini ısırды. Lyric muzip bir sırıtışla dudaklarını onun meme uçlarından birine doladı ve halteri olabildiğince nazikçe çekiştirdi, ama Henry'nin kalçaları bu hareketle sarsıldı ve düğüm onun içinde yer değiştirdi. Bu bir döngüydü

Sonunda onun adını haykırmasıyla aynı anda sona erdi.
-mutlulukla bağırdı.

"Lyric," diye inledi, sesi tıpkı alfanın kendisi gibi derin, tehlikeli ve sarhoş ediciydi.

Kalçaları onunkilere gömüldü ve onu kendine doğru çekti. Adamın her nabzını içinde hissediyor, düğümü her salınım la zonkluyordu.

Bu onun içinde yeni bir havai fişek patlamasına neden oldu ve Lyric nefesini tutmaya çalışırken dudaklarını onun teninde gezdirdi.

"Sonunda," diye nefes aldı ve başını onun göğüs kafesine yasladı. "Sonunda ne?" diye sordu uzun, çok uzun bir süre sonra.

"Adımı söylediğini duymak istedim," diye itiraf etti.

Bir eliyle kızın saçlarını okşadı ve nemli telleri omzunun üzerinden ikisinin üzerine dökülmek üzere taradı. "Tek yapman gereken sormaktı."

Lyric kendini onun etrafına sardı, bilerek ondan bir lanet daha çekti ama geri tepti.

"Beni sınamaya mı çalışıyorsun?" diye tehlikeli bir şekilde hırladı.

Lyric başını adamın göğsüne yasladı ve ona baktı, düğümü hâlâ doluydu ve onu tamamen mahvedebilirdi.

"Ya öyleysem?"

"Seni pişman çalışacağım."

Lyric'in nefesi kesildi, çünkü adam onları tekrar yuvarladı ve kendini onun derinliklerinde karıştırdı.

denedi.

D Otobüsteki rahat atmosfere rağmen, mülakat sonraki birkaç gün boyunca aklından çıkmadı.

Hayır, görüşmenin kendisi değil. Kendi endişeleri, güvensizlikleri. Bunları bilinçaltında engellemiş olmalıydı ama adamın onun hakkında ne düşünmüş olabileceğini hayal etmesi bile yetmişti -zayıf, zavallı küçük omega- ve dişleri hayal kırıklığı içinde birbirine çarpıyordu.

Bir omega'dan başka bir şey olarak görülmemek için bu kadar çok çalışmamıştı. Dergi tarafından herhangi bir güncelleme yapılmamıştı ve röportajın gün ışığına çıkması muhtemelen haftalar alacaktı.

Bu röportaj çıkana kadar gerçekten stres yapacak mıyım?

Lyric iç çekerek Desi'nin ona uzattığı pipodan ciğerlerine çektiği dumanı dışarı verdi.

"Strese girdin, bir daha vur," diye azarladı Desi, Lyric ona geri vermeye çalıştığı anda ellerini kaldırdı.

"Hayır! Kahretsin!" Emerson inledi ve televizyon ekranını dolduran *yenilginin* kırmızı harfleriyle onun da dikkatini çekti.

Lyric'in başparmağının ucunda bir alev canlandı ve içine çekerken çakmağı piponun ağzına doğru eğdi.

Puslu duman ciğerlerine doldu ve rahat bir bulut omuzlarındaki gerginliği azalttı.

Lyric birkaç saniye sonra küçük pipoyu geri uzattığında Desi kabul etti.

"Emmek berbat bir şey," diye sırtarak Emerson'a takıldı Nohen.

Lyric'in dudakları onların atışmalarını izlerken seğirdi. Emerson asla öğrenemeyecekti.

Em, Nohen'in profesyonel olarak oyun oynadığını öğrendiğinden beri onu en az bir kez yenmek kişisel görevi haline gelmişti. Lyric'in kazanmasına izin vermek sayılmazdı.

Şimdiye kadar bu hâlâ bir rüyaydı ve Nohen onun unutmamasına izin verecek biri değildi. Emerson'ın damarına basmayı seviyordu, tıpkı onun Henry'nin damarına basmayı sevdiği gibi.

Gerçi Henry bir gece önce tüm doğru düğmelere basarak harika bir iş çıkarmıştı.

Lyric'in yanakları kızardı.

Paket güzelce bir araya geliyor.

Lyric annesinin sesinin hayaletini uzaklaştırdı, ses tonunu dolduracağını hayal ettiği kıskanç onayı görmezden geldi.

"Park etmemize daha ne kadar var?" Desi sordu.

Başını Lyric'in omzuna yasladı ve o işaret edince pipoyu Adra'ya uzattı.

Henry mırıldanmadan önce parmaklarını tabletine birkaç kez vurdu. Gürültülü ses ona, Henry'nin başı omzuna gömülüyken boynuna doğru mırıldanışını hatırlattı.

Yanakları kızardı ve yanındaki jelibon poşetini buruşturdu.

"Yaklaşık bir saat. Belki iki."

Lyric'in burada oturup kendi düşüncelerine dalması için çok uzun bir süreydi. Ama ne yapabilirdi ki?

"Bu kadar çok düşünmeyi bırak, keyfimi kaçırıyorsun," diye mırıldandı Desi. "Üzgünüm," diye karşılık verdi Lyric.

Keşke bu kadar kolay olsaydı.

"Hâlâ görüşmeyi mi düşünüyorsun?" Adra sordu.

Lyric ona baktı, adamın karanlık bakışları nazik ve bilmişti ve bir omzunu silkti, Desi'nin tutmadığı omzunu.

Lyric'in sağ omzundaki ağırlık kalktı ve Desi onu kanepeden itti. "Git alfana sarıl, kanepenin bana kalmasını istiyorum."

Lyric alay etti ama kısa alanı yürüyerek geçmek ve Adra'nın kucağına kıvrılmak kabul etmek istediğinden çok daha kolaydı.

"Yani?" diye sordu.

Nohen ve Emerson didişmelerine ara verip tüm dikkatlerini Lyric'e verince Lyric'in yanakları kızardı. Başını Adra'nın göğsüne gömme isteğini bastırdı ve bunun yerine endişeyle birbirine doladığı parmaklarına baktı.

Otun verdiği hafif kafa ile kafası bulanıktı ve bu, düşüncelerini karıştırmaya ve dilini gevşetmeye yetiyordu.

"Evet. Bunu düşünmeden duramıyorum. Bu beni ."

"Seni en çok rahatsız eden kısmı ne?"

Lyric omuz silkti. "Bilmiyorum. Bu beni hiç rahatsız etmemeli. Halkın gözü önünde olduğum için hakkımda yargıda alışkın olmalıyım ve bazen buna izin vermek diğerlerine göre daha kolay oluyor. Ben sadece-ugh!" Lyric inledi. "Başardığım onca şeyden, yaptığım onca şeyden sonra, o adam beni hala-"

Sözlerini kısa kesti ve boşlukları hayal kırıklığının doldurmasına izin verdi. Bu noktada kendini çizilmiş bir plak gibi hissediyordu ama onun için hep böyle olmuştu. Tüm hayatı, insanların onu altındakileri görmeye layık görmeden sadece bakmalarıyla doluydu.

Ama yapmazlar.

Lyric bunu kabul etmek zorundaydı - bazıları onu sadece bu görecekti. "Sen bir omega'sın," dedi Emerson.

Nohen onu yanından dürttü, dudaklarını çatık kaşlarla boyayan uyarıcı bir ifade vardı, ama Emerson onu elinin tersiyle itti.

"Sen *sadece* bir omega değilsin ve biz bunu biliyoruz. Bunu siz de biliyorsunuz."

"Başkalarının senin hakkında ne düşündüğünü kontrol edemezsin," diye araya girdi Adra usulca, sesi Lyric'in yanağının altında gümbürdüyordu.

"Biliyorum, ," diye mırıldandı. "hoşuma gitmesi gerektiği anlamına gelmiyor."

Adra'nın kolları beline dolandı ve başını ona doğru eğdi.

Sormasına bile gerek kalmadı, adam başını eğdi ve ona yumuşak, nazik bir öpücük hediye , dudaklarını rahatlatıcı bir şekilde bastırdı. Göğsünü ısıttı ve tüylerini diken diken etti.

"Tadın şeker gibi," diye açıkladı.

"Ah, şekerim," dedi Lyric ve bir kolunu karşı kanepeye doğru uzattı. "Jelibon ayıcıklar."

"Hayır," diye cevap verdi Desi, yanağını kanepeye yaslamış, gözleri kapalı bir şekilde gülümsemesini saklıyordu. "Onları kendin al."

Lyric'in mükemmel bir mızızlanması vardı ama Nohen, Desi'nin yanındaki kanepeden çantayı kapıp ona getirdi.

"Evet," diye tısladı Lyric Desi'ye ahududu üflemeden önce. "Nohen benim en sevdiğim beta."

Nohen homurdanarak çantayı kaptı ve Desi kıs kıs gülerken kendine bir avuç dolusu rengarenk ayıcık doldurdu. "Kahvaltıda size orgazm yaşatan ben değilim, yani bu kesin."

Kırmızı bir jelibon ayı otobüsün üzerinden geçerek Desi'nin kafasının yan tarafından sekti.

Yolculuğun kalanı kolay geçti ve Lyric alfadan alfaya, alfadan Nohen'e dolaştırılırken ara sıra uyukladı, sarıldı ve onların tüm sıcaklığını içine çekti.

Yarı uyanık haliyle Adra'nın söylediklerine dönüp duruyordu.

"Başkalarının senin hakkında ne düşündüğünü kontrol edemezsin." Haklıydı.

Başkalarının onun hakkında ne düşündüğünü asla tam olarak bilemeyecekti. Dünya onu bir omega'dan fazlası olarak görecekti miydi?

Bu sorunun cevabını asla alamazsa ne yapardı?

Bunun bir önemi var mı?

Otobüs durağa yanaştığında ve herkes teker teker ayağa kalkıp gerindiğinde Lyric bunun doğru olmadığına karar verdi.

Önemli olan tek şey bu insanların, grup arkadaşlarının, alfalarının - bu ifadeyi düşünürken bile kızardı- onu *Lyric* olarak görmesiydi.

Lyric, grup arkadaşlarıyla birlikte mekâna doğru yürürken "YORULMADIM" diye itiraz etti.

"Evet, öyleyim." Nohen gülümsedi. "Bu gece seninle uyuyabilir miyim?"

Lyric evet diyebilirdi... ama bu pek *uyuyamayacağı* anlamına gelirdi.

Ve şu anda bu kulağa o kadar da kötü gelmiyordu.

"Bunu çok isterim," dedi, kapıyı açık tutarken ona bakarak.

"Güzel," diye cevap verdi basitçe.

Lyric kapıdan içeri adımını attı ve soğuk gece havası etrafını sararken Adra'ya doğru eğildi.

"Aman Tanrım, bu o! Lyric!"

Bir kadın sesi ona seslendi ve Lyric heyecanla arkasını döndüğünde bir alfanın güvenlik görevlisini kenara itip metal barikatı aşarak ona doğru koştuğunu gördü. Sarı saçlarını savurmuş ve aşırı hevesli bir gülümsemeyle ona koşuyordu, elinde tişörtü ve kalemliği vardı. "Lütfen imzanızı alabilir miyim?" diye seslenerek tişörtü havada salladı.

Hantal güvenlik görevlisi dengesini sağlayıp kadına doğru yönelirken Lyric gülmek istedi. Bu, heyecanı sağduyusunun önüne geçmiş biriydi ve Lyric sırtıttı.

"Sorun yok," diye seslendi muhafıza. Kadının gülümsemesi büyüdü. "Hey, evet, bunu sizin için imzalamaktan mutluluk duyarım-"

"Geri çekil," diye homurdandı Emerson, Lyric'in önüne geçip uzattığı koluyla onu engelledi. Adra bir adım daha yaklaştı ve onu kendi tarafına çekti.

"Güvenlik nerede?"

Isı onu arkadan da kapladı ve omzunun üzerinden baktığında pek de mutlu olmayan bir Henry'nin vantilatöre baktığını gördü.

Lyric kaşlarını çatarak Emerson'ın koluna baktı ve onu yolundan çekmeye çalıştı.

"Hey, bu kadar büyütecek ne var? Tişörtünü imzalayabilirim, sorun değil." "O bir alfa," diye homurdandı Emerson, yerinden kımıldamadan.

Lyric ofladı. "*Sen* bir alfasın. Çekil, gömleğini imzalayayım."

Kadının bir alfa olması önemli değildi, sadece en sevdiği sanatçıyı göreceği için heyecanlıydı. Bu kadın sadece bir müzisyen gördü.

"Ama-" Emerson başladı, ama Lyric sonunda kolunun altına girdi ve onu tekrar yakalayamadan el salladı.

"Merhaba, gösteriye geldiğiniz için teşekkürler. İmzalamam için bir tişörtünüz var mı?" diye sordu.

Durdu, bakışları Lyric'in omzunda gezinirken gömleğini avucunun içine aldı. "Özür dilerim, sorun çıkarmak istememiştim. Sadece bir süredir hayranınızım ve küçük kız kardeşim de müziğinize takmış durumda. Bu tişört onun için, benim için değil. Şimdi de saçmalıyorum, tekrar özür dilerim."

Lyric grubuna duyduğu kızgınlığı gizlemeye çalışarak gülümsedi.
"yok!

, sadece biraz aşırı korumacılar."

Kadın elini uzattı, kumaş sallanıyordu ve ulaşamayacağı bir yere çekilmeden önce ona kalemi uzattı. Lyric'in arkasından bekçi köpeği gibi yaklaşan alfalar yüzünden mi mesafesini koruyordu?

Onu korkutuyorlardı ve bu Lyric'in tüylerini diken diken ediyordu.

Kumaşı imzaladıktan sonra gömleği geri verdi ve gülümsedi.
"Gömlek kız kardeşin için olduğuna göre, bir fotoğraf ister misin?"

Başını sallamadan önce ağzı açık bir şekilde bir anlığına dondu kaldı. "Ne? Ciddi misin sen? Evet!"

Hayranı kalemi cebine telefonunu çıkarırken Lyric sıırttı.

Belirgin gölgesinden çıkıp kolunu dişi alfaya doladığında Emersona bir ahududu üflemek istedi.

"Bir selfie olur mu?" diye sordu. "Elbette," diye yanıtladı Lyric.

Kamera yukarı çıkarken yüzleri cihaza yansıdı ve Lyric kadrja daha fazla girmek için yaklaştı.

Yaklaşık aynı boydaydılar, bu yüzden yanakları çarpıştı. Lyric kırmızı düğmeye dokunduğunda kadının gülümsemesi göz kamaştırıcıydı.

"Vay canına, bu harika. Çok tatlısın, tişörtünü imzaladığın için teşekkür ederim. Ve resmi de." Bakışları Lyric'in omzunda gezindi ve boğazını temizledi. "Sizi gecenize geri dönmeniz için yalnız bırakayım. İyi yolculuklar!" Lyric'in kumaşın üzerine karaladığı imzaya bakarken gülümsemesi samimiydi.

"Sorun değil. Geldiğiniz için teşekkürler. Kız kardeşine selamımı söyle." Lyric gülümseyerek el salladı ve barikatın diğer tarafına geçene kadar kendisini taciz etmediğinden emin olmak için güvenlik görevlisine ters ters baktı.

Kadın gözden kaybolunca Lyric iç çekti ve alfalarına döndü.

Yüzlerindeki ifadeler karşısında kısa bir süre durdu.

"Neydi o?" Henry sordu, sesi bir bıçak kadar keskindi.

Lyric kaşlarını çattı ve bakışlarını bir alfadan diğerine gezdirdi. Elbette en rahat olanı Adra'ydı ama onun bile omuzlarında yersiz gibi görünen bir gerginlik vardı.

"Bir hayranımın formasını imzalıyor ve selfie çekiyordum. Sorun ne ki? Bu her zaman oluyor."

En azından diğer sanatçılar için öyleydi. Kadın bir zarar vermemişti, bu kadar büyütecek ne vardı?

"Sorun şu ki, o bir tehdit olabilirdi ve siz bizi başından savdınız."

Lyric kollarını kavuşturdu. "Hayır. O bir tehdit değildi. Bunu anladığımda ve aşırı tepki verdiğinizi fark ettiğimde, her sanatçının yaptığını yaptım ve onun ürünlerini imzaladım."

"O bir alfaydı."

"Yani şimdi tüm alfaların tehdit olduğunu mu söylüyorsun? *Sen* alfalar."

Henry meraklı bir güvenlik görevlisine bakarak, "Bunu otobüste daha fazla tartışalım," dedi.

Lyric dilini ısırды ve başıyla onayladı, dönüp beklemeden otobüse doğru ilerledi.

Kızgınlık derisinin altında fokurduyordu ve Lyric bunu kaşımının onu daha da kötüleştireceğini bilse de, otobüse adımını atar atmaz döndü ve üçüyle sanki bir idam mangasıymış gibi yüzleşti.

"Yani?"

"Çitlerden atlayan ve bir güvenlik görevlisini kenara iten bir alfaydı, yine de onun bir tehdit olmadığına mı karar verdiniz?" Henry sordu, sesi tehlikeli bir şekilde alçaktı.

Lyric kollarını kavuşturdu. "O bir tehlike değildi. Sadece heyecanlıydı."

"Seni korumamızı zorlaştırmayacağına söz vermiştin. Ama az önce tam da bunu yaptın," diye devam etti Henry, sesi daha yumuşaktı ama ifadesi daha az sert değildi.

Dördü birden ona bakarken, kendini azarlanan bir çocuk gibi hissetti.

"Eğer gerçek bir tehdit olsaydı, seni uzaklaştırmazdım.
Ama o sadece bir hayranımdı. O da bir alfa oldu."

"Ne oldu?" Desi otobüsün gelirken sordu.

Lyric oflayıp pufladı ve açıklamak için dudaklarını araladı ama Emerson ondan önce davrandı.

Omzuna yapılan yumuşak bir dokunuş dikkatini çekti ve dönüp Adra'ya baktı.

"Böldüğüm için özür dilerim. Sadece seni koruyoruz." Lyric iç çekti. "Anlıyorum... Gerçekten."

Ve bunun son olmasını umuyordu. Lyric, Adra'nın omzunda duran elini okşadı... ve Javier masadaki tabakları düzenlemek için başını kaldırdığında Emerson'ın söylediklerine kulak kabarttı.

"...ne olabileceğini biliyor musunuz? Çılgın bir hayran olsaydı -Tehlikeli bir şey. Korkunç bir şey . Ve karaborsada olan biten her şey? Yani, o bizim omega'mız, elbette onu korumak istiyorum."

Lyric son cümleye sinirlendi ama dilini ısırıldı. O *bizim*...

O da anladı. Onu korumak istiyorlardı.

Uzun zamandır kendini başkalarından koruduğu düşünüldüğünde, bu alışkın olduğu bir şey değildi. Korunmak, alışması gereken bir şeydi.

Ama lanet olsun, bu konuda biraz daha nazik olamazlar mı?

Lyric kaşlarındaki düğümü ovuşturdu, bir nefes verdi ve son birkaç dakikadır şüpheli bir şekilde sessiz kalan Henry'ye baktı.

Bakışları karanlıktı ve bir yanı, yüzeyin altında gizlenen hayal kırıklığı gölgesini silmek için bir şey söylemek istedi. Ama o

o da hüsrana uğramıştı.

Bir kez olsun biri onu örnek alınacak biri olarak görmüştü. O anda, o kadının tişörtünü imzalarken, onunla fotoğraf çektirirken, Lyric bir alfayla yüz yüze gelen bir omega değildi. O sadece bir hayranı için tişörtünü imzalayan bir müzisyendi.

Ve bu düşünce üzerinde durmaktan kendini alamadı. Bu onur üzerinde.

Lyric diğer pek çok kişi tarafından hor görülüyor, sadece bir omega olarak görülüyordu.

Asla sahneye çıkamayacaksın, bir omega olarak değil.

Merak etme, bir gün sana bakacak bir alfa bulacaksın. Ya da iki tane.

Müzik konusunda endişelenme. Sana duymak istediğin her şeyi çalacak bir alfa bulacaksın.

O hayalleri unut, Lyric. Odaklanman gereken tek şey seni hayata hazırlayacak bir alfa bulmak.

Lyric o anıları zihninden silkeledi. Burada onlara yer yoktu. Yanağına dokunan bir dokunuş onu irkiltti ve gözlerini kırıştırtarak açtığı anda Emerson'u birkaç santim ötede bulunca geri çekildi. Dudakları dişlerinden hafifçe geriye çekilmişti, köpek dişleri görünüyordu.

"Seni kokuyla işaretledi," diye homurdandı Emerson, Lyric'i çekerek.

Burnu, selfie sırasında dişi alfaya dokunan burnuyla aynı olan yanağında gezindi.

"Beni *işaretlemedi*," diye homurdanarak cevap verdi Lyric. "Bir selfie çektik ve kareye sığmak zorundaydık. İzliyor muydun ki?"

"Ben izliyordum. O alfa bizim omega'ya zarar verecek mi diye endişelendim-"

"Ben sadece bir omega değilim, lanet olsun!" Lyric bağırdı.

Dişlerini sıktı, yanakları alev alev yanıyordu ve patlaması üzerine diğerlerinin keskin bakışlarını görmezden geldi.

Lyric döndü, Emerson'ın elini itti ve kapıya yöneldi, yanaklarındaki ısıyı soğutmak ve sakinliğini kaybetmenin utancını hafifletmek için havaya ihtiyaç duyuyordu.

"Lyric!" Henry arkasından seslendi ama o çoktan kapıyı açmıştı. "Arkadaşlık sistemi ne olacak?"

Kapı arkasından çarpmadan birkaç saniye önce adamın iç çektiğini duydu.

Hayal kırıklığı onu körükleyerek, asfalt ayaklarının altında daha yumuşak olan çimenlere dönüşene kadar otoparkta sinsice ilerledi. Bir ciğer dolusu soğuk hava emdi ama bu göğsündeki öfke korunu soğutmaya yetmedi.

Korkuları gözlerinin önünde belirliyordu.

"Ben sadece bir omega değilim!" Kendi sesi kafasının içinde yankılandı ve o anı tekrar tekrar yaşadı. Şaşkın ifadelerini, Adra'nın endişesini, Javi'nin kaygısını, Henry'nin keskin bakışlarını, Emerson'ın şaşkınlığını, Nohen'in şokunu tekrar gözden geçirdi. Desi bile onun patlaması karşısında şaşırılmış görünüyordu.

Boğazı düğümlendi ve daha hızlı yürümeye başladı. Sanki annesi yeniden gelmişti.

Sadece biraz hava almaya ihtiyacı vardı.

Gece havası onu ve derin derin soludu, nefesini vermeden önce ciğerlerini neredeyse patlayacak kadar doldurmasına izin verdi. Ağaçlar tüm alanı çevreliyordu ve ay ışığı durup sırtını bir ağaca yaslayana kadar ona yol gösterdi.

Gözlerini kapadı, kulaklarını gizlice yaklaşılabilecek herhangi birine karşı tetikte tuttu ve bir nefes verdi. Patlamasına ve hava alma isteğine rağmen, sadece birkaç dakika sonra kaldırımında ayak sesleri duydu.

"İyi olup olmadığımı görmek için kimi göndereceğinizi merak ediyordum." "Kimin üzerine bahse giriyordun?" Javi üzgün bir gülümsemeyle sordu.

Omuz silkti. "Bahse girmedim."

"Eğer gitmemi istiyorsan Henry'ye göre cevabım hayır. Ama burada takılarak sana biraz mahremiyet gibi yapabilirim." Birkaç metre ötedeki bir ağaca yaslandı, bir spor ayakkabısını ağacın gövdesine dayadı, kollarını kavuşturdu.

Lyric oflayarak kollarını kavuşturdu ve yine oflayarak kollarını dizlerine dayadı. Javi ne kadar sessiz olursa olsun, onun varlığı her şeyden daha gürültülüydü.

Karanlık bir hayalet gibi ağaçta belirmesi ne kadar lezzetliyse...

"Eğer burada takılacaksan buraya gelebilirsin. Ama konuşmak istemiyorum. Sadece benimle oturur musun?" diye sordu ve yanındaki çimenleri .

"Eğer eminsen," dedi, dudaklarının kenarında bir gülümseme belirdi.

Kadın başını salladı ve adam rağmen zarifçe yere çöktü.

Adam ağacın diğer tarafına yaslandı ve kadın gözlerini kendine çevirmeden önce avucunu yere dayayıp baktı. Birkaç santim uzanarak parmaklarını birbirine geçirdi. İçini bir rahatlama kapladı ve bir kez daha bunun sinir bozucu omega duyuları olup olmadığını merak etti. Javi yanındayken *neden* bu kadar rahat hissediyordu? Bir alfa olduğu için mi? Yoksa Javi olduğu için mi?

"Küçüklüğümden beri mükemmel bir omega olmak için yetiştirildim," diye başladı, konuşmak istemediğini söylemiş olmasına rağmen. Ama kelimeler ağzından döküldü ve onları durduracak gücü yoktu. Belki de onları durdurmak *istemiyordu*. Birine içini dökmenin zamanı gelmişti, değil mi?

"Annem bir betaydı. Kız kardeşi gibi bir omega olmak istiyordu. El pençe divan durmaktan başka bir şey istemezdi. Çalışmama, başkasının ona bakmasına izin verme fikrini seviyordu. Sanırım teyzemi, onun bir omega olarak düzgün bir sürüyle yaşadığı hayatı kıskanıyordu ve *benim* de bir omega olduğumu öğrendiğimizde..." Lyric derin bir nefes aldı. "Tüm hayallerini bana dayattı, beni mükemmel küçük omega olmaya hazırlamaya çalıştı. Ama ben hepsinden nefret ettim.

"Artık bunu sevgiden ya da garip bir annelik içgüdüsünden dolayı yaptığını düşünecek kadar büyüdüm. Benim için en iyisini istiyordu ve ona göre *en iyisi* ona bakacak bir sürüye sahip olmaktı.

"Ama bu beni kapana kısılmış gibi hissettirdi. Bir omega olmayı öğrenmekten nefret ediyordum, oturup bir alfanın beni lüks bir hayata karar vermesini beklemem gerektiği düşüncesinden nefret ediyordum, kabul etmekten başka seçeneğim yoktu çünkü *seçildiğim için şanslıydım.*"

Javi dişlerini emdi ve elini onunkinin etrafında sıktı.

"Ne zaman müzikten, okuldan, bir işe girmekten ya da herhangi bir şey yapmaktan bahsetsem geri çevrildim ve omegaların bu tür şeylere ihtiyacı olmadığı, çünkü bunların bir alfanın işi olduğu söylendi." sessizliği bozmak için dudaklarından acı bir kahkaha döküldü. "Bir keresinde bana hakkımda şarkı yazacak bir alfa bulacak kadar şanslı olabileceğimi söylemişti. Kendi lanet şarkılarımı yazmak istemem önemli değildi."

Javier'den alçak bir ısıklık sesi geldi. "*Pajarita...* kahretsin. Çok özür dilerim."

Omuz silkti ama adamın onu görüp görmediğini bilmiyordu. Ona bakmamak için elinden geleni yapıyordu, çünkü gözlerinde bir nebze bile anlayış görse boğazındaki yumrunun çatlayıp gözlerinden dışarı taşmasından korkuyordu.

"Ben bunu hiç istemedim. Ve zaten hiçbir zaman adil olmayan beklentileri karşılamaya çalışmaktan yoruldum." Lyric'in sesi fısıltıya dönuştü. "Omega olmaktan nefret ediyorum."

Javier'in parmakları onunkileri o kadar sıktı ki neredeyse itiraz edecekti, ama sonra gevşedi ve başparmağını elinin arkasında gezdirdi.

"Bu mümkün mü..." Durakladı. Etraflarındaki gece hayatı sessizliği doldurmak için cıvıldıyor ve vızıldıyordu.

"Hayır, durma. Ne oldu?" diye sordu.

"Büyük bir ailede büyüdüm, sanırım çoğundan daha büyük. Bir omega kız kardeşim var ve o... *madré*'m..." Kelimeleri doğru sıraya koymakta zorlanarak iç çekti. "Omega olmakla ilgili nefret ettiğin tüm o şeylerin aslında annenin omega olma *versiyonuyla* ilgili nefret ettiğin şeyler olması mümkün mü?"

Sözler fiziksel bir darbe gibi indi ve kadın sessizliğe gömüldü. Javi onun sessizliğini öfke sandı ve alçak sesle konuşmaya devam etti. "Beni yanlış anlamayın, bu her sürü için farklıdır ama çoğunlukla omega tüm gücü elinde tutandır. Bir alfa sadece sürüsünü mutlu etmek ister, omega ise sürünün kalbidir. Eğer siz mutlu değilseniz, kimse mutlu değildir. Bu yüzden bana göre siz bize atlamamızı söyleyin, biz de ne kadar yükseğe atlayacağımızı söyleyelim."

Lyric'in kalbi hızla çarptı. "Ama bu... Yani, senin de seçme şansın yok mu?"

"Elbette. Ama seni mutlu etmek istememiz çok doğal. *Bizi* mutlu eden de bu. Sürüler böyle çalışır."

"Sanırım neyin omega, neyin Lyric olduğunu kabul etmekte zorlanıyorum. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?"

Kaşları çatıldı ve konuşmadan önce eli kızın elini sıkıca kavradı. "Ne demek istediğini anlıyorum. Bunu yanlış çalış, ama hepsi aynı. Sadece seni güvende tutmak istediğimizi biliyorum. Ve

Mutluyum. Ama çoğunlukla güvende, bu seni kızdırsa bile. Henry ve diğerlerinin nereden geldiğini anlamaya çalışın."

"Ama ya beni mutlu eden şey senin kabul etmeyeceğin bir şeyse?"

"Seni mutlu edecek bir şeye katılmamayı hayal bile edemiyorum."

Lyric kaşlarını çatı. "Bu hiç mantıklı değil. Ya ben sadece küçük orman yaratıklarına işkence etmekten zevk alan bir ucube olsaydım?"

Bunun üzerine kıkırdadı. "Mesele şu ki, alfa içgüdüleri olsun ya da olmasın, böyle bir şey isteyen birinden etkilenmezdim. Ben *senden* etkileniyorum, Lyric. İnanılmaz derecede yetenekli, başarılı, tatlı niyetine jelibon yiyen ve kafasının içinde çok fazla yaşayan bir müzisyen. Ben sadece bir alfayım. Bizi biz yapan içgüdülerimiz değil. Seninkiler de öyle."

Lyric kıkırdadı. "Asla yeterince jelibon olmaz."

"Eminim diğerleri seni daha az hissettirmek istememiştir. Ama günün sonunda, sen *bizim omega*'mızsın."

Ses tonundaki sahiplenicilik, normalde olduğu gibi teninin kaşınmasına neden olmadı. Bunun yerine, göğsüne bir sıcaklık yayıldı. Adam konuşmaya devam ederken göğüs kafesini ovuşturdu.

"Sizi sadece bir omega olarak gördüğümüzden değil. Ancak bir omega olmanın getirdiği riskleri kabul etmemek tamamen sorumsuzluk ve tehlike . Sen hâlâ Lyric'sin. Hâlâ bütün bir mekâna hükmedebilen ve hak ettiklerinde ev sahiplerine hadlerini bildirebilen ve bir otobüs dolusu alfayı tutabilen yükselen bir pop yıldızısın. Henry'ye gelince... O senin tur menajerin ve alfan ve sadece seninle ilgilenmeye çalışıyor. Sence ona izin verebilir misin? Bize izin verir misin?"

Başparmağının ucu yavaşça teninde gezinmeye devam etti, her fırçalamada kıvılcımlarla birlikte teninin üzerinde sıcaklık kayıyordu.

"Tamam. Sana izin vereceğim. Ama bana biraz kredi vermeye çalış. Ben aptal değilim."

Javier'in derin kıkırdaması gece hayatının cıvıltılarına karıştı ve elini kaldırıp dudaklarının bir fırçasıyla oraya bir öpücük kondurdu. "Biliyorum. O anda korumak istedikleri birine doğru koşan bir alfa gördükleri için suçlular. Bunu anlıyorsun, değil mi?"

Lyric onun öpücüğünün dokunuşuyla eriyerek iç geçirdi ve açıklamasının nefesiyle elinin sırtında yumuşak bir hava fırçası dolaştı. "Evet. Bunu anlayabiliyorum."

Sırtını ağaca yaslayarak dallara ve daha da ötede gece gökyüzüne baktı. "Dışarı fırladığım için kendimi aptal gibi hissediyorum."

"Yapma. Bize kızmaya hakkın var. Bunu benimle konuştuğunuz için teşekkür ederim."

Lyric başını ağaca yasladı ve Javier'in yüz hatlarındaki gölgelerin izini sürdü. "Ve bana karşı sabırlı olduğun için teşekkür ederim. Bunların hepsi... yeni. Ve sana yalan söylemeyeceğim, biraz korkutucu."

"Biliyorum. Yine de bu yeni bölgeye cesaret etmenize sevindim. Seni bu kadar kolay korkutmamıza izin verme."

Yumuşak bir kıkırdama dudaklarını gıdıkladı. "Bilmiyorum, daha iki hafta var."

"Her saniyesini iple çekiyorum," diye itiraf etti Javi. "Aslında... Eğer istersen seni daha iyi hissettirecek bir şey biliyorum."

Lyric gözlerini kısarak ona baktı. "Peki bu ne?"

Javier sanki çok açılmış gibi, "Yemek pişirmek," diye cevap verdi.

Kadının ona gönderdiği kuşkulu bakış çok şey anlatıyordu ama adam kıkırdadı ve kadının elini sıktı. "Bunu bir düşün. Çok eğleneceğiz."

"Bu... bir randevu," dedi, yanakları bu fikir karşısında kızarmıştı.

"Anlaştıkt."

Dilinin ucunda beliren kelimeler, o anda göğsünü dolduran duygu kabarmasıyla karşılaştırıldığında çok geliyordu. Ama yine de ağzından kaçırdı. "Senden gerçekten hoşlanıyorum. Ama henüz o *noktada* olmadığımı biliyorum."

"Sorun değil. Oraya varacağız," diyerek onu rahatlattı, yanaklarını kil gibi gülme çizgilerine dönüştüren ve onda bu çizgilerin izini sürme isteği uyandıran bir gülümsemeyle.

Lyric, ayrıntılı talimatlar içeren bir haritada X ile işaretlenmiş olsa bile oraya nasıl gideceğini bilemeyeceğinden emindi.

Ama bu, ona nasıl hissettiğini söylemek, bir başlangıçtı.

Chapter Forty-One

Henry tanışma ve selamlaşmalara müdahale etmemeye çalıştı, hayranlarıyla buluşmak için ona istediği alanı sağlamaya çalıştı

kesintisiz gösterilerden sonra. Ve yaptı da... .

Yakınında durmuş, onun koruması gibi davranıyordu. Mekânın güvenlik görevlilerine güvenmediğinden değil... tamam, peki. Evet, güveniyordu. Öyleydi.

Henry, Lyric'in güvenliğini kendisi ve otobüsteki diğer adamlar dışında kimseye emanet etmek istemiyordu. Bunun değişeceğini hiç sanmıyordu, bu yüzden Lyric'in bariyerin üzerinden uzattığı her el sıkışmaya ve her eşyaya yan gözle bakıyordu. Bu yüzden dev bir çanta taşıyor, Lyric'in hediyelerini birbiri ardına atıyordu.

Diğerlerini de otobüse bindirmeden önce incelemek için. Biraz fazla hevesli miydi? Belki de öyleydi.

Lyric bu konudaki fikrini değiştirecek miydi?

Kesinlikle değiştirmeyecekti.

Özellikle de ülke çapında omegaların ortadan ilgili haberlerle meşgulken. Lyric de bu istatistiklerden biri haline gelirse lanetlenirdi, onun gözetiminde olmazdı.

Bir kez daha barikatın etrafında toplanan küçük kalabalığı inceledi ve kaşlarını çatı. En arkada, imza almak için kalabalığın arasından henüz sıyrılamamış bir çift vardı. Henry'nin aldığı koku onların kokusuysa, iki erkek, alfabeydi. Lyric kıkırdarak bir tişört daha imzalarken Henry göz ucuyla iki adama baktı. Lyric'in ürünlerini giyiyorlardı... ama Henry onların omega'sına bakışlarından hoşlanmamıştı. Gözlerinde yetenekli bir müzisyene duyulan basit bir hayranlıktan daha karanlık bir şeyler vardı.

Ama herhangi bir hamle yapmadılar. Lyric'i tehdit etmediler ya da bir şey söylemediler ki bu muhtemelen en şüphe uyandıran şeydi. Elllerinde Lyric'in imzalaması için herhangi bir ürün yoktu ve Henry, Lyric'in üzerlerindeki tişörtleri imzalatmak için onlara elini sürmesi halinde lanetlenecekti.

İki alfa Henry'ye bakmadan önce birbirlerine bir şeyler mırıldandılar ve sonra rahatsız bir şekilde ayaklarını sürüyerek yürüdüler.

Bu kadarı yeterliydi.

"Lyric, sonuncusu," diye seslendi, öne doğru bir adım attı ve kızın dirseğine hafifçe dokundu.

Lyric omzunun üzerinden ona kaşlarını çatarak baktı ama onun ne kadar ciddi olduğunu hissetmiş olmalıydı. Kaşları çatıldı ve son bir imza atıp kalabalığa veda etmeden önce bir kez başını salladı.

Henry bir elini kızın sırtına koydu ve onu küçük kalabalıktan uzaklaştırdı.

Omzunun üzerinden baktığında iki alfanın gitmiş olduğunu gördü.

"ÇOCUKLAR, KONUŞMAMIZ GEREK." Henry'nin derin sesi otobüste yankılanarak ertesi günkü öğleden sonralarını böldü. Sesi amaçladığından daha sert çıkmıştı... ama iyiydi. Onların dikkatine ihtiyacı vardı ve bunu ciddiye almalarını istiyordu.

Lyric durakladı, eli jelibon torbasının yarısına girmişti ve yavaşça çıkardı, iki parmağının arasına turuncu bir ayı sıkıştırmıştı.

"Konuştuğumuzu sanıyordum," diye şaka yaptı ama Henry'nin sert bakışları karşısında gülümsemesini hemen yuttu.

"Haberleri takip etmediğinizi biliyorum, ancak daha endişe verici bir şey oluyor. Bu da kurallara sıkı sıkıya bağlı olduğum anlamına geliyor."

"Ne oldu?" Adra kaşları endişeyle çatılmış bir halde sordu.

Ayak bileklerini kavuşturarak tezgâha yaslanan Henry, işaret parmağını tabletinin üzerinde gezdirdikten sonra yüzünü onlara çevirdi. Son birkaç haftadır takip ettiği haber bülteninin sesini yükseltti.

Muhabirin kasvetli sesi otobüste yankılandı.

"...bölgedeki beşinci kayıp omega ihbarı. Şu anda herhangi bir ipucu yok, ancak tüm vatandaşlardan dikkatli olmalarını istiyoruz. Etrafınıza dikkat edin, özellikle de omegalara."

Sesi kıstığında, bakışları tablete yapışmış olsa da konuştu. Alfaların gözlerini endişe ve bir tutam rahatlama doldurdu

göğsünde hafifledi. Lyric için endişelenen tek kişinin kendisi olmadığını bilmek onu daha iyi hissettiriyordu.

"Ülkenin her yerinde benzer raporlar var. Belki bu kadar büyük sayıda değil... ama yine de endişe verici. Arkadaşlık sistemiyle ilgili şakalar yaptığımızı biliyorum ama artık ciddileşmenin zamanı geldi. Yanınızda biri olmadan hiçbir yere gitmeyin."

Lyric sakızlı ayısını çantaya geri bıraktı.

Henry iç çekti. "Bunun senin için hassas bir konu olduğunu biliyorum Lyric, ama-" "Hayır, sorun değil. Anlıyorum. Söz veriyorum yanımda birini götürreceğim.

Eğer bir yere gitmem gerekirse. Ben hâlâ bir omega'yım ve onların avladıkları da bu." Acımasızca gülümsedi. "Seni kızdırmak hoşuma gidiyor Henry, ama aptal değilim. İyi olacağım."

"Teşekkür ederim," dedi, omuzlarındaki gerginlik azalmıştı. "Mekânlardaki güvenlik de artırılacak. Görünüşe göre gündemde olan birkaç omega kaçırma girişimi olmuş."

Lyric kaşlarını çattı. "Gerçekten mi? Sence hedeflerinden biri ben olabilir miyim? Her gece sahnede olduğumu biliyorum ama..."

Yeni bir sanatçı olmasına rağmen. "Evet. Yükselen bir yıldızsın ama radarlarında olmasan bile tedbirli olmak istiyorum. Riske atmak istemiyorum."

"Artık kaçmak yok, tamam mı?" Adra kulağına yakın bir sesle, bakışları Henry'nin üzerinde, dedi. Lyric başını salladı ve göğsüne yaslandı.

"Anlaştık."

Ve birkaç gündür ilk kez Henry'nin göğsü hafifledi.

"**F** her derde devadır."

Javier derin, kadifemsi sesiyle böyle mırıldanmıştı ve Lyric itiraz edemeyecek kadar güçsüzdü.

Ve bu şekilde kendini onun minibüsünde buldu, sahne çağrısından önce zaman öldürüyor ve... otlu kek yapıyordu.

"Tatlı bir şeyler istediğimi söylediğimde aklımdaki tam olarak bu değildi," diye alay etti Lyric.

"Bugün yapacağımız tek şey bu olmayacak, *pajarita*."

Lyric, onun o aptalca şirin mırıldanan sesini duyunca az önce hamurla karıştırdıkları lanet olası tereyağı gibi eridi.

Ona taktığı lakap.

"Bu ne demek oluyor? *Pajarita* mı?"

Sırıttı, dudakları seğirerek diliyle izlemek istediği yarım bir gülümsemeye dönüştü.

"Anlamı 'küçük kuş'."

Lyric kaşlarını ve kuru malzemelerle dolu kâseyi parmağının ucuyla ona uzattı.

"Neden bana bir kuşun adını taktın?"

Hatta onun chuckle oldu çökmüş gibi ve tatlı onlar yapıyorlardı. "Derinlemesine bir gerekçe yok. Kuşlar öter."

"Oh," dedi Lyric yumuşak bir sesle.

Basitti ama yine de midesini bulandırıyordu. "Peki ya 'küçük'?"

Javier 1.80'lik boyuyla sırtarak ona baktı. "*Evet*," diye cevap verdi.

Lyric başını salladı. "Belki de ben küçük değilimdir, belki de sen sadece fazla büyümüşsündür."

"Bu mümkün. Annem beş-iki yaşında."

Bu onun Lyric'ten bile daha kısa olduğu anlamına geliyordu. "Ama yine de sana sahipti," diye alay etti.

"Öyle yaptı. Hatta şu anda iki babamdan daha uzunum. Sanırım kıskanıyorlar."

"Emma'dan başka kardeşin var mı?"

"Ben yaparım. Al, bunu karıştır," dedi ve ona kuru ve ıslak malzemelerden oluşan kâseyi uzattı. Çikolata kokusu ona kadar geldi ve midesi guruldadı.

"Ben üç kişinin en küçüğüyüm."

"Yolda olmanıza rağmen onlarla hala iletişim halinde misiniz?"

"Elbette. Hepimiz çok yakınız. Günde bir kez aramazsam ya da en azından mesaj atmazsam annem küplere biner. Hayatta olduğumu bilmeleri gerekiyor, en azından o böyle söylüyor."

"Hâlâ onlarla mı yaşıyorsun?"

Çocukların kendi başlarının çaresine bakabilecek yaşa gelene kadar ebeveynleriyle birlikte bir sürü olarak kalmaları normaldi.

"*Si*. Annemin bana bir sürü ayarlamaya çalışmasına rağmen kendi sürümü bulamadım."

Lyric hissettiği kıskançlığın etkisiyle kıs kıs güldü. "Seni evden çıkarmak istiyor, ha?"

"görünüyor. İstedğini aldı, değil mi?"

Lyric bir alfa için hayatın nasıl olduğunu hiç düşünmemişti. Şimdi düşününce Emerson ve Adra'nın durumlarını daha iyi anlıyordu. Yalnız yaşamak mı? Evet, bunu anlıyordu.

Ailenin yanında bu kadar uzun süre kalmayı düşünmek garip geliyordu. "Çok fazla sevgi paylaşıyor olmalısınız," diye mırıldandı. spatulayı kasenin kenarına yerleştirin.

Javier, metalin üzerine tereyağı sürülmüş bir tavayı ona doğru kaydırarak, "Bu iyi, şimdi koyabilirsin," diye talimat verdi. "Dök," diye yönlendirdi. "Benim geldiğim evde çok fazla sevgi paylaşılır. Senin ailen bir aile?" diye sordu sessizce.

Lyric hamuru dökerken tereddüt etti. Hamur yavaşça tepsiye döküldü ve o anı, yaz gecesindeki şimşek böcekleri gibi düşüncelerini toplamak için kullandı. Ama kullandığı kavanoz parçalara ayrılmıştı. Ve şimşek böcekleri aslında arıydı.

"Senin ailen benimkinden çok daha sevimli görünüyor. Bunu böyle bırakalım," dedi yumuşak bir sesle.

"Anlaşıldı, *pajarita*. Sorum sizi üzdüyse özür dilerim." Ön kollarını dayadığı tezgâha doğru eğildi

ve ellerinden birini kendi eliyle kapattı. Avuçları sıcacıktı, bakışlarındaki anlayış ve özür daha da sıcaktı ve Lyric onun ifadesindeki endişeyi bir öpücükle silmek istedi. Adam ona baktı, kahve rengi gözleri onu tamamen esir almıştı ve Lyric zamanın nasıl geçtiğini anlamadı.

Javier kaçırarak büyüyü bozdu, elini geri çekti ve ayağa kalktı. Temas kaybının yasını tuttu. "Aç mısın?"

Sanki çağırılmış gibi midesi guruldadı.

Kıs kıs güldü. "Bunu evet olarak kabul ediyorum. Kolay bir şeye ne dersin?"

Bir sandviç? Sonra da tatlı bir şeyler yaparız."

Lyric gülümsedi ve brownie hamurunu bir spatulayla düzeltti. "Sorduğun soru beni üzmedi Javi, sadece bugün sahip olduğumuz havayı bozmak istemiyorum. Sandviçler kulağa mükemmel geliyor."

"Başka neye ?"

Lyric parmağıyla kalçasına vurdu. "Emin değilim. Başka ne yapabilirsin?"

"Hemen hemen her şey. Kız kardeşim bir omega ve tatlılar yemeyi en sevdiği şey. Sürüsünü bulmadan önce benimle mutfakta olmayı çok severdi."

Javier çalışırken konuşuyordu ve Lyric sadece oturup dinlemekle yetiniyordu. Yumuşak sesinin temposu, her kelimenin tınısı, mutfakta dolaşırken kapların çıkardığı tıkırtılar ve takırtılar. Turun kaosundan sonra, patlak lastikten kaba röportaja ve yaptığı tüm duygusal ruh kırılmalarına kadar, Javier'in mutfakta rahat bir şekilde çalışmasını izlemek bile onu daha iyi hissettirmeye yetti. Sanki... ev gibiydi?

Ve utanmaz bakışlarından, o kot pantolonun onun için yapılmış olması gerektiği sonucunu çıkardı. Kışını mükemmel bir şekilde sarıyordu.

"Yaptığınız en sevdiği şey neydi?" Lyric sordu.

Javier kıkırdadı. "Bunu asla yüksek sesle söylemedi ama çikolatalı kurabiyelerimden bir tepsi yiyebilir. Bunların onun zayıf noktası olduğunu söyleyebilirim."

"O zaman bunları yapalım," diye önerdi Lyric. "Onunla hâlâ görüşüyor musun?"

Javier sandviçleri için malzemeleri çıkarırken başını salladı. "Evet ama istediğim kadar sık olmasa da. Sürüsü onu meşgul ediyor."

Lyric bu düşünce karşısında kaşlarını çattı. Sırf sürüsü yüzünden ailesiyle konuşamamak hoşuna gitmezdi. Aklına hemen en kötüsü geldi - kız kardeşini kilit tutan ve onu kahya, anne ve- olarak hareket etmeye zorlayan bir alfa sürüsü.

"Yüzündeki dehşeti okuyabiliyorum Lyric," dedi kıkırdayarak, dört parça taze ekmek doğrarken. "Hayal ettiğın gibi bir şey değil. Bu çok doğal. Kız kardeşimi neredeyse her gün görürken, ondan sadece birkaç günde bir haber alır hale geldim. Ama bu normal. Yeni ailesini buldu ve bu hayatın bir parçası. O mutlu ve ben ya da *annem* onu ne kadar özlesek *de*, önemli olan tek şey bu."

Lyric'in yanakları kızardı. "O kadar şeffafım, ha?"

"Omega olmaktan korkan ilk omega sen olmazsın." "Burnumu ... ama hiç korktu mu? Kız kardeşin?" sorgulandı.

"Sanırım omega merkezini ilk kez ziyaret ettiğı için gergindi. Ama sürüsünü kolayca buldu ve aynı zahmetsizlikle aşık oldu. O mutlu ve önemli olan da bu."

Lyric, peynir dilimleyip buzdolabından soğuk etleri toplarken onu inceledi. Sanki kız kardeşinin mutluluğunu sorgulamaya cesaret edemiyormuş gibi bu konudan hiç rahatsız olmamış gibiydi.

"Geleneksel yolu seçti, değil mi?" diye sordu.

"Evet. Annem... hevesli kelimesinin doğru olduğunu sanmıyorum ama kız kardeşim bize gelip kendi sürüsünü bulmaya hazır olduğunu söylediğinde destek oldu. Biz de omega merkezinden bir randevu ayarladık ve her şey oradan başladı."

Lyric omega merkezine bakmak zorunda kalmıştı. Annesi birkaç kez ziyaret etmeleri için ısrar etmişti ama Lyric her seferinde koku kartlarını kokladığında ve alfaların bulunduğu klasöre ticaret kartlarıymış gibi baktığında midesi bulanıyordu.

Sinir, korku ya da başka bir duygu kombinasyonu, bilmiyordu.

Eğer bir alfa muadili olacak türden bir omega ise -ya da iki, üç, hatta belki beş- bunların o klasörlerde bulunmadığını biliyordu.

"Sürüsünü bulduğuna ve mutlu olduğuna sevindim."

"Ben de," dedi ve ona peçeteye sarılı bir lokum uzattı.

Lyric sırttı ve ev yapımı öğle yemeğini kabul ederken parmakları birbirine değdi. "Ekmeği de sen mi yapıyorsun?" diye sordu, mükemmel ve eşit dilimlenmiş ekmeği incelerken.

"Bazen. Bu partide yaptım ama sonuncusu."

Lyric, Javi'nin dikkatli bakışları altında sandviçini ısıtırken sırttı.

Ve ancak o yutkunduktan ve iltifat ettikten sonra Javier kendi sandviçini ısırdı.

"KIZ KARDEŞİM kendini kapalı hissettiğinde gelip benimle kamyonda takılırdı. Göz atmak istersen en sevdiği dergilerden bazıları şuradaki köşede duruyor."

"Gerçekten mi? Tamam." Dalgınca mırıldandı ve arkasını döndü.

Bir dergi seçmek çoğunlukla göstermelikti, çünkü Lyric'in tüm dikkati kendi kendine İspanyolca mırıldanan alfa tarafından tutuluyordu.

Lyric raftan eğilmiş bir dergi seçti ve tezgâhın diğer ucundaki taburelerden birine oturdu. Dergiyi kalan birkaç santimlik boş alana bıraktı ve sayfaları çevirdi, Javier mutfakta sadece kendisinin duyabildiği iyi çalışılmış bir ritimle dans ederken renkli görüntüleri ya da bulanık kelimeleri zar zor .

Lyric, Javier'in mutfakta çalışmasını izlemeye olan tutkusunu gizlemek için ilk başta derginin sayfalarına göz atmakla yetindi. Oraya ait olduğu çok açıktı. Sanki her şeyi ezberlemiş gibi, küçük mekânda zahmetsizce süzülüyordu. Çıkardığı çekmecelere bakmıyordu bile, elleri uygun kapların etrafını sarıyor ve onları kolaylıkla çekip çıkarıyordu.

Koyu renk saçları topuzdan kurtulmuş, kısa bukleleri parmağına dolamak istemişti. Konsantrasyon ve neşe, bir ressam tarafından özenle yerleştirilmiş gibi yüzünün hatlarına çizilmişti.

Parmaklarını onun saçlarında gezdirmek istedi. Başını kendi başına doğru çekmek ve-

Adamın bakışları kıza kaydı ve kız şaşkınlığını gizlemek için dergiye baktı.

Gözüne bir renk pırıltısı takıldı ve sayfaları daha dikkatli inceledi.

Güzel bir kızıl saçlı, diğer benzersiz modellerle birlikte derginin sayfasındaydı. Hepsinin ortak noktası neydi?

Bağ işaretleri.

Lyric farklı omegaların üzerindeki ısırick izlerini vurgulayan renk pırıltılarını inceledi. Makalenin kendisi makyajla ilgiliydi ama

Bir süre sonra kelimeler birbirine karıştı, o da resimleri incelemeye geri döndü.

Dövmesi vardı. Bir bağ işareti o kadar farklı olur muydu?

"Ah, evet. Bu, kız kardeşimin en sevdiği baskılardan biriydi. Onunla birlikte bu sayıya baktığımızı hatırlıyorum," dedi Javier onun omzuna çok yakın bir şekilde.

Ona bakmak için başını geriye doğru eğdi ama adamın bakışları dergiye kilitlenmişti.

Onun yakınlığı karşısında nefesinin nasıl kesildiğinden habersiz görünüyordu.

"Gerçekten... benzersiz. Bağ işaretlerini bu şekilde vurgulamak," diye mırıldandı ve dikkatini sayfalara geri verdi.

"Emma da öyle dedi. Sırf erkek arkadaşları ona makyaj yapabilsin diye makyaj malzemesi almak istedi." Kıkırdadı. "O sayfada durmana ne sebep oldu?"

Lyric onun bakışlarından kaçmak için gözlerini yere indirdiğini itiraf etmek istemedi, bu yüzden omuz silkti. "Bağ izleri hiç düşünmediğim bir şey. Ciddi olarak değil."

Ama...

Eğer turneden sonra grubuyla birlikte kalacaksa... bu eninde sonunda gündeme gelmez mi?

Yutkundu. Bir zamanlar, sadece bir bağ işaretinin düşüncesi bile onu dehşete düşürürdü. Ve bu korkunun bir kısmı hâlâ devam ediyordu. Ama dergiye şöyle bir bakıp, mutlu, muhteşem ve izlerini göstermekten gurur duyan modelleri görmek?

Lyric bir gün kendisinin de gurur duyup duymayacağını merak etti. Bunu sürüsüyle birlikte ister miydi?

Henry mi Adra mı? Emerson mı?

Nohen'in onda da bir iz bırakamayacağını düşününce içinden bir hüznün geçti.

En azından... her gün yenilemek zorunda bir tane değil.
Kendi kendine kıkırdadı ve sonra başparmağını dövmenin üzerinde
gezdirdi.

Hmm.

O ve Nohen kendi bağ işareti versiyonlarını bulabilirlerdi.
Lyric gözlerini kırıştırdı, düşüncelerinden sıyrılırken mutfak tekrar
odak noktasına geldi. Ne düşünüyordu ki?

Sanki çoktan kararını vermiş gibi, sanki grubuyla kalmayı
planlıyormuş gibi düşünüyordu. Alfalarıyla.

Lyric başını kaldırıp Javier'e baktı. "Sandviçimin içine ne koydun?"

"Pardon?" diye sordu, dudaklarını büken bir gülümsemeye. "Neden
sordunuz?"

Lyric kollarını kavuşturdu ve gözlerini alfaya dikti. "Ben normal bir
omega değilim."

"Evet, *pajarita*, sanırım bunu en başından beri fark ettim."

"Ama normal omega düşüncelerim var."

"Normal omega düşünceleri nelerdir?"

Lyric ellerini sallayarak içini çekti. "Bilirsiniz, bir sürü ve bağ
işaretleri ve bunun gibi şeyler hakkında düşünmek."

"Daha önce hiç paket istemedin mi?" diye sordu, yaklaşarak
avuçlarını tezgâhın iki yanına dayadı.

Lyric başını salladı, nefesi o an için bir metaydı. "Hayır. Asla. Dürüst
olmak gerekirse, bunu bilerek böyle tuttum. Yakın zamana kadar...
alfaları benim için bir tehlikeden fazlası olarak görmemiştim."

"Ama şimdi fikrini değiştiriyorsun, hmm?" diye sordu, boşluğa
bakarken yanağını kaşıyordu. "Sadece müziğe odaklanıyorsun, değil
mi?"

Başını salladı.

Javier omuz silkti, sonra onunla bilmiş bir glmsemi paylaştı, eğer isterse tadına bakabilecek kadar yakındı. "Belki de başından beri normal bir omegaydın. Belki de onu kafesinden çıkaracak kadar güvende hissetmek için doğru alfalara ihtiyaın vardı."

Lyric başını elinin üzerine koydu ve dudaklarına yayılan gülümsemeye karşı verdiği savaşı kaybetti.

Belki de haklıydı.

"Daha iyi hissediyor musun?" Emerson parmaklarıyla Lyric'in saçlarını okşayarak sordu.

Tembelce mırıldandı, gözlerini açma zahmetine bile girmedi. "Mm-hmm, saçlarımla oynamaya devam ettiğin sürece," diye mırıldandı.

Emerson ona bakmıyor olsaydı, muhtemelen konuştuğunu bile fark etmeyecekti. Bu onun ne kadar mutlu olduğunu gösteriyordu.

"bile geçmezdi," diye cevap verdi, dudakları seğirerek.

Adra'nın otobüsteki bakışlarıyla karşılaşmak için başını kaldırdı, diğer alfa kucağındaki eskiz defterinden başını kaldırırken sırtıyordu.

Emerson'ın kucağına yayılmış omega'yı incelerken bile kalemi hafifçe hareket etmeye devam etti.

Lyric'in başı Emerson'ın kalçasına yaslanmıştı.

Emerson başparmağını kızın yanağında gezdirirken, "Artık sana kek yok," diye alay etti. "Tamamen işe yaramazsın."

Lyric ofladı ve bakışlarını onunkilere çevirdi, başını eğerek başparmağını dişlerinin arasına aldı ve tehditkâr bir şekilde ısırıldı. Bir kedi yavrusunun şakacı ısırığı kadar acıtmıştı ama gülmemeye çalıştı.

"Geri al," diye mırıldandı ısırıklarının arasından.

"Hayır," diye reddetti, 'p' harfini patlattı ve gülümsemesine karşı verdiği savaştan vazgeçti. "Demek başka bir alfanın seni bir günlüğüne çalmasına izin verdiğimizde böyle oluyor? Eve kafan güzel ve video oyunu bile oynayamayacak kadar uykulu geliyorsun."

"Çok yemek yaptık," dedi, dudaklarını başparmağının üzerinde gezdirdi ve gözlerini tekrar kapattı. "Yemek pişirmek zor iş, biliyorsun. Javi'ye zam yapmalıyız. Bunu her gün yapıyor."

Henry homurdandı ve Lyric başını Emerson'ın kucağından kaldırarak diğer alfaya ters ters baktı. "Neye gülüyorsun sen?"

"Sen çok sevimli bir omega'sın."

Emerson, Lyric'in vücudundaki gerginliği hissetti ve karşılık olarak sertleşti. Nefesi bile durakladı, Lyric'in cevabını beklerken göğsünde tutsak oldu. Lyric'in tüylerinin diken diken olduğunu hissedebiliyordu ve herhangi bir hareket olup olmadığını anlamak için onu inceledi. Otobüste zaman bir anlığına donmuş gibiydi, Adra'nın kalemi bile kâğıdı kazımayı bıraktı.

Ama Lyric rahat pozisyonuna geri döndü, Emerson'ın elini tuttu, saçlarının arasından geçirdi ve gözlerini kapatırken mırıldandı. "İşte ben buyum. Çok tatlısın."

Göğsünde bir şey fokurdadı, tıpkı bir derenin sonundaki dereye akan su gibi. Taşacağından emin olana kadar doldu da doldu, ama asla taşmadı.

Mutluluk mu? Gurur duygusu, belki?

Evet. Omega'sıyla gurur duyan bir alfaydı. Lyric kendisine omega denmesine tepki olarak öfkelenmemiştir.

Bu Henry'nin onu test etme şekli miydi? Kendini olduğu gibi kabul etmesi için onu şartlandırmaya yönelik sinsi bir girişim miydi?

Emerson kucağındaki güzelliğe baktı. Uzun, kızıl sarı saçlarını okşamaya devam etti, dudaklarının şeklini ve kirpiklerinin yanaklarının üst kısmındaki tüylerini takip etti.

Ona yeterince kredi vermiyor muydu?

Lyric güçlüydü ve bu güç kendi etrafına ördüğü duvarlardan çok daha derinlere iniyordu.

Bu, Lyric onları içeri aldıkça keşfettiği bir şeydi. Tuğla tuğla, onu daha çok ortaya çıkarıyor, hakkında daha çok şey öğreniyorlardı ve Lyric'in de kendisi hakkında daha çok şey öğrendiğinden şüpheleniyordu.

Az önce onun aklından neler geçtiğini bilmek isterdi. Hangi düşüncelerin peşinden gitmişti de tekrar onun sözlerini duymazdan gelmişti -ya da daha iyisi, biraz tereddüt etmeden onları gerçek olarak kabul edip yoluna devam etmişti?

"Seni tanımlamak için kullanabileceğim tek kelime sevimli olurdu, elbette," diye mırıldandı usulca.

"O da ne?" diye sordu, tek gözünü açıp ona bakarak.

Başını iki yana salladı. "Boş ."

Lyric gözlerini tekrar kapadıktan sonra Emerson bir süre Adra'nın çizimlerini izledi, bakışları buluştu ve Adra'nın bilmiş gülümsemesi daha da büyüdü.

Bunu daha önce hiç düşünmemiştir ve belki de saflık ediyordu ama Adra önce bir sürü bulursa ne olacağını hiç düşünmemiştir. Vahşileşmekten kaçınmak için birbirlerinin hayatlarında sadece yer tutucu oldukları her zaman anlaşılmıştır.

Lyric'in uzun saç tellerini yavaşça kalçasında gezdirirken gülümsedi. Artık bu konuda endişelenmesine hiç gerek yoktu çünkü sürülerini birlikte bulmuşlardı.

Başını otobüs koltuğuna yasladı, gözlerinin kapanmasına izin vermeden önce sokak lambalarının ışıkları görüş alanında parıldıyordu.

Bir şey yanağını tırmalayana kadar bir daha uyanmadı.

Gözlerini kırıştırarak açtığı anda, Lyric'in önünde durduğunu ve bir parmağıyla kısa sakalının kıllarını usulca kaşındığını gördü.

"Yatak?" diye mırıldandı.

Yarı uykulu olan Emerson başını salladı ve onun kendisini ayağa kaldırmasına izin verdi. Duvara çarpmaktan zor kurtuldu ve gecenin ortasında otobüs karanlık olduğu için sessizce küfretti.

Yatak odasından geçerken Emerson ranzasının yanında durdu ve iyi geceler demeye hazırlandı ama Lyric elini onunkine dolayarak yürümeye devam etti.

Gözlerini kırıştırdı, odadaki gölgelere karşı bir faydası olmadı ve onu takip etti.

Lyric yuvasının kapısını açarken bir klik sesi, yeşil bir parıltı ve ardından yumuşak bir ışık ranza odasına girdi.

Emerson onu bir omega için en özel alana buyur ederken dilsiz bir şekilde takip etti.

Lyric örtüleri ve çarşafı geri çekti, tozluklarını çıkardı ve yanındaki boşluğu okşamadan önce yatağın üzerine süründü.

"Hadi uyuyalım." Bakışları onu bir aşağı bir yukarı takip etti. "O eşofmanlarla buraya girme."

Emerson kıs kıs gülerek eşofmanını ve tişörtünü çıkarıp attı, sonra da üzerinde sadece boxer'ıyla ona katıldı.

"Bu benim sıram olduğu anlamına mı geliyor?" diye sordu yüzünü ona dönüp profilini inceleyerek. Sanki yüzünün her bir çizgisini ve şeklini zaten ezberlememiş gibi.

"Ne için?"

"Ben senin saçınla oynadım, şimdi sıra bende, değil mi? Bu işler böyle yürür."

Lyric usulca kıkırdadı ve yatağa doğru eğilerek dudaklarını onunkilerin üzerinde gezdirdi. "Saçlarınla oynayacağım."

Emerson kollarını ona doladı ve başını boynuna gömüp tatlı bal kokusuyla dolu nefesini içine çekerek onu kendine yaklaştırdı.

Rahat, uyku sersemi bir kucaklaşmanın içinde erimeden önce oraya bir öpücük kondurdu. Parmakları saçlarını okşadı ve ürperti kafa derisinden omurgasına doğru yayıldı.

Bir mırıltı ağzından kaçtı ve yumuşak bir kıkırdama onu terk etmeden önce durakladı. "Bana gülme."

"Oh, gülüyorum. Büyük, güçlü alfa benim tarafımdan mırıldandı."

"Her zaman, her yerde," diye söz verdi.

O sadece mırıldandı ve Emerson onun kokusuna, sıcaklığına ve rahatlığına gömüldü.

Lyric mırıldanarak başını Emerson'ın göğsüne yasladı. "Yağmur gibi kokuyorsun. Sanki endişelerimi yıkıyormuşsun gibi."

Bu çok yumuşaktı ama kabul ederdi. Neye ihtiyacı varsa o olurdu. Bir sağanak yağmur, bir fırtına, endişelerinin köklerini söküp uzaklara taşıyan bir kasırga. Gözden ırak, gönülden ırak. Onunla birlikte olduğu sürece.

İYİ ŞEYLERİN her zaman bir sonu vardı. Emerson bunu biliyordu ama yine de ertesi sabah uyandığında Lyric'in yatağın üzerinde kambur durduğunu görünce dehşet fiziksel bir darbe gibi içine işledi.

Adam yatağın üzerinde kıpırdandı, kadın telefonda usulca konuşurken omuzları titreyerek ona sarıldı. Bir yanı onu itmesini bekliyordu ama itmedi, gerçi hiç hareket etmedi ve bunun daha iyi olup olmadığından emin değildi. Adam kollarını kadının beline doladı ve kadın da bir elini adamın ön kolunun üstüne koyarak tırnaklarını geçirdi.

"Beni istemediğine emin misin-"

Emerson hattan gelen yanıtı duyamadı ama Lyric'in omuzları sertleşti ve ona bildiği tek yolla, yakın durarak destek oldu.

"Çok üzgünüm, Andi. Eve gelmeme izin ver, son birkaç randevuyu iptal edebiliriz."

Emerson'ın kalbi göğsünde gümbürdedi. Andi'nin annesine bir şey mi olmuştu?

Aklına gelen düşünce bencilceydi ve Emerson daha tam olarak şekillenmeden onu zihninden . Lyric'in eve erken gitmesini istemiyordu.

Bu onların zamanını kısaltacaktır.

Alnını onun omurgasına yasladı. Dokunulamayacak kadar soğuktu, dışarıdan gelen soğuk hava yuvasına sızıyordu.

Kız ona yaslandığında bir savaşı kazanmış gibi hissetti.

"Tamam... Seni seviyorum. Beni aramaktan çekinme. Ve git kuzenin. Şu anda yalnız kalma." Bu iyi bir tavsiyeydi.

Lyric annesi öldükten sonra yalnız mı kalmıştı? Destek için kime yaslanmıştı?

Yanında kimsenin olmadığını düşünmek kalbini acıtıyordu.

Telefonu kapattı, cihazı yanlarındaki yatağın üzerine bıraktı ve bir iç çekti.

Emerson bekledi. Ona baskı yapmak istemiyordu, sırrını ona açmasını beklemek zorundaydı.

"Andi'nin annesi öldü," diye itiraf etti.

Göğsü inip kalktı. "Özür dilerim," dedi. Çünkü söylemesi gereken şey buydu. Ama içten içe sormak istediği o kadar çok soru vardı .

Lyric iyi miydi? Andi'nin annesine yakın mıydı?

Andi turdan ayrılmasına izin vermiyordu ama Lyric mantığının sesini sık sık dinleyen biri değildi. Yine de onları terk eder miydi?

Göğsünün sıkışmasına rağmen, Emerson içlerinden biri onu vazgeçirmeden otobüsten inebileceğini düşünmüyordu. Eminim beşi birden onun fikrini değiştirecek *bir şeyler* söyleyebilirlerdi...

Bencil.

Ya Andi'nin ona ihtiyacı varsa ve bu zor zamanda en iyi arkadaşının yanında olmasını isteyemeyecek kadar nazıkse?

Yolda sadece bir hafta kalmıştı. Her an Lyric'in memleketine olabilirlerdi.

Tur bitmiş olacaktı.

"Sen iyi misin? Andi?" diye sordu.

"Andi acı çekiyor ama bu beklenen bir şey. Ona eğer isterse hemen orada söyledim. Ama o turu bitirmemi istiyor."

"Ne yapmak istiyorsun?"

Emerson sorunun dudaklarından kayıp gitmesine izin verdi ama cevaptan korkuyordu.

Başını onun omzuna yasladı ve kendi omzuna dolanan ön koluna bir ritim tutturdu.

Kız yanağını onunkine doğru itti ve adam başını çevirerek kızın yumuşak tenine bir öpücük kondurdu.

"Bir yanım Andi'ye kışına sokmasını ve onunla birlikte olmama izin vermesini söylemek istiyor çünkü iyi olmadığını biliyorum."

Emerson, korku kalbini sıkıca sararken bile dudaklarının kıvrılmasına engel olamadı. "Peki ya diğer kısım?"

"Diğer kısmı mantıklı. Kuzeniyle kaldığını biliyor ve zaten turun bitmesine de çok kalmadığını biliyor."

"Peki ne yapacaksın?"

Lyric uzun bir süre sessiz kaldı. Adamın göğsünde çarpan kalbinin sırtına çarptığını duyabiliyor muydu?

"Sanırım... Turu bitireceğim. istiyorum. Bu bencillik mi?"

Hayır, bencilce olan onu dolduran rahatlama seliydi.

"Hiç de değil. Bu senin işin ve yakında eve döneceğiz."

"Onun gerçekten gittiğinin henüz kafama yerleştiğini sanmıyorum. Belki de onu çok uzun zamandır göremediğim içindir. Geri döndüğümde canım yanacak," dedi ve itirafının sonunda sesi bir fısıltıya dönüştü.

İşte bu .

Eve gidip hayatındaki o varlığın yokluğuyla yüzleşmek zorunda kalana kadar her şey yolundaymış gibi davranabilirdi.

"Hayır, bu hiç de bencilce değil," diye ona güvence verdi. Bu hayatta kalmak, acıyı dindirmekti.

"Onun yanına koşmadığım için kendimi kötü hissediyorum. Evden kaçmak için turun arkasına mı saklanıyorum?"

Duyguları dilinden öyle özgürce dökülüyordu ki göğsü sıkışıyordu. Emerson kollarını onun etrafında sıkılaştırdı. Kollarını onunla paylaşması hoşuna gitmişti.

"Sanırım Andi'nin iyi olacağını biliyorsun, yoksa çoktan yola çıkmış olurdun."

"Ya yanılıyorsam?"

"Çiçekleri ona sen verdin. Onları sulamak ona kalmış."

Lyric'in kollarını sıkıca kavradı. "Haklısın."

Emerson neredeyse gülüyordu. Kendi tavsiyesine uymalıydı. O ve diğerleri Lyric'in onları sürüsü olarak kabul etmesi için ne kadar uğraşırsa uğraşsın, günün sonunda Lyric hazır olana kadar onları kabul etmeyecekti ve bunu aceleye getirmek ya da onun yerine seçim yapmak için yapabilecekleri hiçbir şey yoktu. Ne kadar isteseler de.

Ama bu denemeyi bırakacağı anlamına .

Emerson onu bırakmadan önce bir kez daha sıktı ve sonra geri çekildi. "Sen burada kal. Ben bugün için oyun planının ne olduğuna bakmaya gidiyorum. Kahve ister misin?"

Başını salladı, tam ona bakıyor olmasına rağmen aklı ve bakışları çok uzaklardaydı. Odadan sessizce çıktı ve grup arkadaşlarının yokluğunu fark ederek ranza bölümünden geçti.

Emerson yaşam alanına tam bir adım atmamıştı ki Adra'nın sesi "Sorun ne?" diye sordu.

"Andi'nin annesi öldü," diye duyurdu. "Ve bu Lyric'i oldukça kötü etkiledi."

Sessizlik odanın üzerine çöktü. Henry'nin bile söyleyecek bir şeyi yoktu. Desi ve Nohen endişeli bir bakış attılar ve Javier'in kaşları bu haber karşısında çatıldı.

"Anladığım kadarıyla, bu gece hala oynuyoruz, bu yüzden bence en iyisi sadece..."

Lyric bu sözleri duymak için orada olmasa bile, Emerson ona *şımart* dediğinde nasıl öfkeleneneceğini hayal edebiliyordu. Gerçi onun yapmak istediği de buydu.

"Ne yapmamız gerektiğini biliyorum," diye açıkladı Javier. "Bir süreliğine durduğumuzda rahatlatıcı yiyecek hazırlayacağım ve sonra

Geri. Bu arada..."

Javier planı açıklarken, Emerson gülümsedi.

İstese de istemese de ona ihtiyacı olanı .

Chapter Forty-Four

T Parmaklarını porselenin üzerinde gezdiren Lyric içini çekti. "Kahve için teşekkürler," dedi usulca.

Yatak onun yanına doğru eğilirken Emerson cevap olarak mırıldandı.

Bir an için etraflarında sessizlik hüküm sürdü ve Lyric fincandan bir yudum aldı. Sıcak kahve boğazından aşağı kayıyor, tıpkı fincanın avuçlarını ısıttığı gibi onu da içten içe ısıtıyordu. Andi'nin çağrısına cevap verdiğinden beri hissettiği ilk şey bu olmuştu.

Minnettarlığın yanı sıra. Emerson genelde bu kadar huysuz olan biri için şaşırtıcı derecede nazik ve anlayışlıydı.

"Bunu bitirdiğinde diğerlerine katılabiliriz," dedi Emerson.

Lyric ona baktı. "Neden şimdi değil?"

Yuvasında olduğu gibi oturma odasında da rahatlıkla kahve içebilir ve kendi düşüncelerine dalabilirdi.

"Burada benimle çalış," diye gülümseyerek alay etti.

"Oyalanıyorum." "Neyin peşindeler?" diye sordu, yanaklarına sıcaklık yayılmıştı. "Bilmiyorum, sanırım kahvenizi bitirdiğinizde öğreneceğiz."

Lyric gözlerini kıstı, merakı onu ele geçirmişti. "Meydan okuma kabul edildi," dedi ve bardağı geri devirdi. Kahve fazla sıcaktı ama içerken bunu görmezden geldi.

Kupa boşaldığında onu bıraktı ve işaret parmağıyla kulpundan tutarak sallanmasına izin verdi. Emerson kollarını kavuşturdu ve başını salladı. "İyi, eğer böyle olmak istiyorsan, hadi."

Bu küçük zafer dudaklarına bir gülümseme getirmeye yetti ve yataktan kalktı. Emerson elini uzattı ve o da küçük avucunu hiç tereddüt etmeden Emerson'ın avucunun içine soktu.

Kapıyı çekip açtı ve onu da yanına alarak içeri girdi.

Lyric kapının hemen dışında durdu ve gözlerini kırıştırdı. "Siz ne yaptınız?" diye sordu, ama cevabı çok açıktı.

Ranzalar duvardaki yerlerine geri itilmişti ama yer boyunca şilteler vardı. Battaniyeler ve yastıklar alanın çoğunu kaplıyor, ranza odasını dev bir rahat alana dönüştürüyordu.

Nohen yastıkları düzenlemekten başını kaldırdı ve arkasına yaslandı. "Sanırım bunu sana bırakmalıyım ama güzel görünmesini istedik. Bugün burada takılmaya ne dersin?"

Lyric'in göğsü duygularla kabararak boğazına doldu ve onu gergin ve kaşıntılı hale getirdi. Bir kez temizledi ve konuşmaya çalıştı ama sesi çatlamaya çok yakındı.

"Düzenlemeyi bitirmek ister misin?" Emerson onun kulağına yakın bir şekilde sordu.

Lytic başını salladı, parmakları battaniyeleri istediği gibi düzeltmek, düzenlemek ve kabartmak için kaşınıyordu.

"Tamam. Geri döneceğiz," diye kabul etti Adra.

Emerson elini bıraktı ve diğerlerini ranza odasından ana yaşam alanına götürdü.

Onu bu kadar iyi tanımaları, ona odaklanacak bir şey vermeleri, düşünceleri çıldırmaya çalışırken dikkatini dağıtacak bir şey vermeleri akıllara durgunluk veriyordu.

Lytic şiltelerden birine uzandı ve mavi tüylü bir battaniye kaptı. Parmaklarını yumuşak kumaşın üzerinde gezdirdi ve burnuna götürdü. Adra'nın yumuşak ve ağır kokusu ona ulaştı, onun hatmi tatlılığı duyularını dolduruyordu.

ona sadece şekerli ikramı hatırlatmakla kalmadı, aynı zamanda sahneye çıktığı ilk gece, bir sis nehri tarafından yönlendirildiğinde, aynı koku onu boğmuştu.

Başlangıçlar.

Lytic gülümseyerek battaniyeyi silkeledi. Bugün böyle bir gün olabilirdi. İçini kaplayan hüzne ve geleceğe dair endişelerine rağmen, çantasına gömülebilir ve-

Onun sürüsü.

Lytic'in eli gevşedi, battaniye kucağında birikti. *Paket.*

Onlara en çok ihtiyaç duyduğu anda etrafında toplanıyor, duygularını serbest bırakması ve ham olması için güvenli bir alan yaratıyorlardı.

Battaniyeyi çıkarıp iki şiltenin dikişi üzerine serdi ve sonra diğerine geçti.

Her yastık ve battaniyeyi mükemmel bir şekilde düzenledi, ta ki alan sürüsünün karışık kokularıyla dolana kadar.

Emerson'ın fırtınalı kokusu, endişelerini yok etmeye hazırды. Nohen'in rahatlık veren güvenli kokusu, Henry'nin kokusunun sertliğıyle karışuyordu ve Lyric ona izin verirse tüm savaşlarına hazırды. Desi'nin sessiz çiçek kokusu bile oradaydı ve Lyric düzenlemeden memnun kaldığında ortaya oturup otobüse seslendi. "Artık iyiyim."

Önce Nohen kafasını içeri uzattı. "Emin misin? Harika görünüyor. Hazır hissediyor musun?"

Lyric her santimetrekareye baktı ve bir yastığı biraz sola kaydırды. "Evet... doğru hissettiriyor."

Eksik olan bir şey vardı ama ne olduğunu bulamuyordu, bu yüzden bir şey söylemedi. Tam olarak neyden şikayet edeceğini bilmiyorsa şikayet gerek yoktu. Zaten muhtemelen hepsi kafasının içindeydi.

"Desi de katılıyor mu?" Lyric sordu.

"Eğer istersen," dedi yumuşak bir sesle, Nohen'in arkasında yürürken. "Elbette isterim," dedi Lyric ve kollarını uzattı.

Paket .

Ve Desi, hoşuna gitse de gitmese de onların küçük uyumsuz ailesinin bir parçasıydı.

Ama Desi tereddüt etmeden şiltelerin üzerine süründü ve kollarını Lyric'e doladı.

"Arkadaşının annesi için üzgünüm. Ama biz senin için buradayız, tamam mı? Bize neye ihtiyacın olduğunu söyle. Pac-arkadaşlar bunun için vardır."

Paket bunun içindir.

Lyric kendini durdurmuş olmasına rağmen onun sözlerini duydu ve neredeyse onu düzeltmek istiyordu.

"Biliyorum," diye cevap verdi onun yerine.

Henry uzanırken, "Bu aslında oldukça rahat," diye yorum yaptı. "Şüphelerim vardı ama siz haklısınız, bu çok güzel."

Javier kapıda belirlediğinde, "Kabul ettiğine sevindim," dedi ve varlığı bir yapboz parçasının yerine oturması gibiydi.

Lyric ona baktı ve Desi'yi serbest bıraktı, o da sağa doğru sürünerek bir yastık yığınının üzerine yerleşti.

"Bu senin fikrin miydi?" diye sordu.

Javi omuz silkti ve Lyric'in başının çok yukarısında duran bir tepsiyi tutarak içindekilerin ne olduğunu görmesini engelledi.

"Kız kardeşim ne zaman üzülse, yuva yapmak en sevdiği şeydi. Dikkatinizi dağıtacak bir şey hoşunuza gider diye düşündüm."

Başka bir durumda Lyric endişelerinin birkaç güzel yastık ve yumuşak battaniyeyle unutulmasından utanabilirdi ama o anda sadece kendisine göz kulak olacak biri olduğu için minnettardı.

"Teşekkür ederim," dedi ona içtenlikle ve ellerini alfaya doğru uzattı. "Bana ne getirdin?"

Ona gönderdiği göz kamaştırıcı gülümseme gözlerini kırıştırmasına neden oldu. Bir adam nasıl bu kadar güzel olabilirdi? Parmaklarını onun saçlarında gezdirmek ve gülme çizgilerini parmak uçlarıyla izlemek istedi.

"Bunları yağmurlu bir gün için saklıyordum ve eğer bulutlar açılıp yağsaydı, bugünün o günlerden biri olduğunu söyleyebilirdim. Son zamanlarda iyi besleniyorsun ama kızarmış yiyecekler özel günlerde hoş karşılanır."

Tepsi Lyric'in hayal edebileceği tüm parmak yiyeceklerle doluydu. Patates kızartmaları ve patates kızartmaları, meyveler ve minik sandviçler, krakerler ve tabii ki... jelibonlar.

"Bunların hepsini sen mi yaptın?" diye sordu Lyric, düşününce kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Javi tepsiyi yere indirdi ve çömeldiği yerden ona baktı.

"Elbette, çünkü buna ihtiyacın vardı, *pajarita*." Sevgi sözcükleri dilinden yuvarlandı ve kadının göğsüne saplandı. "Keyfini çıkar."

Javi ayağa kalktı ve Lyric onun ne demek istediğini anlamadan arkasını döndü.

"Javi," diye seslendi Lyric. "kim söyledi? Kal ve bizimle takıl."

Önündeki tepsideki kızarmış nimetlerin taze kokusu arasında, sürüsünün geri kalanıninkilerle birlikte odaya başka bir koku karışıyordu.

"Emin misiniz? Rahatsız etmek istemem..." Arkasına döndü ve durakladı, bakışları yavaşça bir alfadan diğerine kayıyordu.

Konuşan Adra oldu. "Bayanı duyduunuz. Oturun."

Javi'nin dudakları kıpırdadı ama itaat etti. "Şoföre mesaj atayım. Kısa süre içinde yola çıkacağız."

"Mekâna varmamız ne kadar sürer?" Lyric sordu.

Henry saatinin kadrana dokunarak, "Yeterince uzun," diye cevap verdi. "Rahatına bak."

Lyric çoktan rahatlamıştı, etrafı sürüsüyle çevriliydi. Nohen solundaydı ve Lyric tabaktan bir kızartma almak için uzandığında onu dürttü.

Kız onu geri itti ve adam da bir kolunu kızın beline dolayarak kıza doğru eğildi ve yığından bir parça aldı.

Tabak boşalana ve yol bir kez daha otobüsün tekerlekleri altında gürleyene kadar Lyric artık bir şeylerin eksik olduğunu hissetmediğini fark etti. Çünkü Javi de oradaydı.

Yanağı Adra'nın göğsüne bastırılmıştı, kalp atışlarının gümbürtüsü kulağını rahatlatıyordu. Nohen onun sırtına doğru kıvrılmıştı ve arkasında Emerson uzanıyordu.

Diğerlerini aramak için gözlerini açmayı umursamadı, çünkü kokuları onu rahatça sarmıştı - bu

Tamamlandı. Ve artık nedenini bildiğine göre, tek yapması gereken onun kalmasını nasıl sağlayacağını bulmaktı. Çünkü etrafındaki herkesle birlikte mükemmeldi.

Paketti.

BİR SONRA, telefonunun tanıdık sesine ve omzuna yumuşak bir dokunuşa uyandı. Gözlerini kırpıştırarak Nohen'e baktı, ekranda Andi'nin adını gördü ve telefonu onun elinden kaptı.

"Sorun ne?" diye sordu telefonu kulağına götürür götürmez.

Andi duraklar gibi oldu ve sonra kıkırdadı. "Bir yok, her zamankinden fazla değil. Sadece arayıp kontrol etmek istedim."

Lyric gözlerini ovuşturdu ve arkasında bir hareket hissetti. Nohen gitmeye çalışıyordu ve Lyric onu geri çekmek için gömleğinin arkasından tuttu. Nohen'in gözleri irileşti ve Lyric ona yaklaşmasını işaret etti. Nohen'in ellerinden birini tutup beline doladı ve Nohen sonunda ipucunu aldı ve onu kendine çekerek bacaklarının arasına yerleştirdi.

"Benim açımdan her şey yolunda, her zamanki gibi," dedi tereddütle. "Peki ya sen?"

"Lyric, satır aralarını oku. Dikkatimi dağıt. Alfalarla işler nasıl?"

Lyric yutkundu ve başını Nohen'in omzuna yasladı. Oda boştu, yani sadece o, Andi ve Nohen vardı. Diğerleri nereye gitmişti?

Andi'nin sorusunu düşünürken Lyric, Nohen'in önünde bunu söylemenin çok mu fazla olduğunu merak etti. Sonra tekrar... Desi ona

Onlara karşı daha dürüst olmak mı?

"Bu... iyi. Şüpheli derecede iyi. Bir yanımda çok hızlı ilerlediğini söylüyor," diye itiraf etti usulca.

Lyric inlemek istedi. Her *zaman*, her hareketini sorgulamasına neden olan bir parçası vardı. Acaba hiç senkronize olabilecek miydi?

Nohen onun yan tarafını kaplayan kumaşın üzerinde bir desen çizmeye başladı. Neredeyse gıdıklanıyordu, ama kıpırdanma dürtüsüne karşı koydu ve konuşmaya geri döndü.

"Diğer parçan ne diyor?" Andi sordu.

Lyric iç çekerek, "Sonunda her şey yerli yerine oturdu ve ben sadece fazla temkinli davranıyorum," diye itiraf etti.

Andi usulca kıkırdadı. "Her şeyi gibi görünüyor." "Sanırım ben sadece... olabileceğini hiç hayal etmemiştim."

"Ne gibi?"

"Sakin ol." Andi sustu ve Lyric bir kahkaha attı. "Yani, başlangıçta zordu tabii, özellikle de benim takıntılarım yüzünden, ama şimdi... sanki çok kolaymış gibi geliyor. Sanki daha şüpheli olmalıymışım gibi."

Nohen onun omzuna bir gülümseme sakladı, o da uzanıp parmaklarını onun buklelerinin arasından geçirdi.

"Neyden şüpheleniyorsun?"

Lyric inledi. Andi bir dâhiydi ve Lyric bazen bunun için ona bağırarak istiyordu. Tek yaptığı sorular sormak ve Lyric'in her şeyi kendi kendine konuşmasını sağlamaktı. En iyi arkadaşı terapide ne zaman bu kadar iyi olmuştu?

"Bilmiyorum bile. noktada art niyetleri yok gibi. Sanırım sadece her şeyin dağılacığından ve benim de-"

Yine yalnız kalırsın.

"Lyric, onlar senin alfaların. Bu senin sürün. İstemediğin sürece bir daha asla yalnız kalmayacaksın."

Lyric'in dilinin ucuna bir yanıt geldi ama yanıt vermek için ağzını açtığı anda bu yanıt kayboldu. Andi haklıydı. Lyric'in artık bundan korkmasına gerek yoktu. Sonunda yalnız kalmayacaktı. Her şey onun ellerindeydi. Onlar alfa olabilirdi ama kontrol ondaydı.

"Haklısın," diye nefes aldı. "Bunu neden düşünemedim ki?"

"Beynin tam bir pislik," dedi Andi kıkırdarak. "Konu ilk aşkın olan müziğe geldiğinde bile kendinden şüphe etmekle mücadele ediyorsun. Bu aşk neden farklı olsun ki?"

Aşk, ha?

"Öyle değil. İşler benim için hiç bu kadar iyi olmamıştı. Mutluyum," diye itiraf etti. Nohen onun dokunuşuna sokuldu ve bir sap gibi gülümsedi.

Hat üzerinden Andi burnunu çekti ve Lyric dondu kaldı. "Ağlıyor musun?"

Sorun nedir?"

"Hayır, ben iyiyim. Sadece senin adına mutluyum, hepsi bu. Hayallerinin peşinden gittiğin için seninle gurur duydum ama hep seni destekleyecek ve sevecek birini bulmanı umdum. Ve sen beş kişi buldun." Hattan hışırtı gelmeden önce Andi yine burnunu çekti.

"Andi..." Lyric'in boğazı gözyaşlarıyla kapanırken sesi kesildi. "Beni ağlatma."

"Özür dilerim. Duygularım allak bullak oldu. Artık senin için endişelenmek zorunda olmadığım için mutluyum."

"Şimdi bende," diye alay etti Lyric. "Yemek yiyor muydun?"

Hattan gelen iç çekiş bir filmde fırlamış gibiydi. "Evet, Anne," diye alay etti Andi ve sonra .

"Gerçekten, iyi misin?" Lyric bastırdı. "Yakında evde olacağım. Ne ?" Kalbini bir sızı delip geçti ve en iyi arkadaşına sarılabilmeyi diledi.

"Ben... şey, *iyiyim* demek biraz fazla olur ama idare ediyorum. Senin de iyi olduğunu bilmek beni daha iyi hissettiriyor."

"Endişelenmen gereken kişi ben değilim. Sen sadece..."

", biliyorum," diye fısıldadı Andi, Lyric'in cümlesini bitirmesini engelleyerek. "İyi olacağım. Bu noktada gerçekten başka bir seçeneğim yok. Ama turne sona eriyor, ne hissediyorsun?"

Lyric omuz silkti ve Nohen başını onun ensesine gömdü. Boş apartman dairesi zihninde canlandı ve birden göğsü üşüdü.

"Sanırım gerçekliğe dönmekten korkuyorum. Turne bittiğinde ve ben o otobüsten indiğimde... ne olacak?"

"Ne istiyorsun?"

Lyric dişlerini birbirine geçirdi. Lanet olsun, Andi. Gözlerindeki yanmanın geçmesini diledi. Ama yanma devam etti ve gözyaşları sıcak bir sel gibi taşana kadar aktı.

"Evime geri dönmek istemiyorum."

Eklemediği şey tek *başına* olmasıydı. Nohen onu daha sıkı sararak kendi rahatlığını sundu ve ona yalnız olmadığını hatırlattı.

Lyric artık yalnız kalmak istemiyordu.

"O zaman yapma. Sürünle konuş," diye yanıtladı Andi ve arka planda bir şey hışırdadı. "Yeterince zamanını aldım. İstedğin zaman mesaj at."

Lyric gözlerinden akan yaşları silmek için uzanarak, "Beni *sen* çağır," dedi.

"Evet, evet," diye mırıldandı. "Seni seviyorum."

Lyric telefonu kapatmadan önce bu duyguyu yansıttı ve telefonu bir kenara fırlatarak paketinin kendisi için topladığı battaniye ve yastıkların arasında kaybetti. *Burası* artık onlarla birlikte onun güvenli alanıydı.

Bir zamanlar güvenli alanı, evi olan yere şimdi dönmekten korkuyordu.

Nohen sessizdi, Lyric ona ihtiyaç duyana kadar sessiz bir destek sunuyordu.

Lyric göğsüne kıvrılana, kolları onu sarıp sarmalayana kadar yeniden düzenlediler.

"İstemek için konuşmak hakkında Öyle mi? Bu
Sesli güzel ağır," Nohen mırıldandı.

Lyric ona doğru kıvrıldı, rahatlatıcı kokusunu soluyarak onu ciğerlerine çekti. Çoğunu zaten duymuştu.

"Diğerleri nereye gitti?"

"Seni uyandırmak istemediler, ana alandalar. Bu bir grup konuşması mı?"

Lyric omuz silkti ve parmaklarını onun gömleğinde sıktı. "Tam değil. Andi'nin içimi görme gibi bir huyu var ki bunca zaman sonra bile hâlâ alışabilmiş değilim."

"Umarım bir gün ben de öyle olabilirim," dedi Nohen yumuşak bir sesle. "Kafanın içinde neler döndüğünü bilmek istiyorum."

Lyric kuru bir şekilde kıkırdadı. "Hayır, öyle değil. Orası tam bir karmaşa." "Parçaları çözmeye yardım etmemi ister misin?"

Lirik mırıldandı ama nereden başlayacağını bilemedi.

Nohen'de aynı tereddüt yoktu. "Dairene geri dönmek istemiyor musun? Neden?"

Yanaklarına renk geldi ve Lyric başını gömmek için Nohen'in yanında olmasına sevindi. "Yalnız kalmak istemiyorum," diye mırıldandı, sözcükleri boğazının düğümlendiği yerden zorla çıkarıyordu.

Onu daha sıkı sıkı Nohen, başının tepesine bir öpücük kondurdu. "Olmak zorunda değilsin. Sadece söyle."

Lyric'in kalbi küt küt atıyordu. Başkalarından yardım istemeyi hiç öğrenmemişti.

"Bu farklı," diye geçiştirdi, oyalanıyordu. "Annem öldükten sonra yalnızdım ve umursamadım. Andi ile empati kurabiliyorum. Arkadaşımdın kendisi için çok şey ifade eden birini kaybetmiş olmasına üzüliyorum... ama bunu hayal bile edemiyorum. Annem öldüğünde tek hissettiğim..." Lyric durakladı, utanç göğsünü yumruklarını sıktığı gibi sıkıyordu. "Rahatlamış hissettim. Artık beni kontrol etmek için orada değildi. Ben korkunç bir insanım."

"Korkunç değilsin. Sadece başkasının parmağı altında yaşamaktan bıkmıştın. Bunda yanlış bir şey yok," dedi Nohen yumuşak bir sesle. "Neden korktuğunuzu anlıyorum, bu yüzden istediğiniz kadar zaman ayırın. Bizi uzaklaştırmak isteyeceksin ve bu dürtünü anlıyor olsak da, senden bize izin vermeni istiyorum-"

Söylediğı her kelimeyle birlikte Lyric'in duyguları boğazında düğümlendi ve onları zapt edemez hale geldi. "Lütfen kal," diye sordu, sesi sessiz, yumuşak ve kırılıandı.

Nohen durakladı, hazırladığı konuşma kadının sesindeki çatlakla dudaklarından döküldü.

"Tamam," diye usulca kabul etti, ona daha sıkı sarılarak. "Tamam, kalacağım."

Başını adamın göğsüne yasladı, elleriyle gömleğinin kumaşını sıkı.

Sonra omuzları titremeye başladı ve Nohen'in kalbinin kırıldığını neredeyse duyabiliyordu.

Sonunda diğerleri de ona katıldı. Onlara ihtiyacı olduğunu nasıl bildiklerini asla anlayamayacaktı ama teker teker ortaya çıkıp sıcaklıkları ve kokularıyla etrafını sardılar. Adra, Emerson, Henry ve hatta Javier bile bir noktada onun etrafında kıvrıldılar.

Gözlerinden dökülen endişeler gömleklerine nasıl da sinmişti ve gecenin bir yarısı boş olduğunu fark etti. Göğsünü sıkın keder ve endişeden arınmış ve

Onun yerine etrafını saran insanların sıcaklığını, desteğini ve ilgisini hissetti.

Tam olmak istediği yerde.

Chapter Forty-Five

Lyric saatler sonra gözlerindeki uykuyu kırıştırdı, battaniyelerin hışırtısı onu hafifçe uyandırdı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu uykulu uykulu, bir kolunu altına sokup kendini kaldırarak. Adra ona usulca gülümsedi ve diğerlerinin birer birer odadan çıktığını görmek için başını çevirdi.

"Geri döneceğiz, sen uyumaya devam et," diye mırıldandı Emerson ve oturma odası ile ranza odası arasındaki kapıyı kapatarak dünyayı etkili bir şekilde dışarıya kapattı.

Lyric ranzanın karanlığına ve Adra'nın sıcaklığına geri döndü, herkes onu üşüterek terk ettiğinden beri daha fazlasını arıyordu.

Kolları onu sardı ve Lyric derin bir nefes alarak onun tatlı kokusunu daha fazla içine çekti. Bu rahatlık, özen ve yumuşaklıktı, hepsi de koca bir alfa ayısına sarılmıştı.

"Ne diye kıkırdıyorsun?" Adra mırıldandı, eli saç tellerinde oynuyordu.

"Sadece seni düşünüyorum," diye itiraf etti.

Saçlarını yavaşça okşamaya devam etmeden önce bir an durakladı ve dudaklarından bir iç çekiş çıkardı.

"Peki seni neden güldürdüm? Şaka yapmadım ki," diye alay etti.

Lyric tekrar kıkırdadı ve göğüs kafesini ısırdı. "Bir alfaya göre çok yumuşaksın. Bana lokum gibi koktuğunu biliyor muydun?"

"Umarım bu tatlıları sevdiğin anlamına geliyor." "

" dedi dürüstçe. "Ve sen en tatlısısın."

Çıkardığı uğultu yanağının altında titreşti. "Senden sonra ikinci sırada gelirim."

Lyric başını elinin üzerine koydu ve artık gözleri loş ışığa alıştığı için ona baktı. Dudaklarının kıvrımı, çenesinin keskin şekli, elmacık kemiklerindeki çukur. "Hayatta sizi hak etmek için ne yaptım bilmiyorum ama her neyse, bunu tekrar tekrar yaparım."

"Çok şanslı olduğumu söyleyip duruyorsun ama yanılıyorsun. Şanslı olan benim."

Lyric'in yanakları kızardı ve başını eğdi. "Yeteneklisin, başka bir sanatçı olsa seni kapardı-"

Elini ensesine götürdü ve dikkatini ona çevirdi. "Seni kastediyorum," diye araya girdi. "Turu değil. Şanslıyım çünkü sana sahibim. Seninle böyle anları paylaşabiliyorum."

Lyric'in kalbi göğsünde öyle bir gümbürdedi ki, Adra'nın onu duyup duymadığını merak etti. O anda Adra'nın ona ait olduğundan hiç şüphesi yoktu, bu boğazında atan nabız kadar kesindi. Osürüsünün bir parçasıydı. Kalbinin bir parçasıydı.

Lyric eğildi ve onun dudaklarını kendi dudaklarıyla yakaladı. Kızın avuç içi adamın göğsüne ve adamın eli kızın elini kapatırken diğeri de kızın boynunun arkasını kavrayarak onu kendine çekti. Adamın yumuşak, sıcak dudakları Lyric' dudaklarını kavrarken, adamın kirli sakalları Lyric'in yanaklarını hafifçe sıyırdı.

Adra ile her şey çok kolaydı. Sıvı gibi, birlikte hareket ettiler.

Birinin bu adamı bir kenara atabileceğini, bir kenara koyabileceğini, onu seçmeyebileceğini hayal etmek gerçeküstü bir şeydi.

Lyric bu alfayla tanıştığından beri başka bir seçeneği olduğunu hiç düşünmemişti. Ve garip bir şekilde, bu düşünce onu rahatsız etmemişti. Hayır, bu düşünce, sonunda kıyıya vurup onu ve ayak parmaklarının altındaki kumu ıslatana kadar yükselişini izlediği bir dalga gibi inmişti.

Çekinceleri bir kenara bırakılırken, duvarları da Adra'nın ve kendisinin giysileriyle birlikte nihayet çözülmüştü. Tene tene olduklarında, Lyric kalçalarını aşağı doğru itip onu santim santim içine aldığı anda, Adra bir elini onun çenesinin altına koydu ve bakışlarını kendi bakışlarına çekti.

" var? Neden ağlıyorsun?" Adra endişeyle yüz hatlarını çimdikleyerek sordu. Bir elini kalçasına götürerek daha fazla aşağı engelledi. "Seni incitiyor muyum?"

Lyric kıkırdarak bir elini kaldırdı ve başparmağını kaşlarının arasında gezdirerek endişe çizgilerinden kurtulmaya çalıştı.

"Bir sorun yok. Bana zarar vermiyorsun. Sadece... bir şeyler hissediyorum."

"Oh, kulağa ciddi geliyor," diye alay etti, sonunda kalçasındaki tutuşu gevşetti ve kontrolü tekrar ona bıraktı. "Doktor çağırayım mı?"

Lyric burnunu çekerek güldü ve bir öpücükle acısını dindirmeden önce onun göğüs ucunu çimdikledi.

"Ukala. İyi denemeydi. Dikkatimi dağıtmayacaksın," diye söz verdi, kalçalarını aşağı yukarı oynatarak onu her seferinde biraz daha içine aldı. Kıcı adamın kalçalarına dayandığında içini çekti ve göğsündeki duygu kabarması yeniden kabardı.

"Dikkatini ne dağıtıyor?" Adra onun kalçalarını avuçlayarak ve düşüncelerinin dağılmasına yetecek kadar ona doğru sallanarak sordu.

Dağınık düşünceleri yakalamaya çalıştı ama kum taneleri gibi parmaklarının arasından kayıp gittiler ve sonunda ağzından "Seninle bağ kuruyorum" cümlesi döküldü.

Adra dondu kaldı, onu kendine doğru çekti ve adam onun içinde titreşti. "Ne yaptın?"

"Seninle bağ kurmak istiyorum," diye itiraf etti Lyric, kalbi küt küt atıyordu.

Adra'nın parmakları kalçalarında sıkılaştı, sonra adam gevşedi ve parmak uçlarını sanki çok değerli bir şeymiş gibi kalçalarında aşağı yukarı gezdirdi. "Ben... bunu çok isterim. Bundan daha fazla bir şey istemezdim. Ama pişman olmanı istemiyorum. Bu kırılmaz. Bu kalıcı. Bu..."

"Bunların hepsini biliyorum," diye ısrar etti. "Ben sadece-" Gözyaşlarını geri çekti. "Sadece otobüsten indiğimiz anda her şeyin değişmeyeceğinin güvencesini istiyorum. Bir yanımda tüm bunların aptalca bir rüya olmasından ve dairemde yapayalnız uyanmaktan o kadar korkuyor ki-"

"Yalnız değilsin," diye söz verdi Adra ve onu kendine çekti. Onun yumuşak hatmi kokusunu içine çekti ve bir hatmi gibi onun sıcaklığına gömüldü. "Bir daha asla yalnız kalmayacaksın, eğer istemezsen."

"İstemiyorum," diye itiraf etti. "O zaman ısır beni."

Adra'nın siki tekrar içinde zonkladı ve daha fazlasını hissetmek isteyerek onun üzerinde sallandı. Daha da büyük bir şey girişini dürttü. Onun düğümü.

Lyric inledi, dizlerini adamın kalçalarına doladı ve kalçalarını adamın içine doğru yuvarladı. Adamın düğümü göbeğini dürttü ve Lyric onun tarafından doldurulma vaadiyle haykırdı. Adra tarafından.

Adra bir elini kızın beline dolayarak onu kendisine doğru çekti ve bir dizini yukarı kaldırarak onları döndürdü. Yumuşak şilte sırtını yastıklıyor, önünü kaplayan sertlikle tam bir tezat oluşturuyordu.

Lyric onun kalçalarını kavradı, tırnaklarını geçirdi ve onu kendine çekti. Düğümü daha sert, daha ısrarcı bir şekilde bastırdı ve Lyric onun içine doğru sarsıldı.

"Lütfen, lütfen, lütfen," diye yalvardı çaresiz bir nefesle. Adra'nın her şeyini istiyordu, istiyordu-

Lyric bunu fark ettiğinde nefesi kesildi ve elleriyle Adra'nın yüzünü çerçeveledi. "Isır beni," diye talep etti. "Benim olduğumu zaten biliyorum ama başkalarının da bilmesini istiyorum. Yap şunu."

Adamın kalçaları onunkilere sürtündü ve Lyric bacaklarını adamın etrafına dolayarak onu daha derine çekti, düğümüyle alay etti.

"Kesinlikle emin misin?" nefesi kadının dudaklarında geziniyor, bakışları çaresizce onunkileri arıyordu.

"Evet."

"Başkalarının bilmesini mi istiyorsun?" diye sordu.

Lyric başını salladı, başını kaldırdı ve adamın dudaklarını ısırdı. "Evet. Bir daha asla garip biri olmayacaksın."

Gözleri parladı. "O zaman seni gösterebileceğin bir yerinden ısıracağım," diye mırıldandı, dudaklarını Lyric'in yanağından boynuna doğru kaydırarak. Lyric başını eğerek boğazını ona gösterdi ama adam daha da ve dudaklarını Lyric'in köprücük kemiğinin kıvrımına dolayarak alaycı bir şekilde ısırdı.

Lyric bunun geri döndürülemez olduğunu biliyordu. Ama Adra'nın kendisine ait olduğundan da hiç şüphesi yoktu. "Gitmeyeceksin, değil mi? Turun sonunda?"

"Hiçbir yere gitmiyorum," diye söz verdi Adra.

Parmakları adamın omuzlarını ve kalçalarını pençeleyerek onu içine çekti. Kalçaları kıpırdadı, sikini daha da derinlere gönderdi, düğüm girişini zorluyordu. Lyric haykırdı, onu bekleyen dolgunluğa ihtiyaç duyarak, alay etmenin sona ermesini isteyerek ona doğru eğildi.

"Isır beni," diyerek boynunu yana yatırdı ve boğazını ortaya çıkardı.

Son bir hamleyle Adra'nın düğümü içine kaydı. Lyric haykırdı, inanılmaz dolgunluk hatırladığından çok daha iyiydi. Bu onu uçurumun kenarına getirdi ve Adra'nın dişleri derisini parçalayıp arkasından yuvarlanırken gözlerini sıkarak kapattı.

Lyric bunu nasıl tarif edeceğini bilmiyordu -birlikte olmanın mutluluğunu, yerine oturup onları saran bağı. Adra ona sarılırken sanki bir dalga onun üzerine, onların üzerine çökmüştü. Her şey yoğunlaşmıştı - Adra'nın onun içindeki nabızı, etindeki dişleri - her şey çoğalmış, nerede başlayıp nerede bittiğini bilmeyene kadar ona geri yansıtılmıştı.

İşte o zaman hissettiği şeyin kendi zevki olmadığını fark etti. Adra'nın coşkusunun yankısı onu kendine çekmiş, birbirlerine kapılmış bir kasırgada dönene kadar kendi coşkusunun içinde kaybolmuştu.

Sonunda onu serbest bırakıp teninde izini bıraktığında, bu sadece etkisini azalttı. Hâlâ onun zihnindeki yankısını hissedebiliyordu. Adamın memnuniyeti aralarındaki bağı hattını yakıyor, adamın uyarılmışlığı ve coşkusu kadınıninkini besliyordu.

Dilini yaranın üzerinde gezdirerek bir öpücük kondurdu ve bu öpücük kadının tüm vücudunda kıvılcımların dans etmesine neden oldu. Kadın onun etrafında sıkılaştı ve adam kalçalarını onun içine sokarak tekrar çığlık atmasına neden oldu.

Lyric ısırığı biliyordu, hassas olduğunu biliyordu, bağ kurduğunu biliyordu ama bir şeyi bilmek ve onu deneyimlemek inanılmaz derecede farklıydı.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı.

Adra başını kaldırdı, ona bakarken göz kapakları yarı açtı. "Henüz bitmedi," diye söz verdi.

Lyric, Adra'nın nabzı içinde atarken inledi ve kalçalarını ona doğru itti.

Adra sözünü tekrar tekrar yerine getirdi. Onun ısırik iziyle oynadı ve klitorisiyle alay etti. Onu tekrar tekrar orgazma ulaştırdı. İçinde zonklu, çığlıkları ranzanın etrafında yankılanana kadar onu dolduruyor ve sonunda yorgunluk onu sararken soluyordu.

Son coşku da akıp giderken, bağlantı hattında sadece bir yankısı kalmıştı. Lyric gözlerini kırıştırarak açtı ve Adra'ya baktı.

"Kendinle gurur duyuyor musun?" diye alay etti.

Kemiksizdi, alfası tarafından tamamen memnun edilmiş ve sıkılmıştı. Ve sırtıtmaktan kendini alamadı.

"Çok," diye homurdandı, ısırik izini tekrar ağzına aldı.

Adra yuvarlandı ve onu tembel bir yığın halinde göğsüne çekti. Düşüm nihayet çözülürken adam içinden sıyrıldı.

Lyric onun sıcaklığına sarıldı, en azından yarasını biraz daha iyileştirebilmek için onu vücudundan yukarı çekene kadar. Açıkça cinsel bir şey değildi ve teninde dans eden his, en azından şimdilik, tahrik edici olmaktan çok sevecendi.

"Teşekkür ," diye mırıldandı Adra.

Lyric parmaklarıyla onun kısa saçlarını okşadı. "Teşekkür etmek yok. Ama biraz kestirebilirim."

"Leydimin istediği gibi," diye kabul etti.

"Belki bir duş," diye ekledi.

Adra homurdandı, göğsü ona doğru zıplıyordu. "Evet, hanımefendi."

"W

Sabahı iyi değerlendirdiğinizi gördüğümüze sevindik," dedi Emerson, Adra ve Lyric sonunda o öğleden sonra ranzadan çıktı.

Javi, Emerson'ın kuru ses tonuna gözlerini kırıştırdı, Lyric'i hemen savunmaya hazırdı ama kızın kıkırdaması ağzını kapatıp işine bakmasını sağladı. Sırıtıyordu, dudaklarında hiç de sır olmayan gizli bir gülümseme vardı.

Yani onlardan birine bağlanmıştı. Javi şaşırdığını söyleyemezdi. Turun sona ermesine bu kadar az kalmışken, kadının

daha fazla bağ kurmamıştı. Gerçekten de onlarla altı hafta geirmış ve onları kapmamış mıydı?

Onun hareketlerini sorgulamak Javi'nin haddine değildi ama bakışlarının takılıp kalmasına engel olamıyordu. Onunla tanıştığı ilk gece, gözlerinin etrafına bulaşmış makyajıyla, hâlâ çok tatlı olduğunu düşünmüştü. Ve sabah da farklı değildi. Bağdan parlayan, dudakları kıvrılmış, gözleri ışıl ışıl, tam bir manzaraydı.

"Oh sus. Sadece ilk olmadığın için kıskanıyorsun," diye verdi Adra.

Lyric'in ağızı açık kaldı ve uzanıp bir eliyle Adra'nın ağızını kapattı.

"Kıskandığım doğru," diye onayladı Emerson.

Javi onların şakalaşmalarına sırttı, şakacı hırıltıları duymazdan geldi ve masanın üzerindeki krep tabağını kaydıldı.

"Bugün bize ne yaptın?" Lyric aniden, Javi'nin beklediğinden çok daha yakın bir şekilde sordu.

Döndü ve hazırladığı kahvaltayı görmesi için ona yol açtı. "Bugün tatlı bir şeyler var."

Lyric ellerini bir kez birbirine vurdu ve sırttı. "Evet! Çok lezzetli görünüyorlar."

Lyric bir elini onun koluna doladı ve başını ona yasladı. Onu kokuyla işaretlediğinin farkında mıydı? "Bizimle her zaman ilgilendiğin için teşekkür ."

Javier asla kıpırdamayacaktı. "Elbette. Senin için her şeyi yaparım, *pajarita*."

Yanaklarının kızardığını görmek ona anlık bir başarı hissi verdi. Evet, diğerlerinin bariz bakışlarının tamamen farkındaydı ama umurunda değildi.

"Beş gün kaldı. Lyric, memleketinin etrafında dönüyoruz, davetli listesine yazmamı istediğin biri var mı?" Henry sordu.

Lyric koltuğa yerleşti ve Javi tabakları servis etmek ve işe yaramakla meşgul oldu. Onlar grupta ilgili şeyler konuşurken arka planda kaybolmaya alışmıştı.

Javi sadece kısa bir sũredir ekiplerinin bir parçası olmasına rağmen, birbirlerine karşı daha rahat olmalarını izleyebilmişti. Lyric'in yavaş yavaş onlara izlemek ilgi çekiciydi. Kişisel alanının daha az farkına varmış ve daha rahatlamıştı. Kendisi de buna dahildi.

"Andi dışında... Aklıma kimse gelmiyor. Geri kalan yerlerimi arkadaşlarınız ya da aileniz için kullanmak ister misiniz?"

En iyi arkadaşından başka davet edecek kimsesi yok muydu? Javier o kadar şaşırmıştı ki Lyric'in ilk ısırığı alışını kaçırdı ama Lyric'in çıkardığı iç çekiş krepleri beğenip beğenmediği konusunda yeterli bir cevaptı. Lyric, Javi'nin kaşlarını kaldırdığını fark etmemişti. Annesinin öldüğünü biliyordu ama Javi o ana kadar Lyric'in gerçekten ne kadar yalnız olduğunu fark etmemişti.

Bir sızı kalbini delip geçti. Onu kollarına almak ve bir daha asla yalnız kalmayacağına dair söz vermek istedi... ama bu onun haddi değildi. Ayrıca, bu gerçeğin onu rahatsız etmediği de açıktı. Mutlu bir şekilde mırıldandı ve dudaklarının arasında krepten bir lokma daha çatallarken gözlerinin kapanmasına izin verdi.

"Yani, gelecek birkaç müzisyen arkadaşım var ama bilet alacaklarına söz verdiler, böylece hepiniz acıyan bakışlar atmayı bırakabilirsiniz," diye duyurdu Lyric. "Benim yerimi kullanmaktan çekinmeyin. Hepimiz ne kadar alırız, dört mü? Beş mi?"

"Yazık değil," dedi Henry, Lyric'in karşısındaki koltuğa oturdu ve tabaktakileri kendine servis etti. Javi kendisi için de bir tabak alıp yoldan çekildi ve Lyric ile Henry konuşmalarına devam ederken kapının yanında durdu.

"Yalancı," diye alay etti Lyric.

Javier boğazını temizledi. "Kız kardeşimi son ev gösterisine davet etsem sorun olur mu?"

Lyric başını kaldırıp baktı, gülümsemesi parlıyordu.

"Emma mı?" *"Evet."*

"Gelmesini çok isterim! Ben de onu tekrar görmek istiyorum," diye cıvıladı Lyric, sesi parlaktı. Hakiki.

Kız kardeşinin tepkisini hayal ederek kıkırdadı. "Seninle birleştiği için mutluluktan havalara uçardı."

Henry tabletine dokunarak, "Eklendi," diye ekledi. "Başka kimse var mı?"

"alfalarından birini getirmeyecek mi?" Lyric sordu. Javier omuz silkti. "Muhtemelen. Sorun olur mu?"

"Tabii ki. Adına bir artı bir ekleyeceğim. Yoksa iki mi? Eh, buraya geldiğinde beni ara, ben de onu ve partisini gişeden alayım," diye talimat verdi Henry.

"Teşekkür ," diye mırıldandı Javier, göğsünde bir sızı vardı. "Her zaman. Senin ailen bizim ailemizdir," diye şarkı söyledi Lyric.

Bir diken göğsünü deldi, sarmaşıklar göğüs kafesinin etrafını sardı ve kalbinin üzerinde durdu.

Hayatındaki en önemli şey ailesiydi ve Lyric ile bu grup yavaş ama emin adımlarla ona doğru ilerliyordu.

Lyric ne kadar yorgun olursa olsun, en azından Javier'in görüşüne göre, turnenin en iyi gösterisini yaptı.

Sahne yeni bir güçle dans ediyordu. Günün yorgunluğunu atmaya çalışıyordu. İyileşmesi için ısırik izi serin havada gururla sergileniyordu ve gösteri bittiğinde Henry tabletine dokunmaya başlamıştı bile.

Javier akşam yemeğini çoktan hazırlamıştı, bu yüzden müdürle birlikte gösterinin sonunu izleyerek kendini şımarttı. İç çekerken alfanın omzunun üzerinden baktığı için onu kim suçlayabilirdi ki?

E-posta uygulamasının köşesinde parlak kırmızı bir düğme işaretlendi. Sayı artıyordu.

"Epeyce ortalığı karıştırdı," dedi yüksek sesle. Javier suçlulukla başını kaldırıp gözlerini kırıştırdı. Onların işine burnunu sokmak istememişti ama Henry paylaşmaktan çekinmiyor gibiydi. "O ısırik izi şimdiden bazı haber kaynaklarının dikkatini çekti."

"Bu onu rahatsız edecek mi?" Javier sordu.

Henry sıırttı ve başını salladı. "Sanmıyorum. Öyle olsaydı, sanırım izi kapatırdı."

Javier dikkatini söz konusu omega'ya çevirdi ve onun sahneden enerji dolu bir şekilde zıplayarak inişini izledi. Son basamaktan atladı ve kollarıyla Henry'ye sarıldı.

"Nasıldım?"

"Her zamanki gibi harika," diye cevap verdi Henry hemen, bir kolunu ona doladı ve saçlarını omuzlarından aşağıya doğru taradı.

"Hep söylüyorsun," diye dudak büktü.

"Sen her zaman harikasın," diye cevap verdi hemen.

"Javier!" Lyric onu Henry'nin arkasında görerek bağırdı. "Buradasın! Ne düşünüyordun, hmm?" diye sordu. Henry'den uzaklaşıp kollarını ona doladı ve bir amigo kızın yıldız futbolcuya yaptığı gibi ona baktı.

"Performansın çok güzeldi, *pajarita*," dedi ona, bir şekilde onun huzurunda nefesini bulmuştu.

"İşte bu bir kızın hoşlanacağı türden bir iltifat," diyerek onu sahneden uzaklaştırdı. "Bu gece bize ne yaptın?"

"Gidip ," diye mırıldandı, onun peşinden otobüse doğru gitti ve yanında yürüdü.

"MEDYAYI BEN MI KARIŞTIRDIM?" Lyric bir çatal dolusu salatayı dudaklarına götürerek sordu.

Dudaklarına götürdüğü lokmayla ikinci kez durakladığında Javier nefesini tuttu. Javier çok sık salata yapmazdı ama bu tarifi internette bulmuştu ve tüm renkler onu .

O yemek yerken ayakları Adra'nın kucağına atılmıştı... ya da neredeyse yemek yerken.

O zamandan beri birbirlerine bağlıydılar ve Javier bunun çok sevimli olduğunu düşünüyordu, evet, ama şimdiden onun yemeğini dener miydi?

Lyric'in yanakları kızardı ve çatalı kâseye geri indirdi. "Nasıl yani?"

"Herkes senin bağını merak ediyor," diye yanıtladı Henry. "Dışarı çıkarken daha dikkatli olmamız gerekiyor. Şimdiden haber kuruluşlarından o kadar çok talep alıyorum ki, paparazziler bir sorun haline gelirse şaşırmayacağım. Eğer dışarı çıkarsanız, kameralara dikkat edin ve
_"

"Neden?" Lyric başını yana eğerek sordu. "Bu bir sır değil ve sırf manşetleri doldurmak için söylentiler çıkmadan önce gerçeği ortaya koymak daha iyi olmaz mı?"

Henry kaşlarını ona doğru kaldırdı. "Lyric Ceran'ın biriyle bağ kurduğunu herkesin bilmesi umurunda değil mi?"

Omuz silktili, parmakları plastik kaseye ritmik bir şekilde vuruyordu. "Sanırım olmaz. Zaten reklamı yapıldı, biliyor musun?" Bol yakalı tişörtünde görünen ısırik izini işaret etti. "Ben daha ziyade

kendi hikayemi birilerinin çarpıtarak yanlış bir şeye dönüştürmesinden daha iyidir."

"Tamam... İstersen bir röportaj ayarlayabilirim. Belki turdan sonra? Sadece beş gün kaldı, o yüzden ondan önce ayarlamak biraz zor olur."

Emerson küfrederek onların dikkatini çekti ve televizyona doğru çekti. İki tuhaf görünümlü karakter, Em ve Nohen'in ellerinde tuttukları kumandaların öfkeli tıkırtıları eşliğinde ekranda mücadele ediyordu.

Nohen, "Bunu kim kazanırsa Lyric'in yanında uyuyacak," diye duyurdu.

"Hey, bu adil değil! Bunu en başta söylemeliydin!" Emerson homurdandı.

Başka biri olsa alçak sesin altında büzüşürdü ama Nohen onlar kapışırken sadece orta parmağını salladı. Mücadele sona erdiğinde Lyric'in kâsesi boşalmıştı ve Adra'ya sarılmış bir şekilde alfa ve betasına tezahürat yapıyordu.

Javier bile pikseli karakterlerin dövüşünü pür dikkat izliyordu. En azından karakterlerden biri ekran boyunca uçana ve kırmızı KO harfleri havada sekene kadar.

"Berbat olmak berbat bir şey." Nohen omuz silkti ve omzunun üzerinden alfaya pis bir bakış gönderdi.

Emerson yine homurdandı ama bakışlarında bir şey değişmiş gibiydi ve Nohen sonunda biraz gergin görünmeye başladı.

"Emerson, kibar ol," diye azarladı Lyric el sallayarak. "Oh, kibar olabilirim, tamam," diye homurdandı.

Nohen koltuğunda kıpırdandı ve Javier'in kafasında sanki bir ampul patladı.

Oh.

Lyric kıkırdadı ve Nohen ona meraklı bir bakış gönderdi.

"Eğer olacağını düşündüğüm şey gerçekleşecekse, izlemek istiyorum," diye açıkladı Lyric.

"Nohen bir izleyiciye aldırılmaz, değil mi?" Emerson homurdandı.

Nohen sesli bir şekilde yutkundu ve Javier bakışlarının bir tenis maçı gibi alfadan betaya, omega'ya ve tekrar geri dönmesine engel olamadı.

Ama kazanan kim olacak?

Nohen, "Lyric ise hayır," diye cevap verdi.

Emerson alfa olduğu her halinden belli olan bir kıkırdama çıkardı ve Javier başını salladı.

O beta canlı canlı yenecekti ve hiç de umurunda değilmiş gibi görünüyordu.

Javier, Lyric'e bir bakış atarak onun yardım etmekten memnun olacağını söyleyebildi.

"Tam zamanı," dedi Lyric, sözlerinin ardından bir kıkırdama geldi ve ikisini de odadan arka tarafa çekti.

Demek öyle, diye düşündü Javier sırtarak.

Onların maskaralıklarına gülümsemekten kendini alamadı, Lyric'in kıkırdamaları kapalı kapıdan çıkarken masadan tabakları aldı.

Henry kıkırdadı. "Evet, aynen ."

Javier bunu yüksek sesle mi söylemişti? Ne kadar uygunsuz.

Henry yüzünde bir gülümsemeyle, "Merak etme," dedi. "Belli ki umursamıyor, yoksa senin yanında bu kadar açık olmazdı."

Javier başını salladı, tabakları atarak düşüncelerini daha kibar bir yönde düzenlemeye çalıştı.

"Javier," diye başladı Henry. "Neden bizimle devam etmeni istediğimi sanıyorsun?"

Kaseleri dizmeye ara verdi. "Yemeğim yüzünden mi?" diye tahmin etti.

Henry kıkırdadı. "Tamam, evet, gördüğüm en iyi özel aşçı sensin. Ama aynı zamanda... Lyric senden hoşlanıyor. Ve o..."

"Omega'nız, onun mutlu olmasını sağlayacaksınız, değil mi?" Javier boşlukları doldurdu.

Zihni yüzlerce yöne koşturuyordu. Lyric mıknatıs gibiydi, profesyonel kalmaya çalışsa da onu kendine çekiyordu.

"Onun yanında gevşemeye iznin var, tek söylediğim bu."

"İpucu alındı," diye yanıtladı Javier, zihni tutarlı bir yanıt oluşturamayacak kadar çok düşünceyle doluydu.

Javier bu yeni bilgiyle ne yapacağını bilmiyordu ama Lyric'in kıkırdaması onu otobüsten inip kendi kamyonuna kadar takip edince sırtıtmaktan kendini alamadı.

Henry sinsî biriydi. Javier alfanın onayını aldığı için mutluydu.

Şimdi tek yapması gereken Lyric'inkini kazanmaktı.

Chapter Forty-Seven

Lytic'in kalbi, beta ve alfasını yuvalarından geçirip kendi özel yuvasına doğru çekerken çarpıyordu. Emerson'ın varlığı - kokusu gibi- yaklaşan bir fırtına kadar belirgindi. Uzakta ve havada bir elektrik kıvılcımıyla giderek yaklaşıyor. Nohen'le aralarındaki gerilim nihayet zirveye ulaşmıştı. Lyric kapıyı arkalarından kapattı ve ellerini arkasında birleştirerek kapıya . Nohen, Emerson'dan biraz daha kısaydı ama sadece birkaç santim kısaydı ve yine de ondan çok daha uzundu. Ama onları yan yana görünce,

Ufukta görüneceklerin vaadi onu biraz nefessiz bıraktı.

"İmalarınız bitti mi? Flörtöz bakışlar? Alaycı şakalar?" diye sordu. "Lütfen sadece sevişebilir misiniz?"

Nohen yumruğunun içine öksürdü ve gülümsemesini kollarını kavuşturup betaya bakan Emerson'dan gizledi. "Bilmiyorum. Yapabilir miyiz?" diye sordu alfa.

Yumruğunu yavaşça indiren Nohen başını kaldırıp onun bakışlarına karşılık verdi. İkili arasındaki gerilim, kapının yanındaki Lyric'e ulaşana kadar taşı ve Lyric yutkundu, kokuları onu bunaltıyordu.

Nohen'in nazik kokusunun açan çiçekleri, Emerson'ın fırtınası tarafından yutuldu, odanın karşısına geçme, yüzünü onun sırtına gömme ve onu içine çekme dürtüsü duyana kadar savruldu.

"Evet. Evet amına koyayım," diye cevap verdi Nohen, sesi boğuklaşarak.

Aralarındaki gerilim sonunda sert bir öpücük şeklinde şimşek gibi çakınca Lyric'in midesi altüst oldu ve teni diken diken oldu. Emerson Nohen'e uzandı, tıpkı Lyric'in yapmayı sevdiği gibi ellerini kısa buklelerinde birleştirdi ve onu öne doğru çekti. Dudakları birbirine çarptı ve Lyric onları görünce nefessiz kaldı.

Arzu güneşe inip midesini daraltırken ellerini birbirine kenetledi.

Emerson Nohen'in dudaklarını, dilini ve dişlerini mahvetti ve Lyric, ayrıldıklarında Nohen'in yüzünde beliren şaşkın ifadenin aynısını daha önce yüzünde görüp görmediğini merak etti.

Nohen'in dudakları sarhoş bir gülümsemeyle kıvrıldı ve aynı anda ikisi de ona doğru baktı.

"Umarım sadece izleyeceğinizi düşünmüyorsunuzdur."

Lyric ikisine bakarken nabızı hızlandı. "Tamam," dedi, sesi arzudan zayıf çıkmıştı.

Nohen uzanıp kızın kolunu yakaladı, tutuşu pazusundan bileğine kadar indi ve kız kollarını arkasından çıkardığında parmaklarını birbirine geçirdi.

"Bunu beklemiyormuş gibi davranma," diye kulağının dibinde alay etti Nohen.

Yanakları, nabzıyla birlikte yavaş yavaş artan aynı sıcaklıkla kızardı. Nohen haklıydı. Beta ve alfasını birlikte görmekten başka bir şey istemiyordu.

Sadece kendi bencil sebepleri için de değil. Ama aynı zamanda... yutkundu. Çünkü bir omega olarak sürüsünün *de bir* omega olmasını istiyordu.

"Nohen'e haddini bildirmeyi ne kadar istesem de," homurdandı Emerson, "küçük uyumsuzlar grubumuzun en önemli parçası olduğunu asla sorgulamamı istemiyorum."

Lyric'in yanakları kızardı. "Nohen'i onun yerine koyabilirsin. Benim için sorun olmaz."

Nohen kekeledi. "Şimdi bir saniye bekle..."

"Ne?" Lyric omuz silkerek ve gülümsemesini çalışarak sordu.

Emerson kıkırdadı ve dudaklarına yayılan gülümseme avını fark etmiş bir kurda benziyordu. "Bana profesyonel bir oyuncu olduğunu söylemeden tüm o oyunlarda beni yendin."

Nohen mahcup bir şekilde sırttı. "Ne olmuş yani? Hiç sormadın ki."

Emerson'dan bir hırıltı yükseldi ve Nohen'i yatağa kadar geri ittikten sonra avucuyla göğsüne bastırarak onu yatağa yatırdı. Emerson onun üzerinde belirdi.

" bu değil," diye homurdandı ve avucunu kuzeye Nohen'in boğazını gevşekçe sardı.

Lyric neredeyse dilini yutacaktı. Çok kısa bir süre önce aynı avucun ağzını kapatıp iniltilerini boğduğunu hatırladı. Nohen'i de aynı pozisyonda görebilecek miydi?

Bu düşünce bile onu eritti ve yavaşça yatağın başına doğru ilerleyerek sessizce şiltenin üzerine kayd.

"Ne yapıyorsun?" Emerson sordu.

Lyric onun yeşil bakışlarıyla buluşmak için bakışlarını kayd.

"Sana da yalan söyledi, buraya gel."

"Bana yalan söylemedi," diye savundu hiç düşünmeden.

Emerson ayağa kalktı ve kollarını kavuşturdu. "Yani sen de biliyordun? O zaman ikiniz de yalan söylediniz?"

Lyric gülümsemesini saklamak için çok uğraştı. Ama neler olacağını görmek için çok heyecanlıydı.

"Belki?" diye cevap verdi, ellerini masum bir hareketle kaldırarak. "Nohen'in dediği gibi, hiç sormadın."

Nohen kıkırdarak yatağı hafifçe salladı ve Lyric onun ne kadar güzel olduğuna o kadar dalmıştı ki Emerson'ın hızlı hareketini çok geç olana kadar fark etmedi. Bir eliyle bileğine sarılan adam onu yataktan aşağı, Nohen'in yanına çekti.

"O zaman ikinize de haddinizin bildirilmesi gerekiyor?"

Lyric kıkırdadı -kıkırdamasına engel en azından Emerson iki elini başının iki yanına koyarak ona doğru yaklaşıp kadar. Adam çok yakındaydı ve Lyric'in kıkırdamaları bir solukta kesildi.

"Yardım edemem ama beni ciddiye almadığınızı hissediyorum." Muhtemelen ciddiye almadığı içindir.

Sadece azmıştı.

Ama bunu Emerson'a söylemek istemedi.

Emerson dudaklarına tek bir öpücük kondurmadan önce "Peki," mırıldandı. "Daha fazlasını isteyene kadar alacağın bu kadar."

"Ha?" diye sordu ama adam ve sıcaklığı çoktan gitmişti.

Görüşünü temizleyip ayağa kalktığında Emerson Nohen'in üzerine eğilmiş, az önce tattığı dudakları betasıyla paylaşıyor ve onu kendine çekiyordu.

ondan bir nefes. Nohen'in parmaklarının Emerson'ın gömleğinin kolunda yumruk haline gelişini izlerken, dudaklarında bir soruyla doğruldu.

Ama bu soru ve diğer tüm düşünceler, Emerson'un Nohen'in gömleğinin düğmelerini açmaya başladığı anda beynini tamamen boşalttı. Düğmeleri hızla çözdü ve kot pantolonuyla boxer külotunu da aynı hızla üzerinden çıkardı.

Lyric aniden kuruyan dudaklarını ıslattı ve eğlenceye katılmak için can attı ama Emerson'ın Nohen'i bir anlığına bile olsa tek başına istediğini biliyordu.

Ancak Emerson, Nohen'in sikinin başını ayırık dudaklarının arasına inleyen sadece Nohen değildi. "Siktir," diye nefes nefese kaldı Nohen.

Bir kolunu uzatarak yaklaşması için parmaklarını oynattı. Lyric dizlerinin üzerinde doğruldu, yatağa geçip eğlenceye katılmaya hazırды ama Emerson yumuşak bir ses/e Nohen'in sikini bıraktı veyukarı ve yakaladı onun el, ve dişli onların parmaklar birlikte. "Hayır. Kibarca sormadan katılamazsın."

Lyric mızızlandı ve yerine oturmadan önce dudaklarını büktü.

O oyunda iki kişi oynayabilir.

Lyric gömleğinin eteklerini tutup kaldırdı, kumaşı üzerinden sıyrıp bir kenara fırlattı. Sırada tozlukları vardı ve evet, Emerson'ın dikkatini çekmek için sırtüstü yatarken onları kıpırdatması ve hareketleriyle yatağın sallanmasına neden olması gerekti.

Çıplak kaldığında, bacaklarını açıp parmaklarını dudaklarının arasına daldırarak uyarılmasından kaynaklanan ıslaklığı hissettiğinde istediği tepkiyi aldı.

"Kahretsin Lyric," diye inledi Emerson ve ağzını tekrar betanın aletinin üzerine indirmeden önce Nohen'in ellerini sıkıca kavradı.

Nohen, kontrollü alfadan bu laneti neyin çıkardığını merak ederek başını geriye eğdi, sadece inledi ve kalçalarını onu tüketen sıcaklığa doğru salladı. "Lyric," diye sızlandı. Ellerini serbest bırakmaya çalıştı ve Nohen'in ona dokunmak için çırpınışını izlemek Lyric'i daha da heyecanlandırdı.

Lyric, Emerson'ın kendisine katılmasını istemesini sağlamak istiyordu ama zavallı Nohen'in ona dokunmasına ya da hareket etmesine izin verilmiyordu. Emerson'ın ona verdiklerini almaktan başka bir şey yapamıyordu ve Lyric sadece onun arzusunu artırıyordu.

"Çocuklar," diye nefes nefese kaldı Nohen. "Lütfen inat etmeyi bırakın ve teslim olun. Bu hiç adil değil. Arada sıkışıp kaldım."

"Evet. Betamızın dışlanmış hissetmesini istemeyiz, değil mi?" Emerson Lyric'e sordu.

Lyric kıkırdadı. "Aynen öyle." Nohen'in ağzından çıkan sesleri, çaresizlikle dolu sesleri gerçekten seviyordu.

Nohen homurdandı. "Ama şimdi Lyric dışarıda kaldı, Emerson," diye nefes nefese kaldı. "Olmasını istemediğin şey bu değil miydi?"

Emerson oflayıp pufladı, Nohen'in ellerinden birini bıraktı ve düşünürken betanın sikini okşamaya başladı. "Pekâlâ. Benim bir çözümüm var."

Nohen'i kalçalarından yakaladı ve ellerini serbest bırakarak onu ters çevirdi. Nohen bundan yararlandı ve uzanarak Lyric'i, onun üzerinde durana kadar kendine çekti. Lyric omzunun üzerinden Emerson'ın onları birlikte izlediğini görebiliyordu. Gözleri yarı kapalıydı ve yatak odasının alçak ışığında uyarılmışlığın parıltısı parlaktı.

Emerson, Nohen'in kulağına Lyric'in duyabileceği kadar yüksek sesle, "Onu boşalt, ben de onu becermene izin vereyim," diye mırıldandı.

Mırıltılı tehdit, kadının hiçbir şeyin etrafında kenetlenmesine neden oldu.

"O zaman ne yapacaksın?" Nohen nefes nefese sordu.

Nohen başını eğdi ve kızın kalçasına bir öpücük kondurdu, elleri sanki ona dokunmak *zorundaymış* gibi kızın teninde geziniyordu.

Yumuşak, alaycı dokunuşlar ancak Emerson tekrar konuştuğunda durakladı. "Umarım konsantre olmanızı zorlaştırır. Ama..." Nohen'in kalçaları yatağı tekmeledi ve Lyric aşağı bakınca Emerson'ın yumruğunun onun sikinin etrafına sarıldığını gördü. "Eğer önce sen gelirsen kimseyi beceremezsin."

Lyric, Emerson'ın şeytani dehasına gülmek istedi ama onun yerine Nohen kalçalarını ayırıp dudaklarını yarığının üstüne bastırınca nefesi kesildi.

Dili utanmadan Lyric'in üzerinde geziniyor, onun tadını, zevkini arıyordu. Lyric bunu ona vermekten mutluydu ve ellerini onun buklelerinin arasından geçirerek can havliyle ona asıldı.

Bunun çılgın bir yolculuk hissediyordu.

Nohen dilini kızın klitorisinin üzerinde gezdirdi ve Lyric sarsıldı. Tepkisi kaydedildiğinde ona yapıştı ve Lyric onu yaklaşan orgazmına doğru çeken her yalama ve emmeyle ona doğru sallandı.

"Bundan daha iyisini yapabilirsin," diye alay etti Emerson.

Onu izlediğini hatırlatması Lyric'in gözlerini açmasına neden oldu - ne zaman kapatmıştı ki? -Ve Emerson'ın ona doğru parlayan dikkatli, ateşli bakışları vücudunun gerilmesine neden oldu.

Ama uzun sürmedi. Nohen ona karşı mırıldandı, hafif titreşim Lyric'i daha da tahrik etti ve Lyric göbeğine bir şeyin bastırdığını hissetti. Nohen parmağıyla girişinde daireler çizerken, Lyric sessizce yalvararak kalçalarını dokunuşa doğru itti. Artık bu coşku dalgasını başlattığına göre, Lyric durmak istemiyor, sadece daha fazlasını istiyordu.

Hayır, tam olarak ne 'daha fazlasını' istediğini bilmiyordu ama ne olursa olsun bunu istiyordu.

"Nohen," diye nefesini tuttu adam bir parmağını içine sokarken. Parmağını hemen yukarı doğru kıvırdı, g-noktasını aradı ve neredeyse anında çiviledi.

Ellerinden birini adamın omuzlarına indirdi, kalçalarını onun için yukarı kaldırırken tırnakları pençeye dönüştü.

"Daha fazla," diye talep etti.

Nohen, Emerson'ın karanlık kıkırdamasının müziğine eşlik etti.

"İşte bu," diye homurdandı Emerson. "Omega'mızı dinleyin. Ona istediğini verin."

Omega'mız.

Sözcükler aklına bile gelmedi, bir iddiadan öteye geçmedi ve bu onu daha da ateşledi. Kız yanıyordu. Nohen'in dili, içine girip çıkan parmakları ve Emerson'ın buğulu bakışları arasında Lyric'in vücudu gerildi ve sonunda orgazmı doruğa ulaştı.

Bir sinir ucundan diğerine dans eden bir kıvılcım dalgası olarak indi, ta ki her şeyin çok fazla olduğu ve yeterli olmadığı ve hala daha fazlasını istediği hakkında saçma sapan sızlanana kadar. Zevk nihayet dibe vurduğunda ve Lyric kendine geldiğinde, gözlerini Nohen'e dikti.

Emerson'ın derin, karanlık sesi kıkırdıyordu. "Çok az. Bak," talep etti. Emerson elini dudaklarına götürüp parmaklarından Nohen'in sikinden damlayan prekum incilerini yalarken Lyric gözlerini kırıştırdı. Bu o kadar seksiydi ki, Lyric'in tüm vücudu bir ürpertiyle yeniden gerildi. Elleri Nohen'in omuzlarında sıkılaştı ve adam dudaklarını almak için eğildi.

Altındaki yatak yumuşaktı ama Nohen kalçalarını yukarı kaldırdığında kalçalarının arası çarpıcı bir şekilde sert ve sıcaktı. Aletin dudaklarına doğru kaydığını hissettiğinde, hızlı orgazmın verdiği hassasiyetle inledi ve bir elini kalçasına indirdi. Yukarı doğru eğilirken onu daha yakına çekti ve kendini onun uzunluğu boyunca kaydırды.

Dudaklarından bir inilti dökölüp teninde hayalete dönüştü ve kadın tırnaklarını adamın tenine geçirdi. "Lütfen," diye yalvardı. "İçeri gir."

Kim ya da nasıl olduğu umurunda değildi ama artık içinde birinin olmasını istiyordu.

Adamın sikinin küt başı sonunda kızın girişine geldiğinde ve adam yavaşça içeri ittiğinde, Lyric inledi ve başını geriye eğdi.

"Evet," diye tısladı.

Nohen'in aleti sert seks için mükemmel olacak türdendi, çünkü ciddi hasar verecek kadar büyük değildi, ama yine de çok iyi hissettirecek kadar kalın ve uzundu.

Adam yavaşça kızın içine doğru ilerlerken, kız ona tutunuyor, onu daha derine, daha hızlı, daha sert sokmaya çalışıyordu. Nohen onun yalvarışlarını ancak kalçaları onunkilerle buluştuğunda, tamamen içine girdiğinde . Ancak o zaman nihayet kalçalarını geri çekip ileri atılarak kadının nefesini kesmeye zorladı ve duyuları arasında zevk kıvılcımları çıktı.

Kalçalarını sıkıca kavrayarak onu yukarı kaldırdı, böylece tekrar içine girdiğinde g-noktasını okşadı. Lyric sızlandı, tırnaklarını kalçalarına geçirerek onu daha derine sokmaya çalıştı ama betanın bir görevi vardı ve görünüşe göre burada sorumlu olan Lyric değildi.

"Paylaşma vakti geldi. Yuvarlan," diye emretti Emerson, sesi tahrikten boğuklaşmıştı.

Belki Nohen de yetkili değildi.

Nohen kollarını onun etrafında dolaştırıp yuvarlarken Lyric sızlandı ve her nasılsa tüm bu süre boyunca onun içinde kaldı. Dizleri kalçalarının her iki yanında yatağa baskı yapar yapmaz, kendini yukarı kaldırdı ve tekrar onun üzerine çöktü. Nohen bir iniltiyle başını yatağa geri attı, göğsünü kaplayan ter tabakasını dilinin bir hareketiyle tatmaktan kendini alamadı.

Sırtındaki bir el onu göğsüne bastırdı ve Lyric, Emerson'ın Nohen'in sikinin içine oturduğunu ön sıradan gördüğünü fark edince nefesi kesildi.

Nohen'le olan bağlantısına bir şeyin dürttüğünü hissettiğinde sarsıldı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, gerçi içinde sinsi bir şüphe vardı, sadece bu fikir bile Nohen'in etrafında kenetlenmesine neden oluyordu.

"Daha fazlasını istediğini söylemiştin, değil mi?" Emerson sordu, her kelimesinde karanlık bir vaat vardı.

"Evet, ," diye Nohen'in göğsüne doğru soludu.

Aklını kaçıran tek kişi o değildi. Nohen onun altında titriyordu, gözleri coşkuyla kısılmıştı ve Lyric elleriyle onun yüzünü çerçeveleyip dudaklarını kendi dudaklarına yaklaştırdı. Emerson bir parmağını Nohen'in sikiyle birlikte onun içine sokarken bir nefesi, bir soluğu, bir iniltiyi paylaştılar.

"Lanet olsun-" diye ısırıldı Nohen, parmakları kızın belini sıkıca sarmıştı. "Bu çok-"

"Çok," diye bitirdi Lyric onun yerine.

Arkasından Emerson durakladı. "Çok mu fazla?"

Lyric başını sallamadan önce tereddüt etti. Çok edepsiz, çok seksiydi, devam etmek istedi.

Dudakların yumuşak dokunuşu Lyric'in sırtının alt kısmıyla buluştu ve Emerson parmağını yavaş, işkence edici bir ritimle okşadı. Lyric, parmağın duvarlarına sürtünerek Nohen'le birlikte onu da doldurduğunu çok canlı bir şekilde hissetti.

Nohen'in kalçaları sarsılarak Lyric'i kucağında salladı ve Lyric .

"Özür dilerim," diye nefes aldı Nohen. "Kaza."

"Sorun yok," diye soludu, kalçalarını onun üzerinde, ikisinin üzerinde salladı.

Arkasında, Emerson sırtını boyayan bir nefesle bir küfür savurdu.

Birlikte onu mahvettiler. Nohen onu kucağında sallayıp alay ederek daha fazlasını istemesini sağlarken, Emerson parmağını içinde okşayarak onu daha da gerdi.

Lyric dayanabileceğini düşündü ama ikisi arasında gidiciydi. Çok geçmeden Emerson'ın içine soktuğu iki parmaktan daha fazlası için yalvarmaya başladı. Sonunda onları çıkardığında, Nohen'in etrafında sıkıca kenetlenmiş olmasına rağmen kendini boş hissetti.

Kokuları etrafını sarmıştı, Nohen'in yumuşak çiçek kokusu Emerson'ın taze yağmuruyla karışıyordu. Lyric tadını çıkarmak istiyordu, içinde, her yerinde olmasını istiyordu. "Lütfen," diye nefes nefese Nohen'in dudaklarına yapıştı.

Emerson'ın yüzünü bile göremiyordu ama yüz hatlarına damgalanmış zevki hayal edebiliyordu, şakaklarının etrafındaki saçlar ter ve kısıtlamayla nemlenmişti. Aletinın küt başı girişine doğru kaydı ve ileri doğru bastırırken her şey yavaşladı.

Lyric, Nohen'in parmaklarının kalçalarını ısırdığını hissetti, öpüşmeleri sırasında ağzı açık kalırken dudakları onunkilere sürtündü. Em'in eli Lyric'in kışında sabitti, Nohen'in yanına doğru ilerlerken onu sıkıyor ve yoğuruyordu.

İkisi de içine girdiğinde Lyric başını Nohen'in göğsüne yasladı ve çaresiz bir inilti yükseldi. O kadar doluydu ki, daha önce hiç böyle bir şey hissetmemişti.

Emerson kızın beline ve omurgasına öpücükler kondururken, Nohen ellerini kızın yanlarından geçirerek göğüslerini okşadı ve meme uçlarıyla oynadı. Alaycı dokunuşlar karşısında duyularına küçük zevk şokları yayıldı ve kollarında titredi.

"Hareket edebilir miyim?" Em sessizce sordu, bastırılmış tutkunun her zerresi bu nazik kelimelerin içinde ezildi.

Lyric başını salladı, gerçi tam olarak hazır olduğundan emin değildi ama- "Oh f-" İnledi, kelimeler anlamsız bir şekilde dağıldı. inliyordu. Emerson yavaşça inlerken sesi odanın yankılandı.

Geri çekildi, kalçalarını her seferinde bir santim geriye eğdi. Lyric onu içinde hissetti, sadece başı Nohen'le birlikte ona saplanana kadar yavaş yavaş geri çekildiğini hissetti. Sonra tekrar içeri itti ve Lyric Nohen'le birlikte titreyerek .

"Kahretsin," diye Nohen. "Ben de sikileceğimi bilmiyordum."

Lyric kıkırdadı, ses Em'in kıkırdamasına uyacak şekilde endorfin ve uyarılmanın yüksekliğiyle ondan çekildi. "Benim işim bu," diye kendini beğenmiş bir şekilde cevap verdi.

Kendini beğenmiş tepkisini takip etmek için kalçalarını geri çekti, duvarları boyunca sürükledi ve Nohen'in içinde zonklamasına neden oldu. Sonra onları gerçekten sikmeye başladı.

Her geri çekilişinde ve kalçalarını sallayışında daha az nazik davranarak, onun ve Nohen'in zevkini her seferinde biraz daha artırarak, üçünün dışındaki her şeye kendilerini kaptırıncaya kadar geri itti.

Onun çığlıkları, Nohen'in ve Em'in iniltileri odanın içinde yankılanıyor, Em'in kalçalarının onunkilere çarpmasıyla yükseliyordu.

Boğuluyordu. Zevk içinde, alfa ve betasında, onların kokularında. Zevk, duyuları arasında şimşek gibi çakıyordu ve Lyric bu çarpışmadan sağ çıkıp çıkamayacağını merak etmeye başlamıştı.

Her itişinde Emerson onu biraz daha germeye başladı ve sonunda içinde nabızı attığında nedenini anladı. Adamın düğümü büyüyordu ve Lyric hepsini kaldıramayacağını biliyordu, en azından Nohen'in yanında.

"Çok güzelsin prenses," diye mırıldandı Emerson kulağının dibinde.

Lyric ona kelimelerle cevap veremedi ama boynunu yana yatırarak ona gösterdi. Bir işaret istiyordu. Bir ısırik. Bir bağ.

Emerson kıkırdarak kızın tenini ısırdı ve kızın nefesi umutla sıkıca tutunduğu için kesildi ama dişlerinin acısıyla birlikte bu acı da kayboldu.

Lyric bir itiraz mırıldanarak, dudaklarından aynı küfürleri çıkarana kadar kalçalarını de üzerine itti. Göz ucuyla Emerson'ın kolunun onu geçip Nohen'in başının tepesindeki bukleleri kavradığını ve başını geriye doğru çektiğini gördü. "Yüzüne dikkat et, çünkü ben edemiyorum."

"Kıskandın mı?" Nohen ısırdı ve Emerson özellikle onun içine doğru itti ve Nohen'in yüz hatlarındaki meydan okumanın yerini zevkin almasını izledi. "Siktir," diye nefes nefese kaldı.

Nohen meme uçlarını cimcikleyerek sadece duyuları arasında dolaşan zevki arttırdı ve Emerson aklını kaçırmamasına neden olan bir ritimle onu salladı. Orgazmı kabardı, daha parlak, daha sıcak hale geldi, sonunda vurana kadar. Ve tek orgazm olan o değildi. Haykırdı ve onların üzerinde sallanırken, Nohen'in nabzının içinde attığını hissetti, onun sıcaklığının onu doldurduğunu hissetti.

"Bu... boktan," diye inledi Emerson. Kollarını onun beline doladı ve Nohen kalçalarını yukarı doğru eğerken ikisinin üzerine oturana kadar onu yukarı çekti. Açı daha da iyiydi ve artçı şoklarını bambaşka bir orgazma dönüştürdü.

"Yüzünü... görmek istiyorum," diye soludu Emerson, Lyric gözlerini kırpiştirarak açtığında. Boynuna özensiz bir öpücük kondurdu ve Lyric, Nohen'in gevşek yüz hatlarındaki harabeyi Em'in onu çekip çıkarmasından sadece bir saniye önce fark etti. Aradaki fark şok ediciydi ve Lyric'in çekilmeden önce onun dudaklarına tembel bir öpücük bırakacak zamanı olmuştu. Sırtını yatağa dayamıştı ve Emerson'ın sikinin sert başı girişini dürttüğünde gözlerini kırpiştirarak ona baktı. Adam onun uyarılmışlığı ve Nohen'in dölüyle kolayca içeri kaydı ve dudaklarından bir başka çaresiz çığlık döküldü. Düğümü ona doğru bastırdı ve kadın kalçalarını pençeledi, onun her şeyini, ona vereceği her şeyi istiyordu.

"Emerson, yemin ederim," diye nefes nefese kaldı. "Beni ısırırsan iyi edersin."

Gözleri büyüdü ve Lyric onun bakışlarının sağına, Nohen'e kaydığını gördü. Lyric sağ kolunu uzattı ve Nohen'in parmakları onunkilere dolanana kadar çarşaf boyunca kaydırıldı. Çekti ve Nohen onun üzerinde görüş alanına girdi. Kime karar vereceğini bilemiyordu, bakışları yumuşak altın rengi ile fırtınalı yeşil arasında gidip geliyordu.

"Turdan sonra benimle kal," diye ısrar etti. Bunu bir rica olarak kastetmiş olsa da, bir talep olarak ortaya çıktı. Her iki durumda da, onun bakışlarını karşılamadan ve başlarını sallamadan önce bir bakış paylaştılar.

Önce Nohen eğildi. "Artık bana mahkumsun."

Boğazına bir yumru oturdu ve gözlerinin arkasındaki sızının geçmesini dileyerek başını salladı.

"Ben de kalacağım," diye söz verdi Emerson. Başparmağı Adra'nın köprücük kemiğinde bıraktığı izin üzerinde gezindi. Karıncalanmalar, Adra'nın dokunduğu kadar yoğun olmasa da, duyuları arasında sıçradı. "Sana bunlardan bir tane verebilir miyim?" diye sordu.

Lyric başını salladı, gözlerinin arkasındaki yanma nihayet açığa çıkmıştı.

Bir gözünün kenarını ilk öpen Nohen oldu ve Emerson da onu takip etti. "Ağlama. Hiçbir yere gitmiyoruz."

Emerson bunu kanıtlamak istercesine kalçalarını Lyric'in içine doğru yuvarladı, düğümünün kalın tabanı Lyric'in girişine sürtünüyordu. Lyric onun içine doğru sallandı, onu daha yakına çekti.

Nohen'i takip eden adam zorlanmadan içeri kaydı ve adam içine girip çıkarken Nohen çaresizce soludu. Düğümü her geri çekilişinde ve ilerleyişinde amına çarpıyor ve onu geriye itiyordu ve Nohen dudaklarını sağ meme ucunun etrafına sararken, Emerson dişlerini sol köprücük kemiğinin üzerinde sıyırdı.

Emerson'ın etrafında, onun düğümünde sıkışarak tekrar kenara yuvarlandı. Sonunda, son ve şiddetli bir hamleyle kekeleydi, içine boşalmaya başladı, siki o kadar yoğun zonkluyordu ki her nabzını duvarlarında hissedebiliyordu. Kadının ağzı bir çığlıkla yarıldı ve Emerson sonunda dişlerini Adra'nın ısırtığının birkaç santim ötesindeki tenine geçirdi.

Rahatlama, zevk ve vaatler kasırgasına kapıldığı için gözlerinden daha fazla yaş döküldü.

Gözyaşları sonunda kurudu ama zevk bitmedi. Emerson ve Nohen onu tekrar tekrar orgazma ulaştırmak için birlikte çalıştılar. Emerson onun yeni ısırtık iziyle oynadı, siki içinde zonklarken onu yaladı ve emzirdi. Nohen klitorisile, meme uçlarıyla oynadı, dokunuşlarına aşırı duyarlı hale gelene kadar ulaşabildiği her santim deriyi emdi ve yaladı.

Emerson'ın düğümü nihayet çözüldüğünde Lyric yorgunluktan yatağa yığıldı.

"Sence onu kırdık mı?" Nohen, aynı alfa tarafından sarsılmış biri için fazla kendini beğenmiş bir ses tonuyla sordu.

"Shuddup," diye mırıldandı, bir gözünü kırpıştırarak betaya baktı. "Dur, hayır, yapma," diye düzeltti, uzanıp yakaladı ve yanına çekti. Onun yanına sokuldu, henüz umursamıyordu -Hâlâ ter ve... başka maddelerle kaplıydılar. "Uykum var," diye mırıldandı.

"Yavru köpek yığnında benim için de yer var mı?" Emerson sordu.

Lyric onu sırtına çekti ve göğsünü aydınlatan duygu dalgalanmasına engel olamadı. Bunu nasıl kontrol altına alacağını bilmiyordu ve görünüşe göre bunun bir önemi yoktu. Uyku onu ele geçirmeden, onların kokusu ve sıcaklığıyla sarmalanmadan önce dudakları biraz fazla gevşedi.

"Seni seviyorum," diye mırıldandı.

Onların cevabını duyamadan uykuya daldı.

Chapter Forty-Eight

Desi sahnede solo performansıyla izleyicileri büyülerken, herkes sahneden inerek bir

kısa bir nefes. Lyric genellikle hayatı buna bağlıymış gibi su içerdi ve Henry'nin yüzündeki ifadeye bakılırsa çoğu zaman da öyleydi.

Ama bu gece sahneden inerken onu takip eden Desi'ydi, Emerson değil.

" oluyor?" Lyric kaşları şaşkınlıkla çatılmış bir halde sordu.

"Sadece izle, orada kal," diye yanıtladı Desi.

Lyric ayaklarını dikti ve yan sahneyi artık daha sık ziyaret eden Javi'ye doğru eğildi. Terli ve duşu ihtiyacı olmasına rağmen her gece onu bir gülümseme ve kucaklamayla karşılıyordu. Şimdi bile, kolunu ona doladı ve sıcaklığını paylaştı, baharatlı, nefis kokusu serin havaya ve sahne arkasının kaosa karışarak onu ayakta tuttu.

Emerson'ın sesi hoparlörlerden çınladı. "Sanırım beni spot ışıkları altında görmeye alışık değilsiniz, ha?" diye sordu.

Kalabalık sağır edici bir sesle onun adını haykırdı.

"Ne yapıyor bu?" diye sordu yanında durmuş olan Nohen'e.

Nohen kollarını kavuşturmuş, alışılmadık derecede sinirli görünüyordu.

Emerson'dı. "Kim bilir? yap."

Lyric bunun üzerine kaşlarını kaldırdı ama Nohen bir sonraki sorusunu daha sormadan elinin tersiyle itti. "Bakalım neler yapabiliyor."

Henry ortaya çıktığında elinde bir kucak dolusu su şişesi vardı ve onları dağıttı. Lyric, Henry'nin dikkatli bakışları altında serin suyu içti, alındaki teri sildi ve sahnenin yanından Emerson'ı izledi.

"Tek başıma sahne almalı uzun zaman oldu ama... Bu gece çok iyi bir sebebim var. Prenses, bu sizin için."

Lyric'in yanakları zaten olduğundan daha da fazla ve Emerson şarkı söylemeye başlarken Henry'nin bilmiş gülümsemesini görmezden geldi.

Sesi arenaya yayıldı ve tıpkı onu ilk kez sahnede gördüğü zamanki gibi onu büyüledi. Bakışları ondan neredeyse hiç ayrılmıyordu ve atmosferden büyüünün içine çektiği tek kişinin kendisi olmadığını anlayabiliyordu. Kalabalık huşu içindeydi ve Lyric boğazında suyla temizlemeye çalıştığı bir yumru oluştuğunu hissetti.

İşe yaramadı.

İlk şanslar ve başarısızlıklar, ikinci şanslar ve umut hakkında bir şarkı olan sözleri dinlerken gözleri yandı.

Tek bir damla gözyaşının bile düşmesine izin vermedi ama Javi'nin eli onunkine çarptığında, Emerson kalbini o kadar dolu hissettirdi ki tüm bu duygularla ne yapacağını bilemedi.

Sahnedən çıkış Emerson'ın kendisinden geldi. Diğerleri sahneyi boşalttı ve bir saniye sonra Desi'nin sesi mekanda yankılanarak kalabalığın dikkatini dağıttı ve onlara bir an verdi.

Şerefsizler. Bu tatlı şeyi planlıyorlar. Bu ne cüret?

Lyric kollarını Emerson'a doladı, yüzünü gömleğine gömdü ve onun kokusunu, etrafına serpilen taze yağmuru içine çekti.

"Harikaydı," diye övdü ve parmak uçlarında durarak onun kulağına konuştu.

"Beni daha önce de sahnede görmüştün," diye mırıldandı. Yanakları pembe pembe yanıyordu ve bu sadece şarkı söylemenin verdiği efordan kaynaklanmıyordu.

Lyric ona sırtıttı. "Evet, ama benim *için* değil."

Utangaç bir ifadeyle gülümseyen Emerson omuz silkti ve bir eliyle onun omzunu kavrayarak eğildi. Dudakları onunkilerle buluştuğunda, başparmağı köprücük kemiğinin üzerinde gezindi... tam da bağlanma izlerinin üzerinde. Vücuduna bir ürperti yayıldı, ardından gelen bir sıcaklık dalgası da tam kalbine ulaştı.

Alfa'ya doğru sallandı ve adam dudaklarını onunkilerden çektiğinde, kendini beğenmiş bir gülümseme yerinde duruyordu.

"Siktiğimin alfaları," diye mırıldandı ve bir öpücük daha almak için .

Elini köprücük kemiğinden kaldırıp parmaklarının boğumlarını yanağında gezdirirken sırtışı daha da arttı. Bakışlarında hayranlıktan başka bir şey yoktu ve Lyric yanaklarının kızardığını hissetti.

"Hadi oraya geri dönelim. Desi oyalanmaktan yoruldu," dedi Emerson. "Tamam," diye dalgınca onayladı Lyric, çünkü zihni hâlâ bulanıktı

Emerson'ın her şeyiyle.

Müziğin ritmi kulaklığından içeri girdiğinde kendini toparlamıştı ama göğsünün garip hissetmesi ve içinde yeni duyguların dalgalanması gece boyunca devam etti.

SAHNEDEN İNDİĞİNDE Javi onu bekliyordu ve dönüşünde gülümseyerek kendisini otobüse götürmesine izin verdi.

Kanepede bekleyen koleksiyonu görünce kısa kesmişler.

"Bu da ne?" diye sordu, şekerlemeleri kastederek. Bal ve lavanta kokusundan etkilenererek yaklaştığında, Nohen'in sesi onu takip etti.

"Otobüste küvetimiz olmadığını biliyorum ama son otel gecemiz olduğu için bu gece kullanabileceğinizi düşündüm."

Lyric banyo bombalarından birine uzandı ve kokuların tatlı karışımını gülümseyerek içine çekti. "Bunlar harika kokuyor. Bu onları benimle paylaşacağın anlamına mı geliyor?" diye sordu kendini beğenmiş bir sırıtışla.

Ama Nohen'in kaşları çatıldı. "Onlar senin için, benimle paylaşmak yok."

Lyric kıkırdadı. "Sana asılıyordum, aptal. Evet demen gerekiyordu."

Nohen'in yanakları kızardı. "Ohhh. O zaman evet, paylaşmaktan mutluluk duyarım."

"Teşekkür ederim," dedi, ayağa kalktı ve onu öpmek için kendine çekti. "Çok tatlısın."

"Sadece en iyisi için en iyisi," diye mırıldandı dudaklarına karşı.

Ve bu en iyisiydi. Otel odalarına yerleşirken akşam için yollarını ayırdılar ve birkaç saat sonra Lyric dışarı çıktı

banyodan taze ve güzel kokularla çıktı ve kendini çok rahatlamış hissetti. En azından kapısının dışındaki boğuk sesleri duyana kadar.

Gözetleme deliğinden, hararetli bir konuşma yapan Emerson ve Nohen'i buldu.

Kapıyı aralayıp onlara kaşlarını kaldırdığında yüzlerindeki kan çekilmişti.

"Neler oluyor ve neden otel odamın önünde dolanıyorsunuz?"

Lyric, Henry'nin yirmi dört saat korumaya başlayacağını tahmin bile edemezdi. Hepsinin vardiyalı çalıştığını düşününce kıs kıs güldü.

Ancak Emerson ve Nohen'in her ikisi de ona dönüp yüz hatlarını ciddi ifadeler kaplayınca mizahı çabucak dağıldı.

"Sorun ne?" diye sordu, teni hala sıcak sudan pembeleşmiş olsa da korkusu onu üşütüyordu.

"Kimi kastettiniz?" Emerson kollarını kavuşturarak sordu. Nohen de onun duruşuna uymuştu ve Lyric ikisinin bir video oyununda savaşa hazırlanan karakterlere fazlasıyla benzediğini düşündü.

"Siz neden bahsediyorsunuz?" Onları ciddiye almak istiyordu, gerçekten, ama orada dikilmiş sert ve telaşlı halleriyle çok sevimli görünüyorlardı.

Nohen iç çekti. "Uyumadan önce 'Seni seviyorum' demiştin. Bağ kurduktan sonra. Peki kim o zaman?"

Lyric başını öne eğdi. "Anlamıyorum."

"Kimi seviyorsun? ?" Emerson parmağını beta ile kendisi arasında dans ettirerek sordu.

Lyric'in gözleri anlayışla açıldı. "Aman Tanrım," dedi, içinden bir kahkaha yükseldi. "Şu anda ikiniz de tamamen ciddisiniz."

Kıkırdadı. Gözlerinin kenarında yaşlar yanana ve yatağa çekilene kadar güldü ve kıkırdadı. Şingirtisi

Kilit tıkırtısı onu takip etti ve yatağa uzanırken gözlerini kırıştırtarak ikisine baktı.

İkisinden yediği ters bakış onu biraz ayılttı ve köprücük kemiğinin üzerindeki Emerson'a ait olan bağ izini kaşındı. Adamın bakışları kızın kaşındığı yere kaydı ve dudaklarında yavaşça bir gülümseme belirdi.

"İkiniz de. Bütün bunlar bunun için miydi?" diye sordu, kağıt mendili unutulmuş bir buket gibi kenara düşmüş banyo malzemeleri sepetini göstererek.

"Belki," diye homurdandı Nohen, kollarını kavuşturup Lyric'in bakışlarından kaçarken yanakları kızarmıştı. Lyric'in kalbi yerinden çıkacak gibi oldu.

"Siz ikinizle yapamam," dedi başını sallayarak ve ayağa kalktı. Kollarını Nohen'e doladı, kollarını kavuşturdu ve ona baktı, Nohen sonunda bakana kadar suratını astı. "Seni seviyorum. Uykucu Lyric'in bunu açıklığa kavuşturacak bir düşüncesi olmadığı için özür dilerim."

Nohen gözlerini devirdi ama dudakları içten bir gülümsemeye kıvrılmadan önce kıpırdadı. "Ben de seni seviyorum."

Kollarını çözdü ve ona doladı, onu öperken bir yandan da kaldırdı.

Betasını rahatlattıktan sonra surat asan alfaya döndü. "Senin için gerçekten açıklığa kavuşturmam gerekiyor mu?" diye sordu, bornozunu kenara çekip ısırik izinin parlak yarasını göstererek. "Bu yeterli değil miydi?"

Emerson çenesini yukarı kaldırdı. "Alfalar sözlü onaylamayı da sever, bilirsiniz."

Lyric kıkırdamalarını onun göğsüne sakladı. "Ben de seni seviyorum Emerson.

Mutlu musun?"

Onu almadan önce kendini beğenmiş bir şekilde "Son derece," diye cevap verdi.

Kalbi sızladı. "Sanırım annem haklıydı. Bana şarkı yazacak bir alfa buldum."

"Sadece bir tane değil," diye mırıldandı Emerson.

"Ve sadece alfalar değil," diye ekledi Nohen.

Aralarındaki bağ gerginlikle doluydu ve bu onda onları sıkıca kavrama isteği uyandırıyordu.

"Bayıldım. Teşekkür ," dedi boğazı düğümlenerek.

"Bir şey değil prenses. Artık uyuyabilir miyiz?" Emerson sordu.

"Evet. Adra'yı da davet edebilir miyiz? Kimsenin kendini dışlanmış hissetmesini istemiyorum." Yanağını kaşıdı. "Peki ya Henry ve Javi?"

Emerson kıkırdadı, göğsü ona yaslandı. "Eğer köpek yavrusu kazığı istiyorsan, otobüste kalmalıydık."

Lyric omuz silkti. "O zaman otobüse geri dönebilir miyiz?"

Emerson, telefonunu çoktan çıkarmış ve ekrana dokunmaya başlamış olan betaya baktı.

"Neden olmasın. Arkadaşlık sistemini kullanıyoruz, değil mi?" Nohen sordu.

Lyric kıkırdadı ve uygun kıyafetler de dahil olmak üzere eşyalarını hızla toplayıp onları otobüse kadar takip etti.

Küçüktü ve belki biraz sıkıştı ama *onlarındı* ve hiçbir şey limon temizleyicisinden çok ev gibi kokan bir yerde uyumaktan daha iyi hissettiremezdi.

O gece, hala sahiplenmediği birkaç tane olsa da, tüm alfaları ve betası arasında sıkışmış bir şekilde uykuya daldı.

Sabahın ilk ışıklarıyla gözlerini kırptıran Javi'yle yüz yüze geldiğinde, kendi sabrının ne kadar süreceğini merak etti.

H Sabrım pek güçlü değildi. Aslında, Javier'in eklediği her malzemeye daha da zayıflıyordu.

koca bir kase brownie karışımı.

Geniş göğsüne uzanan beyaz tişört iyice yıpranmıştı, kolları kaseyi karıştırırken sıvı gibi esneyen ve hareket eden kalın pazularının etrafında gerilmiş ve gevşemişti.

"Yardım etmek ister misin?" Javier sordu.

Lyric, adamın kaslarını hissetmek için uzanmasını engellemek için ellerini kalçalarının altına soktu ama kendini kontrol etmek için hiçbir şey yapmadı.

hülyalı bir ifade. "Hayır," diye yanıtladı 'p'yi patlatarak. "Ben iyiyim, sadece denetliyorum."

"Denetleme, ha?" diye cevap verdi bilmiş bir sırıtışla.

Lyric kıkırdadı. "Eğer soran olursa, harika bir iş çıkarıyorsun. Her yönden yıldızlar."

"Yönetime haber vereceğimden emin olabilirsin," diyerek göz kırptı.

Lyric iyi ki oturuyordu, yoksa dizlerinin bağı çözülecekti.

Kuru malzemeleri ıslak malzemelerin bulunduğu kaseye ekledi ve daha da karıştırdı, kaseyi bir koluyla karnına doğru tutarken diğer koluyla karıştırdı.

"Peki bu kekleri eğlenceli yapan ne?" diye sordu. Malzemeler ona oldukça normal görünüyordu. Görünürde gökkuşağı M&M'leri ya da garip çikolatalar yoktu.

Javier boş kaselerden birine başıyla işaret etti. "THC ile aşılınmış tereyağı."

Lyric'in yanakları kızardı. Alnını avuçladı. "Aman Tanrım. Gökkuşağı serpintileri düşünüyordum. Çok aptalım."

Tezgâhın üzerinden süzülen derin kıkırdama başlı başına bir tatlı gibiydi ve Lyric saatlerce bu tatlıyı mideye indirebilirdi.

"Arkadaşım Green'in tarifi, turun başlarında yaptığımızdan farklı. Omega'sından şiddetle tavsiye ediliyor."

"Başka bir Omega mı? Çok kişi tanıyor musun?"

Javier omuz silkti. "Pek omega arkadaşım sayılmaz. Sadece Green'i tanıyorum ve onun hiç tanışmadım."

"Oh, tamam. Son zamanlarda Emma ile konuştun mu?"

Javier sevecen bir gülümsemeye başını salladı. "Evet, harika gidiyor ve gösteriye geleceği için çok heyecanlı. Onu davet etmeme izin verdiğiniz için tekrar teşekkür ederim."

Övgü yanakları kızaran Lyric elini havada salladı. "Bunun için endişelenme. Onu tekrar göreceğim için heyecanlıyım, özellikle de senin hayatının büyük bir parçası olduğu için."

Javier bakışlarını ona doğru kaldırdı, içinden adını koyamadığı ama içini ısıtan bir şey parlıyordu.

Onun çalışmasını izlerken küçük alanı sessizlik doldurdu ve sadece birkaç dakika sonra tava bir çınlamayla fırına girdi.

"Biz bunların bitmesini beklerken..." Mikrodalgayı açıp bir Tupperware kabı çıkarırken bronz yanakları kızarmıştı.

"Şimdiden bir şeyler mi yaptın?" Lyric tezgâhtaki yerinden daha uzun oturarak sordu.

"Senin için özel bir şey yaptım," diye açıkladı, kabı yerine oturtup kapağını açarak. Plastikten tanıdık bir koku yayıldı ve Lyric o devam ederken sııttı. "Bunlar lavanta ve ballı sarışın çubuklar."

"Javi..." Lyric başladı ve sonra durdu. Söyleyecek sözü yoktu. "Bu tarifi sen mi uydurdun?"

Omuz silkti. "Sarışın tarifim zaten vardı, sadece istediğim tada uyması için değiştirdim. Bir tane denemek ister misin?"

"Kelimeleri nasıl da kullanıyorsun," diye alay etti Lyric.

Javier ofladı pufladı ama sarışını çıkarmadan önce dudakları hafifçe kıpırdadı. "Al bakalım."

Lyric elini uzattı ama Javi ondan kaçtı ve lokmayı yaklaştırdı. Lokmayı dudaklarına götürürken sıcak bakışları Lyric'in yüzündeydi. Lyric onun bakışlarını kendi bakışlarıyla birleştirerek yumuşak, çiğnenebilir lokmayı ısırды ve eşsiz lezzetin damak tadına vurmasıyla mırıldandı.

Bakışları çok meraklıydı, Lyric çiğnerken derinliklerinde bir parça endişe gömülüydü. Lyric elini onun bileğine doladı ve kalçalarının arasında durana kadar onu kendine çekti.

"Çok lezzetliler. Ama senin yaptığın her şey öyle. Bunları beni düşünerek mi yaptın?"

Javi yutkundu ve Lyric hareketi takip etti. "Evet."

Sabrı . "Gerçeğe ne kadar öğrenmek ister misin?"

Javi'nin gözleri hafifçe büyüdü, sanki bu sözlerin onun dudaklarından çıktığına inanamıyordu. Dürüst olmak gerekirse Lyric de biraz şaşırmıştı ama Javi'nin mutfakta o dar beyaz, neredeyse transparan tişörtü ve ellerini arka ceplerine sokup sıkmak istemesine neden olan kot pantolonuyla tam bir profesyonel gibi çalışmasını izlediğinde olan buydu.

Ve sonunda, belki de yapabiliirdi.

Javier sarışını onun yanındaki tezgâha bıraktı ve elini kaldırarak yüzünü kavradı. Avuç içi kızın teninde sıcacıktı ve Javier başını eğdiğinde kız ona sokuldu.

Bir, iki kez dudakları bir tüy yumuşaklığıyla onunkilere değdi ve Lyric uzanıp parmaklarını onun koyu renk saçlarına doladı ve onu daha da yakına çekti.

Dudaklarını onunkilerin altından ayırdı ve dilini üzerinde gezdirdi. Adam mesajı aldı ve daha da yaklaştı. Çok ateşliydi, kızın kalçalarını daha da araladı ve kız bacaklarını onun beline dolayana kadar kendine yer açtı.

Elini kızın boynunun arkasına dolayarak, daha derin bir öpücük için onu yukarı kaldırırken onu kucakladı. Diğer eli omzundan kayarak saçlarını yana doğru taradı ve sırtından aşağıya doğru kayarak onu daha da yakınına çekti. Kalçalarını döndürerek kızın boğazından bir inilti çıkaran adam ona doğru eğildi ve Lyric onu sıkıca kavradı.

Lyric göğsü kabararak nefes almak için öpüşmelerinden uzaklaştığında, elini Lyric'in elinin üstünden geçirdi ve aşağı doğru çekti

yanağından alıp kalçasına götürdü. Onun bakışlarında bir şeyler arayan kestane rengi gözlerinde kaybolabilirdi.

Lyric bilinçaltında Javi'ye karşı güvenli davranmaya çalışıyor olabilirdi ama neden? Onu böyle öptüğünde, dudakları dolgun ve yastık gibi Lyric'in dudaklarına değdiğinde, öpücükleri mutfakta malzemeleri karıştırması kadar maksatlı olduğunda ne anlamı vardı?

Lyric güvenli oynamaktan yorulmuştu. Javier'in yemeklerinden daha fazlasını tatmak istiyordu ve Javier sonunda bunu onun bakışlarında görmüş olmalıydı, çünkü en derin inilti boğazına gömüldü ve taytının bel bandını koparmadan önce bir öpücük için tekrar aşağı eğildi. Henüz onları çıkarmaya zahmet etmedi ama elini tenine, bacaklarının arasına gömdü.

Adam ona dokunduğunda haykırdı ve adam parmaklarını ıslaklığında gezdirirken çıkan sesi yuttu. Oynarken onu yeni bir tarif gibi inceledi, nefesini neyin kestiğini ve boğazından neyin inilti çıkarıldığını buldu. Javier onun klitorisini buldu, parmaklarını kaydırarak etrafını okşadı ve vücudunun her santimini titreten bir zevk gönderdi. Lyric ona tutundu, dokunuşuna gömüldü ve sesiyle olmasa da parmaklarının sıkı tutuşuyla daha fazlasını istedi.

Parmaklarını onun üzerinde ustalıkla kaydırdı ve orgazmının ilk dalgaları onu yıkayana kadar ondan nefes üstüne nefes aldı. Hafif ve çökerticiydi, öpüşürken tembelce gülümsediğinde onu sersemlemiş ve kıkırdamaya bıraktı. Kahretsin, Javi ellerini çok iyi kullanıyordu.

Orgazmının artçı şokları tüm duyularına yayılırken, Lyric uzandı ve dilleri düello ederken Javi'nin kemerini kurcaladı. Onu içinde istiyordu ve daha fazla beklemek istemiyordu.

Bip. Bip. Bip.

Fırının onlara bağırdığını fark etmesi uzun bir süre aldı.

Javier iç çekerek başını onunkinden kaldırdı ve belinin iki yanına koyduğu iki eliyle destek aldı. "Kahretsın."

"Brownie molası mı?" Lyric nefes nefese bir kahkaha sordu, başını dolaplara yaslamıştı.

Javier'in iniltisi yerini kıkırdamaya bıraktı ve Lyric onun düğmeleri açık kot pantolonuyla fırına doğru yürüdüğünü görünce içini çekti. Birkaç bip , tencerenin şangırtısı ve bir tabağın tezgâha sürtünmesinden sonra Lyric hâlâ onu inceliyor ve sabırla bekliyordu. Kışından omuzlarının gömleğinin altında nasıl hareket ettiğine kadar. Javier bir spatulaya uzanana kadar Lyric onun ne yaptığını fark etmedi.

"Javi, şaka yapıyordum, geri gel," diye sızlandı Lyric, ellerini uzatarak.

"Geliyorum," diye alay etti. "Ya da öyleydim."

Elinde bir tabakla döndü, tabağa buharlı bir brownie yığılmıştı.

Lyric'in ağzı sulandı ve bu sadece ona doğru yaklaşan alfadan kaynaklanmıyordu.

Javier bacaklarının arasına uzandı ve Lyric çekmecenin kaydığını duyup kenarı dizlerinin arkasına çarpana kadar nefesi kesildi. Javi çatalı kaldırdığında Lyric'in yanakları alev alev yanıyordu. Ufalanmış bir brownie parçasını çatalın üzerine aldı ve dudaklarına doğru kaldırdı. Bakışları çok dikkatliydi, kehribar rengi ona hediye ettiği lokumun çikolatası kadar derindi. Dişleri çatala çarptı ve aleti bırakmak için başını geriye eğdi. Sıcak, yapışkan brownie dilinin üzerinde eridi ve mutlu bir şekilde mırıldandı. "Vay canına," diye mırıldandı, gözlerini ona dikerek.

Sevimsiz bir filmin dışında nadiren yaşanan samimi anlardan biriydi. Tabak boşalana ve Lyric brownie yerine Javi'den başka bir şey tatmak istemeyene kadar çatalı ileri geri salladılar, ısırıklar ve yumuşak mırıltılar, kıkırdamalar ve alaylar takas ettiler.

Tabağı bir kenara bıraktı ve kollarını Lyric'in kalçalarına doladı, elleri Lyric'in belini ve poposunu çevreleyerek onu öne doğru çekti. Başını yukarı kaldıran Lyric dudaklarını ona doğru açtı. kek gibiydi ama bunun altında Javier'in tadı net ve güçlü bir şekilde geliyordu. Aynı anda hem baharatlı hem de turuncgilli olan Javier, Lyric ona doğru eğilip gömleğinin eteklerini yırtana kadar öpücükler ve yumuşak dokunuşlarla onun damağını temizledi. Geri çekildi, gömleği üzerinden çıkarmasına izin verdi ve sonra aynısını kıza yaparsa adil olacaktı. Onu bir kez daha kendine çekti, göğüsleri göğsüne, onun sıcaklığına bastırdı.

Öpücükleri, yaptığı kekler kadar, onu düşünerek yaptığı tatlılar kadar tatlı ve çökmüştü.

Ama Lyric çok tatlıydı, bundan çok daha fazlasını istiyordu. Ama Lyric onun pantolonunun kemerine nişan alamadan, adam ondan önce davranarak ellerini Lyric' omurgasından aşağı kaydırıp ve taytının altından geçirdi. Pantolonu kalçalarından itti, kalçalarından aşağı kaydırıp ve ayakkabılarını çıkarırken yere düşmelerine izin verdi.

"Kaç tane mutfak kuralını çiğniyoruz?" diye sordu muzip bir sırıtışla. Tezgah kışına soğuk geliyordu.

"Yok. Bu benim hazırlık tezgâhım değil," diye açıkladı ve onu tezgâhın kenarına çekti.

Adamın şişkinliği ona baskı yapıyordu ve Lyric kendini ona karşı sallanırken buldu, şimdiden ona verdiği tek orgazmdan daha fazlasını istiyordu. Lyric adamın pantolonunun kemerini el yordamıyla açtı ve Javi pantolonu adamın kalçalarından aşağı indirmesine yardım ederek ereksiyonunu serbest bıraktı.

Aletin esmer kızarmış başı çoktan ıslanmıştı ve Lyric kendini tutamadı. Uzandı, parmaklarını onun etrafına sardı ve okşadı. Adam kalçalarını Lyric'in dokunuşuna doğru itti, kalçalarını tezgâha dayadı ve Lyric'in dokunuşuna doğru sallandı.

Adamın avucundaki ağırlığını, parmaklarının arasından kayışını ve birkaç dakika önce kendi dudaklarından çıkardığı nefese benzer bir nefesi içine çekti.

Kalçalarını ona doğru sallayarak, onu karşısında, içinde hissetmek için sabırsızlanıyordu.

"Daha mı?" diye sordu nefes nefese.

Javier de aynı şeyi düşünmüş olmalıydı çünkü onu kolaylıkla kaldırdı, ama Lyric onu kadının kalbine götüren kişi oldu.

Adamın küt kafası kıza doğru bastırdı ve Lyric onu yavaşça sikinin üzerine indirirken haykırdı. Adam onu santim santim, kıcı kalçalarının üst kısmıyla buluşana kadar aşağı indirdi. Lyric omuzlarından yapıştı, tırnakları dolgunluğa batıyordu.

Ama bu sadece başlangıçtı. Onu yukarı çekti ve Lyric onun içindeki lezzetli sürüklenişi, parmaklarının kalçalarını ısırışını, nefesinin boynuna değişimini hissetti. Sonra onu içine çekerken aynı anda yukarı doğru itti ve Lyric'in boğazından bir çığlık çıkmasına neden oldu.

"Javi-" Lyric'in nefesi kesildi, ama sonra onu hareket ettirmeye başladı, her itişinde nefesini kesen bir ritim başlattı ve onu horozuna çekti.

Kendini o kadar iyi, o kadar doğru hissediyordu ki, Lyric daha ne olduğunu anlayamadan bir orgazm daha doruğa ulaşıyor, her vuruşta üzerine geliyordu. Ve tam orgazm yaklaştığında, tam Lyric'in dudakları bir atacakken, Javi onu göğsüne çekti, dilindeki sessiz sızlanmayı tattı ve onu yere indirdi.

Övünmek isterdi ama Javi onu kendine doğru çekti. Ellerini omuzlarından aşağı kaydırды.

iki elini de kavrayıp önündeki tezgâha sıkıca yerleştirene kadar kollarını bırakmadı.

Lyric'in kalbi güm güm atıyordu ve adam boğazının etrafındaki ve omuzlarındaki hassas deriyi yalayıp ısırırken, diliyle oynarken nabzını hissedip hissetmediğini merak etti.

Javi onun ayaklarını birbirinden ayırdı ve kadın onun sıcak uzunluğunu tekrar bacaklarının arasında hissetti.

"*Pajarita*, iyi misin?" diye sordu.

Lyric başını salladı ve bir eliyle kalçasını kavrayıp onu daha yakına çekerek acele etmesi için teşvik etti.

Adamın derin kıkırdaması kadının sırtında yankılandı ve kadın sızlandı. "Bunu evet olarak kabul ediyorum," diye mırıldandı.

Sonra kalçalarını eğip tek bir hamleyle tekrar içine itti.

Elini adamın kalçasından çekti ve adam onu sikerken kendini tezgâha dayadı. Nazik konuşan, tatlı Javier'in bu kadar... fazla olabileceğini kim bilebilirdi? En iyi şekilde.

"Javi!" diye haykırdı, kalçalarını tekrar eğdiğinde, horozunun başı her itme ve geri çekilmede g-noktasına çarptı.

Bir eli Lyric'in kalçasında, güzelce cezalandıran ritmini sürdürürken, diğer eli Lyric'in yan tarafına kayarak meme ucunu cimcikledi ve vücudu boyunca daha fazla zevk titremesi gönderdi. Terden sırılsıklam olmuş tenlerinin her tokatlanışında Lyric daha yükseğe uçuyor, tıpkı Javi'nin ondan sık sık bahsettiği kuş gibi daha yüksek sesle ötüyordu.

"Javi, ben çok-" İnledi, parmakları pürüzsüz tezgahın etrafında sıkılaştı.

"Biliyorum, *pajarita*, biliyorum. Hadi," diye mırıldandı ve kızın omzunu hafifçe ısırdı.

Düğümünün her itişte kadının çekirdeğine yaptığı baskı bile onu uçurumun kenarına getirmede, adamın nazik ısırığıydı.

Dişler teninde. İz bırakacak kadar keskin bile değildi ama bir gün yerine getirebilecekleri bir sözün zar zor yankısı gibiydi. Bugün değil, belki gelecek ay bile değil ama eninde sonunda Lyric, Javi'yi kendi kızı yapacaktı.

Bu düşünce onu uçurdu, çaresiz bir çığlıkla ciğerlerindeki havayı söküp atana kadar zevkin onu ezmesine neden oldu ve Javi'nin etrafını sıkıca sardı. Bu, her itiş ve geri çekilişi çok daha yoğun hale getirdi ve duvarlarının onun etrafında dalgalanması orgazmını çok daha iyi hale getirdi.

Ritmi teklediğinde omzuna doğru adını haykırdı ve kadın doruktan inerken Javi boşaldı, kalçalarının özensiz bir tekmesiyle ve parmaklarının teninde sıkışmasıyla artçı sarsıntılarına katkıda bulundu.

Neredeyse sarhoş bir halde, minderlere yığılmadan önce birlikte kanepeye doğru ilerlediler.

Lyric, Javi'nin bronz ve pürüzsüz tenine yerleşirken inledi. Aklına gelen hiçbir kelime yoktu, bu yüzden sadece onun teninde aptalca şekiller çizdi.

"Ne bekliyordum bilmiyorum Javi, ama bu değildi."

Tekrar kıkırdadı, göğsü Lyric'in yanağının altında zıplıyordu. "Lyric, sanırım birçok olduğunu keşfedeceksin."

Kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Öyle mi? Hepsinin tadına bakabilecek miyim?"

Javier onun yanağındaki bir tutam saçını fırçaladı. "Eğer istersen." "İsterim," diye cevap verdi hemen.

"O zaman evet. İçimden bir ses dünya kadar vaktimiz olacağını söylüyor." Lyric'in göğsü ağrıyordu. Dünyadaki tüm zamana sahiptiler, eğer

Lyric bunu istedi. İstedikini de fark etti. Sürüsü Javi olmadan tamamlanmış sayılmazdı, onu geride bırakmak bir seçenek değildi.

"Haklısın," dedi göğsüne sokularak. "Öyle."

A Başka bir gün, başka bir gösteri ve turnenin sonuna bir gün daha yaklaştık.

Ama duştan sonra bile hâlâ sakın değildi ve dört alfa ile betaları arasında Lyric'in biraz boşluğa ihtiyacı vardı.

"Hâlâ çok sıcak," diye yakındı. Henry'ye, "Biraz hava alacağım ama otobüsün hemen yanında kalacağım, merak etme!" dedi. "Hemen döneceğim."

Henry zekice bir karşılık verdi ama Lyric kapının arkasından kapanmasına izin vererek Henry'nin önünü kesti.

Lyric ormanın kenarında durdu, otobüs görüş alanındaydı ve çimlerin üzerine çöktü. İç çekerken nefesi yüzünün önünde bir bulut oluşturdu, havanın serin ısırtığı beklediğinden biraz keskindi. Mekânın koşuşturması hâlâ yakındaydı, her şeyi hazırlayan ekibin bağırışlarını hâlâ duyabiliyordu.

Gümrüklü.

Haftalar önce böyle bir şeyin düşüncesi bile onu dehşete düşürebilirdi. Ama bunun yerine... sersemlik göğsünde zıpladı ve adımlarını hızlandırdı.

Bu bir müzikal olsaydı, muhtemelen senkronize bir şarkı ve dansa ya da aynı derecede utanç verici başka bir şeye girerdi.

Neyse ki, sadece düşünceleriyle baş başa kalmıştı.

Yine de dudakları kıvrıldı ve başını bulutların arasından görünen aya çevirdi.

Bağlandıktan sonra her şey daha mı güzel oldu, yoksa Lyric sadece deli miydi?

Adra'yla olan bağlantısının devamında, kendi kalbinde barındırdığı aynı rahatlatıcı memnuniyeti hissetti. Ve Emerson... her ne kadar Nohen'le hayal kırıklığı içinde bir oyun oynadığı belli olsa da, daha önce hiç hissetmediği derin bir memnuniyet vardı. Bunun kısmen de olsa onun yüzünden olduğunu bilmek, göğsünün en iyi şekilde ağrımaya neden oldu.

Ama otobüse koşup Adra'nın ya da Emerson'ın kucağına atlamaktan ya da Javi'ye kendi yarattıklarından biraz daha yedirmekten başka bir şey istemese de, bunaltıcı duygulardan bir anlığına uzaklaşmaya ihtiyacı vardı.

Bir parçası şüpheliydi. Şu anda her şey çok iyiydi... çok iyiydi. Suçluluk duygusu ona yapıştı, kaburgalarının etrafını sardı ve

Çünkü en iyi arkadaşı annesini yeni kaybetmişti. Andi'nin acı çektiğini bildiğı halde bu kadar mutlu olmak yanlış geliyordu.

Ama bunun yerine Lyric'in düşünebildiğı tek şey... sırada ne olduğuydu.

Artık kendine yalan söyleyemezdi. Lyric, Adra ve Emerson'la bağ kurduğuna göre, her biriyle aynı şekilde bağ kurmak istediğini fark etmişti. Hepsini istiyordu ve kendine engel olamıyordu.

Onların uzaklaşmasını izlemek bile kalbinin durmasına yetmişti. Ve tam olarak neye benzediğini bilmesede de-birlikte bir ev satın almak? Birlikte bir daire kiralamak? Brownstone'dan çıkmak mı? - Adra, Emerson ve Nohen'in orada olacağını biliyordu.

Peki ya Javi ve Henry, hatta Desi?

Zaten en büyük kuralımı çiğnedim. Birkaç tane daha var mı?

Lyric kendi kendine kıkırdadı ve bulutlara baktı, ağaçların iskelet elleri yasak aşıklar gibi birbirlerine uzanıyordu.

Lyric bunun olmasına izin verirse ne olurdu?

Kalbi küt küt atmaya başladı.

Sonunda etrafına bir zırh gibi tüm kuralları bırakmaya razı mıydı?

Lyric bu olasılığı düşünürken nabızı hızlandı.

Lyric, boşluğunu doldurmasını beklediğı kahverengi taşıny hayal ederken kaşlarını çattı. Daireye dönme düşüncesi artık ona normal gelmiyordu.

Hayır, yeni normal renkli yarış arabaları pikselli bir pistte hızla ilerlerken bağırarak ettiği küfürlerden ve arka planda kendi tezahüratlarından oluşuyordu. Henry'nin aptal güvenlik kuralları ve Adra'nın çizip silerken ve biraz daha homurdanırken çıkardığı sinirli mırıltılardan oluşuyordu. Javi'nin sürekli mutfağı kurcalaması ve yeni tarifler araştırması, tatlar ve lezzetler konusunda ona fikir sorması.

Gürültü, renk, şefkat ve... tutkuydu. Çok fazla tutku.

Onun boş kahverengi taşı, kıyaslandığında cansız görünüyordu.

Her şeyin sonunda normale dönmek istemiyordu. Ama aynı zamanda... Lyric de bu işe balıklama atlayamayacağını farkındaydı.

Bunun için biraz geç. Bağlandık, unuttun mu?

Bağlanmış olması tüm sorunlarını ortadan kaldırmıyordu. Bu, kafasındaki tüm berbat sorunların üzerine sihirli bir yara bandı değildi.

Bakışları otobüsün yan tarafına kaydı ve panjurların arkasından bir gölgenin geçişini izledi.

"Ne yapıyorum ben?" diye sordu kendi kendine, sözcükler dudaklarından beyaz bir puf olarak ayrıldı.

Lyric, yardım istemesini bekleyen bir otobüs dolusu destekçisi varken tek başına karar vermeye çalışıyordu.

Ve ilk kez, kendisine yardım etmeye hazır olmalarını kötü bir şey olarak görmedi. Çünkü yardıma ihtiyacı olmasını *beklemediklerini*, ama eğer isterse ona yardım etmeye hazır olduklarını fark etti.

Peki ya sonra?

İstiyordu. Tamamen.

Lyric ayağa kalktı, poposundaki yaprakları fırçaladı ve otobüse doğru yöneldi. Çantasına doğru.

Kelimeyi zihninde evirip çevirirken dudaklarında bir gülümseme belirdi. Onlar o-

Bir yaprak hışırtısı dikkatini çekti ve başını çevirip ormana baktı. Ağaçlar ve çalılıklardan başka bir şey yoktu, ay ışığı dalların arasından sızıyordu.

Ön tarafa döndü, otelin ışıkları parlak ve çağırıcıydı, otobüsün gürültüsü daha da yakındı.

Sol tarafta bir hareket gözüne çarptı ve yavaşça öne doğru adım attı. Lyric kuru bir sesle, "Tamam, arkadaşlık sisteminin senin kuralın olduğunu biliyorum ama eğer buradaysan bu başka bir seviyeye çıkıyor, Henry," dedi, kalp atışları hızlanmıştı. Çoğunlukla kendi artan endişesini hafifletmek için konuşuyordu. Bu bir eşek şakası ya da ona göz kulak olmak için korkunç bir şekilde zamanlanmış bir girişim olsa bile, Lyric bunun için koşuyordu.

Elbette, eğer Nohen ya da Henry'nin ona göz kulak olması için gönderdiği biri olsaydı, daha sonra kendini aptal gibi hissedebilirdi, ama aptal gibi hissetmek bir sürü ölü ya da daha kötü hissetmekten daha iyiydi.

Henry'nin seks kaçakçılığı çetesiyle ilgili söyledikleri birden kafasında yankılandı ve kalp atışları hızlandı.

Lyric durakladı, herhangi bir ayak sesi ya da yaprak çıtırtısı duymak için zorlandı.

-Ve hiçbir şey elde edemedim.

Dikkatlice çömeldi, yerden bir taş aldı ve arkasına fırlattı. Taş yere düşüp birkaç sopa ve yaprağı parçaladıktan sonra havalandı.

Ama yeterince hızlı değildi. Mekânın ışıkları ağaçların ilk sırasını henüz geçmişti ama çalılarının arasından geçecek kadar parlak değildi ve bir el ağzını kapatmak için başının etrafını sararken bir kol da belini sararak kollarını yanında hapsetti.

Alfa'nın acı kokusu onu sardığında hemen durdu ama bu onun kokusu değildi. Asidik ve keskin olan bu koku duyularını yaktı ve burnunu kırıştırdı.

"Hiç sanmıyorum," diye alay etti, sesi derin ve cızırtılıydı.

Kalbi durdu.

"Bunun için ikimize de gerçekten ihtiyacımız yoktu," dedi daha yüksek ve törpülenmiş bir başka ses. Eşleşen alfa ortaya çıktı ve kadın gözlerini kıstı.

bakışları. "Onu yakalamak çok kolaydı. Onu neden bu kadar büyüttüklerini bilmiyorum."

"Şarkıcı ya da öyle bir şey," dedi kokuşmuş olan, arkasındaki de ayaklarını sürüyerek.

Lyric gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu. Onu kaçırıyorlardı ve adını bile duymamışlar mıydı? Kaba.

Elinde kalan tek seçenek, tek avantajını kullanmaktı; diğerlerinin kendisini dezavantajlı görmesiydi. Hayatı boyunca bunu kullanmıştı. Sırf bir omega, bir kadın olduğu için zayıf ya da çaresiz olduğunu varsayıyorlardı. Lyric de bundan besleniyor, onu tutan alfaya doğru büzülüyor ve inliyordu.

Adra'nın memnuniyeti azaldı ve Lyric onun gerginliğini, endişesinin aralarındaki bağlantıya nüfuz ettiğini hissetti. Ağaçların arasından otobüsün kapısının çarparak açıldığını duydu.

"Lyric?" Adra'nın sesi gecenin içinde çınladı.

Emerson'ın sesi onunkinin ardından yankılandı. Kadının korkusu aralarındaki bağa da sirayet etmiş olmalıydı ve aniden aralarındaki bağ çok daha soğuk göründü.

Diğeri sessizce güldü, yüzünü kavramak için bir adım öne çıktı, sıcak nefesi kızın üzerinde yıkanırken kavraması morarttı. Diğerinin eli dudaklarından kaydı ama kadın çığlık atmadı, özellikle de adam bıçağı boğazına dayamışken. "Umarım bu bize iyi bir para kazandırır."

Demek Omega kaçakçılarıydı.

Lyric kendisinin bir numaradan fazlası olmasına izin vermezse lanetlenirdi. Ama kendini bundan nasıl kurtaracaktı? Bıçağın boynuna batması bu alfaların ciddi olduğunu gösteriyordu.

Ama... alfa olsun olmasın, tüm erkeklerin zayıf bir noktası vardı ve Lyric bundan yararlandı.

Kötü nefes yeterince geri çekilinceye kadar bekledi ve bir tekme atarak onu taşaklarından vurdu.

Adam bir kaya gibi yere düştü ve arkasındaki daha ne olduğunu anlayamadan kadın gevşeyerek onu şaşırttı ve tutuşunu gevşetmesini sağladı. Kolunu geri çekti, duruşunu alçalttı ve dirseğini adamın kasıklarına doğru itti. Boynundan aşağıya doğru bir sıcaklık yayıldı ve adamın bıçağı ona sapladığını biliyordu ama şimdilik bunu görmezden geldi.

"Şimdi şarkı söyleyen kim, kaltak?" diye hırladı ve çekip gitti.

Sığ ormanda koşarken ayaklarının altında yapraklar ve çalı çırpılar çıkartıyor, otobüsün ışıkları bir fener gibi parlıyordu.

Ağaçların arasından fırladı, engebeli zemin bakımlı çimlere dönüştü ve daha da hızlı koştu.

"Lyric! Neyin var?" Adra onu yarı yolda karşılamak için koşarak sordu.

Onun elini tuttu ve kapıdan dışarı sarkan Emerson'a doğru nişan aldı.

"Lyric?" Adra kapıyı çarparak onu takip ederken Emerson sordu.

"Neyin var?" Adra'nın derin sesi ona bir merhem gibi ulaştı ve gerginliği omuzlarından kaydı.

Javi masadan kalktı, gerginlikten kaskatı kesilmişti ve yumrukları sıkılıydı.

Aralarına baktı, daha o bir kelime bile söyleyemeden Henry'nin dudaklarından bir hırıltı yükseldi. "Neredeler?" diye sordu. "Alfa gibi kokuyorsun. Ne oldu?"

"Ben iyiyim!" diye söz verdi. "Ormanda iki alfa var."

"Nohen, Desi! Onunla kal," diye bağırdı Adra ve Emerson'ı yakaladı.

Henry kızın yanağına hafifçe dokunarak bir lekeyi sildi, sonra bakışları taş gibi sertleşerek kızın boynuna eğildi. Telefonunu çıkardı.

"Sen iyi misin?" Nohen sordu. Elleriyle kızın yüzünü çerçeveleyerek Henry'nin yüzündeki aynı noktayı lekeledi.

"Ne oldu? Kızlarına tekmeyi bastın mı?" Desi sordu. "Birinin bacaklarının arasına tekme attım. Oldukça da sertti."

Lyric kısa hikâyeyi anlatırken bakışları, telefonda biriyle konuşurken bakışları öfkeyle alevlenen Henry'ye kaydı. Lyric sözlerini bitirdiğinde Henry telefonu kapattı ve "Polis yolda," dedi.

Javi, "*Pajarita*, bana bak," dedi ve Lyric ona doğru baktı. Çenesinin altından nazik bir parmak geçirerek başını yukarı kaldırdı ve boynuna soğuk bir bez bastırdı. Lyric irkildi ve Javi homurdandı.

"Eğer onları bulursak-" Javi söze başladı ama Emerson'ın sesi otobüsün ötesinden gelen öfkenin gölgesinde kaldı.

"Henry! Bize şu sevdiğin esaret şeylerinden getir. Onları sonsuza kadar tutamazsın!"

Henry arkada kaybolup naylon ip ve bir çift kelepçeyle çıkınca Lyric'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Merak etme, bize yenilerini alırım," dedi göz kırparak ve hafif bir tavır takınarak otobüsten ayrıldı.

Javi, daha bir gün önce bedenine gösterdiği özeni yarasına da göstererek onu sardı ve sonra hırlayarak dışarıdaki diğerlerine katıldı.

Nohen ve Desi otoparkta mavi ve kırmızı ışıklar yanıp sönene kadar onunla kaldılar. Bir battaniyenin altına gömülmüşlerdi ve Nohen'in kolları Desi'nin beline o kadar sıkı sarılmıştı ki nefes alamıyordu.

"Vay canına, Emerson ve Adra halatla iyi iş çıkardılar. Acaba bunu onlara Henry mi öğretti?" Desi gelişigüzel gözlemledi. Lyric'in yanında diz çökmüş, pencereden dışarı bakıyor ve yorum yapıyordu.

"Haydi," diye yalvardı koruyucu betasına. "Dışarıya bakmama izin ver!"

Nohen onu kanepeye çektiğinden beri bırakmayı reddediyordu. "Henry polisler seni sorgulamaya gelene kadar kanepede kalmamızı söyledi," diye karşı çıktı.

Lyric en iyi köpek yavrusu gözlerini ona çevirdi. "Lütfen mi? Onların bir polis arabasına bindirildiğini kendi gözlerimle görmezsem geceleri nasıl uyuyacağımı bilmiyorum."

Nohen inledi, parmakları onun etrafında sıkılaştı. "Benimle bir gitar gibi oynadığını biliyorum ama o surata karşı koyamıyorum. Çok acımasızsın."

Adam kollarını açıp kızın kıpırdanmasına izin verdi ve kız Desi'yle birlikte panjurları aralamak için eğildi. Park alanı polis arabaları ve koyu renk takım elbiselerle doluydu ve adamlarını fark etmesi bir anını aldı. Emerson, Adra, Henry ve Javi ortaya çıkmış, hepsi de ayrı ayrı polis memurlarıyla konuşuyordu.

Kanepe onun yanına doğru eğildi ve Nohen, "Ben de görmek istiyorum," diye homurdandı.

"Kötü adamlar nerede?" diye sordu.

"Sağda, görüyor musun?" Desi cama dokundu ve Lyric onun parmağının izini takip ederek bir grup alfayı bir çift araca doğru götüren bir grup polis memuruna ulaştı.

"İp olduğunu söylediğini sanıyordum," diye sızlandı Lyric. Alfaların üzerinde normal kelepçelerden başka bir şey görmemişti.

"Bunu seni buraya getirmek için söyledim. İşe yaradı, değil mi?" Desi gülümseyerek alay etti.

Lyric mırıldandı ve iki alfanın araçlara yüklenmesini izledi. Nohen'le şakalaşıyor olabilirdi ama yalan söyleyemezdi ve ikisinin gözaltında olduğunu bilmenin kendisini daha iyi hissettirmediğini söyleyemezdi. Ama bu sadece ikisiydi. Peki ya yüzük?

"İyi misin? Gerçekten mi?" Nohen sordu ve alnındaki bir tutam saçı itti.

"Evet, ben... *oh!* Geri geliyorlar!" dedi Lyric ve polise arkalarını dönen dört alfasını işaret etti.

Kapı biyledi ve dört alfa teker teker otobüse adım attı... ve devam etti. Onları bir çift memur takip etti ve Lyric'in burnu yabancı kokular karşısında kırıştı. Diğerleri arkada beklerken Lyric yorucu bir sorgulama sürecinden geçti. Lyric kaçırılma girişimini anlatmaktan boğazı ağrıyana kadar olayların üzerinden geçti. Sonunda otobüsten ayrıldıklarında Lyric yatağa girip beş yıl boyunca uyumaktan başka bir şey istemiyordu.

Ama önce... alfalarını istedi.

Adra onun için gelen ilk kişiydi, onu kucaklamak için otobüsün üzerinde tepinirken adımları gürültülü ve patırtılıydı. Onu o kadar sert sıktı ki Adra ciyakladı ama Adra kollarını ona doladı. Aralarındaki bağ sayesinde rahatlamıştı ve kız onun ensesini ritmik bir şekilde okşadı.

"Çığlık atmalıydın. Bir kalp atışı kadar kısa sürede orada olurdum. Çok özür dilerim."

Lyric boynuna dayanan bıçaktan bahsetmenin şu anda ona yardımcı mı yoksa zarar mı vereceğini bilmiyordu. "Size ihtiyacım olduğunda yanımdaydınız, önemli olan da bu. Hepiniz ." Lyric omzunun üzerinden diğer üçüne baktı ve gülümsedi. "Teşekkür ."

Henry . "O alfaları tanıdım. Kısa bir süre önce tanışma toplantılarından birindeydiler. Sanırım güvenliği gözetliyor ve fırsat kolluyorlardı." Henry hayal kırıklığıyla elini gözlerine götürdü. "Anlaşılan senin kokunu ilk kez otobüs sonra üzerinde çalışırken almışlar."

Lyric'in aklı başına geldiğinde ağzı bir 'O' şekli aldı. Çok sevdiği kayıp sweatshirt.

"Gördün mü?" Henry inledi. "Arkadaşlık sistemi işte tam da bu yüzden önemli. Seni korumak için en başından beri söyledim-"

"Henry?" Lyric dudaklarında tatlı bir sırıtışla araya girdi. Dudaklarına kondurduğu bir öpücükle kendini Adra'nın kollarından kurtardı ve menajeriyle karşı karşıya geldi.

Alfa. Sevgilim. Her neyse.

"Bağlanmış olsaydık beni korumak daha kolay olmaz mıydı?" Sessizlik.

Henry'nin beyni kısa devre yapmış olabilirdi. Aralarındaki birkaç metrelik mesafeyi ortadan kaldırdı ve ayak parmakları birbirine değecek şekilde durdu. Bakışları karanlık ve yoğundu ve Lyric ona uzanmamak için parmaklarını yumruk yaptı.

"Lyric, benimle oyna," diye hırladı.

"Oyun oynamıyorum." Onun bakışlarıyla karşılaştı, duygu kasırgası göğsündeki aynı fırtınayı yansıtıyordu. "Bağlanmak beni düzeltmeyecek. Hâlâ sorunlarım var ve bunları aşmak zaman alacak ama demek istediğim, bunları aşmak istiyorum... seninle birlikte. Bir sürü olarak." Javi'nin bakışlarını yakaladı, böylece onun da dahil olduğunu anladı.

"Bu otobüsten indikten sonra neye benzeyeceğini bilmiyorum ama tek bildiğim, kahverengi evime yalnız dönmek istemediğim."

"Bu kararı korktuğun için mi veriyorsun?" Henry sordu. "Bizimle bağ kurmasan bile seni koruyacağız, bunu biliyorsun, değil mi?"

Lyric gülümsedi. "Biliyorum. Bu kararı kaçırma girişiminden önce verdim, söz veriyorum."

"Emin misin? Bir paket mi istiyorsun?"

Lyric onun bakışlarını inceledi ve bir sürü endişe buldu, ama ela denizinin derinliklerinde parıldayan küçük umut zerresi

ona gerçeği itiraf etme cesareti verdi.

"Sürü kulağa korkutucu geliyordu, bir insandan ziyade bir nesne olarak ömür boyu hapis cezası gibi. Ama artık hiç de öyle olmadığını biliyorum. Bu bir aile ve ben bunu hepinizle birlikte istiyorum." Lyric'in yanakları kızardı. "Şimdi acele edip kabul edebilir misin? Ne kadarını itiraf etmem gerekiyor?"

Henry'nin kahkahası alçak ve hırçındı ve uzanıp elini beline doladığında tenini ürpertti. Öne doğru eğildi, yüzünü Henry'nin göğsüne gömdü ve onun sarhoş edici kokusundan derin bir nefes aldı.

"Bunu itiraf etmenin acı verici olduğuna eminim," diye alay etti. "Ama bizim adımıza acı çektiğin için teşekkür ederim. Eve yalnız gitmek zorunda kalmayacaksın, söz veriyorum." Henry onu sıkıca kavradı. Onun sözüyle göğsündeki bir şey hafifledi ve yeniden derin bir nefes alabileceğini hissetti.

Ama Javi garip bir sessizlik içindeydi ve Henry'nin etrafına bir göz atma cesaretini gösterdi.

"Javi?" diye sordu. Henry onu serbest bıraktı ve o da son alfasına yaklaştı. "Seni korkutmadım, değil mi?"

"İstesen de yapamazsın," diye mırıldandı dizlerinin bağını çözen o aksanlı ses tonuyla. Elini uzattı, uzun ve kıvrak parmakları Lyric'in dokunmasını bekliyordu. Lyric elini onun elinin içine koydu ve adam onu kendine doğru çekerken ciyakladı. Adamın sıcaklığı onu tepeden tırnağa ısıtıyordu ve daha fazlasını hissetmek istiyordu. "Beni de sürüne dahil ettiğin için teşekkür ederim."

"Seni dahil etmiyorum, sen her zaman bunun bir parçasıydın."

Gülümsemesi göz kamaştırıcıydı ve Lyric olduğu yerde eridi. Sonunda onu serbest bıraktığında, Lyric dengesini sağlamak zorunda kaldı ve ellerini birbirine vurdu.

"Peki, bunu nasıl yapmalıyız? Bir konga hattı gibi mi?" Lyric homurdandı. "*Pajarita*... hayır." Javi kıkırdadı. "Bilmiyor musun, bu şeylerin doğal olarak gerçekleşmesi için? Mükemmelliği aceleye getirmek yok."

"Ama..." Lyric suratını astı. "Seks partisi yok mu?"

Nohen bir kahkaha attı, sonra eliyle üstünü örttü ve Henry gözlerini devirdi ama seğiren dudakları sahte kızgınlığını gizliyordu. "Otobüs alemleri yok. Ayrıca, bağlanma bir görüşme gibi planlanmamalı. Doğal olarak gerçekleşir. Hazır olduğunuzda."

Ama ben hazırım, diye tartışmak istedi. Ama eğer ona karşı dürüst olsaydı

"Tamam, peki. Sanırım uykum var. Hala köpek yavrusu yığını yapabiliriz, değil mi?"

"Elbette," diye kabul etti Emerson, kollarını beline dolamak için arkasından gizlice yaklaşarak. "Ben büyük kaşık olmak istiyorum."

Adra kıkırdadı. "Peki, ama sadece büyük kaşık ben olursam." "En küçük ben olabilir miyim?" Nohen sordu.

Uyku pozisyonları için tartışmaya başladıklarında, Lyric'in göğsü o kadar şişti ki patlayabileceğini düşündü.

"Çocuklar! Benim yanımda olduğu sürece kimin nerede uyuduğu önemli değil."

Nohen Emerson'a dönüp parmağını göğsüne sokmadan önce, onun patlaması tartışmalarını tam üç saniye durdurdu. "Aynen öyle."

Sonra Nohen onun elinden tutup ranzalı odaya, şiltelerin üzerine çekti ve diğerleri onu takip edemeden kollarıyla sardı. Homurdanıp inlediler ama Henry onlara katılmak yerine göz ranzalı odanın kapısını kapattı.

Lyric, yatağa yerleşirken parmaklarını Nohen'in gevşek buklelerinde gezdirdi. Turda epey uzamışlardı ve şimdi neredeyse alnının üzerinden sarkıyorlardı. Nohen onun elini tuttu ve avucuna bir öpücük kondurdu. "Bir alfa olmadığımı biliyorum, bu yüzden seninle bağ kuramam ama-"

"Sen de diğer alfalar kadar sürünün bir parçasısın. Onların süslü bir işarete sahip olması, senin benim için onlardan daha az önemli olduğun anlamına gelmez."

Nohen'in gözleri yumuşadı ve Lyric onu öpmek için kendine çekti. Dudakları birbirine karıştı, Nohen'in temiz ve parlak kokusu diğer her şeyi silip süpüren bir merhem gibiydi. Diğer alfaları, korkuyu, adrenalini. Hepsi yok oldu.

Nohen alnını onunkine yasladı, nefesleri ortak alanda birbirine karıştı. Ve onunla birlikte, Nohen mırıldandı, "Seni seviyorum, Lyric. İyi olmana sevindim," diyerek eliyle yanağını çerçeveledi.

Lyric'in kalbi hızla çarpmaya başlamadan önce durma noktasına geldi. "Ben de seni seviyorum," diye itiraf etti. Elini onunkinin üzerine koyarak sıkıca kavradı ve dudaklarını onun parmaklarının üzerinde gezdirdi. Sonra bir kıkırdama kaçtı. Göğsünde fokurdayana kadar zapt edemedi ve sesi bastırmak için başını Nohen'in göğsüne gömdü.

"Neden gülüyorsun?" diye sordu. Endişeli tonuna rağmen sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordu.

"Çünkü mutluyum," diye cevap verdi. Bunu çatılardan haykırmak istiyordu ama itirafını Nohen'le ranzanın mahremiyetinde paylaşmak zorunda kalacaktı.

"Güzel," diye mırıldandı ve göğsüne doğru kıkırdamasına izin vermeden önce bir öpücük daha çaldı.

SAATLER SONRA, Adra'nın göğsüne kıvrılmış ve Nohen'in sırtı onunkine yaslanmış halde uyandı. Oops.

Rüyası net bir şekilde hatırlayamadan kaybolup gitti ama nedense Nohen'in sesi düşüncelerinde yankılanıyordu.

*Bir alfa olmadığımı biliyorum, bu yüzden seninle bağ kuramam,
ama-*

"Merhaba," diye fısıldadı Adra, sesi derin ve o kadar kısık ki, hayal görüp görmediğini merak etti.

"Merhaba. kaç?"

"Saat dört civarı. Uyumaya devam et," dedi Adra ona.

Lyric bunu yapmaya çalıştı ama bu hiç de kolay olmadı. Şüpheler gecenin gölgeleri altında gizleniyordu ve Adra'nın, Nohen'in ve diğerlerinin rahatlatıcı, kolay nefeslerinde bulduğu güce rağmen onları defedemiyordu.

"Düşündüğünü duyabiliyorum. Neyin ?" Adra mırıldandı.

Lyric gözlerini sıkıca kapadı ve yüzünü Adra'nın göğsüne gömdü, ciğerlerine lokum gibi bir tatlılık doldu. "Nohen için bir şey yapmak istiyorum. Bağ kuramadığımız için..."

"Aklında ne vardı?"

Lyric bu düşünceyi zihninde evirip çevirirken alt dudağını çiğnedi. Nohen'in kendini dışlanmış hissetmesini istemiyordu. Bir bağ işaretiyle aynı şey olmayacaktı ama...

"Ya birlikte dövme yaptırırsak? Bu gülünç mü?"

Adra kıkırdadı, ses göğsünü ona yasladı. "Sanırım Nohen buna çok sevinirdi."

Kalbi göğsüne çarpıyordu ve gecenin bir yarısı eğilip Nohen'i uyandırma ve bu fikri ona anlatma isteğine karşı koydu.

Adra sanki ne düşündüğünü hissedebiliyormuş gibi onu kendine çekti ve dudaklarını köprücük kemiğinin üzerinde gezdirerek zihnindeki tüm düşünceleri tamamen sildi. Bağ işaretinin üzerinde. Bu onun omurgasından aşağıya doğru dans eden ürpertiler gönderdi, farkındalık duyularını gıdıkladı.

"Nohen biraz şımarıktır ve siz onun sadece bu besleyeceksiniz."

Lyric bu düşünce karşısında kıkırdadı. "Güzel. Kendini şımartılmış hissetmesini istiyorum. Hepinizin öyle hissetmesini istiyorum."

Adra eğildi ve kaşlarını çatarak ona baktı. Bir parmağını kaldırıp kaşlarının çatıklığını düzeltmeye çalıştı ama Adra onun yerine parmağının ucunu ısırıldı. "Bu bizim işimiz."

"İşi paylaşamaz mıyız?" Lyric masumca sordu. "Yani, ben çok cömert bir insanım, biliyor musun?"

Adra gereğinden biraz daha yüksek sesle kıkırdadı ve Emerson Nohen'in diğer tarafında bir şeyler homurdandı.

Lyric elini Adra'nın ağzının üzerine kaydırıldı ve kendi kıkırdamalarını bastırmaya çalıştı. Başka bir el kalçasının üzerinden kayarken ve sıcaklık sırtını kaplarken nefesi kesildi. Nohen'in sesi ipek gibi pürüzsüzdü ve kulağına mırıldandı. "Birbirinize bağlı olduğunuzu biliyorum ama sabahın dördünde bu kadar sevimli olmana izin yok. İlk kahvem bitene kadar beklemelisin. Kalbim bunu kaldıramaz."

Lyric içini çekti ve onu hafifçe dürtmek için başını geriye eğdi. "Eşleşen dövmeler yaptırmak ister misin?"

Nohen dondu kaldı. Kalçasında desenleri takip eden eli durdu, yanağını bir kedi gibi başının tepesine sürttüğü yerde durakladı ve göğsü bile hareketsiz görünüyordu. Nefes alıyor muydu acaba?

Lyric onun hâlâ yaşayanlar arasında olup olmadığını kontrol etmek için yuvarlandı ve ona attığı şaşkın bakışlara neredeyse gülecekti. Neredeyse, çünkü başının arkasını kavradı ve Lyric'in çıkarabileceği kıkırdamayı yuttu. Dudakları birbirine kaynaştı ve sıcaklık onu içten dışa doğru sardı. Dudakları onunkilerin altından ayrıldı, dilleri sonunda teslim olana kadar düello etti. Öpücük o kadar yoğunlu ki, sanki onu sadece şefkatle işaretlemeye çalışıyordu.

Nohen uzaklaştığında Lyric nefesini içine çekti ve kafasındaki sisi dağıtmaya çalışarak şaşkınca gözlerini kırıpıştırdı.

"Dövme mi? Yani benim de kendi işaretlerim olabilir mi?" diye sordu, sesi kısıktı ama ne kadar sessiz konuşursa konuşsun, sözlerine sinen bulaşıcı heyecanı gizleyemiyordu.

"Bunu anladın, ha?" Lyric başparmağını yanağında gezdirerek sordu.

Nohen usulca kıkırdadı. "Bu bir olabilir."

"W

"Bana bir şey almak zorunda mısın ki?" Lyric sordu.
Henry alay etti. "Çünkü sen benim omega'msın. Şımartılmayı hak ediyorsun."

Lyric içini çekti. "Peki. Dur ne olduğunu tahmin edeyim," dedi ve turun son röportajından otobüse doğru yürürlerken bir parmağını çenesine vurdu. "Kendimi koruyabilmem için bir silah mı?"

Henry homurdandı. "Lütfen. Önce ders almalısın. Hiç silah kullandın mı?"

"Şey... hayır. Ama çok fazla birinci şahıs nişancı oyunu oynadım. O kadar zor olamaz, değil mi?"

Henry neredeyse boğuluyordu ve Lyric öksürüğü kesilince sırtını sıvazlamak zorunda kaldı. Başını sallayarak bir elini havada salladı. "Kesinlikle hayır. Ama ne demek istediğini anlıyorum. Döndüğümüz zaman için bir savunma eğitimi ayarlamama ne dersin? Birkaç hareket biliyorum. Ama şehre döndüğümüzde bir eğitmenden randevu alırım."

"Sadece kışının tekmelenmesini istiyorsun. Bu da senin başka bir sapkınlığın mı, Henry?"

Henry kaşlarını çatarak ona kapıyı açtı ve tabletini oturtmadan önce eğlence alanının ortasında durmasını bekledi.

"Bilmiyorum," diye söylendi, bir ayağını hafifçe ayak bileklerine vurarak. "Ayaklarını altından çekip almak..." Lyric tökezleyip geriye doğru düştü ama Henry'nin elleri beline ve boynuna dolanarak onu yakaladı ve yakınında tuttu. "Çekici bir yanı var."

Onun nefesinin kesildiğini duydu ve bir sonraki iç çekişini bir öpücükle çaldı. Dudakları ayrılırken, "Ben de sana bir şey aldım," dedi. Henry kaşlarını çattı. "Ne? Bu işler böyle yürümez."

Bir kıkırdamayla kendine geldi ve geri çekilerek ona yerinde kalmasını işaret etti. Kaşlarını çattı ve merakla Lyric'in hediyesini çıkarıp masanın üzerine koydu. Mağaza sayesinde süslü pembe kâğıtlara sarılmıştı ve Lyric'in yuvasından bir başarı çığlığı gelmeden önce mırıldanmasını ve homurdanmasını dinlerken masaya yaslandı.

"Buldum!" diye seslendi, neredeyse zıplayarak ana odaya dönerken ışıltı ışıltı. "Ooo, çok güzel," dedi bakışları hediyesinin parlak kâğıdına kilitlenirken.

Avuç içi büyüklüğünde küçük bir kutu Henry'nin ellerine tutuşturdu. "Mutlu kaçırmalar," dedi.

Henry kaşlarını kaldırdı. "?" "Sadece aç."

Gözlerini devirerek ve bir tutam merakla küçük kutuyu açtı ve gözlerini kırıştırdı.

Küçük pelüş yatağın içinde birbiriyle uyumlu saatler parıltıyordu ve Lyric'e baktı. "Eşleşen saatler mi?"

Sanki bir ödöl bekliyormuş gibi gülümsedi ve başını salladı. "Evet. Onlarla daha sonra oynayabiliriz ama bunlar akıllı saatler ve birbirlerine bağlılar. Bana hatırlatıcılar gönderebilirsin, ben de konumumu paylaşabilirim ve takvimlerimizi paylaşabiliriz."

Henry'nin dudakları seğirdi. "Seni yolda tutmak daha kolay."

Gözleri yuvalarında bir tur atan Lyric'ti. "Evet, evet. Bu yönünü seveceğini düşünmüştüm."

Henry yaklaşarak bir kolunu onun beline doladı. "Bunun için teşekkür ederim. Bir sonraki turda seni daha yakından izleyebileceğim için içim rahat edecek."

Lyric sırtıttı ve ona bir öpücük vermek için parmak uçlarına bastı. "Menajerimin *her* konuda stres yapmasına izin veremem. Biraz yardım edebileceğimi düşündüm."

"Teşekkür ederim," dedi tekrar, daha sessiz. Kalbi bu duyguyla sızladı. Lyric ona sadece bağ kuracak kadar değil -ki bu henüz gerçekleşmemişti ama Lyric zamanını bekliyordu- aynı zamanda yerini onunla paylaşacak kadar güveniyordu. Altı hafta önce Lyric'in böyle bir ihtimal karşısında kıcına tekmeyi basacağından emindi.

"Seni seviyorum," diye mırıldandı onun dudaklarına karşı.

Nefesi kesildi ve kutuyu masanın üzerine bırakıp onu kendine çekti, kollarıyla sardı. Onu asla bırakmak istemiyordu ve geçmesine izin verdiği için Andi'ye o anki kadar minnettar olamazdı.

"Ben de seni seviyorum, Lyric."

Adamın kollarından sıyrıldı ve masaya vurdu. "Hediye mi?"

Adam başını salladı, dudakları seğiriyordu. "Hediye."

Pembe kâğıdı dağınık bir şekilde açtı ve kızın ağzı açık kalınca adam kıkırdamasını tuttu. "Ciddi olamazsın."

"Çok ciddiym," dedi kahkahasını tutarak.

Bu bir su şişesiydi, üzerinde kişinin ons miktarını takip etmek için kullanılan çizgiler olan pahalı bir şişeydi. "Altmış dört ons, bu da günlük alınması tavsiye edilen su miktarı. Ben -ya da çocuklardan biri- her sabah senin için dolduracağım ve sen yatağa girdiğinde şişenin boşalmış olmasını bekliyorum. Artık iki yerine sadece bir şişe boşaltman gerekecek."

"Yoksa ne olur?" Lyric meydan okudu, küçük velet. Sırıttı. "Öğrenmek ister misin?"

Parmakları su şişesinin etrafında sıkıştı ve biraz nefessiz kaldı, yanakları normalden daha pembe oldu. "Evet."

Henry'nin onu kucağına alıp gösteri için arka odaya götürmesine iki saniye kalmıştı ki otobüsün kapısı açıldı.

"İşte . Sonunda," diye Nohen. "Otobüse bu kadar erken döneceğini bana söylemeliydin, seni burada yenerdim ve-oh. Bir şeyi mi bölüyorum?" Sonunda odadaki gerginliği fark etti, arkasına bir çanta aldı ve geriye doğru bir adım attı.

Henry kıkırdadı. "Hayır, bunu yapman muhtemelen en iyisi."

Nohen'in yanakları kızardı. "Özür dilerim, Henry."

Lyric ağzı açık kaldı ve masaya vurdu. "Peki ya ben? Sadece Henry için üzülüyorsun-oh, bu da başka bir hediye mi?" diye sordu, alaycı tavrını bırakıp kanepeye oturdu ve ellerini uzattı. "Nohen, çok tatlısın."

"Omega'mız kadar tatlı."

Henry'nin telefonu bipleli ve cihazı çıkarmadan önce içini çekti. "Gidip bir Şeyi kontrol etmem gerekiyor, o yüzden sizi yalnız bırakayım. Bir Şeye ihtiyacınız olursa," dedi ve kutudan eşleşen saatlerden birini çıkarıp elinin üzerine geçirdi, "bana seslenin."

Bir cıvıltıyla açıldı ve dijital kutuya bakıp sırttı. "Tekrar teşekkürler, Lyric."

Bir pck için eğildi ve onu bırakmadan önce elini saçlarında gezdirdi. "Git krizle ilgilen. Ben burada olacağım."

"Evet, hanımefendi," diye alay etti.

Henry otobüsten, kalbinin uzun zamandır hiç olmadığı kadar dolu olduğunu hissederek ayrıldı.

Ve hepsi Lyric yüzünden.

Lanet olsun, o Şanslı bir alfabaydı.

A Henry otobüsten indiğinde Lyric dikkatini Nohen'e önce onun gidişini izledi. Ne olduğunu bilmiyordu ama Bugün özellikle yapışkan hissediyordu. Ona yanına oturmasını işaret etti ve yere bir hediye çantası koyarken ona sarıldı.

"Sana bir şey getirdim," dedi.

Lyric banyo malzemelerinin kokusunu çoktan almıştı ve ona sırtıttı.

Son gösteriye saatler kala, başarmışlardı. Altı haftalık turne boyunca. Seçmelerdeki yabancılardan... buna. Lyric, Nohen'e baktı.

Doğruyu söylemek gerekirse, hiç şımarık bir tip olmamıştı. Annesi kesinlikle Lyric'e iyilik yapan biri değildi. Her zaman onu şımartmanın bir alfanın görevi olduğunu iddia ederdi.

Artık dört alfası vardı. Ve bir de beta. Al sana anne.

Lyric çantayı kapatırken içindeki kavanoz ve poşetlerin kırıştığını duydu ve kaşlarını kaldırdı. Hediye açmaktan büyük keyif aldığını inkâr edemezdi. Büyürken Noel onun evinde pek büyük bir kutlama olmamıştı ve Lyric'in bir omega olduğunu öğrendikten sonra daha da az kutlanır olmuştu.

Çanta hışırdarken burnuna tatlı, çiçeksi ve yumuşak kokular geldi ve bakışları Nohen'e kaydı. Ona bu tür şeyleri alacak kişi o *olmalıydı*.

"Küvetimiz yok," diye yorumladı elini sokup ilk banyo bombasını çıkarırken.

"Yine de," dedi göz kırparak. "Yapacağız."

Kalbi göğsünde ters döndü. "Bu bir söz mü?"

"Elbette öyle. Her şeyi hallettikten sonra, şu süslü pençe ayaklı küvetlerden birine sahip bir yer arayabiliriz."

"Büyük bir tane, iki kişi için uygun," diye alay etti. "Çok doğru," diye onayladı Nohen.

Lyric buna gülümsedi ve her bir banyo bombasını ve köpük karışımını kokladı, içinden akan duyguların hakkını verecek kelimeler bulamadı.

"Artık koku giderici vücut yıkama yok, ha?" diye dalga geçti.

Nohen boğazını temizledi. "Elbette. Herkes senin kime ait olduğunu bilecek."

İlk kez, bu ifade onu rahatsız etmedi. Aksine, içinde bir şeyler bu beyan karşısında ısındı. Ve onu ısıtmaya devam etti.

Nohen'e sarıldı, öğleden sonranın bir kısmını onun betasına sarılarak ve tur bittiğinde yapacakları planlar hakkında konuşarak geçirdi. Sadece birkaç saat içinde her şeyin biteceğini ve hayalini kurdukları planlara çok daha yakın olacaklarını düşünmek çılgıncaydı.

Ama kendini... huzursuz hissediyordu. Ve otobüsün kapısı tekrar açılmadan önce Nohen'e yürüyüşe çıkmak isteyip istemediğini sormak üzereydi.

Adra ve Emerson ortaya çıktılar, açık hediye ve kâğıt mendili gördüler ve kollarını kavuşturdular. "Demek bunu şimdi yapıyoruz, ha? Beklemek konusunda anlaştığımızı sanıyordum."

Nohen suçlulukla kızardı ve Lyric gözlerinde yıldızlarla onların tartışmasını izledi. "Şey..." Nohen başladı. "Bugün turun son günü. Ona sürpriz istedim ama Henry benden önce davrandı."

Adra mırıldandı ve uzanıp onun yanağını kaşdı. "Benim de bir sürprizim var. Şimdi ona versem sorun olur mu?"

Lyric doğrulup oturdu. "Evet. Onun sorun olmadığını doğrulayabilirim."

Onlar kıkırdarken göğsü en iyi şekilde sızladı ve yanakları kızardı. Belki de bu *şımarıklığa* alışabilirdi.

"Hemen döneceğim," diye mırıldandı Adra ve yanlarından geçerek ranza odasına doğru yürüdü. Hışırtılar onu takip etti ve Emerson karşı kanepeye oturmadan önce onlara yer açmak için masayı yere katladı.

Adra döndüğünde Nohen ayaklarını sürüyerek ayağa kalktı. Emerson'ın yanına çekilmeden önce dudaklarına "Adra'ya spot ışıklarını vereceğim," dedi.

Adra onun yanındaki kanepeye oturmadan önce boğazını temizledi, elinde küçük bir tuval büyüklüğünde, basit, ince kahverengi bir kutu vardı.

"Gerçekten gerek yoktu," dedi yumuşak bir sesle.

Omuz silkerek kutuyu ona uzattı. "Biliyorum. Ama ben istedim. Şımartılmayı hak ediyorsun, Lyric."

Duyguları boğazında düğümlendi ve elindeki kahverengi kâğıda sarılı basit kutuya odaklanmadan önce sertçe yutkundu.

Kahverengi kâğıt kolayca yırtıldı ve hazine ortaya çıkana kadar kâğıt mendilin ince katmanlarını karıştırdı.

Ve ne hazine ama. Nefesini kesti. Bir elinde kutunun kapağı, diğerinde bir kat çürük kâğıtla donup kaldı. "Adra," diye nefes aldı.

Bakışlarını onunkilere doğru kaldıracaktı ama bakışları kucağındaki sanat eserine yapışmıştı. Dokulu bir kâğıt parçasının üzerine nazikçe çizilmiş çizgiler ve kısa gri darbeler kıvrılıp dönerek... onu tasvir .

Lyric kendi şekline, bir başkasının gözünden kendi görüntüsüne baktı ve kalbi beceriksizce çarpmaya başladı. Çizime renkler de eklenmişti; pembeler, kremler ve saçlarını oluşturmak için en güzel turuncu renk sıçramaları. Lyric kendini sadece sahnedeki resimde görüldüğü kadar büyülü hissetmişti. Ve Adra onu uyurken böyle mi görmüştü? Elini bir yanağının altına sokmuş, saçları omzunun üzerinden dökülüyordu.

"Bu çok güzel," diye fısıldadı. Sonunda kutunun kapağını indirdi ve alfasının bakışlarıyla buluşmak için döndü. "Bunu ne zaman yaptın?"

Omuz silktili, ancak bakışlarından kaçınırken yanakları karardı. "Birkaç gün önce. Kanepede uyuya kaldığında."

Utanmak, Adra'nın en sevdiği tonlarından biriydi. "Beni kendimden çok farklı görüyorsun."

Bakışlarını endişe doldurdu. "İyi anlamda mı?"

Dudaklarının arasından bir kahkaha yuvarlandı ve mizahını onunla paylaşmak için uzanıp dudaklarını birbirine sürttü. "Evet, şapşal. Bu çok güzel bir resim. Teşekkür ederim. Çok yeteneklisin." Onu tekrar öptü, ağzını kıvıran tatlı gülümsemeye ve içine dolan mahcubiyete karşı koyamadı.

Resmi tekrar inceledi. Lyric kalemin her bir darbesinde ve boyanın her bir damlasında ne kadar sevgi, özen ve yetenek olduğunu görebiliyordu. Sadece Adra, uyurken -çoğu zaman- ağzının suyu akan Lyric'i alıp o korkunç görüntüyü bu kadar güzel bir şeye dönüştürebilirdi.

Nereye koyabilirdi? Gösteriş yapabileceği bir yere, muhtemelen, ama bir yanı da bunu sadece kendisi için saklamak istiyordu. Çerçeveletmesine izin verir miydi?

Şimdilik.

Lyric sırtarak tabloyu kaptı, Adra'nın etrafından dolaştı ve buzdolabından bir mıknatıs çekip aldı. "Şimdilik bu kadar yeter," dedi gururla, kâğıdı soğuk yüzeye yerleştirip mıknatısı bir köşeye koydu. "Spot ışıklarını hak ediyor."

Adra onu arkasından yakaladı ve onu tekrar kanepeye çekerken Lyric kız gibi bir çığlık attı. "Spot ışıklarını hak *ediyorsun*. Ama bunu çok sevdiysen gün sana eskiz defterimi göstermem gerekecek."

Lyric'in kalbi durdu. "Gerçekten mi?" "Elbette. Neden olmasın?"

"Sana şarkı sözü kitabımı göstereceğim," diye söz verdi. Adam ona bu kadar özel bir şey göstermeye istekliyse, o da aynısını yapabilirdi.

Adam eğilip omzuna bir öpücük kondururken nefesi kızın boynunda geziniyordu. "Anlaştık."

"Sizinle mutlu olduğumu biliyorsunuz, değil mi? Bütün bu zillere ve ısıklara ihtiyacım yok."

Adra yumuşak bir sesle, "Evet, farkındayız," diye cevap verdi. "Bu sadece sürecin bir parçası."

"Ne süreci? Bağlanma mı?" "Kur yapma."

Lyric neredeyse homurdanıyordu. Birlikte yaşamışlar, sevişmişler, bağlanmışlar ve şimdi de ona kur mu yapıyorlardı?

"İşleri biraz tersinden yapıyoruz, değil mi?" Lyric bunu alay etmek için söylemişti ama Adra kaşlarını çatı, dudakları Lyric'in kalbini kabartacak şekilde aşağı doğru kıvrıldı.

"Farklı koşullar altında tanışmış olsaydık, her şeyi doğru sırayla yapacağıma inanmak istiyorum, böylece benim için ne kadar önemli olduğunu bilirdin."

"Bizim için," diye düzeltti Emerson.

Lyric'in kalbi küt küt atmaya başladı. "Öyle demek istemedim. Sahip olduğumuz şeyi seviyorum. Tek demek istediğim-"

"Biliyorum," dedi Adra. Lyric ona doğru kıvrıldı ve konuşmaya devam etmeden önce dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Ne demek istediğini hepimiz biliyoruz. Ama bu, burada işlerin biraz ters gittiğinin farkında olduğumuz gerçeğini değiştirmiyor. Bu sadece eve döndüğümüzde seni bir sürü randevuya götüreceğimiz anlamına geliyor."

Nohen, "Makyaj randevuları," diye açıkladı.

Lyric sırtı, başını Adra'nın göğsüne çevirdi ve içine çekti. Tekrar kanepeye kaydı ve Adra'nın içinde eridi. "Makyaj randevuları. Bu fikri sevdim."

O anda Lyric, alfalarının onu neden kendi kıyafetleriyle görmekten hoşlandıklarını biraz olsun anladı. Sokaklarda onunla birlikte yürümek istiyordu.

Herkes kime olduklarını bilsin diye onları koluna taktı. Onlar onun alfalarıydı.

"BU TURUN SON ŞOVU OLDUĞUNA GÖRE..." Emerson'ın sesi salonda yankılandı ve tüm gözler ona çevrildi.

Lyric onun yerine irkilecekti ama Emerson'ı ve tüm gizemini aydınlatan bir spot ışığı yandığında gözleri yuvalarından fırlamakla meşguldü.

Ne haltlar ?

Emerson konuşmaya devam ederken Lyric kulak içi monitörlerini çıkararak kulaklarına bir mola verdi. "Lyric için biraz özel bir şey yapmak istedim."

Kalabalık tezahürat yaptı ve Lyric yüzüne bir sırtış yapıştırdı. Kafa karışıklığı sağını solunu ayırt edemeyecek kadar artmıştı ama Adra'nın ona gönderdiği baş selamı rahatlatıcıydı.

"Mümkün olan her video oyununda Nohen'in kıcını tekmelemenin yanı sıra-" "Yalan!" Nohen mikrofonuna bağırdı.

Emerson'ın kıkırdaması salonda çınladı ve Lyric neredeyse külotların yere düştüğünü duyabiliyordu. Kendi kahkahasını elinin arkasına sakladı, Emerson'a bakarken gözlerinden yıldızlar parlıyordu.

Biri omzuna dokundu ve Lyric dönüp Henry'yi buldu. Sahnede bir tabureye oturdu ve başını salladı. Lyric iyi bir omega gibi oturdu ve Henry mikrofonu alıp yerine yerleştirdikten sonra sahneden ayrıldı.

"Gecenin bir yarısı ve gün içinde yazmak için çok zaman buldum. Düşünmek. Buraya nasıl geldiğimi ve yol boyunca kimlerle tanıştığımı

Bu arada. Ve bu sevimsiz girişle, Lyric-" Durakladı, onun bakışlarıyla buluştu ve göz kırptı. "Bu senin diğer hediyen."

Bas gitardan akustik gitara geçişi kaçırmış olmalıydı ve bakışlarını Adra'ya yöneltti ama o yoktu. Desi'nin davul sahnesi boştu ve Nohen hiçbir yerde yoktu. Lekeli pleksiglasla çevrili sahnede sadece o ve Emerson vardı.

Ve birkaç bin tanık, memleketindeki tüm arkadaşlarından bahsetmiyorum bile, ama Lyric onları düşünmeyi reddetti.

Emerson onun dikkatini çekmek istiyordu ve kesinlikle çekti.

Gitarını tıngırdattı, şarkı söylemeye başlamadan önce mekanın amfilerinde unutulmaz güzellikte bir akor çınladı.

Onun 'diğer hediyesi' bir şarkıydı. Bir türkü. Bir itiraf.

Lyric'in yanakları pembeleşti, tüm vücudu ısındı ve Henry'nin ona bıraktığı suyu almak için uzandı. Daha da iyisi, yanağını suya dayadı ve şaşkınlıkla Emerson'a baktı.

Kalbi çarpıyor, ağzı kuruyor ve parmaklarını saçlarında gezdirmek, bir avuç tutup ağzını kendi ağzına çekmek istiyordu. Bu güzel sözleri, bu sarhoş edici kelimeleri doğrudan onun dudaklarından yutmak ve onlarla sarhoş olmak istiyordu.

Onu seviyordu. Lyric bundan emindi.

Şarkının sonu onun etrafında kıvrılırken, notalar onun sıcaklığının sık sık yaptığı gibi onu örtüyordu, ayağa kalktı ve mikrofon standının diğer tarafında durarak sürüklendi. Mikrofonu son birkaç kelimeyi söyledi ve sesler mekânda yankılanırken, mikrofon standını tutup yana doğru salladı ve diğer kolunu onun beline doladı.

Lyric onun içine düştü, aralarındaki gitarın farkındaydı ama dudaklarını ona sunarken başka bir şey düşünmüyordu. Adam eğildi ve

teklifini kabul etti, öpüşürken beynindeki düşünceleri ve dudaklarındaki kelimeleri sildi.

Kalabalıktan gelen ısıklar, tezahüratlar, alkışlar, kız dudaklarını onun dudaklarının altında birleştirdiğinde hepsi kayboldu.

"Çocuklar..." Nohen'in endişeli sesi onu şaşkınlığından kurtardı ve dudaklarında aptal bir gülümsemeyle arkasına yaslandı. "Onlara ödediklerinden fazlasını vermeyelim, değil mi?"

Lyric kıkırdadı. "Doğru, tabii."

Emerson sırtarak şapkasını ona doğru eğdi ve bir sahne görevlisiyle gitarlarını değiş tokuş ederek kızaran yanaklarını kalabalıktan gizledi.

Sahneye geri dönerken kendini sarhoş hissediyordu, tabureyi kaldıran Henry'yle bir gülümseme paylaştı. Henry başını ona doğru eğdi, o da kendini sabitlemek için ellerini mikrofon sehпасının etrafına sardı ve el sallayarak onu uzaklaştırdı.

Lyric tekrar kıkırdadı, sahne zeminine baktı ve bir nefes aldı. Sonra başını kaldırıp kalabalığa baktı ve "Ben şanslı bir omega'yım" diye itiraf etti.

Lyric sahnenin yanından kendisine yönelen bakışların farkındaydı ve Andi'yle gülümsemesini paylaşmak için döndü. Gözlerinin altındaki koyu halkalar bir şey ifade ediyorsa, arkadaşı daha iyi günler görmüş ve daha iyi geceler uyumuştı, ama Andi ona seferinde bir gün yaşadığını garanti etti. Artık Lyric şehre döndüğüne göre, inatçı mor saçlı kadının izin vereceği her şekilde onunla ilgilenmek için elinden geleni yapmayı planlıyordu.

Kalabalık tezahürat yaptı ve monitörlerini tekrar taktığında çığlıkları boğuklaştı. Sanki kafasını suyun altına sokmuş gibiydi, tam önünde olmalarına rağmen her şeyi uzaktan duyuyordu. Bas gitarın tınısı bir sonraki şarkılarını başlattı ve o da şarkının içinden akıp gitmesine izin verdi. Tıpkı ilk hediyesini açtığından beri yaşadığı sersemlik gibi.

Dudaklarını aralayıp sesinin salonda ınlmasına izin verdiğinde, müzik onların ve seyircilerin etrafında kıvrılarak hepsini tek bir büyüleyici anda sarmaladığında, Lyric hiç olmadığı kadar mutluydu.

Müzik daha güzel görünüyordu. O sahnede dans ederken ışıklar daha parlak, daha sıcak yanıyor gibiydi. Ceketini çıkarıp sahne kenarına fırlattı, alnındaki teri sildi ve sırttı.

Lyric mikrofona, "Bu gece çok elektriklisiniz çocuklar," dedi.

"Sanırım hepsi bu kadar, Lyric." Nohen'in sesi monitörlerinde çınladı ve ona doğru bir sırtıma çevirdi.

"Belki de sizsiniz!" diye karşı ıktı. "Kendinizi hafife almayın." Desi mikrofona, "bile geçmez," diye cevap verdi. "Biz lanet olası Harika!"

Kalabalık Desi'nin açıklamasını alkışladı ve Lyric de aynı fikirdeydi.

"Gösterinin kalbi için alkışlayın, grubum!" Lyric seslendi ve bir kolunu uzatarak yana doğru adım attı ve eğildi. "Turda bana katıldığınız için teşekkür ederim ocuklar. Bunlar hayatımın en güzel altı haftasıydı."

Dudakları kıvrılmadan duramıyordu, yanakları acıyordu ama umurunda değildi. O sadece... doluydu. Hayatla, mutlulukla. Başı dönmesi. Aşkla mı?

Kendi saflığına gülmek istedi ama hâlâ oynamaları gereken bir gösteri vardı.

"Bu geceyi doğru bir şekilde bitirelim," dedi mikrofona. "Umarım dans etmeye hazırsınızdır!"

Kalabalık daha da yüksek sesle çığlık attı ve birden kulak içi monitörleri için minnettar oldu. İlk birkaç sıra özellikle kabadayı görünüyordu, itişip kakışıyor ve barikatlara doğru bastırıyorlardı.

Mikrofonu avucunun içinde sıkıca kavrayarak döndü ve davulun ritmi mekanda gümbürdeyip ayaklarını titretirken başçısına doğru dans etti.

Setin son şarkısı çok uygundu. Bu şarkıyı başlangıçlar ve sonlar hakkında yazmıştı ve kitabına umutsuzca karalayan Lyric'in bu şarkıyı şu anki koşullarında seslendireceğini hayal edip edemeyeceğini merak ediyordu.

Nakaratın ortasında neredeyse kıkırdayacaktı. Bu şarkıyı yazan Lyric buraya geleceğine inanmazdı.

Lyric, Emerson'la dans etti, ellerini saçlarının uzun tellerinde gezdirdi ve parmaklarının gitarının telleri üzerinde dans edişini izledi. Adra'nın klavye standında onunla birlikte döndü, ışıklar ve kalabalık etraflarında dönüp durdu ve Lyric eskisinden daha da sarhoş oldu.

Nohen onu yakalamak için oradaydı elbette, onun güvenli, güzel betası. Elini Nohen'in koluna koyarak kalabalığa döndüğünde, kalabalığın onunla birlikte dans edip şarkı söylediğini gördü.

Ancak sahnedeki son gecelerini kutlayan binlerce hayran arasında Lyric'in dikkati ön sıraya çevrilmişti.

Hayır, ondan önce bile. Genellikle barikat muhafızlarının durduğu çukur boştu. Henry son muhafızı da dışarı çıkardı ve kalabalıkla sahne arasında sağlam bir duvar gibi durdu. Javier de onun yanındaydı.

Lyric tekrar müziğe önce onlara şaşkın bir bakış attı. Şarkının son birkaç saniyesinin kaotik enstrümanlar karmaşası içinde kaybolmasına izin verdi, dans etti ve başını salladı. Bir konfeti topu patladı ve minik renkli kağıt parçaları yağdı. Işıklar ve sanki ateş böcekleri odanın etrafında dönerek kalabalığa doğru sürükleniyordu.

Işıklar bir anda söndüğünde oda dönüyordu ve başını eğdi. Nefesi kulaklarında çınlıyor, nabızı damarlarında ağırlaşıyor ve kalbi çarpıyordu.

Bitmişti.

Lyric birden ağlamak istedi. Gözleri yanarken başını kaldırdı ve sertçe yutkunarak kalabalığa, memleketinden onu son konserinde izlemeye gelen insanlara baktı. Kulaklığını çıkarıp çığlıkların mekânda yankılanışını dinledi. Her şeyden çok, bu anı sonsuza dek hatırlamak istiyordu.

"Geldiğiniz için teşekkürler!" Lyric mikrofonuna seslendi.

Işıklar yavaşça geri geldi ve konfetilerin, kalabalığın, onu kalabalıktan ayırmak için siyah perdeyi indiren sahne görevlilerinin karmaşası içinde Lyric, Henry'nin bakışlarıyla karşılaştı.

İçlerinde nefesini kesen bir ateş yanıyordu ve yumruğunu mikrofonun etrafında sıktı, yoksa onu düşürecekti.

Henry ve Javier senkronize bir şekilde avuçlarını sahneye koydular ve yumuşak, akıcı bir hareketle kendilerini yukarı kaldırdılar. Tam ayağa kalkıp ona doğru yürümeye başladıklarında siyah perde düştü.

"Sorun ne?" diye sordu.

Isı sırtını kapladı ve Emerson'a bakmak için başını çevirdi... Emerson'a.

Onun gözlerinde de benzer bir kıvılcım çakıyordu ve Lyric yutkundu. Bütün akşam derisinin altında yanan, baş dönmesi ve sersemlik olarak gizlenmiş yavaş bir sıcaklık aniden patladı.

Gözleri anlayışla genişledi.

"Kızıışmışsın," dedi Henry. "Seni buradan çıkarmalıyız."

Elini tutup onu sahneden çıkardı. Emerson onun sağından yürüdü ve başını çevirmesi için geçen saniyede Adra

sol tarafını örtüyordu. Nohen ve Javi arkadan takip etti ve çıkış onları çağırıldı.

.

Bitmemişti. Daha yeni başlıyordu.

H Tüm vücudu yanıyordu. zapt edemedi, durduramadı. Alfa ve betası onun etrafında kıvrılmıştı.

Mekânın içinden otobüsün güvenliğine doğru koşarken koruyucu balon gibi. Desi turla ilgili her şeyi halletmek için geride kaldı.

Desi mekânın kapısından, "Ona iyi bakın," diye seslendi.

Lyric sürüsünün geri kalanının yanıtını duymadı bile.

Onları etrafında hissetmeye, kokularıyla çevrelenmeye *ihtiyacı* vardı.

"Siktir, siktir, siktir," diye tısladı. Lyric ateşinin erken geldiğine inanamıyordu.

Otobüse bindiklerinde "Özür dilerim," diye mırıldandı. Bunların hepsi onun suçuydu.

Henry hâlâ onun elini tutuyordu ve onu açık ranzanın bulunduğu odada durdurdu.

"Ne için üzgünsün?" diye sordu.

"Bastırıcılarımı bıraktığım için. Bu kadar erken gelmemesi gerekiyordu. Özür dilerim."

Henry'nin kaşları çatıldı ve alevleri söndürmeden önce sessiz bir öfke gözlerini yaktı. "Hiçbir şey için suçlanacak kişi sen değilsin ve ağzından böyle bir kelime daha duymak istemiyorum. Sıcaklar doğaldır ve bunu atlatmana yardımcı olmak için burada olduğumuz için mutluyum, istediğin bu olduğu sürece?"

Lyric cevap vermek için dudaklarını araladı ama birçok ihtiyaç dalgasından ilki onu sardı ve iz bırakmamak için Henry'nin elini bıraktı.

Bir bulanıklık görüşünü, duyularını bulandırdı ve tüm bunların arasında Henry'nin diğerlerine bazı emirler mırıldandığını ve uzaktan otobüs kapısının birkaç kez açılıp kapandığını duydu.

Lyric sızlandı. Sürüsünün gitmesini istemiyordu, hepsini yanında istiyordu. Hepsini.

"Diğerleri?" diye sordu dalga çekildikten sonra. "Onlara geri gelmelerini söyle."

"Geliyorlar. Önce bazı şeyleri almaları gerekiyordu. Hemen dönecekler."

Lyric Henry'yi inceledi, onun yalan söylemeyeceğine inandı ve kendini ona doğru attı. Kollarını Lyric'in etrafına dolayan adam onu zahmetsizce yakaladı ve yatağa yatırdı.

Bacaklarının arasına yerleşti ve göbeğinin yakınındaki *en ufak* bir baskı bile tüm vücudunun sıkışmasına neden oldu, bu yüzden onu daha yakına çekti, sessiz bir yalvarışla dudaklarını ısırdı.

"Tamam, tamam," diye yatıştırdı ve saçlarını yüzünden geriye doğru okşadı. "Seni daha iyi hissettireceğim."

Lyric yardımları için Henry'ye minnettardı ama o anda nazik bir dokunuşa dayanamazdı, çok ateşli bir ihtiyaçla doluydu. "Dokun bana Henry," diye bağırdı ve sahne pantolonundan sıyrıldı. Lanet olası şeylerin yanlarında fermuarlar vardı ve hayatında sağ elini kullandığı için hiç bu kadar rahatsız olmamıştı.

Henry devraldı, fermuarın tıslaması odada çok yüksek görünüyordu, kendi çarpan kalbi ve acele nefesinin yanında.

Botlarını tekmeleyerek bacaklarından çıkardı ama botlarının bağını çözüp ayaklarından çıkaran Henry oldu. Serin hava tenini yalarken inledi, bacaklarını makasladı ya da hâlâ pantolonunun içinde sıkışıp kaldıkları için ne yapabildiğini düşündü.

Sonunda Henry onu serbest bıraktı ve o da eğilip ellerini Henry'nin boynuna doladı ve onu kendine doğru çekti. Teni her geçen saniye daha da hassaslaşsa da, onun sıcaklığı bile iyi hissettiriyordu. Onun giysilerinden hoşlanmıyordu, kendi gömleğinden de hoşlanmıyordu.

Ama o anda bunu umursayamazdı. Tek düşünebildiği, tutuşan kıvılcım, teninde yanan ve sadece bir şekilde hafifletilebilecek olan ihtiyaçtı.

"Henry," diye bağırdı onun dudaklarına karşı.

", biliyorum. Her yoluna girecek," dedi ve bir elini saçlarında gezdirdi.

Lyric ona durumu düzeltmek için tam olarak ne yapabileceğini söylemek için ağzını açtı ama adam bir elini bacaklarının arasına kaydırırken Lyric'in aklından kelimeleri aldı. Uyluklarını ayırdı ve adam hiç vakit kaybetmeden klitorisini bulup sinir tomurcuğunun üzerinde okşadı. Bu

elektrik, temas noktasından çıkan kıvılcımlar ve dokunuşunun vaadi kramplarının bir anlığına hafiflemesini sağladı.

Henry bir parmağını içine sokup tam kıvrarak ikinci denemesinde g-noktasına isabet ettirdiğinde battaniye yatağından doğruldu. Orgazmı sıcak bir dalga gibi üzerine hücum etti, onu tepeden tırnağa kızarttı ve Henry'nin bir öpücükle susturduğu dudaklarından umutsuz bir çığlık çıkardı.

Artçı sarsıntılar duyularını harekete geçirdiğinde, Lyric daha fazlası için ona doğru sallanmaya başlamıştı bile. Lyric ne zaman olduğunu hatırlamasa da bir noktada pantolonunu çıkarmıştı ve adam gömleğini çıkarırken mutlu bir şekilde iç çekti.

Tenleri birbirine değdi ve Lyric memnuniyetle mırıldandı. Adam çok sıcaktı, Lyric'in teninin altındaki basınç gibi kaynayan bir ihtiyaçla değil, bir alfanın yumuşak ve nazik tavrıyla.

Henüz onun olmayan bir alfa.

Lyric uzanıp adamın yüzünü kendi yüzüne çekti, bakışlarını yakaladı ve ela gözlerini aradı.

"Lütfen ısır beni," dedi, sıcağın kaosu için çok yumuşak, çok ciddi bir şekilde ve daha yeni başlamıştı.

Henry onun bakışlarını inceledi, ihtiyaçlar arasında onun samimiyetini bulmuş olmalıydı ve başını salladı.

"Tamam."

"Geç kalacağın bir gün göreceğim hiç aklıma gelmezdi," diye takıldı. O kadar kontrollü, o kadar yoğun ki, onu ilk bağlayanın Henry olmaması onu şaşırtmıştı. Ama Henry böyleydi işte. Sürüsünün ihtiyaçlarını karşılamak için kendi ihtiyaçlarını bir kenara bırakırdı.

"Sadece doğru şeyler için," diye mırıldandı.

Henry kendini onun üstüne bıraktı ve Lyric ayaklarını dikerek kendini ona doğru eğdi. Henry o kadar sıcak ve o kadar sertti ki Lyric'in ona ihtiyacı vardı.

"Henry," diye bağırdı, o ciddi an gitmiş, her düşüncesinin ve nefesinin yerini ihtiyaç almıştı.

Aletini onun kaygan kıvrımları arasında salladı, uyarılması ve ilk orgazmı onu onun için çok ıslak bıraktı. "Bana bu kadar sorun çıkaran birini nerede ısırmalıyım?" diye sordu.

Lyric onu zar zor duyuyor, kendini onun sertliğine karşı sallıyordu. Ama umurunda değildi. Onun sikini ve dişlerini içinde istiyordu.

"Umurumda değil," diye mırıldandı.

Henry kıkırdadı. ", değil mi? Sana bir haberim var, bunu bir süredir düşünüyordum ve tam olarak nereden ısıracağımı biliyorum."

Lyric anlamsızca mırıldandı, ona doğru eğildi ve sızlandı. "Lütfen, lütfen-"

Elini kaldırdı ve Lyric onun avucunu öpmek gibi veciz bir şey yapacağını sandı ama dişlerinin kıştırması gözlerinin kocaman açılmasına neden oldu.

Adamın kokusu onu , ekşi tütün ve tatlı cin onu içmek, yutmak, kendisinin yapmak istemesine neden oldu.

"," diye ısrar etti.

Ama Henry daha kelimeler ağzından çıkmadan onu dinlemeye başlamıştı bile. Aletinin başını ıslak göbeğine bastırdı ve tek bir yumuşak hareketle içine girdi. Aynı anda kızın elini dudaklarına götürdü ve başparmağıyla işaret parmağı arasından ısırdı.

Onu uçurdu. Hepsi bu kadardı. Isırığı, bir havai fişek gösterisi gibi etraflarında kopup patlayan bağı. Kadın çırpındı ve adamın etrafında sıkıştı ve adam dünyayı sarsan orgazmdan sonra dünyaya geri dönmenin yolunu bulmasını zorlaştıran acımasız bir ritme başlarken yeni ısırık izini emzirdi.

Artçı sarsıntılar azaldığında, bir sonraki sıcaklık dalgasının yaklaştığını hissetti, ancak bir anlığına, netlik, tüm

Adra ve Emerson otobüse geri dönerken yaklaşan bağların ışıkları çok güzeldi.

Kapının çarpması, kilidin şıkırtısı ve Lyric'in başını arkaya eğerek Adra, Emerson, Javi ve Nohen'in kapıdan girişini izlemesi.

Ellerini onlara doğru uzattı ve Emerson yeni ısırik izini gördü. "Bu eğlenceli olacak." Onun yanına eğildi ve alnındaki bir tutam saçı sildi. "Prensesimiz nasıl?"

"Güzel," diye mırıldandı Lyric. "Seni istiyorum," dedi.

"Bizi yakaladınız," diye söz verdi Adra, diğer yanına doğru eğilerek. "Hiçbir yere gitmiyoruz," diye onayladı Nohen.

Lyric'in bakışları, kapıyı kilitleyen ve dünyayı küçük ranzalı odalarından dışarıya kapatan Javi'ye döndü. "Kalmak için buradayız, *pajarita*."

Her birinin sözlerindeki vaat, odayı dolduran sevgi ve bağlarının her birinden hissettiği kalbini sızlattı.

Çoğu insan hayatının değiştiği anı tam olarak saptayamaz ama Lyric saptadı. Tam orada, o tur otobüsünde, ilk gerçek, engelsiz sıcaklığını yaşarken, ilk kez kendini anladı.

"Sen benim sürümsün," dedi, gözlerinin kenarından yaşlar süzülürken. "Burada kalsanız iyi olur."

"İyi misin?" Javier sordu ve hepsi nefesini tutmuş onun cevabını bekliyor gibiydi.

Başını sallarken gözleri yaşlarla doldu ama "Evet, iyiyim. İyiden de öte," dedikten sonra bile hareket etmediler.

"Neden ağlıyorsun?" Javier sorguladı.

Adamın elini tuttu ve parmaklarını birleştirdi, yeni ısırik izi teninde ürpertiler yarattı. "Çünkü sonunda

Otobüsün yanında olduğumuz o gece ne söylediğini anlıyorum. Anlıyorum," diye nefes aldı. Bunlar onun alfalarıydı, içgüdülerine lanet olsun.

Dudaklarını kıvıran gülümseme kör ediciydi ve kız onu ensesinden tutup kendine çekmeden önce gözyaşlarını silmek için uzandı.

Bu öpücük sanki bir oyuna vurmak gibiydi ve kadın kendini kaybetmişti.

Bir sonraki dalga vurdu ve hissettiği tek şey ihtiyaçtı. Ama sonra öpücükleri acıyı hafifletmek, tenindeki kıvılcımları yumuşatmak ve daha iyi hissetmesini sağlamak için oradaydı.

Ve aniden, bir omega olduğu için hiç bu kadar mutlu olmamıştı. Onu kucaklayacak, daha iyi hissetmesini sağlayacak, öpecek, saçlarını okşayacak ve onunla ilgilenecek koca bir sürü varken.

Başından beri aradığı şey buydu, koşulsuz bir aile, birbirini sevmek dışında hiçbir beklentisi olmayan bir aile.

Onları hissetmesine izin verene kadar içgüdülerini anlamamış ne kadar ironikti? Onları tıpkı sürüsünü kucakladığı gibi kucakladığında, tüm hayatı boyunca olduğu gibi onlardan korkmaması ne kadar aptalcaydı?

O Lyric'ti. O bir Omega'ydı. Ve çok mutluydu.

S Lyric'in cildinde ilkel yumuşak kıllar, tıslayan ve arkasına yaslanıp onu görüntüleyen bir makyaj sanatçısının eliyle fırçalandı.

el işi.

"Nasıl bu kadar temiz bir cildin var? Sürü sahibi olmak bir omega için böyle bir şey mi?"

Lyric kıkırdadı ve başını yana eğerek ona baktı. "Bilmiyorum, sanırım iyi genlere sahibim."

"Umarım öyledir, ne de olsa seni içine koyduklarımız tasarımcı işi," diye takıldı.

Arkasından boğuk bir kahkaha geldi ve Lyric kime ait olduğunu görmek için başını çeviremeye de, sadece hafif sesinden anladı. "Nohen, kulak misafiri mi oluyorsun?"

"Hayal bile edemezdim. Andi beni fotoğrafçının geç kalacağını söylemem için gönderdi, bu yüzden siz makyajınızı bitirirken röportajın bir kısmını yapacaklar." Nohen konuşmasını bitirdiğinde sandalyenin etrafında döndü.

"Hadi bakalım," dedi göz kırparak. Adam ona gülümsedi ve bir tutam saçını gözlerinden uzaklaştırdı.

"Bırak onu!" diye azarladı makyaj sanatçısı. Nohen elini yüzüne yaklaştırarak dondu kaldı. "Stilistin o kıvrımla mükemmel bir şekilde oynadığını gördüm, sakın dokunma."

Nohen, "Evet, hanımefendi," diye cevap verdi ve elini bıraktı.

Adam geri çekilirken sanatçı ona sırtını döndü ve adam dönüp geldiği yere doğru koşmadan önce "Korkunç biri," diye mırıldandı.

"Çok tatlı bir çocuk," dedi sırtarak.

"Öyle değil mi?" Lyric haykırdı, bakışları stüdyoda ilerleyen Nohen'in figürünü takip ediyordu.

Bir hareket telaşı yaklaştı ve Lyric sandalyede daha dik oturdu.

"Endişelenmeyin, fotoğrafçı geç kaldığı için biraz erken başlayacağız. Verdiğimiz rahatsızlıktan dolayı özür dileriz ve Designate zamanınızı telafi edecektir."

Lyric, Henry ya da Andi'nin halledilmesi gereken her şeyi halledeceğini biliyordu, bu yüzden sadece gülümsedi ve görüşmeciyi selamladı. Sevimli, gümüşü sarı saçlı bir kadın elini uzattı. "Ben Lola, size müziğiniz, grubunuz ve buraya nasıl hakkında birkaç soru soracağım. Bu yazı moda ve yaşam tarzı üzerine olacak, özellikle de bir omega'nın şöhrete giden yolculuğu ve sürüsünü bulması üzerine."

"Lyric Ceran, tanıştığımıza memnun oldum." Lyric onun elini sıktı ve usulca gülümsedi. Henry bu röportaj ve fotoğraf çekimi için iyi bir iş çıkarmıştı, gerçi Lyric ve yeni ısırık izleri hakkında bilgi almak için ilk ulaşanların kendileri olduğunu iddia etmişti.

Lyric'in Javi'nin kamyonetinde gördüğü dergiyle aynı dergi olduğu için kabul etmişti.

Lola, "Rahatınıza bakın ama bugün sizin için tasarladığımız makyajın uzun süreceğini sanmıyorum," dedi.

"Yolu yarılalık," diye araya girdi sanatçı ve Lola başıyla onayladı.

Lola kendini Lyric'in şekilde diğer kuaför koltuğuna bıraktı, çünkü kuaför yüzünü yukarı kaldırarak ipeksi bir göz kalemi sürmeye başladı.

"Öncelikle, ilk turnenizi tamamladığınız için sizi tebrik etmeme izin verin. İkinci albümünüzü başarılı bir şekilde tanıttınız ve yedi numaradaki saltanatını sağlam bir şekilde sürdürüyor. Ama bunlar sadece rakamlar. Turne nasıl geçti sizce?"

Sürümü bulmak dışında mı? Ama Lyric ona da geleceklerini düşündü.

Lyric, ilk deneyimleri, gezileri ve sahnede performans sergilemenin kendisi için ne anlama geldiği konularına bağlı kalarak sorusunu güvenli bir şekilde yanıtladı.

Ardından birkaç temel soru daha geldi. En sevdiği gösteri, turnenin en heyecan verici anı, en yorucu anı. Lyric'in her soru için bir cevabı vardı ve konuşması uzadıkça bu bir röportajdan çok kahve içen iki kadının sohbetine benzedi. Makyaj sanatçısı hariç, o da sonunda bir sprey sıkarak konuşmasını bitirdi.

Lyric hafifçe öksürdü ve Lola'nın yüzünü buruşturarak sempati göstermesi karşısında gülümsemesini gizledi.

Lola ayağa kalktı ve elini uzatarak kolunun altına bir tablet sıkıştırdı. "Hadi gidip kanepeye oturalım ve röportajı bitirelim. Harika görünüyorsun."

İltifat karşısında yanakları kızardı ve aynada kendini görmek için döndü. Tek söyleyebildiği "Vay canına," oldu. Yanaklarındaki pırıltı, gözlerinin mavi-yeşilini vurgulayan nötr tonlar, dudaklarındaki parlaklık çok azdı. Ama her bir ekleme yüz hatlarını vurguluyor ve onu... büyüü gösteriyordu.

"Bugün kullandığımız her şeyden makalede bahsedeceğiz..." Lola yaklaşmadan önce etrafına bir göz attı. "Ama bugün size birkaç örnek verebilirim, sonra hatırlatmanız yeterli."

Lyric güldü. " isterim, teşekkürler."

Sette ilerleyip kanepeye yerleştiklerinde set ekibi etraflarında dans etti. Çekim için çoktan arka fona yerleştirilmişti ve Lyric, Lola'nın yanına otururken alfalarına ve Nohen'e bir sırtış gönderdi.

"Tamam, şimdi romantik bir ortamda olduğumuza göre..." Lola etraflarındaki seti işaret etti.

Çiçekler, saçlarına özenle yerleştirilmiş olanlarla eşleşecek şekilde kanepenin üzerine ve yerlere serilmişti.

"Artık burada olduğumuza göre..." Lyric tereddütte sordu.

"Turneden önce sürünüz olmadan tek başınıza yaşıyordunuz. Grup üyelerini seçmek söz konusu olduğunda, sürünüzü de seçeceğinizi biliyor muydunuz?"

Lyric kızardı. "Hayır, öyle bir şey yapmadım. Dürüst olmak gerekirse, bu tura başladığımda aradığım son şey bir sürü idi. Ama... Sürümü bulduğuma sevindim."

"Turdan içeri girdiğinizden daha farklı bir insan olarak çıktığınızı inkar edebilir misiniz?"

Lyric bir elini kaldırarak gergin bir alışkanlıkla buklelerinin arasında gezdirmek istedi ama çiçekleri hatırlayarak kendini durdurdu. "Hayır, bunu inkâr edemem. Altı hafta o kadar uzun görünmeyebilir ama bu süre içinde çok şey olabilir. Bakış açımı biraz değiştirdi."

"Yani... bir metamorfoz, değil mi?" Lola göz kırparak geçiştirdi. Lyric çiçeklere tekrar baktı. "Evet..."

Oh. Ne kadar güzel. Fotoğraf ekimi onun hikayesi dşünölerek tasarlandı.

Garip bir şekilde dokunaklıydı ve Lyric sete daha bir takdirle baktı.

"Bana grubunuzdan bahsedin."

"Onlar sadece benim grubum değil, benim sürüm," dedi. "Nohen baş gitaristimiz, Emerson da bas gitarda. Sonra tuşlu çalgılarda Adra ve davulda Desi var."

Lyric konuşurken bakışları odanın diğer ucundaki herkese değdi ve gülümsemekten kendini alamadı. Nohen ellerini kalçalarına dayamış, kaşlarını kaldırmış Emerson'la konuşuyordu. Alfa'nın kolları kavuşturulmuştu ama dudaklarında bir gülümseme seğiriyordu.

"Nohen ve Emerson çok didişiyor. Bu şimdiye kadarki en şirin şey-oh-" Lyric elini dudaklarının önünde tutarak sözünü kesti. Bunu yüksek sesle söylemek istememişti.

Ama Lola sırtıyordu. "Bu kadar küçük bir alanda altı yabancıyı bir araya getirmenin bir ürünü mü bu?"

Lyric elini ileri geri salladı. Bu noktada onlar için daha çok ön sevişmeydi. "Evet ve hayır. Sıkıştktı ama idare ettik. Birbirlerinin damarına basmayı seviyorlar."

Adra yan tarafta durmuş, Henry ile rahatça konuşuyordu, ikisi de çok lezzetli görünüyordu. Ve Desi... köşede Amber'la şirin şirin oynuyordu. Lyric ifte bakarak başını salladı - başa çıkılamayacak kadar şirinlerdi. Evlenme teklif ettikten ve birlikte yaşama planları yaptıktan sonra birbirlerine doycaklarını dşünebilirdiniz ama tam tersi görünüyordu.

Lyric bakışlarını diğerlerinin üzerinde gezdirdi. Anlayabiliyordu.

"Turneden sonra kendi alanınıza geri dönmek nasıl bir duygu? Prova için nasıl zaman ayırıyorsunuz?"

Lyric başını yana eğdi. "Hayır. Her sürü gibi hepimiz birlikte yaşıyoruz. yeni ama otobüsten çok daha geniş."

Yeni mobilyaları yerleştirirken kesinlikle çok eğleniyorlardı. Lyric'in dudakları kıpırdadı. Daha o sabah Henry'yle birlikte mutfak tezgâhının üzerinde bir tur atmışlardı. Aslında bu onun suçuydu, sırf görüşmeye zamanında gidebilmek için onu sabahın köründe uyandırmıştı.

Kahvaltıda yediği tek şeyin Javi'nin kahvaltı dürümü olmadığını söyleyebilirsiniz.

Brownstone'u tarih olmuştu ve Lyric artık yataktan yatağa zıplamanın tadına vardığı için hiç bu kadar mutlu olmamıştı.

Tüm alfaları ve Nohen'le birlikte devasa ay odasında toplanmaktan daha iyi bir şey yoktu ama Lyric yine de ihtiyaç duyduğunda kendi odasının tesellisinden hoşlanıyordu. Ve her zaman Desi'nin odası da vardı ama o ve Amber, Lyric'in erkekleriyle olduğu kadar birbirleriyle de meşgul görünüyorlardı.

Ve ne zaman ruh hali değişse ve Henry'nin ya da Javi'nin yataklarının çarşafı arasına girse, onu her zaman öpücükler ve sıcaklıkla karşıladılar.

Emerson ya da Adra da kucaklaşmadan paylarını almamış değillerdi. Ya da Nohen, bu konuda. İlk birkaç gün, birlikte kaşıklayabilen ve düşmeyen tek ikili oldukları için Nohen onun koltuk arkadaşı olmuştu. Javi, Henry'den hemen daha geniş bir kanepe bulmasını istemişti.

"Az önce fotoğrafçının burada olduğuna dair bir bildirim aldım, bu yüzden bunu . Çok hızlı, fotoğrafta tüm bağ izlerinizi görebilecek miyiz? Ben şu ikisini görüyorum," diyerek köprücük kemiklerinin her birine dokundu.

"İşte bu," dedi Lyric elini kaldırarak.

"Dört tane değil mi?" Lola ekranını kaydırıp tekrar yukarı bakarak sordu.

"Evet..." Lyric yanağını kaşıyarak cevap verdi. "Ama bu kıyafetle onu göremezsin." Javi bununla çok eğlenmişti ve anısı Lyric'in yanaklarının ısınmasına neden oldu.

Lola'nın dudakları kıpırdadı, bir kez başını salladı ve ekranında bir şeye dokundu. "Anladım. Oradaydım. Peki... Lyric şimdi neyin peşinde?"

"Buralardayım. Kaydediyorum, yazıyorum, yaratıyorum." Hiç durmadı. "İlhamınızı en çok nereden alıyorsunuz?"

Lirik sırtıttı. En son yazarken, Nohen saçlarıyla oynarken Henry'nin sırtını masa olarak kullanıyordu. "İlham perilerim var," diye itiraf etti çantasına bakarak.

"Siz de bu metamorfozdan geçtiğinize göre... aynı şeyi müziğiniz için de bekleyebilir miyiz?"

Lirik omuz silkti. "Kimse aynı şarkıyı tekrar tekrar dinlemek istemez. Her birinin bir diğeri kadar bireysel olması için çabalıyorum. Yine de iki yıl önce ilk albümü yazarken olduğumdan daha mutlu bir yerde olduğumu söyleyebilirim. Sanırım cevabım... göreceksiniz."

Lola kıkırdadı. "Yeterince adil. Lyric için sırada ne var?"

"Kendi adımızı taşıyan bir albüm üzerinde çalışıyoruz. Henüz çıkış tarihi yok ama çalışmalar sürüyor." Henry ve Andi, baklayı ağzından çıkarırsa onu ölümle tehdit etmişlerdi.

"Biz kimiz?" Lola sordu.

Lyric'in dudakları bir sırıtışla kıvrıldı. "Lyric ve Kalp Atışları, tabii ki."

"BURADAN ÇIKMAYA HAZIR MISIN?" Henry üstlerini değiştirdikten sonra sordu. Lyric çiçeklerden birini hatıra olarak saklamıştı ve Nohen de

onun için makyaj numunelerinin olduğu çantayı kaptı. "Beni eve götür," diye cevap verdi.

Henry sırttı ve onun elini tutarak diğçerlerinin önüne çekti.

"Bekle, Henry," diye homurdandı. Kıvılcımlar teninin dans ediyor, elindeki ısırik izinden vücuduna doğru yayılıyordu. Yardım için arkasına baktı ama bakışlarını üç sırtış karşıladı.

Homurdanarak, çıkıştan gelen güneş ışığı üzerine dökülürken tekrar öne doğru baktı. Öğleden sonra ışığında stüdyodan çıkarken Javi ayak işlerini bitirmiş, arabanın yanında onları bekliyordu. Bakışları Henry'nin elini tutuşuna kaydı, sonra da olduğu yerde kıvranan Lyric'e kaydı.

"Dostluk sistemi," diye mırıldandı Henry, elini bir kez daha onun elinin etrafında sıkarak.

SON

SON SÖZ

Sevgili okurlar,

Öncelikle, bu canavar kitabı bitirmeyi başardığınız için çok teşekkür ederim. Sonuna kadar getirip getiremeyeceğimden emin olamadığım birkaç gün oldu. Bu şimdiye kadar yazdığım en büyük kitap ve Lyric ile sürüsünü kataloğuma eklemekten çok ama çok gurur duyuyorum.

Her karakterle özel bir bağım var ama sanırım en çok Lyric'le bağ kuruyorum ve umarım siz de sevecek bir favori bulabilmişsinizdir. Zaman ayırıp yorum yazarak ya da Facebook'ta, [Koled Cave](#)'de, Instagram'da veya Twitter'da beni dürtmeniz benim için dünyalara bedel. Beni @lanakoleauthor adresinde bulabilirsiniz.

Eğer sosyal medya size göre değilse, ama gelecekte neler yapacağımı görmek istiyorsanız, [The Kitty Letter](#)'a kaydolun, burada sadece yayınlar veya devam eden çalışmalarla ilgili en önemli bilgiler hakkında güncellemeler gönderiyorum.

Bir kez daha, bu kitabı aldığınız için çok teşekkür ederim ve umarım siz de benim sizinle paylaşmaktan keyif aldığım kadar keyif almışsınızdır.

Bir dahaki
sefere kadar,
Lana

TEŞEKKÜRLER

Özel teşekkürler:

Kathryn'e, evrenini paylaştığı ve hakkını vermem için bana güvendiği için. Bu çocuklar başından beri sizindi ve umarım onları seviyorsunuzdur.

Tüm bu müstehcen şeyleri yazarken beni okuyan, bana tavsiyeler veren ve beni neşelendiren Chloe'ye.

Desiree'ye bu karakterler için en az benim kadar (hatta daha fazla) heyecanlı olduğu ve ben ona en dağınık bölümleri verirken sabırla beklediği ve beni devam etmeye teşvik ettiği için.

Yazar arkadaşlarımın, twitter'daki müstehcen yazı yazan arkadaşlarımın ve aylar önce bu canavara başladığımdan beri yanımda olan diğerlerinin desteğine.

Ve son olarak, ben bu kitabı bitirirken hoşnut ve sabırlı olduğu için Shelby'ye teşekkürler.

AYRICA LANA KOLE TARAFINDAN

Crystal Clear Serisi

Kaçış Yanılsaması

Ölüm Yanılsaması

Karanlık Yanılsaması

Eksiksiz Koleksiyon (bonus içerikle)

Unlocked Serisi

Kaosun Kilidi

Açıldı İhanet

Ortaya Çıktı

Sefalet Çözüldü

Gerçek Ortaya

Çıktı Umut

Kayboldu

Ölüme Meydan Okuyanlar

Bağımsız

Kedigil İyi

LANA KOLE LOGAN GREY OLARAK
YAZIYOR ÇAĞDAŞ M/M ROMANTİZM

Heartbelt Records

The Deeper You Go

Ne Kadar Uzun

Kalırsan Aşk O Kadar

Devam Eder

YAZAR HAKKINDA

Tennessee'de yaşayan Lana, güneyli tınısının cazibesinin bir parçası olduğuna inanıyor. İki kedisi ve bir köpeği olduğu için elleri doludur ve evcil hayvanlarının inanmak istediği gibi sadece ikramlarla değil. Tam zamanlı bir yazar olarak, tüm zamanını farklı karakterlere hayat vermeye ve okuyucularının kendilerini içinde kaybedecekleri yeni dünyalar geliştirmeye adıyor. Çoğu zaman da kendini bu dünyalarda kaybediyor, ki bu onun en sevdiği yer: kucağında bir kedi, elinde bir atıştırmalık ve kafasının içinde sesler.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

